

ДИЙН КУНЦ ШАДОУ СТРИЙТ 77

Превод от английски: Надя Баева, 2014

chitanka.info

*О, мрак, мрак, мрак. Те всички потъват в
мрака...*

Т. С. Елиът, „Ийст
Коукърг“

ПЪРВА ЧАСТ

ТАМ, КЪДЕТО СЕ СБИРАТ СЕНКИТЕ

*Как бавно сянката пълзи; ала отмине ли
веднъж, как бързо чезне. Как бързо! Как бързо!*

Хилеър Белок,
„Слънчев часовник“

1. СЕВЕРНИЯТ АСАНСЬОР

Ърл Бландън, бивш американски сенатор, се прибра у дома си кисел и пиян в два и петнайсет през нощта с прясна татуировка: нецензурна фраза от две думи, изписани със сини печатни букви между кокалчетата на средния пръст на дясната му ръка. По-рано същата вечер в един бар бе протегнал същия този пръст към друг посетител, който не говореше английски и беше от някакво затънтено кътче на Третия свят. Явно жестът беше непознат там въпреки безбройните холивудски филми, в които той бе демонстриран от не един и двама идоли на големия екран. Нещо повече, невежиат чужденец погрешно прие вдигнатия пръст за приятелски поздрав и отвърна с многократно кимане и усмивка. Вбесен и сконфузен, Ърл мигом напусна бара и влезе в близкото студио за татуиране, където пренебрегна съветите на художника и на петдесет и осем годишна възраст се сдоба с първата си телесна декорация.

Когато Ърл влезе през главния вход на представителната сграда „Пендълтън“ и се озова във фойето, нощният портиер Норман Фиксър го поздрави по име. Норман седеше на висок стол зад гишетото на рецепцията вляво с отворена пред себе си книга и приличаше на кукла на вентрилоквист: с оцъклени сини очи, вдълбани бръчки като белези по лицето му, които засилваха приликата с марионетка, и килната под странен ъгъл глава. С ушития си по поръчка черен костюм, колосана бяла риза, черна папийонка и педантично сгънатата снежнобяла кърпичка в малкото джобче, Норман беше прекалено официален в сравнение с другите двама портиери от предишните смени.

Ърл Бландън не харесваше Норман. Изпитваше недоверие към него. Портиерът твърде много се престараваше в любезността си. Ърл нямаше вяра на хора, които се престарават. Винаги се оказваше, че крият нещо. Например биха могли да крият обстоятелството, че са агенти от ФБР, а да се правят на лобисти, носещи куфарчета с подкуп и хранещи дълбока почит към поста сенатор. Ърл нямаше подозрения, че Норман Фиксър е агент от ФБР, но бе убеден, че е нещо повече от това, за което се представя.

Ърл отвърна с намръщена гримаса на поздрава на Норман. Щеше му се да вдигне новоукрасения си среден пръст, но се въздържа. Да обиждаш портиер не бе разумна постъпка. Току-виж пощата ти започнала да се губи. Или пък костюма, който очакваш от химическото чистене в сряда вечер, може да бъде доставен в апартамента ти седмица по-късно. С петна от храна. Вярно, да размаха среден пръст срещу Норман би му донесло удовлетворение, но пък за извинение след това щеше да е принуден да удвои бакшиша му за Коледа.

Така че Ърл отнесе намръщената си физиономия през настланото с мрамор фоайе, плътно скрил в юмрук палавия пръст. Мина през междинната врата, която Норман му отвори с натискане на електрически бутон, и влезе в общото преддверие, където зави наляво, облиза устни в предвкушване на питието преди лягане и пое към северния асансьор.

Апартаментът му беше на третия, последен етаж в сградата. Не разполагаше с гледка към града, прозорците му бяха ориентирани към вътрешния двор и останалите осем апартамента на същото ниво, но разположението му беше достатъчно добро, че да го нарича свой пентхаус най-вече защото се намиреше в престижната сграда „Пендълтън“. Навремето Ърл притежаваше имот на площ от двайсет декара и къща със седемнайсет стаи. Загуби и нея, и останалите си активи, за да може да се заплати с онези кръвопийци, с онези лъжливи влечуги, чумата да ги тръшне дано и тях, и всички от съсловието им, гадни съдебни защитници.

Щом вратите на асансьора се затвориха и кабината пое нагоре, Ърл се загледа в ръчно изработения стенопис над бялата ламперия, който преминаваше към тавана: весело издигащи се пойни птици сред позлатени от слънцето облаци. Понякога, както в този случай, красотата на изображението и жизнерадостта на птиците изглеждаха пресилени, толкова дразнещи, че на Ърл му се приискваше да вземе цветен спрей и да унищожи панорамната творба.

Може би щеше да го е сторил, ако в асансьора и коридорите нямаше охранителни камери. Управителният съвет на собствениците щеше да поправи щетите и да го накара да плати за ремонта. Вече не получаваха купища пари в куфарчета, чанти, дебели хартиени пликове, пазарски торби, кутии за понички или залепени със скок към телата на скъпи проститутки, които пристигаха голи под кожените си

манта. Напоследък бившият сенатор тъй често изпитваше потребност да унищожава и вреди, та трябваше да впрегне целия си самоконтрол, за да не се озове в приют за бедни заради вандалици.

Той затвори очи, за да се отърси от сладникавата сантименталност на окъпаните в слънце сини птици. Когато температурата падна рязко, поне с двайсет градуса, при преминаването на кабината през втория етаж, Ърл отвори очи стреснато и с недоумение забеляза, че вече не е заобиколен от стенописи. Охранителната камера липсваше. Бялата ламперия също беше изчезнала. Нямаше я и мраморната настилка. През непрозрачни кръгове в тавана от неръждаема стомана струеше синя светлина. Стените, вратите и подът също бяха покрити с неръждаема стомана.

Преди подгизналият от картини мозък на Ърл Бландън да е успял да осъзнае трансформацията на асансьора, кабината спря да се издига нагоре и рязко потъна обратно. Стомахът му сякаш подскочи и се върна надолу. Той се препъна встрани, стисна ръкохватката и успя да се задържи на крака.

Кабината не вибрираше, нито се поклащаше. Не се долавяше шум от захранващите кабели. Не се чуваше тракането на противотежестите. Нямаше го триенето на ролки по смазаните водещи релси. Със скоростта на експресен асансьор стоманената кабина се носеше безпрепятствено и тихо надолу.

Преди таблото с бутони — 0, 1, 2, 3 — се намираше вдясно от вратите. И сега беше там, но числата започваха от 3, намаляваха към 2, 1 и 0 и следваха други от 1 до 30. Щеше да се притесни, дори и да беше трезвен. Докато индикаторната светлина се местеше от 7 към 8, а после към 9, кабината слизаше. Нямаше начин да греша. Подът сякаш пропадеше под него. Освен това „Пендълтън“ беше само на четири етажа, три от тях над земята. Етажите на това табло трябва да бяха подземни, под нивото на сутерена.

В това нямаше логика. „Пендълтън“ разполагаше само с един подземен етаж, не с трийсет или трийсет и един.

Значи това вече не беше „Пендълтън“. Което беше още по-нелогично. Абсолютно нелогично.

Може би беше припаднал. Кошмар, причинен от водката.

Никой сън не може да е така ярък, толкова наситено осезаем. Сърцето му заби лудо. Пулсът блъскаше в слепоочията. В гърлото му

се върнаха киселини и щом се опита да преглътне, за да премахне горчилката, от усилието очите му се напълниха със сълзи и зрението му се замъгли.

Той избърса сълзите с ръкава на сакото си. Примигна към индикатора на таблото: 13, 14, 15...

Обзет от паника при ненадейното интуитивно убеждение, че е отнасян към загадъчно и ужасяващо място, Ърл пусна ръкохватката. Прекоси кабината и потърси на осветеното табло бутон за аварийно спиране.

Нямаше такъв.

Когато кабината подмина 23, Ърл заудря с палец 26, но асансьорът не спря, дори не намали скоростта, докато не стигна до 29. Тогава бързо, но в същото време плавно, загуби инерция. С тихо свистене, като от избутване на хидравлична течност в цилиндър, асансьорът съвсем спря, очевидно на трийсет етажа под града.

Изтрезнял от свръхестествен страх — страх от какво, не можеше да каже — Ърл Бландън се отдръпна от вратата. Облегна се тежко върху задната стена на кабината.

В миналото си като член на сенатската Комисия за въоръжените сили беше присъствал на среща в бункер дълбоко под Белия дом, предвиден за спасяването на президента от евентуален ядрен холокост. Това дълбоко укрепление, макар чисто и добре осветено, му се стори по-зловещо от гробище през нощта. Имаше спомени, свързани с гробищата, от ранните си години като щатски законодател, когато си мислеше, че няма кой да види вземането на подкуп на такова усамотено място. Този тих асансьор беше далеч по-зловещ дори от президентския бункер.

Той чакаше вратите да се отворят. И чакаше.

Никога през живота си не се беше проявявал като страхливец. Напротив, той самият всяваше страх у околните. Изненада се, че може да бъде подложен на такъв внезапен и тотален тормоз. Даваше си сметка обаче кое го поставя в такова жалко положение: усещането за нещо неземно.

Непоклатим материалист, Ърл вярваше само в онова, което можеше да види, пипне, вкуси, помирише и чуе. Доверяваше се единствено на себе си и нямаше нужда от никого. Вярваше в силата на

съзнанието си, в способността си хитро да извлича облага от всяка ситуация.

Сега беше беззащитен пред свръхестественото.

Побиха го тръпки, толкова мощни, та имаше чувството, че ще чуе тракането на костите си. Опита да стисне юмруци, но се оказа, че от ужаса ръцете му са твърде слаби за такова усилие. Вдигна ги, огледа ги и си пожела да се превърнат в метални боксове.

Вече беше достатъчно трезвен, за да си даде сметка, че обидното послание на двете думи, татуирани на средния пръст на дясната му ръка, едва ли щяха да са по-ясни в този си вид на невежия посетител на бара. След като не говореше английски, надали го четеше.

По-склонен да се подложи на самокритика от всякога в живота си, Ърл Бландън измърмори:

— Кретен.

Щом вратите на кабината се отвориха, уголемената му простата стори онова, което юмруците му не пожелаха да изпълнят — сви се. Той бе опасно близо до напикаване в панталоните.

Зад отворените врати на асансьора се простираше абсолютна тъмнина, подобна на бездна — огромна и навярно бездънна — в която синята светлина от кабината не можеше да проникне. В смразяващата гробна тишина Ърл Бландън стоеше неподвижно, оглушал дори за ударите в гърдите си, сякаш кръвта изведнъж бе пресъхнала в сърцето му. Това беше тишината на края на света, където нямаше въздух за вдишване, а времето свършваше. Не бе чувал по-ужасяващ звук... докато не долетя друг, още по-обезпокоителен: нещо се приближаваше откъм тъмата зад отворените врати.

Тиктакане, стържене, приглушено шумолене. Беше или слепият, но неотклонен устрем на нещо голямо и странно, извън пределите на въображението на сенатора... или прииждането на нетърпелива орда от по-малки, но също толкова загадъчни създания. Остър писък, почти като електронен звук, но все пак без съмнение глас, проехтя от мрака и не бе ясно дали изразява глад, копнеж или жажда за смърт, но със сигурност бе предизвикан от неудържима потребност.

Паниката у Ърл надделя над парализата от ужаса и той се извъртя към командното табло, за да потърси бутон за затваряне на вратата. Във всички асансьори имаше такъв. Не и в този. Нямаше нито бутон за затваряне, нито за отваряне на вратата, нямаше и такъв за

аварийно спиране, нито аларма, телефон или интерком, само цифрите, сякаш този асансьор никога не се разваляше и не изискваше поддръжка.

Мерна нещо с периферното си зрение през отворената врата. Обърна се да го погледне директно, с мисълта, че сърцето му може да спре от гледката, но съдбата не му беше отредила толкова лесен край.

2. СТАЯТА НА ОХРАНАТА В СУТЕРЕНА

След като беше прострелян с пет куршума, когато се отзова на сигнал за домашно насилие, едва не умря в линейката, едва не умря на операционната маса, впоследствие се зарази от тежка вирусна пневмония и едва не умря по време на болничното лечение, Девън Мърфи бе напуснал полицията преди две години. Въпреки че беше работил като патрулиращ полицаи, ни най-малко не се срамуваше да продължи кариерата си като пазач или, както някои от бившите му униформени колеги биха се изразили, като ченге под наем. Девън не страдаше от комплекса на мачото. Нямаше потребност да доказва колко е печен. Беше само на двацет и девет и искаше да живее, а шансовете му за това бяха значително по-големи като охрана в „Пендълтън“, отколкото като мишена за който ли не бандит и наркоман по улиците.

Охранителният център се помещаваше в западния край на сутерена, в стая между апартамента на началника по поддръжката и инсталационната станция. Лишеното от прозорци помещение с размери пет и половина на единайсет метра беше уютно, без да предизвиква клаустрофобия. Микровълнова печка, кафемашина, хладилник и умивалник допринасяха за почти домашния комфорт.

Униформата в цвят какви беше малко глупава и единственото, което спасяваше Девън от приликата с портиер, беше коланът за пистолет, на който бяха закачени калъфче с флакон лютив спрей, калъф за мобилен телефон, връзка ключове, фенерче и въртящ се кобур с полуавтоматичен пистолет „Спрингфийлд Армъри“ 45-и калибър.

В луксозна жилищна сграда като „Пендълтън“ вероятността пистолетът да му потрѣбва беше колкото тази да бъде отвлечен от извънземни на път към къщи.

Основното му задължение беше да следи двацет и четирите охранителни камери в сградата. Два пъти по време на дежурство отиваше да глътне свеж въздух, като обикаляше сутерена, партера и вътрешния двор, което му отнемаше петнайсет минути.

На стената бяха монтирани шест плазмени монитора, като всеки беше разделен на четири и показваше сигнала от четири охранителни камери. Девън можеше да увеличи изображението на всяка от камерите на пълен екран с помощта на контролно тъчскрийн устройство „Крестрон“, ако забележеше нещо подозрително, което не му се беше налагало досега. Шадоу стрийт 77 беше най-спокойният адрес в града.

В „Пендълтън“ живееха и приятни хора, и гадняри, но управителният съвет на собствениците се отнасяше добре със служителите. Девън разполагаше с удобен работен стол „Херман Милър“. Хладилникът беше зареден с минерална вода, сметана, кафе с различни аромати, всякакви допълнения за всевъзможни напитки, предпочитани от дежурния охранител.

Той отпиваше ямайско-колумбийска смес с щипка канела, в момента в който звуков сигнал го информира, че някой е отворил вратата към фоайето и влиза от улицата. Погледна съответния плазмен монитор, настрои образа на пълен екран и видя сенатор Ърл Бландън да идва от декемврийската нощ вън.

Бландън беше от гаднярите. Трябваше да е в затвора, но беше откупил свободата си с огромни суми, платени на адвокати в костюми за по пет хиляди долара. Без съмнение беше заплашил, че ще повлече надолу със себе си половината си политическа партия, ако не обработят своите прокурори и съдии на конци, така че кукленото шоу, наречено правосъдие, да следва предпочитания от него сценарий.

Работата в полицията беше направила Девън някак циничен.

С гъстата си бяла коса и римски профил Бландън още имаше вид на сенатор и явно си мислеше, че това е достатъчно да продължи да предизвиква същия респект, както преди позорната загуба на поста си. Той се държеше рязко, пренебрежително, арогантно и трябваше да подстриже космите в ушите си, подробност, заинтригувала Девън, който беше изключително стриктен по отношение на външността си.

Бландън беше поел толкова алкохол през годините, че признаците на пиянство вече не му личаха: дори и силно наквасен, не заваляше говора и походката му оставаше стабилна. Вместо да залита, когато бе почерпен, той изглеждаше по-висок, държеше раменете си още по-изправени и вдигаше брадичка още по-властно, отколкото

когато беше трезвен. Опиянението му беше загатнато тъкмо от безупречната стойка и дръзкото самообладание.

Норман Фиксър, нощният портиер, отключи вътрешната врата на фойето. От монитора в охранителния център, показващ вратата, прозвуча сигнал.

Независимо че мястото на Бландън беше в затвора, а не в такава луксозна жилищна сграда, той беше собственик на апартамент. Като всеки от обитателите очакваше да има своето уединение дори и в общите части на „Пендълтън“. Девън Мърфи никога не проследяваше живущите с помощта на камерите по коридорите или асансьорите, правеше изключение само за бившия сенатор, който можеше да бъде невероятно забавен.

Веднъж, след като прекоси фойето и стигна до коридора на партера, твърде пиан, за да поддържа измамно царствената поза, беше допълзъл до северния асансьор на четири крака и по същия начин бе излязъл от него на третия етаж. При друго среднощно прибиране той уверено подмина асансьора, зави към северното крило и сякаш внезапно загубил ориентация, отвори вратата на стаята за портиера, очевидно помислил я за тоалетна, и се изпика на пода. Вече заключваха това помещение, когато не се използваше.

В този случай Бландън откри асансьора сравнително лесно и влезе в него с достолепието на крал, качващ се в каретата си. Щом вратите се затвориха и натисна бутона за третия стаж, хвърли поглед към охранителната камера в кабината, а след това изгледа изрисуваните облаци и птици с неподправено презрение.

Бившият сенатор беше написал две дълги писма до управителния съвет, в които критикуваше стенописите със самочувствието на ерудиран познавач на изкуството. Бордът, в който имаше поне един истински познавач на изкуството, сметна писмата за жалки, скандални и притеснителни. На служителите от охраната не беше изрично наредено да наблюдават Ърл Бландън в асансьора, когато се прибира пиан, защото би могъл да посегне на рисунките, но индиректно беше подхвърлено такова предложение.

Сега, след като асансьорът отмина втория етаж, се случи нещо безпрецедентно. По лицето на сенатора се изписа изненада, сини снежинки от статично електричество, каквито Девън не беше виждал до този миг, запълниха изображението на монитора. На другите пет

екрана, показващи образите от останалите двайсет камери, се появи същата картина и охранителната система в миг ослепя.

Едновременно с това Девън чу звук от барабани, глух и странен, и едва доловима провлечена мелодия. През подметките на обувките си усети вибрирането на бетонния под в ритъма на барабаните.

Не се притесни, защото образът на мониторите за вратата и прозорците се възстанови и всички лампички на таблото светеха в зелено. Никой не се опитваше да влезе. Ако звукът и вибрациите се бяха засилили, недоумението и загрижеността на Девън щяха да прераснат в тревога.

Явлението продължи с непроменена сила и след около половин минута тихото барабанене заглъхна, вибрациите се изгубиха и сините звездички изчезнаха от плазмените екрани. Многото образи, обхващани от охранителните камери, се завърнаха.

Обективът на камерата в асансьора беше широкоъгълен и тя беше монтирана близо до тавана в задната част на кабината, като осигуряваше видимост на цялото пространство, включително на вратите, които бяха затворени. Ърл Бландън го нямаше. Явно кабината беше стигнала до третия етаж и бившият сенатор беше слязъл.

Девън включи камерата, която гледаше към късия общ коридор, обслужващ апартаменти 3-А и 3-С, а след това камерата, която предоставяше поглед към целия дълъг коридор на третия етаж на северното крило. Ърл Бландън го нямаше. Неговият апартамент беше първият в това крило, 3-Д, с гледка към вътрешния двор. Трябва да беше излязъл от асансьора, завил зад ъгъла и влязъл през входната си врата, докато видеонаблюдението беше прекъснало.

Девън превключи всичките двайсет и четири камери. Без изключение общите пространства бяха пуссти. В „Пендълтън“ продължаваше да е тихо и спокойно. Очевидно заплашителният шум от барабани и вибрациите се бяха чули толкова слабо в етажите над сутерена, че дори някой да се беше събудил, не се беше обезпокоил толкова, та да излезе от апартамента си и да се огледа.

3. БАСЕЙНЪТ В СУТЕРЕНА

Независимо дали на ставане в четири сутринта, както сега, или след работа, Бейли Хоукс предпочиташе да плува дължините само на светлината от подводните лампи, докато останалата част от помещението бе тъмна, басейнът блестеше като бижу, а ярките отблясъци от водата пърхаха като прозрачни крила по белите плочки на тавана. Приятно топлият басейн, острата миризма на хлор, пляскането на краиците му, порещи водата, нежният звук от плискането на вълничките по светлосините плочки... Напрегнатото очакване, предшестващо деня на борсата, и умствената умора след него се отмиваха, докато плуваше.

Той стана от леглото преди съмване, за да потренира, да закуси и да бъде на бюрото си, когато пазарът отвори, но не ранното ставане беше причината да бъде вече грохнал до петък вечер. Понякога ден, запълнен с инвестиране на чужди пари, го изтощаваше не по-малко от такъв, прекаран в битка, по време на службата му във флота. На трийсет и осем вече шеста година работеше като инвестиционен консултант на свободна практика след тригодишен стаж във водеща банка, последвал военната му кариера. През първата година в банката си мислеше, че в крайна сметка, когато добие повече увереност, няма да е така потиснат от отговорността да брани и увеличава активите на клиентите си. Бремето обаче така и не олекна. Парите представляваха един вид свобода. Ако загубеше дял от нечии инвестиции, той пропиляваше част от свободата на човека.

Когато Бейли беше момче, майка му го наричаше „моя пазител“. Провалът му да я опази се беше загнездил като трън в съзнанието му през всичките години оттогава прекалено дълбоко, че да бъде изтръгнат. Можеше да изкупи това, ако изобщо беше възможно, само с надеждната си служба към останалите.

В края на петата дължина той докосна дъното с крака и се обърна с лице към другия край на дългия правоъгълник проблясваща вода, откъдето беше влязъл по стъпалата, скрити под водата. Басейнът беше дълбок метър и петдесет, а Бейли беше висок метър и осемдесет и

шест, така че когато се облегна на стената, за да си почине преди следващите пет дължини, водата едва стигаше до раменете му.

Той приглади мократа си коса назад... и тогава видя нещо тъмно да се движи към него под водата. Не беше забелязал никого да влиза в басейна след него. Трептящите светлини и сенки по набраздената повърхност силно изкривяваха приближаващата фигура. Съпротивлението, когато си под вода, е по-голямо, отколкото ако плуваш на повърхността, но този плувец се движеше с лекотата на торпедо. Усилието за постигането на такъв напредък трябваше да принуди човека да си поеме дъх, преди да довърши трийсетметровата дължина, но той явно се чувстваше като риба във водата.

За пръв път от времето, когато служеше във флота, Бейли се почувства пред непосредствена смъртна опасност. Без да губи и секунда да се съмнява в инстинкта си, той се обърна, подпря длани върху ръба на басейна и се изтласка на колене навън. Някой го хвана за левия глезен. Можеше да го дръпне обратно във водата, ако не беше започнал да рит силно с десния си крак, най-вероятно в лицето на нападателя си.

Освободил се, Бейли се изправи на крака, направи с олюляване две крачки по матовите плочки и се обърна, изведнъж останал без дъх, обзет от ирационален страх, че се намира в присъствието на нечовешко създание, някакво митично чудовище, което вече не е просто митично. Нищо не го нападна.

Лампите под водата не бяха така ярки както преди. Всъщност цветът на светлината се беше променил от бял в приглушено жълт. Ивицата от сини плочки по ръба на водата изглеждаше зеленикава.

Тъмният силует се размърда под повърхността, плавно и бързо се отправи обратно към стъпалата. Бейли забърза около басейна, за да огледа по-добре плувеца. Вече яркожълт, басейнът имаше вид на замърсен с нещо, чист на някои места, но мътен на други. Трудно беше да се видят подробности за човека... или нещото... във водата. Струваше му се, че различава крака, ръце, човешка фигура и в същото време общото впечатление беше за нещо неимоверно странно.

Първо, плувецът не риташе с крака, което беше почти задължително за придвижване под вода без плавници, освен това не загребваше и с ръце. Извиваше тялото си подобно на акула с движения, непосилни за човек.

Ако Бейли беше повече благоразумен и по-малко любопитен, щеше да откачи халата си от закачалката, на която висеше, да обуе джапанките и да се отправи бързо към стаята на охраната в северното крило на сутерена. Девън Мърфи щеше да бъде там. Бейли обаче беше прикован от зловещото излъчване на плувеца, от неземната атмосфера, настанила се в помещението.

Сградата се разтресе съвсем леко. От основите на „Пендълтън“ се надигна тътен и Бейли погледна пода пред себе си почти в очакване да види пукнатини около фугите на плочките, но това не се случи.

След лекото потреперване цветът на водата в басейна отново се промени: от цвят на урина, примесена с гной, стана червен. Стигнал до стъпалата, плувецът се извъртя с лекотата на змиорка и се насочи към онзи край на басейна, към който беше избягал Бейли.

На местата, където не беше мътна, водата беше с цвят на сок от боровинки. В тинестите участъци приличаше на кръв и гнусното петно започна да се разпростира още по-бързо. Трепкащите отражения от водата по белите плочки на тавана и стените се преобразиха във фалшиви огнени езици. Дългото помещение помръкна и притъмня, а сенките се уголемиха, подобно на дим, прииждащ на талази.

Приближаващ далечния край на басейна, плувецът изглеждаше размазан, въпреки че още се виждаше в замърсената вода. Никой човек не би могъл да преплува три дължини толкова бързо, без нито веднъж да му се наложи да си поеме дъх.

Лекият трус продължи пет или шест секунди и половин минута след утихването му в сградата настъпи тишина, а светлината от лампите в басейна премина от червена в жълта и после пак в бяла. Фалшивите огнени езици, плъзгащи се по гладките стени, се превърнаха отново в танцуващи крила от светлина и помещението се озари. Мътната вода се избистри. Загадъчният плувец се беше изпарил.

Бейли Хоукс стоеше, стиснал в юмруци отпуснатите до тялото си ръце, и от него капеше вода, образувала локва. Сърцето му може да биеше по-слабо, отколкото когато някога се бе озовавал под вражески огън, но въпреки това достатъчно силно, че да го чува как блъска.

4. АПАРТАМЕНТ 3-С

В 4:13 сутринта Сайлърс Кинсли се събуди от тих звук, наподобяващ тътен, и му се стори, че сградата се тресе. Слабият шум и движението обаче утихнаха, докато той седне в леглото и се разсъни. Изчака в тъмното, заслуша се за миг и реши, че всичко е било просто сън.

Ала щом облегна отново глава на възглавницата си, шумът се усили откъм стената, на която беше подпряно леглото му. Тихият звук от приплъзване създаваше асоциации за змии, виещи се между гипсокартонените плоскости, което изглеждаше малко вероятно, ако не и напълно невъзможно. Никога досега не беше чувал нищо подобно. Подозираше — усещаше — че може да има нещо общо със смутното минало на сградата.

Това продължи около пет минути. Той лежеше, слушаше и се чудеше, без да се страхува, но беше нащрек за някаква промяна в шума, която да му помогне да определи произхода му.

Последвалата тишина доведе до онова напрегнато очакване, което предизвикваше безсъние. Наскоро навършил седемдесет и девет, вече заспиваше трудно, щом нещо прекъснеше съня му. Сайлърс беше пенсиониран адвокат по гражданско право, но и сега съзнанието му беше не по-малко ангажирано от времето, когато графикът му беше запълнен с клиенти. Той стана преди съмване, взе душ, облече се и вече пържеше яйца в масло, когато наситената розова светлина на зората изрисува в небето коралови рифове зад кухненския прозорец.

По-късно, след обяда, той заспа в креслото. Когато се събуди разтревожен около час по-късно, не си спомняше добре кошмара, от който се беше изтръгнал, освен че в него се разправяше за скални катакомби, в които нямаше останки от скелети, както в повечето катакомби, а празни погребални ниши, издълбани в криволическите стени. Нещо тихо и невидимо, нещо с неумолимо намерение го беше издирило сред лабиринта от пътеки.

Ръцете му бяха студени като на мъртвец. Той се вгледа в белите полукръгове в основата на ноктите си.

Още по-късно в същия този мрачен декемврийски следобед Сайлъс стоеше до прозореца в дневната на апартамента си на третия етаж в „Пендълтън“, на върха на Шадоу Хил, загледан в улиците в подножието, избледняващи заради приближаващата стена от дъжд. Сградите от полирани червени тухли или от варовик, както и по-новите, по-високи и по-грозни, покрити със стъкло кули, изведнъж се уеднаквиха и посивяха и щом бурята ги връхлетя, заприличаха на призрочни постройките от отдавна умрял град, всяващ усещане за мор и опустошение. Нито топлата стая, нито кашмиреният пуловер успяваха да прогонят студените тръпки, които пърхаха в тялото му като ято насекоми.

Официалната версия гласеше, че преди сто и четиринайсет години Маргарет Пендълтън и децата ѝ — София и Алегзандър — били отвлечени от тази къща и убити. Сайлъс беше започнал да се съмнява, че е имало отвлечане. В онзи ден на тримата се беше случило нещо по-особено от убийство, нещо по-страшно.

Шадоу Хил се издигаше в самия център на града, а третият етаж на „Пендълтън“ беше последен. Сградата със западно изложение сякаш властваше над потопения в дъжд метрополис в подножието. И хълмът, и улицата носеха имената на сенки на дървета и сгради, които в слънчева утрин се издължаваха с всеки час, докато по здрач пропълзваха до самия връх, за да срещнат нощта, идеща от изток.

„Пендълтън“ бе не просто великолепна къща, не някакво обикновено имение, а по-скоро неокласически дворец, построен през 1889 година, в разцвета на Позлатената епоха, на обща разгъната площ от пет хиляди и петстотин квадратни метра, като това не включваше огромния сутерен и отделната постройка за карети. Смесица от стиловете крал Джордж и френски ренесанс, сградата беше облицована с варовик, с изящно декорирани рамки на прозорците. Нито фамилиите Карнеги или Вандербилт, нито дори Рокфелер бяха притежавали по-внушителен дом.

Когато се нанесъл в имението си малко преди Коледа през 1889 година, Андрю Норт Пендълтън — милиардер от времето, когато милион долара още са били истински пари — го кръстил „Бел Виста“. То било известно под това име в продължение на осемдесет и четири години; ала през 1973 година в него били устроени отделни апартаменти и било прекръстено на „Пендълтън“.

Андрю Пендълтън пребивавал щастливо в „Бел Виста“ до декември 1897 година, когато се предполагаше, че съпругата му Маргарет и двете им малки деца били отвлечени и така и не били открити. От този момент Андрю заживял като окаян отшелник, чиято ексцентричност прераснала в сдържана лудост.

Сайлс Кинсли беше загубил съпругата си през 2008 година след петдесет и три години брак. С Нора така и не бяха благословени да имат деца. Като вдовец от три години можеше да си представи как самотата и скръбта биха могли да отнемат разсъдък на Андрю Пендълтън.

Въпреки това Сайлс беше стигнал до извода, че самотата и загубата не са основните причини за упадък и самоубийството на милиардера преди толкова много години. Андрю Пендълтън бе докаран до безумие и от ужасяващо познание, от загадъчно преживяване, което се бе борил да си обясни в продължение на седем години и от което бе дотолкова обсебен, че накрая сам беше посегнал на живота си.

Нещо като фикс идея бе обсебило и Сайлс след смъртта на Нора. След като продаде дома им и купи този апартамент, беше ангажирал времето си с проучване на историята на забележителната сграда. Любопитството му прерасна в такава страст, че той прекарваше безкрайни часове в обществените хранилища на стари броеве на вестници отпреди повече от век и други архиви в търсене на факти, без значение колко маловажни бяха, стига да увеличаваха познанията му за „Пендълтън“.

Сега, въпреки че беше наблюдавал приближаването на бурята откъм низината нагоре по северния склон на Шадоу Хил, Сайлс стреснато направи крачка назад, когато първите капки се удариха във френските прозорци, сякаш дъждът, погрешно приет за климатично явление, беше злонамерена атака, конкретно насочена към него. Градът се размаза, денят сякаш притъмня, а сребристият ефект от лампата в дневната преобрази донякъде прозореца в огледало. Лицето му изглеждаше прозрачно върху мокрото стъкло и липсваха някои основни черти, сякаш това не беше неговото отражение, а ликът на някой друг, бледият образ на нещо не съвсем човешко, посетител от мистично царство, свързано за миг с този свят по силата на бурята.

Светкавици разцепиха мрачния ден и Сайлърс се извърна от прозореца, когато гръмотевица разтърси небето. Той отиде в кухнята, където флуоресцентните лампи под шкафове осветяваха златистите гранитни плотове, а всички други лампи бяха загасени. Папките му за „Пендълтън“ бяха затрупали масата за хранене: статии от вестници, ксерокопия от обществените архиви, записки от интервюта с хора, твърдящи, че са преживели нещо в сградата преди 1974 година, и копия на запазените единайсет страници от собственоръчно написан от Андрю Норт Пендълтън дневник, който той се беше опитал да унищожи непосредствено преди самоубийството си.

Всяка част от оцелелите записки на Пендълтън представляваше непълен фрагмент, обгорял по края, тъй като той беше хвърлил дневника в горящата камина в спалнята си, преди да лапне дулото на оръжието си и да се простреля смъртоносно. Всичките единайсет текста бяха интригуващи и подсказваха, че Андрю Пендълтън е имал толкова необичайно преживяване, та граничеше със свръхестественото. Или може би в последния стадий на лудостта си беше страдал от деменция, заради която не е бил в състояние да различи кошмарите и халюцинациите от спомените за истински събития.

От единайсетте оцелели страници Сайлърс най-често се връщаше към един загадъчен, объркващ момент, свързан с дъщерята на Пендълтън, София, която била седемгодишна, когато изчезнала. Думите и всичките им възможни тълкувания така го бяха обсебили, че той ги беше запаметил: „някога розовата ѝ кожа посивя, устните ѝ станаха пепеляви, а очите ѝ се замъглиха, хили се иронично, без следа от шеговитост, вече не е моята Софи и с всеки следващ миг е все по-малко Софи“.

Изгубеното семейство на Андрю Пендълтън не бе единствената трагедия в историята на прекрасната сграда. Вторият ѝ собственик, Гифърд Осток, единствен наследник на значително състояние, спечелено от въгледобив и производство на железопътни вагони за въглища, живял в разкош в „Бел Виста“ от 1905 до 1935 година. Една нощ през декември 1935-а икономът Нолан Толивър изклал семейство Осток и цялата прислуга, преди да се самоубие. Толивър оставил нечленоразделна, написана на ръка бележка, в която твърдял, че ги е убил, „за да спаси света от пълен мрак“, и макар да поел отговорността

за шестнайсет убийства, осем от труповете така и не били открити. До момента не бе ясно по каква причина и как Толивър е изхвърлил половината от жертвите си, нито защо не е сторил същото и с останалите осем.

5. АПАРТАМЕНТ 2-С

Бейли Хоукс не докладва за случилото се в басейна на охраната в сградата. В това помещение не беше монтирана камера, с цел да не се нарушава личното пространство на собствениците; ето защо нямаше доказателства за странния инцидент.

Петима от обитателите на „Пендълтън“ бяха негови клиенти: сестрите Една и Марта Къп от 3-А; Роули и Джун Тюлис от 2-Д; и Гари Дай от 3-В. Хора със солиден инвестиционен портфейл не биха продължили да доверяват активите си на човек, който се впуска в тиради за свръхестествено преживяване, независимо от отличното му представяне до момента.

Бейли прекара по-голямата част от сутринта и ранния следобед в проследяване на цените на пазарите, движението на финансите и стоките на три комплексни компютъра, докато извършваше проучването и анализа на четвърти. Само единият от двамата му служители на пълен работен ден, Джери Олуайн, работеше с него тук и въпреки че Джери отсъстваше поради заболяване от грип, денят не беше напрегнат. Нямаше голямо движение нито в акциите, нито в стоките и когато основните борси затвориха в два часа негово време, оказа се, че денят е бил твърде успешен.

Обикновено Бейли действаше хладнокръвно и със забележителна концентрация, което му беше от полза и във финансовите битки, и във войните в Афганистан и Ирак. Ала докато работеше този четвъртък, съзнанието му постоянно се връщаше към спомена за загадъчния силует в басейна, чувството за опасност, което беше изпитал в онзи момент, се надигаше отново и витаеше наоколо, макар и не така наситено.

С изключени компютри, работещ под светлината на една лампа, той още беше на бюрото си малко след три часа, когато блъскането на дъжда по северните прозорци привлече вниманието му. Чак сега забеляза колко е притъмняло навън. Беше се смрачило два часа по-рано от обикновено. Сnižаващите се облаци бяха огромни и сиви като

козината на котките на сестрите Къп и сякаш не просто надвисваха над града, а го обгръщаха и се настаняваха за дълъг нощен сън.

Проблесна серия от светкавици, а после пак и пак. Ярките отблясъци очертаха геометрични сенки от рамките на френските прозорци, преминаха през слабо осветената стая и за кратко се отразиха по стените.

Последвалият миг след това гръм, достатъчно силен да възвести Армагедон, не накара Бейли да стане от стола. Когато лампата на бюрото му угасна обаче, той бързо се изправи на крака при следващия залп от светкавици, защото този път освен сенките от рамките на прозорците помръдна и друга сянка. Разкривена и ужасно бърза. Премина през стаята като отражение на неодушевен предмет, съживен от светкавиците, но всъщност като че ли подсказа появата на неканен гост.

Имаше човешки ръст и подрипна. Безличният тъмен силует приличаше повече на пантера при пъргавото си приземяване. Бейли се извъртя от стола, отскочи от него и понечи да последва призрака, ако изобщо беше такъв. Нещото убягваше от погледа му, бързо като живак с невероятно плавното си и непрекъснато движение сред трепкащите в пулса на бурята сенки и просветвания.

Черният силует не се отбеляза на стената като дограмата, а сякаш проникна в мазилката. Светкавиците хвърлиха последните си отблясъци, светлината от месинговата лампа на бюрото се засили, а Бейли се втурна да търси нещото, което стените нямаше как да поместят в себе си.

6. АПАРТАМЕНТ 3-С

След като поседя известно време, загледан в папките за „Пендълтън“ върху кухненската маса, Сайлърс тръгна към кафеварката. Напълни бяла порцеланова чаша, взе бутилка бренди от шкафа и отсипа от него в кафето. Часовникът показваше 3:07 следобед и въпреки че Сайлърс никога не пиеше преди вечеря, а и изобщо рядко пиеше, почувства нужда да се подкрепи преди срещата в пет часа.

Облегна се на шкафа с гръб към двойната мивка и прозореца над нея. Просветна светкавица и оживи сянката му, която се издължи напред, после отново се прибра назад, сякаш неясният силует беше отделно същество със собствен разум, което искаше да се освободи от него.

Отпи от кафето, горещо колкото можеше да понесе, което се отрази добре не само на разклатените му нерви, но и на тръпките, преминаващи през тялото му. Започна да обмисля дали да не пропусне срещата си, да остане тук и да пие кафе с бренди, докато очите му натежат и не може да стои буден. Ала въпреки че се беше пенсионирал, той си оставаше адвокат, който уважава не само федералните и щатските закони, но и основните природни закони, принципите, за които беше убеден, че са вродени у всеки човек, чувството на отговорност, което включваше и любовта към истината и вечното ѝ търсене.

Понякога истината беше трудно уловима...

След като икономът Толивър бе убил семейство Осток и колегите си през 1935 година, „Бел Виста“ бе останала необитавана три години, докато несемейният петролен търговец Хармън Дрю Файърстоун, неразколебан от кървавата ѝ история, бе купил прекрасната къща на изгодна цена. Похарчил бе цяло състояние, за да възстанови предишното величие на сградата. До Втората световна война „Бел Виста“ се бе превърнала в оживен център на социален живот. Възрастният Хармън Файърстоун бе починал кротко в съня си от естествена смърт през пролетта на 1972 година.

Управляващите наследството на Файърстоун бяха продали „Бел Виста“ на предприемачески тръст, който бе разделил сградата на двайсет и три апартамента с различни размери. Високите тавани, пищната, изкусно изработена декорация, гледката от хълма и елегантните общи пространства бяха допринесли за бързото разпродаване през 1976 година при най-високата цена на квадратен метър в историята на града. Трийсет и седем години по-късно някои от първоначалните собственици още живееха в апартаментите си, но други жилища бяха препродадени по няколко пъти.

Едва предишния ден Сайлъс научи, че кръвопролитната история на „Пендълтън“ не е приключила през 1935 с убийствата, извършени от Нолан Толивър. Не само че по-неотдавна бе имало проява на насилие от странен характер; очевиден беше фактът, че инцидентите се случваха през точно определен период от време, на всеки трийсет и осем години с разлика от дни, което означаваше, че скоро може да се очаква подобно зверство.

Маргарет Пендълтън и двете ѝ деца София и Александър бяха изчезнали вечерта на втори декември 1897 година. Трийсет и осем години по-късно, на трети декември 1935 година, бяха убити семейство Осток и седем от прислужниците им. През 1973 година, трийсет и осем години след трагедията с Осток, никой не беше живял в „Бел Виста“, тъй като по това време сградата бе преустройвана в луксозен комплекс с апартаменти; нямаше загинали обитатели. Въпреки това в края на ноември и началото на декември същата година занаятчии и работници, извършващи преустройството, били толкова обезпокоени, че някои от тях напуснали работата си и през всичките години така и не бяха споделили какво са видели. С единия от тях, Пери Кайзър, Сайлъс имаше среща в пет часа.

Той напълни отново чашата си с кафе. Не беше прибрал брeндитo. Поколеба се и реши този път да не прибавя от него.

Щом затвори бутилката, долови движение с периферното си зрение, нещо тъмно и мигновено. С учестен пулс той се обърна към отворената врата на коридора. Светлината от кристалните аплици на тавана разкриваше стени, боядисани в кремаво, персийска пътека, блестящ махагонов под, но нито следа от вмъкнал се нарушител.

Скорошните открития бяха опънали нервите му. Ако съдбата на „Пендълтън“ ѝ вещаеше отново да се превърне в дом на смъртта, както

и друг път през декември, времето може би изтичаше. Беше четвъртък, първи декември 2011 година.

Настроението на Сайлс не му позволяваше да омаловажи пробягалия силует като илюзорен. Остави чашата си с кафе и предпазливо излезе от кухнята, вдигна глава и се послуша за чуждо присъствие.

Трапезарията беше вляво, кабинетът и тоалетната — вдясно. В тях нямаше никого.

След трапезарията беше разположена просторната дневна с чугунена камина и богато декорирана варовикова облицовка, която се издигаше до високите четири метра и двайсет сантиметра таван, украсен с орнаменти във вид на тръстика и гипсови корнизи, редуващи яйцевидни форми и стрели. Точно срещу камината струи дъжд се виеха, подобно на змии, по високите прозорци.

В отсрещния край на дневната, в преддверието, ключалката и веригата на входната врата бяха заключени.

От другата страна на коридора срещу дневната никой не се спотайваше в спалнята или в някой от двата дрешника. Тишината сякаш беше по-интензивна от всякога, затишие в очакване, въпреки че беше възможно да си въобразява тази свръхестествена липса на звуци.

Когато приближи откритата врата на обширната баня, облицована в бял мрамор със златисти нишки и с големи огледала по стените, стори му се, че чува отвътре приглушени гласове или може би онзи неразпознаваем шум, припълзъл откъм стените през нощта. Щом прекрачи прага обаче, оказа се, че банята е също толкова тиха и безлюдна колкото останалите помещения.

Той се загледа в едно от огледалата вътре, сякаш отражението можеше да разкрие нещо, което не би могло да се види директно. Огледалата бяха едно срещу друго и той се озова между много образи на Сайлс Кинсли, които бяха или в една линия с него, или обърнати с гръб.

От много време не се беше взираше в отражението си в огледалото — напълно съзнателно. Изглеждаше доста по-стар, отколкото се чувстваше. Беше остарял с десет години за трите, изминали след смъртта на Нора.

Той местеше поглед от едно към друго лице, едва ли не в очакване да открие това на непознат, на злонамерен Друг, скрит в

безкрайността от намаляващи Сайлъс Кинсли. Що за странна идея? Естествено, отраженията бяха на един и същ стар мъж.

Когато се върна в антрето, чу тих, заплашителен стържещ звук, не тътен изпод земята, а по-скоро напомнящ метро, минаващо под сградата, въпреки че в града не беше построено такова. „Пендълтън“ се разтресе и Сайлъс се олюля с нея. Земетресение, помисли си той, но през всичките петдесет и пет години, откакто живееше в този град, никога не беше усещал трус и не беше чувал под която и да е част от целия щат да има значителна сеизмична линия. Разтърсването продължи десет-петнайсет секунди и отшумя без никакви последиствия.

* * *

В кабинета Свидетел се завъртя в кръг в желанието си да усети пространството. Можеше да остане тук само няколко секунди или най-много минута-две. Стаята не беше типично мъжка, а изпълнена с топлина, едната стена беше покрита със снимки на Сайлъс Кинсли с някои от клиентите, които беше защитава така умело, Сайлъс и покойната му съпруга Нора на различни екзотични пътувания, двамата със свои приятели по празненства.

Кинсли мина покрай отворената врата на път към кухнята. Не погледна в тази посока. Свидетел очакваше адвокатът да се върне, след като осъзнае със закъснение, че е мернал нещо с периферното си зрение, но звуците от кухнята не подсказваха предстояща конфронтация.

Как би реагирал, ако открие непознат — здрав млад мъж в ботуши, джинси и пуловер — в апартамента си, появил се като по чудо? Със страха, характерен за старец, изгубил силите си с напредването на възрастта, или с хладнокръвието на адвокат, запазил своята увереност след триумфите в съдебната зала в продължение на десетилетия?

Две от стените в стаята бяха заети от етажерки от пода до тавана, препълнени с книги. Повечето от тях бяха книги по право, посветени на възлови дела, описващи прецеденти, и дебели биографии на важни личности от историята на американското правосъдие.

Свидетел прокара ръка по гърбовете на книгите с благоговение. Там, откъдето идваше той, нямаше закони, нито адвокати, съдии, съдебни заседатели и съдебни процеси. Невинните бяха помитани от брутално натрапваното убеждение за превъзходството на примитивното, от вяра в погрешни неща, от бунт срещу реалността и въздигане на идиотския постулат за съществуването на една-единствена истина. Той лично беше убил много хора и със сигурност нямаше да му бъде потърсена сметка за кръвта, която беше пролял. Въпреки това силно уважаваше закона точно както човек, изпаднал в безбожно отчаяние, може да се прекланя пред идеята за Бог, която е бил неспособен да прегърне.

7. АПАРТАМЕНТ 2-А

Бурята беше истински дар. Текстът на „Дъждовна нощ в Мемфис“ имаше нужда от ритмична мелодия, която да притежава и меланхолична нотка, а подобно съчетание не беше лесно за постигане, особено за Туайла Треърн. Ритмичната част не я затрудни, но меланхолията беше непознато чувство за нея, нещо, което другите хора изпитваха, и въпреки че вече беше написала няколко меланхолични песни, имаше нужда от вдъхновение. Тя седеше с китарата си до прозореца в кабинета на апартамента си на втория етаж в „Пендълтън“, загледана към появилия се навреме дъжд, към светлините на града, примигващи в преждевременно настъпилия мрак заради надвесените буреносните облаци, водеше си бележки и опитваше различни акорди в търсене на звука на тъгата.

Въпреки че невинаги композираше по този начин, започна от припева, тъй като ритъмът в него трябваше да бъде най-силно изразен. Напипваше го — финалното усъвършенстване щеше да направи на пианото, като остави осемтактовия контрастен мотив за по-късно, щеше да го напише, след като обобщи чистите линии на мелодията от припева.

Както обикновено беше подредила текста ред по ред, стих по стих, изглаждаше всеки от тях, докато добие блясък, без да е прекалено лигав. Такава комбинация не се постигаше лесно. Много от текстописците биха минали през цялата песен с пълното съзнание, че някои строфи не са идеални и ще трябва да се върнат да ги пренапишат, но Туайла не работеше по този начин. Понякога, за да постигне правилното синкопиране и да направи така, че сричките да се сливат елегантно с музиката, се налагаше да попромени думите, след като завърши мелодията, но резултатът винаги си струваше.

Тя композираше кънтри и беше от провинцията, дъщеря на фермер, загубил фермата си по време на рецесията през 1980 година, когато Туайла беше двегодишна.

След това баща ѝ се хвана на работа по поддръжката на механизацията в електроцентраля, захранвана с въглища, предимно в

камери без прозорци, където температурата можеше да достигне 130 градуса. Десет часа на ден по пет, а понякога и шест дни седмично. Непрекъснато потене. Често вършеше опасни дейности на задимено и сред въздух, изпълнен с фините частици на изгорели въглища, при постоянни контролирани експлозии. Уинстън Треърн търпя тази работа в продължение на дваайсет и три години, за да може да издържа семейството си и да му осигури необходимите дрехи и храна. Туайла никога не чу баща си да се оплаква, винаги вземаше душ в електроцентралата след смяната си и се прибираще чист и свеж у дома. Когато Туайла беше дваайсет и четири годишна, една от пещите за въглища избухна, като уби баща ѝ и още двама души.

Тя беше наследила слънчевия му характер, което я затрудняваше при писането на тъжни песни, а такова наследство беше по-ценно и от гърне с пари.

Щом дъждовната завеса се спусна над града и заромоли по стъклото на прозореца, мелодията се сля с текста. Туайла осъзна, че никой не би изпял песента, която пишеше, по-добре от Фаръл Барнет, бившият ѝ съпруг. Първият му голям хит като изпълнител и първа нейна песен в топ десет като композитор беше „Отивам си късно и смирено“ и докато напише четири песни за втория му компактдиск, вече бяха женени.

Тогава тя си мислеше, че обича Фаръл. Може и да е било така. В крайна сметка осъзна, че беше привлечена от очите му — в същия нюанс на синьото като тези на татко ѝ — от неговата благонадеждност и неизменно доброто му настроение, напомнящи за Уин Треърн.

Веселият нрав на Фаръл беше непресторен, въпреки че понякога стигаше до маниакалност, а в определени ситуации бе не съвсем уместен. Ала неговата благонадеждност се оказа мимолетна като светлинен лъч, рисуващ образи по филмов екран. Той минаваше през жените като торнадо през Канзас, разрушаваше бракове, отнемаше самоуважението на по-чувствителните си любовници, сякаш изпитваше удоволствие не толкова от секса, а от опустошението, което оставяше след себе си. Въпреки че винаги се беше отнасял към Туайла с нежност, не показваше подобно уважение към другите жени. Неведнъж се беше случвало някоя от тези клетници, изтерзана от огорчението, да се появи на прага на Туайла, сякаш страданието,

причинено от Фаръл Барнет, ги превръщаше в сестри по неволя, които могат взаимно да се утешават и да обмислят отмъщение.

Четири години по-късно тя вече не го обичаше. Трябваша ѝ още две години, за да осъзнае, че ако не се разведе с него, той ще съсипе живота ѝ и ще пръсне останките на всички страни, така че тя никога да не успее да се възстанови. До този момент петнайсет от песните на Фаръл присъстваха в класациите за кънтри музика, дванайсет написани от Туайла, а осем от тях достигнаха първо място.

По важното бе, че създадоха дете — Уинстън, кръстен на бащата на Туайла — и Туайла беше твърдо решена Уини да не расте без татко. Накрая разбра, че в редки случаи разбитото семейство може да е по-добро за едно момче от нарцистичен баща, който се появява от време на време да се възстанови от похожденията си и маратона от изневери и се интересува от малкия си син по-малко, отколкото от антуража си психопати.

Въпреки че вече не обичаше Фаръл, дори не го харесваше, тя не го мразеше. Когато довършеше „Дъждовна нощ в Мемфис“, щеше да я предложи на Фаръл, защото той щеше да се справи най-добре с нея. Песните осигуряваха издръжката на възрастната ѝ майка. Те бяха бъдещето на Уини. Успехът на песента имаше предимство пред уреждането на стари сметки.

Когато тътенът се надигна не от разкъсването от бурята небе, а от земята под сградата, пръстите на Туайла замръзнаха от тревога и перцето се вдигна от струните. С отзвучаването на последните акорди тя почувства как „Пендълтън“ се разтърсва. Грамитата ѝ и наградите от Асоциацията на кънтри музикантите издрънчаха по стъклените лавици във витрината зад пианото.

В очакване на надвиснало бедствие остана заглеждана във високия прозорец, докато назъбените светкавици разцепваха небето и накъсваха падащите струи дъжд с някаква апокалиптична мощ на блясъка си, заличаващ околните сгради по Шадоу стрийт. Когато треперенето, идващо от земята, отмина и силни гръмотевици разтърсиха следобеда, светкавиците и дъждът се съюзиха за миг и накараха четирилентовия паваж да изчезне. Изгубиха се улиците в подножието на града, сградите и светлините от тях. Под светлинното небесно шоу като че остана само един обширен, пуст пейзаж с дълъг хълм и мъртвешка равнина под него, подобна на море от високи треви

с групи черни дървета сред тях, чиито клони се протягаха като костеливи ръце към сивата мрачнота.

Това видение трябва да бе измамен ефект от светкавиците или мокрите от дъжда стъкла, нищо повече, защото щом фойерверките престанаха, градът отново си беше там, както и сградите и парковете. Гъст трафик пъплеше нагоре и надолу по дългия булевард, дъждът се лееше по черната настилка, а отраженията от фаровете проблясваха и се сливаха с червените вадички, оставяни от стоповете.

Туайла откри, че е станала от стола и е оставила китарата на килима, без да осъзнава това. Стоеше до прозореца. Това, което видя, не можеше да е друго, освен оптическа измама. И все пак устата ѝ пресъхна в очакване на следващата поредица от светкавици. При новата серия градът не изчезна, а остана на мястото си. Пустата шир, която зърна преди, не се появи отново. Мираж. Илюзия.

Тя се обърна и погледна към витрината зад пианото. Нито една от наградите не беше паднала, но разтърсването на сградата беше реално, а не ефект от светкавиците или дъжда, замъглил прозореца.

8. АПАРТАМЕНТ 2-С

Бейли светна всички лампи и полилеи в дневната, трапезарията, кухнята, спалнята, гостната и двете бани. Остави ги включени дори и след като се увери, че никой не се спотайва в апартамента. Не се беше уплашил от това, което видя. Беше по-скоро любопитен. Колкото по-светло беше, толкова повече се увеличаваше вероятността да го види — ако изобщо нещо се появеше — следващия път.

Не си губеше времето да обмисля възможността създанието в басейна или фантомът, минал през стената, да са били плод на халюцинация. Той не употребяваше наркотици. Не прекаляваше с пиенето. Ако имаше тумор в мозъка или друго опасно за здравето заболяване, не беше забелязал признаци до момента. От опит знаеше, че посттравматичният стрес, причинен от ужаса на бойното поле, беше до голяма степен измислен от психиатрите с цел заклеимяване на войната.

Извади пистолет от най-долното чекмедже на нощното шкафче в спалнята си. Деветмилиметровата берета имаше пълнител с двайсет патрона, удължена цев и мерник за нощно виждане. Беше купил оръжието след завръщането си към цивилния живот и никога не го беше използвал другаде освен на тренировки по стрелба.

Вече въоръжен, не знаеше какво да направи сега. Ако нещата, които беше видял, не бяха истински свръхестествени привидения, то бяха поне паранормални. И в двата случая пистолетът нямаше да е от особена полза. Все пак възнамеряваше да го държи под ръка.

Застана до леглото с оръжие в ръка и се почувства объркан и някак глупав. По време на война идентифицирането на враговете никога не беше представлявало проблем за него. Те бяха онези, които искаха смъртта му, стреляха по него и хората му. Може и да бягаха, когато изненадващата атака не им донасяше бърза победа, но не се изпаряваха. За да оцелеят в престрелка, за да победят в нея, морските пехотинци имаха нужда не само от постоянство; необходимо бе да са добри в стратегията и в тактиката, което означаваше, че трябва здраво да се придържат към реалността, да притежават способността да

разсъждават ясно. Сега стоеше с беретата в очакване на материализирал се от стената враг, поява на чудовище, израз на ирационалното, сякаш не беше морски пехотинец и никога не е бил, а бе герой от филма „Ловци на духове“.

Както се случи при басейна единайсет часа по-рано, от земята под „Пендълтън“ се надигна тътен. Този път се усили бързо, стана пошумен от предишния път и сградата се разтrese за около пет-шест секунди, преди звуците и треперенето да утихнат. Той не изпитваше и капка съмнение, че това сеизмично явление по някакъв начин е свързано с мистериозния плувец и тъмния призрак, минал бързо през кабинета му. Опитът му като финансов анализатор, както и този от бойното поле, му подсказваха, че съвпаденията са рядкост и наоколо е пълно с връзки, които само чакат да бъдат открити.

Бейли чу гласа веднага след като тишината и равновесието се завърнаха в „Пендълтън“. Тих и злокобен, той звучеше като водещ на новините, съобщаващ за бедствие по радиото в съседна стая, целостта на думите беше нарушена, значението им — недоловимо, ала гласът присъществаше, интимен като любовно мълвене.

Когато се наведе да чуе радиото с часовник на нощното шкафче, стори му се, че гласът идва от другия край на стаята. Приблужи се до шкафа, в който беше поставен телевизорът, отвори вратичките и откри единствено тъмен екран; този път чу говора зад гърба си, струваше му се, че е още по-близо и въпреки това отново бе неразбираем.

В която и част на спалнята да отидеше, невидимото същество проговаряше от отсрещния ъгъл, сякаш се подиграваше с него.

Бейли влезе в банята до спалнята и гласът със сигурност присъществаше там, както преди това в стаята. Звучеше, сякаш долиташе иззад огледалото, след това от решетката към въздухопровода на тавана, а после — от гипсокартонените панели на самия таван.

Докато Бейли продължаваше да броди из ярко осветените стаи, стиснал пистолета в отпуснатата си надолу ръка, с дуло, насочено към пода, гласът взе да става по-мрачен и заплашителен. Посоката, от която се носеше, се сменяше все по-често, сякаш говорещият бе побъркан вентролог, поддал се на страха, че от двама им с куклата само тя е реалната.

И ето че в кухнята думите станаха по-отчетливи, по-завършени, но не по-разбираеми. Бейли осъзна, че това е чужд език. Не беше

френски или италиански, нито испански. Не беше и немски. Нито руски. Не беше славянски. Не беше и азиатски. Никога не беше чувал нещо подобно и може би точно заради това трябваше да му заприлича на езика на извънземните от научнофантастичните филми. Вместо това му се стори древен и примитивен език, въпреки че не можеше да разбере откъде идва това му впечатление.

И за миг не предположи, че гласът се чува от съседния апартамент. „Пендълтън“ беше изграден с монолитна стоманобетонна конструкция, изливана на място, и при преустройството на сградата и разделянето ѝ на отделни апартаменти беше използвана същата технология. Единствената му обща стена със съсед от етажa граничеше с апартамента на Туайла Треърн, която пишеше песни, и той не чуваше дори тихо звука от пианото ѝ, докато композираше.

Застанал до острова в кухнята, той се заслуша в гласа, който се носеше във въздуха около него, в началото силен, но след това по-тих, сякаш някой намаляваше звука с копчето.

Гласът се бе снижил до мърморене, когато телефонът на стената звънна и той го вдигна.

— Ало?

— Бейли, миличък, с Една имаме нужда от успокояващото ти присъствие — заяви Марта Къп, една от възрастните сестри, негови клиенти от „Пендълтън“. Тонът ѝ беше непоколебим, без да е властен, по-скоро като на взискателна и в същото време нежна учителка, очакваща да се справиш с високо вдигнатата летва. — Сали или се е побъркала, или е попрекалила с уискито. — Сали Холандър беше домашната им помощничка. — Казва, че видяла Сатаната в помощния килер и иска да напусне. Знаеш колко разчитаме на Сали.

— Ще дойда възможно най-бързо. Дайте ми само пет минути — отговори Бейли.

— Мило момче, ти си синът, когото не съм имала.

— Имаш син.

— Той не може да се сравнява с теб, колкото и да е жалко да го кажа. На път е да съсипе верига от ресторанти за суши и тогава ще бъде мъртъв като рибата, която се сервира в тях. Сега иска да му осигури ветроенергиен парк на някакво тъпо поле в Невада, достатъчен да захрани с електричество единайсет къщи, убивайки шест хиляди птици на ден. Момчето е само по себе си един огромен

ветрогенератор, приказва по-бързо от цирков викач. Побързай, моля те, за да влееш малко здрав разум на нашата Сали.

Бейли затвори телефона, изпълнен с подозрение, че срещата на Сали със самия дявол няма нищо общо с уискито.

— Какво става тук? — изрече той и остана един миг в очакване безплътният глас да му отговори на непознатия език. Ала сега кухнята бе също толкова тиха, колкото беше светла.

9. АПАРТАМЕНТ 2-А

Почти деветгодишният Уини се беше свил на креслото в стаята си, разглеждаше три книги и се чудеше коя да започне да чете. Беше в четвърти клас, но четеше, сякаш е в седми. Наистина. Не се надуваше от гордост заради това. Знаеше, че не е необикновен умник. Ако беше такъв, щеше да знае как да заговаря хората. Никога не му идваше наум какво да каже. Майка му твърдеше, че просто е срамежлив, и може би беше истина, но той не намираше правилните думи, както би направил умният човек.

Причината да чете толкова добре беше, че го вършеше непрекъснато, откакто се помнеше. Отначало книжки с картинки само с по няколко думи. После четива с повече думи и по-малко картинки. Накрая такива без никакви картинки. Напоследък четеше предимно юношеска фантастика. След няколко години обаче сигурно щеше да чете книги за възрастни от по хиляда страници, докато главата му гръмне от четене и край.

Татко му, който имаше домове в Нашвил и Лос Анджелис и се появяваше по-рядко от доставчика на „ФедЕкс“ и дори от дядо Коледа, не искаше Уини да седи заровен в книгите през цялото време. Казваше, че момче, което постоянно чете, накрая ще се превърне в женчо или в аутист, каквото и да означаваше това. Татко му искаше той повече да се интересува от музика. Уини харесваше музиката, но беше по-привлечен от четенето и писането.

Освен това никога нямаше да влезе в света на музиката. Татко му беше известен певец, а майка му — също толкова известен композитор на песни, докато Уини никога не беше мечтал за известност. Нямаше по-лошо от това да си знаменитост и да не знаеш какво да кажеш, всеки да очаква да чуе думи, които не можеш да му дадеш. Би било като да падаш по лице в калта по двайсет пъти на ден, всеки ден. Всички в музикалния бизнес винаги знаеха какво да кажат. Някои изобщо не млъкваха. Дума да не става за музика.

Уини може и да беше женчо, каквито бяха опасенията на татко му. Той не знаеше дали е така. Щеше му се да вярва, че не е. Четири

дни в седмицата посещаваше училището „Грейс Лаймън“, основано от госпожица Грейс Лаймън, починала преди трийсет години, което беше изключително учебно заведение, нищо че тя не беше жива. Нея вече я нямаше в училището, разбира се. Не държаха останките ѝ в огромна стъклена или нещо подобно. Това щеше да е страхотно. Той не знаеше къде са останките ѝ. Никой не беше споменавал за това. Може би никой не беше наясно. Грейс Лаймън беше мъртва, но училището още се ръководеше по нейните правила, а едно от тях беше нулева толерантност към побойниците. Дори и да се изправеше лице в лице с побойник, нямаше как да разбере дали е женчо.

Може дори да е убиец. Ако някой грубиян започне да го тормози и успее да го вбеси докрай, току-виж откачил и му прерязал главата или нещо от сорта. Не вярваше да е луд убиец, но никога не беше поставян в такава ситуация. Уини беше научил от книгите, че трябва да бъдеш изправен пред предизвикателство в живота, за да разбереш кой си и на какво си способен. Безнадежден женчо, достоен воин, маниак... може да е всякакъв и няма да узнае, докато не бъде изпитан.

Не може да бъде единствено дядо Коледа. Никой не може да бъде дядо Коледа. Той не е истински като доставчика от „ФедЕкс“. Уини наскоро беше стигнал до това откритие. Не беше сигурен как точно да погледне на този въпрос. В началото му беше тъжно, почувства се сякаш дядо Коледа е умрял, но тъгата не продължи много дълго. Някой, който никога не е съществувал, не може да умре, няма как да тъжиш за него. Уини по-скоро се беше почувствал глупаво, задето толкова време беше вярвал във всички коледни измислици.

Сега вече не можеше да каже, че татко му пристига не по-често от дядо Коледа, защото всъщност дядо Коледа не идваше никога, а татко му понякога се появяваше. Той, разбира се, не беше виждал татко си от доста дълго време, така че може да се окаже, че и той никога не е съществувал. Обаждаше се на Уини от време на време, но не се знаеше дали и това е истинско, човекът от другата страна можеше да е всеки. Ако татко му дойдеше за Коледа, щеше да донесе каквото носеше винаги: музикален инструмент или дори два, купчина компактдискове, не само негови, но и на други изпълнители, и своя рекламна снимка с автограф, ако имаше нова. Всеки път, когато се сдобиеше с нова рекламна снимка, Фаръл Барнет имаше грижата да я даде на Уини. Въпреки че дядо Коледа не съществува, подаръците от него винаги

бяха по-хубави от тези на таткото на Уини, за когото бе по-вероятно да е истински, макар че и това не беше сигурно.

Уини почти беше избрал коя от трите книги да започне да чете, когато подът и стените се разтресоха. Лампата на масата до стола му имаше шнурче за включване, което се разклати и задрънча, докато се удряше в стойката. Завесите на прозорците се поместиха, сякаш някой ги дърпаше, но нямаше никого. По рафтовете в отворения шкаф за книги фигурките на дракони се заблъскаха в дървото. Разклатиха се, сякаш готови да оживеят. Клатеха се силно. Но, то се знае, бяха още по-безжизнени и от Грейс Лаймън.

Уини остана седнал, докато разтърсването, светкавиците и гръмотевиците преминаха. Не беше уплашен. Нямаше опасност да се напишка от страх. Все пак не беше и съвсем спокоен. Намираше се в някакво междинно състояние. Не знаеше точната дума. През последните няколко дни в „Пендълтън“ се случваха странни неща. Леко налудничави. Налудничавото обаче невинаги беше страшно. Понякога беше дори интересно. За миналата Коледа получи от татко си позлатен саксофон почти с размерите на самия Уини. Това си беше леко налудничаво, без да е нито интересно, нито страшно, просто странно по някакъв глупав начин.

Той беше запазил в тайна необичайното и интересно нещо, което му се беше случило два пъти през последните два дни. Въпреки че му се искаше да сподели чудноватото изживяване с майка си, подозираше, че тя ще се почувства длъжна да каже на татко му. От добри подбуди тя винаги се старалаше да включва Фаръл Барнет в живота на сина му. Татко му със сигурност щеше да реагира бурно, на Уини щеше да му се наложи да посещава психоаналитик два пъти седмично и щеше да последва битка за попечителство, което го поставяше в опасност да се озове в Нашвил или Лос Анджелис.

Щом трусът премина, Уини погледна към телевизора. Беше тъмен и тих. Въпреки че екранът от акрилно стъкло не беше достатъчно лъскав, за да го отразява, както беше седнал в креслото, не изглеждаше плосък, а загатваше за дълбини като размътено вирче в сенките на гора. Светлината от лампата му за четене, отразена в екрана, приличаше на бледото изкривено лице на удавник, носещ се под самата повърхност.

Туайла забърза от кабинета си към стаята на Уини в другия край на големия апартамент, разположен на площ от над хиляда квадратни метра, разделени на осем стаи, три бани и кухня — един от двата големи апартамента в сградата. Тя почука на вратата, той ѝ каза да влезе и щом прекоси прага, завари го седнал на креслото с подвити под себе си крака и три книги в скута.

Излъчваше сияние, поне за нея, макар да ѝ се струваше, че не само за нея, защото често забелязваше как привлича вниманието на хората. Имаше нейната тъмна коса — почти черна — и сините очи на баща си, но не и предизвикателния му поглед. Освен впечатляващата външност и сдържаността у него имаше нещо неопределимо, което караше хората да го харесат от пръв поглед. Ако можеше да се каже за такова малко момче, че притежава харизма, Уини беше харизматичен, при все че, изглежда, не се интересуваше от това.

— Добре ли си, миличък? — попита тя.

— Разбира се. Добре съм. А ти добре ли си?

— Какъв беше този трус? — почуди се тя.

— Не знаеш ли? Мислех, че ти ще знаеш.

— Не ми се стори като земетресение.

Той предположи:

— Може нещо да е избухнало в мазето.

— Не. Алармата щеше да се включи.

— Случвало се е и преди.

— Кога?

— Преди, но не толкова силно. Може някой да предизвиква взрив някъде. Вероятно строители.

Спалнята му имаше касетиран таван с височина три метра и шейсет сантиметра, като във всяка касета имаше богато украсена позлатена емблема; изящната ламперия бе изрисувана в японски стил с водни кончета и бамбук върху златен фон, което бе оригиналната украса на „Пендълтън“.

Тази едва ли не стъписваща елегантност се компенсираше от играчките и книгите на Уини, но Туайла се чудеше — и то не за първи път — дали не беше сбъркала с покупката на този апартамент, дали

беше подходяща среда за дете. Това беше сигурна сграда в сигурен град, привилегирована атмосфера, в която да расте. Но в „Пендълтън“ нямаше много деца, така че възможностите за създаване на приятелства бяха ограничени.

Уини не се интересуваеше от другарчета за игри; винаги успяваше да се забавлява сам. Само да можеше да превъзмогне своята притеснителност, имаше нужда да бъде сред деца на своята възраст не само в училище, но и докато играе и се забавлява.

Седнала на табуретка пред креслото на сина си, Туайла попита:

— Миличък, харесва ли ти в „Пендълтън“?

— Не искам да живея в Нашвил или Ел Ей — веднага отвърна той.

— Не, не — каза тя, — нямам това предвид. И аз не искам да живея там. Мисълта ми беше, че можем да си купим къща в обикновен квартал, не луксозна като тази, а къща с двор, може би близо до някой парк, където има много деца. Може да си вземем и куче.

— Можем да си вземем куче и тук — отговори Уини.

— Само че в града грижите са по-трудни, отколкото в предградията. Кучетата обичат да тичат на воля.

Той се намръщи.

— Да, но не забравяй коя си. Ти не можеш да отидеш да живееш в обикновено предградие.

— Коя съм? Аз съм си аз, жена, която пише песни. Не съм нищо особено.

— Давали са те по телевизията. Дори те показаха веднъж как пееш. Много хубаво пъ.

— Знаеш ли, аз отраснах в обикновен квартал. Дори донякъде беден квартал.

— Аз така или иначе не обичам много парковете. Винаги получавам обрив или нещо подобно. Не спирам да кихам от цветята и дърветата. Може и да е забавно да отидеш в парка през зимата, когато всичко е мъртво, замръзнало и покрито със сняг, но през повечето време не е особено приятно.

Тя се усмихна.

— Значи парк — това е кътче от ада тук на земята, така ли?

— Не знам как е в ада, освен че вероятно е горещо. Трябва да е по-зле от парка, след като е най-лошото място. Нека останем където

сме.

Толкова обичаше Уини, че ѝ се искаше да крещи. Цялата тази любов едва се побираше в нея.

— Искам да си щастлив, детенце.

— Щастлив съм. Ти щастлива ли си?

— С теб съм щастлива — отвърна тя. Той беше по чорапи, тя хвана пръстите на десния му крак и го раздруса от обич. — Където и да съм, щастлива съм, ако и ти си там.

Той извъртя очи, засрамен от признанието в любов.

— Тук ми харесва, разбираш ли? Това място е страхотно. Различно е.

— Винаги когато поискаш, можеш да каниш деца от училище за пренощуване или в събота следобед — увери го тя.

Той се намръщи и попита:

— Какви деца?

— Които ти поискаш. Приятели. Едно, две или цял куп, ако желаеш.

След леко колебание, притеснен от мисълта да покани деца у дома, Уини предложи:

— Или може двамата с теб да отидем в парка, щом толкова ти се ще.

Надигайки се от табуретката, тя промълви:

— Ти си джентълмен. Наистина си такъв. — Наведе се и го целуна по челото. — Ще вечеряме в шест.

— Ще почета тук дотогава.

— Имаш ли домашно?

— Направих го в колата на връщане от училище с госпожа Дорфман.

Икономката, госпожа Дорфман, беше също и шофьор на Уини.

— Не ми звучи като много голямо домашно за ученик в „Грейс Лаймън“.

— Огромно беше, но ми беше лесно. Не беше никаква гадна математика или нещо подобно.

Туайла веднъж беше казала на момчето, че ѝ е вървяло по математика, защото тя има нещо общо с музиката. Оттогава Уини се преструваше, че математиката го затруднява, за да е сигурен, че ще избегне всякакъв натиск да става музикант.

Проблеснаха светкавици, далеч по-слаби от предишните, но вместо да погледне през прозореца, момчето се обърна към телевизора на стената с шкафове и етажерки за книги срещу леглото му. Веждите му бяха свъсени, изражението му издаваше, че е в напрегнато очакване.

След като гръмотевицата само изръмжа, вместо да изтрещи като преди, Туайла беше обзета от майчинска загриженост.

— Има ли нещо, Уини?

Той я погледна в очите.

— Какво да има?

— Нещо, каквото и да е.

След кратко колебание той отговори:

— Не. Добре съм.

— Сигурен ли си?

— Да. Добре съм. Чувствам се чудесно.

— Обичам те, малкият ми мъж.

— И аз теб.

Той се изчерви и разтвори една от книгите в скута си.

* * *

Майка му беше страхотна, най-добрата, може би дори колкото ангел, само дето казваше неща като „малкият ми мъж“, което никой ангел не би изрекъл, защото щеше да знае как се засрамваше Уини от това. Добре, малък беше, но не беше мъж. Беше кльощаво момче, което може да падне от подухване на вятъра. Още се надяваше бицепсите му да станат по-големи от пъпки, но това така и не се случваше, въпреки че беше почти на девет години. Сигурно щеше да остане кльощаво хлапе през целия си живот, докато изведнъж се превърне в кльощав дядка, без нищо да се случи между двете състояния.

Майка му обаче винаги беше добронамерена. Никога не беше подла или лицемерна. Освен това беше добър слушател. Можеше да споделя с нея и тя проявяваше интерес.

Когато го попита дали нещо се е случило, може би трябваше да й довери скорошните си преживявания, дори и да кажеше на татко му.

По време на вечеря може би щеше да ѝ признае за гласа, който му говореше от странния канал по телевизията.

* * *

Свидетел пристъпи към пианото в кабинета на Туайла Треърн, щом тя тръгна да излиза от стаята, в неведение за присъствието му зад гърба си. Той я последва към вратата и застана на прага, колкото да се увери, че се е запътила към кухнята най-вероятно за да приготви вечеря за себе си и сина си.

Каквото и да възнамеряваше да готви, нямаше да бъдат тук, за да го изядат. Времето изтичаше. Моментът наближаваше.

Свидетел се разходи отново към пианото и спря пред витрината с наградите на Туайла. Беше постигнала забележителен успех, преди да навърши трийсет години. Помнеше песните ѝ, тъй като той не забравяше нищо. Беше притежавал компактдиска ѝ, в който сама изпълняваше композициите си с топлия си гърлен глас.

Там, откъдето идваше сега, нямаше композитори, песни, певци, нито музиканти или публика. Утрото започваше без песен, а през деня и през нощта въздухът нито веднъж не се озаряваше от звуците на природата. Сред последните хора, които беше убил, имаше виртуозен китарист и малко момиче, може би дванайсетгодишно, което имаше чист и сладък ангелски глас.

Той не беше на себе си в онези дни. Някога беше обичал и правото, и музиката. Но после се промени, беше променен, в някои отношения по свое намерение, в други — не. Някога се беше наслаждавал на музиката. Сега, в живота си без нея, я почиташе.

Почитта не можеше да го задържи в кабинета на Туайла Треърн. Всичко изчезна в проблясъка.

10. СТАЯТА НА ОХРАНАТА В СУТЕРЕНА

Когато смяната на Девън Мърфи приключи в седем часа сутринта в четвъртък, Logan Спрангълър застъпи за следващите осем часа. От петимата пазачи, които се редуваха в двацет и една смени седмично в „Пендълтън“, Logan беше най-старши, началник на охраната.

Беше работил като патрулиращ полицаи, а след това като детектив в отдел „Убийства“ и бе арестувал повече престъпници от героите на сто автори на трилъри, взети заедно, което не казваше много, защото по преценка на Logan тези писатели бяха лигльовци, знаещи за злото по-малко и от средностатистически библиотекар и притежаващи по-малко твърдост от захарна пръчка. Получи правото да се пенсионира на петдесет и две, но върна значката си на шейсет и две, задължителната за пенсиониране възраст. Сега, на шейсет и осем, още беше в състояние да накара който и да е четирийсетгодишен служител на реда да му диша прахта.

Logan беше изцяло отдаден на службата си като охранител. Ако не успееше да приеме работата си със същата сериозност като тази в полицейското управление, това щеше да е неуважение не само към работодателите му, но и към него самия. Следователно той не беше склонен да пренебрегне срина в системата за наблюдение предишната нощ, въпреки че бе траял съвсем кратко.

Девън смяташе, че камерите са били извън строя около половин минута. След като хлапето си тръгна, Logan прегледа таймерите на записите — записите се пазеха трийсет дни — и откри, че системата е била в неизправност едва двацет и три секунди.

Сутринта и през ранния следобед, когато ангажиментите му позволяваха, Logan пусна програмата за диагностика на системата за сигурност, с надеждата да открие причината за прекъсването на наблюдението, но така и не стигна до обяснение. Разгледа на стоп кадър и записите от ключовите камери в сутерена и на партера в двата часа след прекъсването, което се беше случило между 2:16:14 и 2:16:37 през нощта. Отчасти очакваше да открие пропуснато проникване на

нарушител, който е опитал да саботира системата за наблюдение, но всички хора от записите бяха напълно законни обитатели или служители в „Пендълтън“.

Няколко минути преди началото на смяната си от три часа в четвъртък следобед пристигна Върнън Клик, чийто зелени като на бухал очи бяха скрити зад мърляви очила, явно непочиствани от Деня на благодарността. Носеше кутия с храна и обичайното голямо куфарче, сякаш беше адвокат, натоварен с папките по делото си. Обувките му не бяха лъснати, панталоните в цвят какви бяха зле огладени. Беше се избръснал, но заради мръсотията под ноктите му на Логан му се прииска да измие ръцете на подчинения си с четка. По някаква причина Клик се беше занемарил след наемането му на тази длъжност. Той не го знаеше, но на следващия ден вече нямаше да работи тук.

Логан направи коментар за смачканите панталони и ожулените обувки, но си премълча за мръсните нокти. Ако Клик осъзнаеше отвращението, което е предизвикал у шефа си, можеше да го приеме като сигнал, че дните му са преброени. Логан предпочиташе да изненадва подчинените си с известие за уволнение минути преди да бъдат изведени от сградата.

Логан отстъпи мястото пред командното табло и се премести на един свободен стол. Отново включи програмата за диагностика в безрезултатно търсене на причината за краткото прекъсване на видеосигнала.

— Какъв е проблемът? — попита Клик.

— Проблем ли? — учуди се Логан.

— Какво търсиш?

— Нищо.

— Все нещо трябва да търсиш.

Логан въздъхна.

— Снощи е имало кратко прекъсване.

— Това е сериозно.

— Не е сериозно — каза Логан, — продължило е двајсет и три секунди.

— Може някой да е извършил обир.

— Никой не е извършил обир.

— Някой е извършил нещо — настоя Клик.

— Никой нищо не е вършил.

— Напротив — не се отказваше Клик. Той не беше работил като полицаи, а само като пазач; беше убеден обаче, че е част от полицейската институция. — Може някой да е убил някого.

— Никой не е бил убит.

— Това, че не сте открили труп, не означава, че някъде в сградата няма да бъде намерен такъв.

Логан се отказа да участва в този идиотски разговор. Той продължаваше да наблюдава внимателно записа от прибирането на сенатора Ърл Бландън в „Пендълтън“ предишната нощ, пътуването му в асансьора и коридорите на третия етаж непосредствено след появата на сините звездички.

Беше забелязал зле прикритото раздражение на Върнън Клик, че трябва да бъде в една стая с шефа си по-дълго от минута-две. Без съмнение този кретен носеше порнографско списание в куфарчето си или бутилчица с уиски, а може би и двете, и нямаше търпение да си достави удоволствие по един или друг начин.

Това, което предизвика Логан да продължи работата си, беше периодът на прибирането на Ърл Бландън в апартамента му. Асансьорът пътуваше дващест и една секунди от партера до третия етаж. Според таймера на камерата образът се бе изгубил за четири секунди по време на издигането на кабината. Като се извадеха следващите седемнайсет секунди за изкачването от онези дващест и три на прекъсването, оставаха само шестте секунди със сините звездички, през които мъжът би трябвало да е излязъл от асансьора, да е преминал по късия коридор на западното крило на третия етаж, да е завил надясно по северния коридор, да е отключил вратата и да е влязъл в апартамента си.

И Логан също като Девън Мърфи беше наясно с признаците на пиянство на сенатора: старателно поддържаната стойка, пресиленото самообладание. Преминаването на Бландън през фоайето не оставяше никакво съмнение, че се е прибрал извънредно пиян.

Вероятно трезвен човек би могъл да измине разстоянието от асансьора до вратата на 3-D и да влезе в апартамента само за шест секунди. Ала когато беше пиян, Ърл Бландън не се движеше бързо, а с величествено спокойствие, почти като булка, която следва ритъма на музиката по време на церемонията, докато върви към олтара. Със

сигурност само изваждането на ключа от джоба и пъхването му в ключалката щеше да му отнеме поне шест секунди.

— Преди да си тръгна днес — съобщи Логан, — ще проверя един човек на третия етаж.

Клик посочи монитора, който шефът му гледаше, и попита:

— За сенатора ли говориш? — Логан не отговори, но Клик упорстваше. — Мислиш, че е умрял ли?

— Не, не мисля, че е умрял.

— Тогава допускаш, че е убил някого?

— Никой никого не е убивал.

— Някой е убил някого, обзалагам се, или е ограбил някого, или и го е ограбил, и го е убил.

Надигайки се от стола си, Логан Спрангълър попита:

— Какъв ти е проблемът, Върнън?

— Моят? Аз нямам проблем.

— Имаш някакъв проблем.

— Единственият ми проблем са липсващите двацет и три секунди.

— Това не е твой проблем — отсече Логан, — мой е.

— Ами тогава не биваше да ме тревожиш с него.

— Няма нищо тревожно.

— Има, ако някой е извършил убийство или е бил убит.

— Изкарай си смяната. Следвай протокола. Не позволявай въображението ти да се развихри — даде напътствията си Логан и остави Клик да върши това, което вършеше, когато се предполагаше, че работи.

Когато Логан дръпна вратата на стаята на охраната след себе си, за да я затвори, се надигна тътен сякаш изпод земята и „Пендълтън“ се разтресе. Същото се беше случило и по-рано. Извършваше се укрепване на основите заради строежа на висока сграда на източния склон на Шадоу Хил, което несъмнено беше причината за трусовете. Той реши да се консултира с ръководството на сградата, след като провери сенатора.

11. АПАРТАМЕНТ 3-F

Мики Дайм остави мъртвия Джери на креслото в кабинета. Изми ръцете си в кухнята. Обичаше водата да е толкова гореща, че да му пари. Течният сапун образува обилна пяна. Миришеше на праскови. Прасковите бяха любимите му плодове.

Небето зад прозорците проблясваше и проблясваше. Прииска му се да е навън, за да усети движението на въздуха, да се наслади на свежия мирис на озон, който светкавиците оставяха по пътя си. Разнесе се гръм. Почувства го в костите си.

Сипа си чаша шоколадово мляко и сложи в чиния лимоново кексче. Чашата беше „Бакара“, чинията — от лиможки порцелан, вилицата — „Тифани“. Харесваше му видът им и усещането при докосване. Кексчето беше покрито с дебела глазура. Той седна на масата за закуска до прозореца с гледка към вътрешния двор. Яде бавно, наслаждавайки се на лакомството.

Голямото количество захар превъзбуждаше хората, но на Мики му действаше успокояващо. Още когато беше дете, майка му казваше, че е различен от другите хора. Това не беше просто похвала. Мики беше различен в много отношения. Метаболизмът му например беше същински високомощен двигател като този на „Ферари“. Можеше да яде колкото си иска и изобщо не наддаваше.

След кексчето се наслади на три бисквитки „Орео“. Раздели ги и първо облиза глазурата. Майка му го беше научила да ги яде така. Беше го научила на толкова много неща. Дължеше всичко на нея.

Мики беше на трийсет и пет. Майка му беше умряла преди шест месеца. Още му липсваше. Дори и сега си спомняше хладната ѝ мека буза, когато се наведе да я целуне в ковчега. Целуна я и по клепачите и донякъде очакваше да помръднат и да се отворят под устните му. Те обаче останаха склопени.

Приключи със закуската си. Изплакна чинията, чашата и вилицата. Остави ги на сушилката до мивката, за да ги измие домашната помощница, която идваше два пъти седмично.

Поседя за малко до мивката, загледан в дъждовните капки, блъскащи по прозореца. Любуваше се на шарките, които дъждът рисуваше по стъклата. Харесваше му и шумът.

Едно от любимите му неща беше да се разхожда под топлия летен дъжд, под студения дъжд на есента. Имаше едно бунгало извън града, разположено на обширен пуст терен. Обичаше да седи на двора под свежия аромат на дъжда, чисто гол. Наслаждаваше се на чувството, че бурята измива с хилядите си езици.

Мики се върна в кабинета, където мъртвият Джери седеше в креслото. Трийсет и два калибровият пистолет със заглушител беше гръмнал отблизо. Куршумът прониза сърцето. Петното върху бялата риза под входната рана приличаше на сълза, прекрасен детайл, който Мики оцени.

Костюмът на Джери беше с чудесна кройка. Ръбовете на панталона бяха като остриета на нож. Стегнатата вълнена материя му се стори приятна на пипане, когато я потърка между палеца и показалеца си. Ризата и вратовръзката, изглежда, бяха копринени. Мики обичаше миризмата на коприна. Джери обаче използваше свеж одеколон с лимонов аромат, който надделяваше над този на плата.

Откакто се занимаваше с това професионално, Мики никога не беше убивал безплатно. Не беше естествено. Все едно Пикасо да подари картина. Важна част от чувственото изживяване на убийството беше броенето на парите след това.

Първия път, когато уби, седмица, след като навърши двайсет години, беше още аматьор. Имаше късмет, че му се размина. Опитва се да си уреди среща със сервитьорка от коктейлбар на име Малори. Тя го отхвърли. И изобщо не беше мила. Унижи го. Всеки ден научаваше по нещо за нея: че обитава с приятелка малка къщичка, че петнайсетгодишната ѝ сестра живее с нея. Той отиде там с електрошоков пистолет, нервнопаралитичен газ и пластмасови белезници. Всичко опираше до секс и той го получи. След това трябваше да ги убие и откри, че това е различен вид секс. Беше глупаво обаче да убиваш за секс, след като можеш да си го купиш. Той беше убеден, че убиването за секс вместо заради удоволствието от убиването оставя ДНК. Освен това, когато се разгорещеше по време на акта, изгубваше контрол и можеше да направи грешки, като да пропусне различни улики. Затова, въпреки че беше най-страхотната

нощ в живота му до този момент, реши никога вече да не убива като аматьор. Той се гордееше от последвалия самоконтрол.

Също така Мики никога преди не беше убивал роднина. Джери му беше брат. Може би трябваше да се почувства другояче, но това не се случи. Единствената разлика беше, че нямаше да получи плик с пари за свършената работа.

Неведнъж през годините в обмислянето на убийства Мики си беше представял как ликвидира някого в този апартамент. Крайно неудобно.

Джери Дайм беше предизвикал събитието. Беше дошъл тук, за да убие Мики. Но той беше аматьор. Съобщи за намеренията си.

Но пък като се замислеше, Мики все пак щеше да получи заплащане за тази си работа. Вече не се налагаше да делят наследството от майка му.

Взе одеяло от гардероба в спалнята. Беше от микрофибър, меко като козина, но доста здраво. Потърка го в лицето си. Миришеше на жилетка от камилска вълна, една от любимите миризми на Мики.

Широко отворените сини очи на Джери изглеждаха по-сини в смъртта, отколкото в живота. Мики имаше светлокафяви очи. Тези на майка им бяха зелени. Мики не знаеше какви са били очите на бащите им. Бащите им бяха анонимни донори на сперма.

След като премести трупа от креслото върху одеялото, Мики прерови джобовете на брат си. Взе портфейла, телефона и монетите. Монетите бяха затоплени от тялото на Джери.

Мики уви мъртвеца в одеялото. Стегна ъглите с две от вратовръзките си.

На излизане от кабинета затвори вратата зад себе си. В момента, в който погледна часовника си, на вратата се звънна.

Маникюристката Людмила, която го посещаваше два пъти месечно, беше пристигнала. Тя беше руска емигрантка, към петдесет и пет годишна, тъмнокоса и с ярка външност.

Говореше английски добре. Бяха се уговорили обаче да не приказва, освен когато му благодари за плащането. Всеки разговор би му отнел донякъде удоволствието от маникюра.

След смъртта на майка си Мики беше присъединил основната баня към спалнята за гости. Никога не приемаше посетители за пренощуване.

Огромната баня имаше стени и таван от бял мрамор, плотове от черен гранит и шахматен под от бял мрамор и черен гранит. Имаше стол за спа процедури, ваничка за вода, маса за масаж и сауна, облицована с кедрово дърво.

Мики се облегна на спа стола. Натопи босите си крака в топлата вода. Във ваничката имаше ароматни соли.

Докато Людмила се грижеше за ръцете му, Мики затвори очи. Скоро престана да бъде мъж и се превърна единствено в десет връхчета на пръстите. Звукът от пилата беше симфония. Опиваше се от аромата на чистите изпилени нокти. И най-обикновеното удоволствие можеше да прерасне в екстаз, ако му се отдадеш напълно.

Възприятията са всичко. Съществуват единствено те.

12. АПАРТАМЕНТ 3-А

Дим на креслото и Пепел на табуретката следяха нетърпеливите крачки на Марта между прозорците в дневната, а оранжевите им очи блестяха като фенери.

Ако не се брояха външните белези — от дребни досадни детайли като побелялата коса до по-сериозното издайничество на деформираните от артрит ръце — Марта се чувстваше като двайсетгодишна. Мисълта ѝ беше бърза, сякаш беше шейсет години по-млада, и изострена от мъдростта на богатия житейски опит.

Осемдесетгодишна, с усещането че е на двайсет, тя не проявяваше търпимост към глупости. Тревожеше се, че светът повече от всякога се е превърнал в храм на абсурда. Толкова хора бяха престанали да се уповават на истините, които дават надежда, а вместо това се хвърляха безкритично да приемат вярата в съживената безжизненост, каквато беше компютърният „интелект“, в бляскавата, но куха утопия на интернет и във всевъзможните дигитални устройства, в абсурдните икономически теории на завистливи социопати, в абсолютното морално и правно равенство на хората, нравките, маймуните и аспарагуса. Марта изпитваше особена неприязън към множеството вероизповедания, проповядващи края на света, привържениците на които като противния господин Удел от 3-Н страстно вярваха в една или друга екзистенциална заплаха — от предстояща ледена епоха до неизбежно разтапяне на планетата или в установяването на сатанински ред и Армагедон.

Допреди няколко дни тяхната готвачка и домашна помощничка Сали Холандър си беше съвсем нормална. После внезапно започна да говори за реални и тревожни сънища. След третата нощ, изпълнена с кошмари, беше толкова съсипана, та започна да вярва, че това са пророчески видения за скорошното настъпване на деня на Страшния съд. Сега пък се кълнеше, че е видяла самия дявол в помощния килер.

Градът беше истински, бурята беше истинска, както и прозорецът пред Марта, но дявол в килера — това беше пълна глупост. Или Сали, на която до този момент можеше да се разчита и която се

отличаваше със здрав разум, преживяваше криза на средната възраст, предизвикала личностно разстройство, или бедната жена страдаше от някакво заболяване, чиито симптоми включваха халюцинации и параноя. Тъй като Марта приемаше Сали като любима племенница, не искаше дори да мисли за втората възможност, при която можеше да става въпрос за мозъчен тумор или друго сериозно страдание.

Огромна светкавица разсече небето, а разтърсващата гръмотевица прозвуча, сякаш хиляда дървета бяха повалени отведнъж. За миг като че целият град угасна. Вероятно бе само краткотрайно заслепяване, защото след като примигна два пъти, градът си беше отново там с блещукащите светлини и уличните лампи, отдалечаващи се в мрака.

Дим и Пепел, двойка сини британски късокосмести котки, бяха запазили типичното за вида си спокойствие по-рано, по време на пристъпа на Сали, застинали и вгълбени в себе си. Ушите им бяха потрепнали лекичко при първия писък и бяха обърнали глави по посока на шума. Мускулите им обаче не се напрегнаха и невероятно меката им синьо-сива козина не настръхна ни най-малко. Докато ужасените писъци на домашната помощничка утихнаха до хлипане, Дим и Пепел бяха загубили всякакъв интерес и отново се занимаваха с тоалета си. Поведението на котките беше достатъчно доказателство за Марта, че нищо демонично не се беше появило.

Една, по-възрастната сестра на Марта — на осемдесет и две — имаше склонност да се прехласва по глупости. През целия си живот Една вярваше в невероятни неща: от гледане на ръка до полтъргайт, от изгубения континент Атлантида до градове на обратната страна на луната. В момента седеше до кухненската маса със Сали и поеше бедната жена с кафе, подсилено с бренди, за да я успокои, и я подканяше да си спомни — или да си измисли — нови подробности за срещата си с принца на мрака в помощния килер.

Понякога Марта се чудеше как с Една, с която бяха толкова различни, бяха успели да изградят общ бизнес с толкова малко търкания помежду си през годините. Марта имаше делови усет, а Една сътворяваше невероятни рецепти. „Тортите на сестрите Къп“ се превърна в най-голямата компания за доставки на десерти в страната, произвеждаше изключително успешен асортимент от замразени торти,

продавани в супермаркетите, и като цяло подемаше и овладяваше всяка нова тенденция в бранша.

Марта предполагаше, че са постигнали успех, тъй като имаха различни дарби, но се допълваха чудесно — ето защо и толкова много се обичаха.

Бяха продали компанията четири години по-рано и бяха дарили половината от състоянието си. Дотук пенсионирането им беше извънредно приятно с поредиците от обеда и социални изяви, доброволен труд за любимите им благотворителни дейности и много свободно време, което да посветят на личните си интереси. А ето какво се случваше сега с бедната Сали. Въпреки че от двете Една беше суеверната, Марта не можеше да се отърси от потискащото чувство, че този неприятен инцидент може би бележи края на дългия ѝ период на късмет, както и този на сестра ѝ.

Като един вид пророческо потвърждение на мисълта ѝ небето беше прорязано от нова серия ярки остриета. Градът се разтресе като дървено трупче под ударите на брадва и порой сребристи капчици се извиха в здрача в лудешки синкоп.

В стъклото на прозореца отражението на Марта потрепна, сякаш жизнените ѝ сили приближаваха края си. Тя изпитваше страх от смъртта, който постоянно потискаше, този ужас датираше от нощта, в която умря Саймън, първият ѝ съпруг, когато тя беше на четирийсет и една. Причината за страха ѝ не беше смъртта на Саймън, а нещо, което се случи малко след това и което не можеше нито да обясни, нито да забрави през последните трийсет и девет години.

Когато се звънна на входната врата, Дим и Пепел извърнаха глави, но не благоволиха да станат от меките си местенца, за да посрещнат посетителя.

Пред отворената врата Бейли Хоукс поздрави Марта с целувка по бузата. Щом той прекрачи прага и се озова в преддверието, тревогата ѝ намаля. Беше от типа мъже, които никога не биха я привлекли като млада: тих, начетен, добър слушател, стабилен във всяко отношение. Така и не разбра защо дори и на средна възраст продължаваше да харесва безволеви чаровници, които бяха забавни, но накрая винаги носеха разочарование. Беше успяла да се омъжи за един недорасъл мъж, а след това и за втори; все пак беше утешително да имаш приятел като Бейли, когато домашната помощничка не спира да бърбори как е

видяла дявола между бюфета за порцелан и шкафа със сребърните прибори.

— Не знам лекар ли да повикам, или психиатър — обърна се тя към Бейли, — но със сигурност няма да викам екзорсист.

— Къде е Сали?

— В кухнята с Една. Вече сигурно и сестра ми е убедена, че е зърнала привидението с раздвоен като на змия език.

Една се интересуваше от обзавеждане далеч повече от сестра си, така че Марта трябваше да се примирява с последствията от страстта ѝ към всичко викторианско: канапета „Честърфийлд“, тапицирани с тъмносин мохер, масички, покрити с кадифени или дантелени покривки, етажерки, пълни с порцеланови птици, текстилни тапети на цветя по оригинален дизайн на Филип Морис и всичко това, обточено с ширити, пискюли и ресни.

Въпреки че кухнята беше обзаведена в духа на края на деветнайсети век, изглеждаше по-модерна от останалата част от апартамента, защото Една предпочиташе уредите на газ и ток пред чугунените печки на дърва и огромните охладители. Нещото, което се доближаваше най-много до викторианската епоха в това уютно помещение, беше тоалетът на Една, реалистична репродукция на ежедневно облекло от периода, сътворено от шивачката ѝ по автентичен каталог от същото време: лилава копринена следобедна рокля, покрита с лилав шифон на бели точки, с дантелена яка, три четвърти плисирани ръкави и дълга до земята клоширана пола.

Марта беше свикнала с вида на Една до такава степен, че дори не забелязваше колко е нестандартен, но от време на време, както в момента, си даваше сметка, че роклите ѝ приличат повече на театрални костюми. Седнала до масата за закуска със Сали Холандър, която пък бе облечена в избрана от самата нея униформа, състояща се от черен панталон и обикновена бяла блуза, Една изглеждаше ексцентрична, сладка и мила, приятно живописна, но определено ексцентрична.

Като отказа предложеното кафе със или без бренди, Бейли седна до масата срещу Сали и каза:

— Ще ми разправиш ли какво видя?

Широкото лице на домашната помощничка, осеяно с лунички, преди неизменно беше огряно от нежна руменина, а зелените ѝ очи бяха весели и винаги със закачливо пламъче в тях. Сега кожата ѝ беше

посивяла, а живецът в очите ѝ бе помръкнал. Треперенето на гласа ѝ изглеждаше неподправено.

— Прибирах официалните чинии, онези с дупчиците по ръба и розите. Мернах нещо с периферното си зрение... нещо бързо и тъмно. В началото беше сянка като сянка, но не точно. Появи се от кухнята, дойде в килера и мина покрай мен към вратата на трапезарията. Високо, над два метра, и много бързо.

Една се наведе напред, поставила ръце на масата, и зашепна, сякаш се опасяваше, че силите на мрака може да разберат, че е наясно със съществуването им.

— Казват, че самият Андрю Пембълтън броди из това място, откакто отнел живота си.

Облегната на плота, Марта въздъхна, но никой не забеляза.

— Може да е истина, а може и да не е — продължи Една, — но дори на Шадоу стрийт 77 да е пълно с не намерили покой сенки като в гробище, това не е някоя от тях. Не е безобиден бродещ дух. Кажи му, Сали.

— Господ да ми е на помощ, страх ме е да говоря за това — промълви домашната помощничка. — Говоренето за такива неща може да се изтълкува като покана. Нали така казват, госпожице Една? Не искам да каня пак онова нещо, каквото и да е било.

— Знаем какво е било — каза Една.

Марта очакваше Бейли да ѝ отправи красноречив поглед, но вниманието му остана насочено към домашната помощничка.

— Каза, че в началото приличало на сянка.

Сали кимна.

— Беше наситеночерно. Без детайли. Но когато го погледнах, докато минаваше покрай мен... го видях ясно, както вас сега. На около два и половина метра от мен се обърна и ме погледна, сякаш не ме беше забелязало дотогава и беше изненадано от присъствието ми. Като човек, но не съвсем. Имаше нещо различно във формата на главата, нещо странно, не мога да определя какво. Обаче нямаше никаква коса, също и вежди. Кожата му беше сива като олово. Дори очите му бяха сиви, без бяло, а ирисите бяха черни, черни и дълбоки като дуло на оръжие. — Тя потрепери и надигна подсиленото си кафе за утеха. После промълви: — Той... то... то беше слабо, но изглеждаше силно. Отвори уста с ужасните си сиви устни, зъбите също бяха сиви и остри.

Изсъска и искаше да ме ухапе, сигурна съм в това. Изпищях и то се приближи до мен ужасно бързо, по-бързо от котка или дори от змия, по-бързо от всичко.

Въпреки че Марта беше твърдо решена да не се държи лековерно като Една, нито скептицизмът ѝ, нито нормалният ѝ костюм с панталон я предпазиха от тръпките, които полазиха по гърба ѝ. Тя си каза, че е разтревожена от промяната у Сали, от тази ѝ нетипична увереност в свръхестествено преживяване, изместила стремежа да потърси разумно обяснение.

— Демон — заключи Една. — Създание от ада. Не просто дух.

Бейли се обърна към домашната помощничка.

— Но не те ухапа.

Тя поклати глава.

— Звучи налудничаво... но щом се приближи, отново се преобрази от нещо реално в обикновена черна сянка и профуча. Усетих допира му, като мина покрай мен.

— А как си тръгна от килера? — попита Бейли.

— Как си тръгна? Ами, просто така. Профуча и изчезна.

— Мина ли през някоя стена?

— Стена? Не знам. Просто изчезна.

— О, стените не означават нищо за демоните — увери го Една.

— Демони — намеси се Марта, достатъчно подигравателно, че да е ясно колко безсмислено ѝ звучат тези приказки.

Сали отвърна:

— Не зная дали с бил демон, госпожо. Не мога да кажа със сигурност. Но имаше нещо. Истинско като мен самата. Не надигам бутилката, докато съм на работа, и не халюцинирам.

Както и по-рано, изпод земята се надигна тътен и този път „Пендълтън“ се разлюля достатъчно силно, че стъкларията и другите неща в шкафове да се раздрънчат. Закачените над централно разположения работен плот тенджери и тигани се разклатиха на куките си, но не толкова силно, че да се блъснат помежду си.

Разтърсването продължи по-дълго от предишния път, десет или петнайсет секунди, и през половината от това време Бейли се опитваше да избуца стола си от масата и да се изправи, сякаш в очакване на бедствие.

Сали Холандър притеснено огледа кухнята, като че ли очакваше зигзаговидни пукнатини да се спуснат по стените, а Марта се отдръпна от плота, когато горните шкафове задрънчаха зад нея.

Очевидно развеселена от тревогата на околните и подръпваща закачливо дантелената си яка, Една съобщи:

— По-рано говорих с господин Тран и той беше уверен, че тези трусове са причинени от взривовите при изграждането на основите на новата висока сграда от източната страна на Шадоу Хил.

Тран Ван Лунг, който беше променил името си на американското Томас Тран, беше началник по поддръжката в сградата. Той живееше в апартамент в сутерена точно до стаята на охраната.

— Не. Това продължи дълго, твърде дълго за ударна вълна — възрази Бейли. — Освен това усетих първия трясък, когато бях в басейна тази сутрин около четири и петнайсет. Не може да са започнали работа толкова рано.

— Господин Тран е най-добрият отговорник по поддръжката, който някога е работил в „Пендълтън“ — настоя Една. — Той знае всичко за сградата. Може да поправи какво ли не или поне знае кой може да го стори и е по-благонадежден от всеки друг.

— Съгласен съм — отвърна Бейли. — Но дори Том Тран може да не е достатъчно информиран понякога.

Щом повечето млади мъже на възрастта на Бейли Хоукс присвиеха очи, в тъгълчетата край тях се появяваха една или най-много две леки бръчици. Ала годините война така трайно бяха отпечатали спомена за тревога върху лицето му, че когато биваше разтревожен, гладката му кожа силно се нагъваше, което го състаряваше и му придаваше страховитото изражение на човек със свирепи намерения.

Когато Бейли се надигна от стола, Марта Къп зърна нещо, което даваше още по-добра представа за душевното му състояние. Под спортното му сако имаше кобур с пистолет.

13. АПАРТАМЕНТ 3-D

Логан Спрангълър, началникът по сигурността, излезе от северния асансьор на третия етаж, а двойната врата на апартамента на сестрите Къп му се падаше отляво. Единичната входна врата за апартамента на Сайлъс Кинсли беше точно пред него. Наричаше само в себе си това място „старческият ъгъл“. Харесваше възрастните дами и пенсионирания адвокат. Те бяха тихи, чисти и благонадеждни. Единствените собственици, които му създаваха по-малко грижи, бяха тези от 1-B, които бяха починали преди девет месеца и наследството им още не беше уредено, и господин Бошак от 1-D, отишъл си от пневмония преди две седмици.

След като се беше пенсионирал от полицията, Логан си казваше, че при следващото си оттегляне от длъжността си в „Пендълтън“ може да стане началник на охраната на някое гробище. Поле с вдървени тела в тесните им убежища би било по-тихо и безпроблемно дори от Една и Марта Къп. А когато дойдеше време да се оттегли и от тази работа, можеше просто да легне в приготвената за него дупка и да чака да го покрият с одеяло от пръст.

Не беше огорчен, задето бе принуден да си тръгне от управлението, когато навърши шейсет и две. Това беше преди шест години, цяла вечност. И въпреки че не беше огорчен, беше станал циничен. В действителност винаги си беше падал донякъде циник и мърморко в работата си — което му беше полезно, когато се разправяше с долни убийци, помагаше му да влезе в кожата им, да ги открие и да ги арестува — но имаше чувство за хумор и беше сговорчив и приятен за общуване в свободното си време. Сега, след като напрегнатото ежедневие вече го нямаше, на Логан му липсваше отдушник за негативната енергия от ежедневието и вследствие на това му се струваше, че се превръща в двайсет и четири часов мърморко.

Можеше да го преживее.

Зави надясно от асансьора, извървя около шест метра и отново зави надясно по северния коридор. Всичките три апартамента бяха от дясната страна с изглед към вътрешния двор. Най-далечният беше на

Мики Дайм; освен че беше получил пари в наследство, предполагаше се, че Дайм има успешна кариера като консултант в решаването на проблеми в офис комуникациите. Наследените пари може и да не бяха лъжа, но Логан беше убеден, че всичко останало беше вятър и мъгла. Съседната врата беше на апартамента на Аброновиц. Бърнард Аброновиц беше в болница, възстановяваше се след операция.

Най-близкият и най-голям от трите апартамента принадлежеше на бившия сенатор Ърл Бландън. Ако дискредитираният политик се беше качил в асансьора, но така и не беше слязъл от него, както показваха охранителните камери, предстоеше да бъде разкрита мистерия, достойна да провери съобразителността на най-умните детективи. Предвид спокойствието в „Пендълтън“ през последните шест години Логан се съмняваше, че му предстои решаването на подобна загадка, и очакваше Ърл Бландън да отвори вратата в нетрезво състояние.

След като Логан позвъни три пъти, без никой да отвори, почука силно по вратата. Изчака и почука отново.

По-рано се беше обадил на портиера от дневната смяна, който беше сменил Норман Фиксър в шест сутринта и беше сигурен, че сенаторът не е напускал „Пендълтън“ през фоайето нито сутринта, нито през ранния следобед. Сега се обади на портиерката от вечерната смяна, Падмини Бахрати, която беше дошла на работа в два следобед и бе категорична, че откакто е на бюрото си, сенаторът не е излизал пеша от сградата, нито се е обаждал колата му да бъде докарана на Шадоу стрийт.

Разбира се, ако Бландън беше излязъл от приземния етаж през източната врата на вътрешния двор, имаше вероятност да е отишъл до гаражите зад „Пендълтън“ и да е отпътувал с колата си, без да ангажира портиера с това. Докато обмисляше тази възможност, Логан се обади на Том Тран и го помоли да провери гаражната клетка на сенатора. Две минути по-късно началникът по поддръжката докладва, че мерцедесът на Бландън е в гаража. Не беше отпътувал.

След като позвъни още веднъж на звънеца на 3-D и отново никой не отвори, Логан отключи със секретния си ключ. Ако сенаторът си беше у дома, той не беше заключил нито с веригата, нито с резето, които не можеха да се отворят отвън.

През отворената врата, но все още в коридора, Логан извика:

— Сенатор Бландън? Господине, у дома ли сте?

Апартаментът на сенатора беше два пъти по-малък от този на сестрите Къп. Стига да не беше в безсъзнание или под душа, щеше да чуе Логан.

При спешен случай, когато имаше причини да се вярва, че някой от живущите е смъртно болен или по някаква причина не е в състояние да осигури достъп, правилникът на асоциацията на собствениците гласеше, че охранителят може да отвори апартамента с шперц, но единствено в присъствието на портиера или началника по поддръжката. Целта беше да се намали и без това минималната възможност някой от служителите по сигурността да извърши кражба.

Тъй като Ърл Бландън беше раздразнителен и толкова пропит с алкохол, та би могъл да бъде наречен кибритлия, ако не експлозивен, Логан Спрангълър реши да влезе в апартамента сам. Ако сенаторът не беше изпаднал в безпомощно състояние, щеше да е особено недоволен от нахлуването. Защитната броня на Бландън беше параноята, моралното негодувание — негов меч и той никога не пропускаше възможност да се обиди. Би се ядосал от един неканен посетител, но двама щяха да го вбесят.

Интериорът не беше в кръга на интереси на Логан, но когато включи осветлението в дневната, забеляза, че сенаторът бе копирал излъчващата власт атмосфера на някои мъжки клубове. Дълбоко касетиран таван. Ламперия от тъмно дърво. Огромни кожени кресла. Тежки дървени масички на крака с форма на лъвски лапи. Бронзови лампи с пергаментови абажури. Над камината от варовик беше окачена огромна препарирана глава на елен със стъклени очи, която Бландън несъмнено беше купил, а не се бе сдобил с нея чрез уменията си на ловец.

Масата в трапезарията беше с дълъг, полиран до блясък махагонов плот. На всяко място имаше капитански стол с подръчници и висока облегалка, но този начело на масата беше по-голям и богато украсен, с инкрустация от сребро, сякаш за да подчертае, че стопанинът, въпреки липсата на благородническо потекло, е повисокопоставен от гостите си.

Докато обикаляше апартамента, без да докосва нищо освен електрическите ключове и дръжките на вратите, които не бяха отворени, Логан беше в готовност да извади пистолета, който носеше

на десния си хълбок, въпреки че не вярваше да му се наложи. В този жесток свят, който ставаше все по-мрачен и жесток с всеки изминал ден, „Пендълтън“ изглеждаше като оазис на спокойствието.

Като все още разчиташе, че ще открие сенатора в покоите му, Логан стигна до главната спалня. Тук касетираните тавани и бароковите орнаменти по тях бяха боядисани в бяло, а светлите златисти тапети придаваха мекота и лек релеф на стените.

Леглото беше грижливо оправено, без гънчица. Тъй като Ърл Бландън не беше особено внимателен, нито много взискателен към личната си хигиена, Логан предположи, че предишната вечер така и не е стигнал до постелата.

Собствениците, които нямаха домашна помощничка на пълен работен ден или почасово, наемаха, какъвто бе случаят със сенатора, услугите на фирма за почистване, одобрена от управителния съвет. Обикновено я ползваше веднъж или два пъти седмично. Според графика, подаден на охраната от главния портиер, който организираше обслужването, прислужницата на Ърл Бландън идваше всеки вторник и петък. Днес беше четвъртък. Не беше идвала прислужница, за да оправи леглото.

На пода в основната баня лежаха намачкани две големи хавлиени кърпи. Когато Логан ги докосна с пръст, установи, че не са влажни. Отвори стъклената врата и не откри и капчица вода по облицованата с мрамор душкабина, а фугите също изглеждаха сухи.

Сенаторът беше взел душ най-малко преди двайсет и четири часа, още преди да излезе вечерта. Очевидно не беше спал в леглото си тази нощ. Доказателствата потвърждаваха, че при прибирането си у дома се беше качил в асансьора, но колкото и невероятно да изглеждаше, не беше излязъл от него.

При цялото старание на политиците да убедят обществото, че са магьосници, способни на чудеса, те нямаха вълшебни наметала, които да ги правят невидими, или хапченца, от които да се смаят като мравки. Щом сенаторът не беше излязъл от асансьора през вратите му, значи се беше измъкнал през аварийния изход на тавана.

Как Бландън беше успял да направи това през онези двайсет и три секунди, през които камерата в асансьора беше спряла да функционира, и защо би предприел подобно нещо, бе необяснимо за

Логан Спрангльър. Подробен оглед на асансьора можеше да го насочи към отговора.

В момента, в който излизаше от банята, изпод сградата се надигна нов тътен и лампите в тази и съседната стаи угаснаха. В непрогледната тъмнина откачи петнайсетсантиметровото фенерче от колана си и го включи. Яркият бял светодиоден лъч беше по-силен от тези на обикновените фенери и въпреки това почти беше излязъл от банята, преди да осъзнае, че всичко наоколо е променено.

Сякаш няколко секунди тъмнина всъщност бяха години. Белият мраморен под, доскоро блестящ от чистота, беше покрит с мръсотия. Липсваха парченца от декоративния фриз от зелен и черен гранит. Никелираната мивка беше набраздена от зелени и ръждиви петна. От кранчетата и чучура висяха мърляви паяжини, сякаш от тях много отдавна не беше текла вода. Отражението на Логан в огледалото, сега замъглено и осеяно с петна, все едно зад него беше пораснала плесен, изляла част от сребърното покритие, не беше пълно — като че ли липсваше част от истинския човек. Необяснимата внезапна разруха около него за миг го остави без дъх и той донякъде очакваше да открие, че е остарял заедно с помещението. Ала беше си останал същият, както когато се бръснеше пред огледалото в собствената си баня тази сутрин: късо подстригана прошарена коса, лице, излъчващо опит, но все още без умората от възрастта.

Щом шумът утихна, Логан забеляза, че стъклото на душкабината е изчезнало. Беше останала само рамката, ръждясала и огъната. Хавлиите на пода ги нямаше.

Изпълнен с недоумение, но все още способен да диша, той прекрачи прага към спалнята, в която нямаше никакви мебели. Светодиодният лъч разкри, че леглото, нощните шкафчета, тоалетката, креслото и картините по стените бяха изчезнали. Имитацията на персийска пътека също я нямаше, на мястото ѝ се виждаше голият дървен под.

Изненадата от вида на необзаведеното пространство отстъпи пред смайването и тревогата за здравия му разум, когато трепкащата светлина му позволи да види, че спалнята се намира в отдавна изоставена къща. Изтърканата и деформирана под мръсотията махагонова настилка на места се беше изметнала от бетона, за който е била прикрепена отдавна. Върху тапетите имаше изсветлели петна,

наподобяващи кадифените крила на огромни пеперуди, които обхващаха и някога бялата, но вече жълто-сива боя на обелените места, като че ли дълбоките касети на тавана са били какавиди, от които са се излюпили насекомите.

Като детектив Логан хранеше непоклатима вяра в това, което разкриваха петте му сетива, и в това как го тълкуваше съзнанието му — било чрез разсъждения или интуитивно. Фактите можеха да бъдат изопачени от лъжците, но всеки факт, подобно на парче метал с памет, в крайна сметка възвръщаше първоначалния си вид.

Нямаше начин очите му да го лъжат, въпреки че се опита да отпъди с мигане тези невероятни промени в спалнята на сенатора.

След толкова години работа като полицаи той гледаше на света като на мащабно местопрестъпление, а на всяко местопрестъпление истината чакаше да бъде разкрита. В началото доказателствата можеше и да са трудно различни, но рядко за дълго, а за него — никога. По време на кариерата му другите полицаи го наричаха Орлово око не само заради доброто му зрение, а и заради способността му да погледне случая от дистанция и да открие истината, както орелът вижда полската мишка дори и сред високата трева. Макар да беше наясно, че всичко наоколо трябва да беше лъжа, не можеше да разграничи истината от илюзията.

След един миг, сякаш някой използваше потенциометър, светлината се усили, в началото от тайнствени източници, след това от полупрозрачни очертания, които напомняха лампите, съществували тук при влизането на Логан. Не само лампите, но и мебелите се материализираха, отначало като призрачни форми, като бледи изображения на размазана фотографска снимка, но постепенно станаха по-ясни и с повече детайли. Персийският килим се завърна под краката му.

Щом спалнята на сенатора възстанови реалния си вид, а гледката на изоставената и рушаща се сграда избледня, Логан бавно се завъртя на място. Обилната светлина почисти петната от пеперуди по светлозлатистите тапети. Сиво-жълтата олющена боя по касетите на тавана отново изглеждаше гладка и бяла.

През годините Логан Спрангълър толкова често бе успявал да се овладее и да постигне пълно самообладание в мигове на опасност, та се смяташе за имунизиран от страх за живота си. Изумлението му

обаче бързо прерасна в страхопочитание пред тази гигантска загадка на преобразяването на стаята и у него пропълзя ужас, докато се питаше каква сила би могла да предизвика подобна промяна и защо.

Логан Спрангълър се обърна на сто и осемдесет градуса и застана с лице към банята. Лампите светеха силно зад отворената врата. Мръсният и повреден мраморен под изглеждаше отново чист и здрав.

Тогава нещо изсъска зад гърба му.

14. АПАРТАМЕНТ 2-G

За да отпъди мислите за заплаха от смърт, предизвикана от мълния, както и спомена за пламнала коса и димящи очи, Спаркъл Сайкс реши да направи инвентаризация на обувките си, които бяха сто и четири чифта. Седнала на мека табуретка в просторния си дрешник, тя отдели време на всеки модел, като се любуваше на конусовидните токчета, заоблената част на петата, дъгата на деколтето, наклона в предната част, миризмата на кожата...

През последните двайсет и четири години, откакто обичният ѝ татко беше ударен от мълния и загина, когато тя беше едва на осем, Спаркъл Сайкс се боеше от гръмотевични бури. За нея те не бяха просто метеорологично явление. Бяха мислеци същества и електричеството в облаците им служеше за същата познавателна функция като далеч по-слабия ток, движещ се непрестанно в собствения ѝ мозък. Като армади от космически кораби на извънземни те се появяваха на хоризонта и завземаха цялото небе, упражняваха потисничество над земята и хората под себе си. Бяха древни богове, горди и жестоки, изискващи жертвоприношения, създания, изтъкани изцяло от мощ, навлизащи в света от някакво безвремие със зли намерения да причинят страдание на смъртните.

Спаркъл си даваше сметка, че по отношение на гръмотевичните бури проявяваше известна доза безумие.

Часове, преди да се разрази тази, тя беше спуснала плътните завеси на прозорците в апартамента си, обърнати към големия вътрешен двор на „Пендълтън“. Когато минаваше през стаите с изглед, не извърщаше очи към прозорците от страх да не зърне гневните проблясъци на бурята зад гънките от брокат.

Между триста и шестстотин американци годишно умираха, поразени от мълния. Две хиляди получаваха наранявания. Повече хора ставаха жертви на мълнии, отколкото на всякакви други стихийни бедствия, включително наводнения, урагани и торнадо. Електрическият заряд в мълния можеше да достигне 30 000 ампера и повече от милион волта.

Някои хора смятаха, че енциклопедичните познания на Спаркъл относно мълниите са признак на маниакалност, но тя го приемаше просто като част от семейната история. Ако баща ти е бил локомотивен машинист, никой не би се учудил на добрите ти познания за влаковете. Дъщерята на корабен капитан вероятно ще знае цял куп мореплавателски истории и предания за океаните. Детето на човек, чието тяло е било пронизано от милион волта, произведени от буря, би проявило липса на почтителност, ако не научи нещо за гибелния инструмент, поднесен му от съдбата. А след това настъпи и трагичният край на майка й.

По-малко от половин час, след като Спаркъл започна инспекцията на обувките си, тя си припомни един от стотиците случаи на смърт, причинена от мълния, за които беше чела в пресата. Само преди няколко години, някъде в Нова Англия, булка, застанала пред църквата, миг преди сватбата била повалена от първия гръм на буря, преди да е капнала и капка дъжд. Влязла през сребърната й диадема и излязла през десния крак. Носела бели сатенени обувки с високи тънки токчета; лявата обувка се пръснала на парчета, но дясната изгоряла и се залепила за плътта й.

Инвентаризацията на обувките вече не беше в състояние да разсее Спаркъл от тътена, който се надигаше от основите на „Пендълтън“. Изведнъж гледката на обувките й напомни на смъртния танц с боси крака на майка й.

Поколеба се дали да излезе от дрешника, тъй като той нямаше прозорци. Оттук не виждаше бурята, а и бурята не виждаше нея. В това кътче гръмотевичните залпове бяха най-приглушени.

Поседя още минута-две, докато се опитваше да реши къде да потърси убежище... и в този момент Айрис се появи на вратата. Дванайсетгодишното момиче приличаше на Спаркъл по две неща — беше дребничка на ръст и с нежни черти на лицето — но се различаваше във всичко останало. Спаркъл имаше руса коса, а тази на Айрис беше гарвановочерна. Очите на Спаркъл бяха сини, а тези на Айрис — с интригуващ сияйносив оттенък. Майката беше със светла кожа, а дъщерята — мургава.

Айрис погледна Спаркъл, но само за миг, а после насочи вниманието си към плюшеното зайче, което бе гушнала в ръка, сякаш беше истинско бебе.

— Бурята плаши ли те, миличка? — попита Спаркъл, тъй като се тревожеше, че нейното притеснение може да влияе на и бездруго прекалено чувствителното дете, което възприемаше света като по-груб, отколкото можеше да понесе.

В добрите си дни Айрис произнасяше не повече от сто думи, а в останалите изобщо не приказваше. Да отговаря на въпроси за нея беше особено мъчение, нахлуване в личното ѝ пространство, от което лицето ѝ се изкривяваше страдалчески.

Момичето отговори със сладък и сериозен тон:

— Ще отидем на ливадата да се изсушим на слънце.

На Шадоу стрийт нямаше никаква ливада, нито слънцето се беше показвало в този дъждовен ден. Спаркъл обаче разбра какво иска да каже момичето: че в началото се е уплашило, но вече не го е страх. Думите на Айрис бяха от приказката за Бамби — репликата на майката на сърнето след страховитата буря; беше чела историята десетки пъти, както правеше с всички любими книжки, и знаеше наизуст цели пасажки.

Съсредоточена в играчката зайче, Айрис нежно погали плюшената му муцунка. На Спаркъл ѝ се стори, че втренчените му очи са съвсем малко по-безизразни от бляскавия поглед, с който дъщеря ѝ за кратко я възнагради.

Айрис се извърна от отворената врата на дрешника и се отправи през главната спалня към коридора, а Спаркъл копнееше да тръгне след нея, да докосне лицето ѝ, както Айрис галеше зайчето си, да я прегърне и да я придърпа към себе си. Допирът нямаше да се приеме добре; понасяше да я докосват само когато е в настроение, но не търпеше гушкане. Прегръдката би накарала момичето да се отдръпне, да избяга и вероятно дори да закрещи и да изпадне в агресия, въпреки че имаше по-редки пристъпи от другите деца аутисти.

Едва една шеста от тези деца можеха да водят независим живот. При все че Айрис имаше уникална дарба, вероятно не беше въпросното едно от шест деца. Само времето можеше да покаже.

В някои случаи децата аутисти притежават едно определено умение като невероятна памет или вътрешен усет към математиката, благодарение на който правят сложни изчисления наум само за секунди, без да са обучавани нито ден по този предмет. Някои сядат

пред пианото и веднага започват да свирят мелодии и дори умеят да разчитат нотите още от първия път.

Айрис беше сред аутистите с най-рядък синдром; имаше интуитивно познание за връзките между различните фонemi, основните звуци, формиращи езика, и писменото слово. Веднъж, когато беше петгодишна, Айрис взе детска книжка за пръв път и бързо започна да чете, без никой да я е учил, защото, щом погледнеше някоя дума, тя чуваше звученето ѝ в съзнанието си и знаеше какво означава. Ако срещнеше дума, чието значение ѝ е непознато, проверяваше я в речника и никога повече не я забравяше.

Седем години по-късно речникът на Айрис беше по-богат от този на майка ѝ, въпреки че рядко говореше. Странната ѝ дарба беше и надеждата ѝ или поне надеждата на майка ѝ за нея. Книгите разширяваха света на Айрис, отваряха врата от тесничката стая на преживяванията ѝ като аутист, за която никой не можеше да предвиди къде ще я отведе.

Щом Айрис се изгуби от погледа ѝ, чу се такъв мощен гръм, че дори и в дрешника без прозорци звучеше по-скоро като бомба, отколкото като нещо, произлязло от природата. Бурята водеше война с града.

Спаркъл Сайкс се чу да произнася името си отново и отново, сякаш беше мантра за прогонване на страха. Най-ранният ѝ спомен беше как майка ѝ Уендълин ѝ казва, че това е магическо име за специално дете. „Сайк“ беше стара шотландска дума за малък бърз поток. Спаркъл Сайкс вероятно означаваше много поточета, устремени бързо напред, бистри, сладки и искрящи, с дарбата да заслепяват и да омагьосват.

Известно време, когато беше осемгодишна, Спаркъл мислеше, че тя е убила баща си с магия, предизвикана от обич.

Мърдок Сайкс, висок, силен и красив, с гъста коса, която беше побеляла преди да навърши трийсет, обичаше фотографията и се възприемаше като нещо повече от аматьор, но не съвсем професионалист. В неделя той поемаше на дълги разходки през ливадите и горите на Мейн и правеше пейзажни снимки на неща, които всеки можеше да види, докато ходи по същите места, но изглеждаха близки и изразителни, сякаш природата се разкриваше пред него като пред никого друго.

В последния си ден той се прибра рано, защото очакваната буря беше набрала мощ часове преди предвижданото. Отпрати се към гората, пресече павирания селски път и тръгна към къщата им на стръмните скали над морето, почернял и мускулест, със снежнобяла коса, разрошена от вятъра, с кожената чанта на фотоапарата, праметната на едното рамо, с тениска бяла като косата му и панталони в цвят каки, мушнати в туристическите му обувки; не приличаше на обикновен човек, а по-скоро на смел изследовател, който се завръща от другия край на света — или пък на Бог.

Спаркъл го беше чакала на предната веранда. Още щом зърна татко си, тя скочи от люлеещия се стол и му помахаше възторжено. Щеше да се затича към края на предния им двор до уширението на пътя; точно в този момент обаче се чу силна гръмотевица и от небето се посипаха първите едри капки, удряха се в настилната, танцуваха по тревата и потропваха по дървените стъпала на верандата шумно, напомнящи звука от мъниста, сипещи се от скъсана огърлица.

Вместо да забърза, Мърдок Сайкс прекоси дългия двор, сякаш приветстваше дъжда не по-малко от слънцето, и имаше вид, че не просто обича природата, а тя му е подвластна. Дори не си направи труда да свали изпръсканите си от дъжда очила със стоманени рамки, които му придаваха вид на също толкова мъдър, колкото беше и силен.

Малката Спаркъл се развълнува, щом го видя. Знаеше, че както обикновено ще чуе разказите му за гората и всички създания в нея с такова чувство за хумор и стил, че щяха да са по-забавни от всяка книжка.

Въпреки че обичаше приказките му, тя си пожела той никога повече да не излиза за неделните си разходки, а да остане с нея у дома. Искаше да си остава вкъщи всеки ден, никога да не излиза или поне не без нея. Мечтата ѝ бе той да бъде с нея тук, сега и завинаги.

Подскачайки от крак на крак от удоволствие, Спаркъл се провикна:

— Тате, тате, тате!

Възнамеряваше да скочи към него, когато той стигне до най-горното стъпало, защото знаеше, че ще пусне чантата с фотоапарата на земята и ще я вземе в прегръдката си.

Мърдок Сайкс така и не стигна до стъпалата. Първата ярка светкавица на бурята предшестваха втората гръмотевична експлозия,

назъбеното ѝ острие се спусна през притъмнелия ден, като изгаряше въздуха и караше дъждовните капки да се изпаряват, и се сля с очилата му, които за миг светнаха, сякаш рамките бяха неоновии тръби.

Колко бързо се случи, за по-малко от половин секунда, а в същото време в спомените ѝ беше бавно. Стъклата се пръснаха и се разлетяха на искрящи късчета, части от стоманената рамка се разтопиха върху кожата му и в този момент беше отхвърлен на около два метра напред, ръцете му се люлееха като на зле управлявана марионетка, чантата на фотоапарата се свлече и остана зад него, косата му гореше, буйната му бяла коса изведнъж заприлича на оранжева перука на клоун. Непосредствено след светкавицата силен тътен разтнесе прозорците на къщата, разлюля пода на верандата и като че ли повали Мърдок, макар той да бе мъртъв, преди още гравитацията да е действала. С опърлен черен скалп той падна по гръб, загледан в небето с димящите си очи и отворена уста, дрехите му продължаваха да тлеят въпреки дъжда, а почернелите пръсти на десния му крак се показваха през липсващото парче от туристическата му обувка, защото — както щеше да докаже аутопсията — мълнията беше проникнала през лявото му око и беше излязла през подметката му.

Яркият спомен отне на Спаркъл смелостта да излезе от дрешника. Залепнала отново за табуретката, тя си мечтаеше името ѝ наистина да е магическо, за да го използва за прогонването на тази буря.

Седеше загледана към отворената врата, когато нещо пропълзя през спалнята. Появи се от банята и премина оттам, където беше минала Айрис на път към коридора.

Лампите и полилеят в спалнята бяха светнати, та светкавиците зад плътните завеси да не се открояват толкова силно. Спаркъл виждаше създанието съвсем ясно, но въпреки това не можеше да повярва.

Приличаше ѝ на нещо конкретно, изглеждаше като голо бебе с неестествено голяма глава, на около дванайсет-тринайсет месеца, което лази, защото още не може да ходи, и целеустремено се движи напред, само че не беше бебе. Първо, беше твърде голямо, с размерите на тригодишно, около шестнайсет килограма или дори повече, а и кожата му не изглеждаше розова и здрава, а беше светлосива на зелени петна.

Спаркъл не изкрещя от ужас, нито се изправи при вида на този кошмарен натрапник. Реакцията ѝ към всичко, предизвикващо шок или заплаха, беше променена преди много години, когато мълнията удари баща ѝ. Онзи ден на верандата се вцепени, направо се парализира от вина и ужас. Пожела си татко ѝ никога да не излиза от къщи, да остане там завинаги и беше напълно убедена, че вълшебна сила беше призовала светкавицата в отговор на молбата ѝ по начин, който никога не би си представила. Не само вината я беше смразила, но малката Спаркъл беше убедена, че ако помръдне, със сигурност и тя ще бъде застигната от мълния, тъй като част от желанието ѝ беше да бъде винаги с татко си.

Чувството за вина отмина след няколко седмици, но не и мъката, и тя дълго време не беше вярвала в магическото. Ала сега реакцията ѝ пред гледката на отвратителното пълзящо нещо беше същата като пред трупа на татко ѝ: бе парализирана от убеждението, че е в безопасност само ако не помръдва и не издава нито звук.

Огромната безформена глава, размерите на създанието и нездравият цвят на кожата му не бяха единствените подробности, които подсказваха, че не е нито дете, нито човешко същество. Въпреки че пухкавите му крака и малки стъпала напомняха бебешки, те бяха шест на брой. При пълзенето не използваше дланите си, а държеше ръцете опънати напред, сякаш се протягаше към нещо, а късите му дебели пръсти непрестанно раздираха въздуха. Съществото беше покрито с подутини, които приличаха на тумори. Движенията му не бяха резултат от ритмично съкращаване и отпускане на мускулите, а от противно издуване и хлътване в много части на тялото. По необясними причини на Спаркъл ѝ се струваше, че то е смесица между гъбеста маса и плът, странен хибрид между растение и животно.

Щом чудовището, наподобяващо кошмар от наркотичен делириум, премина през отворената врата и запълзя през спалнята към коридора, тя се изправи, изведнъж разтресена от страх, и няколко пъти преглътна, за да потисне писъка, напирал в гърлото ѝ заедно с порива за повръщане. Огледа се за някакво оръжие, но не видя нищо подходящо в дрешника. Въпреки това пристъпи тихо към вратата, убедена, че адското изчадие е хищник, който преследва Айрис.

Свидетел застана в позиция, която му даваше увереност, че следващата вълна ще го отведе на третото място, което искаше да види — кабинета на Спаркъл Сайкс. Тук имаше повече книги дори от кабинета на адвоката. Не бяха правни издания, а научни книги, поезия и предимно романи.

Знаеше за тази жена, защото знаеше всичко, но и също защото в младостта си, когато не просто приличаше на мъж около двайсетте, а бе точно такъв, беше чел написаното от нея.

Когато по-късно от него се очакваше да убива, той го вършеше с необясним ентузиазъм. Единственият случай, при който се поколеба, беше, когато млада жена на име Ейприл, приела го за приятел, извади от раницата си книга на Спаркъл Сайкс, същата, която беше чел дълго преди това, и искаше да му я даде. Той издекламира цели пасажии от нея. Тя се развълнува да открие, че в подобна мрачна обстановка някой споделя любовта ѝ към тази нетленна светлина. Прояви милост, като я уби бързо с метален прът в черепа.

Бездънната му памет бе най-тежкото му проклятие — тъмна вода, бездна, в която се носеха телата на Ейприл и още толкова много мъже, жени и деца, не само онези, които лично беше убил, но и безброй други, посечени от огромното острие на чудовищна история. Сега прекарваше дните си на дъното на този океан от смърт, където блед жълтеникав лъч осветяваше нищото, а щом понякога излезеше на дневна светлина, все така се чувстваше като удавник.

Времето, прекарано в кабинета на Спаркъл Сайкс, същия, в който беше описвала света, бе много по-кратко, отколкото Свидетел се беше надявал. Но после осъзна, че е повече, отколкото заслужаваше. Той започна да изчезва от стаята и стаята от него.

15. АПАРТАМЕНТ 2-А

Уини не обичаше да слуша музика докато чете, защото тя му напомняше за татко му, а той не одобряваше прекаленото четене. Татко му настояваше той да се занимава с други неща, като да се включи в отбора по борба в училище. Естествено, нямаше отбор по борба за четвърти клас. Във всеки случай не в училището „Грейс Лаймън“. Въпреки че, съдейки по гигантския портрет от късните години на госпожица Грейс Лаймън във фоайето на училището, тя като нищо би могла да е състезателка по свободна борба. Татко му държеше той да посещава тренировки по футбол, таекуондо, кикбокс и най-вече да се научи да свири на музикални инструменти като китара или пиано, но, за бога, в никакъв случай на флейта или кларинет. Уини не знаеше защо татко му смята някои от инструментите за мъжки, а други — за женчовски. Беше наясно, че ако пуснеше музика, без значение на кой изпълнител, баща му щеше да влезе в главата му до такава степен, та нямаше да бъде в състояние да се концентрира върху книгата.

Никога не включваше и телевизора, докато четеше, но предишния ден, сряда, телевизорът сам се беше включил два пъти на канал сто и шест, който беше местен канал, и връзката беше прекъсната. Вместо обичайните звездички на екрана пулсираха кръгове от синя светлина от центъра към краищата.

Първия път, когато се случи, тъй като никога не беше виждал нещо подобно, Уини помисли, че телевизорът се е повредил. Опита се да го изключи, но дистанционното не работеше. Тъй като пулсиращата синя светлина не беше придружена от звук, той реши да продължи да чете, за да види дали ще се изключи от само себе си.

След десет минути изпита чувството, че телевизорът го наблюдава. Е, не самият телевизор, а някой, който го използваше, за да шпионира другите. Това звучеше ужасно налудничаво и със сигурност би го отвело право на кушетката на психиатъра в битката за попечителство и в Нашвил, в къщата на неговия татко, музиканта мъжкар. Затова той беше издърпал щепсела от контакта и екранът беше потъмнял.

По-късно, когато се върна в стаята си, щепселът беше включен отново. Вероятно госпожа Дорфман, домашната помощничка, го беше направила. Тя беше мила, но се бъркаше във всичко. Когато чистеше, вечно разместваше нещата, като например фигурките на Уини от Света на драконите, все ги подреждаше, както на нея ѝ харесва. Работеше на пълен работен ден, но си отиваше, не живееше тук. Ако живееше тук, досега да бе протрила килимите с непрестанното си чистене.

И така кабелът на телевизора беше включен отново вчера — сряда — вечерта. Дълго след като Уини се беше настанил да чете, телевизорът се беше включил пак. Както и предишния път светлинни кръгове трептяха от центъра към външните ръбове на екрана. Напомняха му на светлината от хидролокаторите в подводниците от старите филми, само че тази беше синя вместо зелена.

Отново се почувства, сякаш го наблюдават.

Тогава от трептящите сини кръгове плътен глас произнесе единствена дума: „Момче“.

Може думата да се бе вмъкнала в повредения канал от някой друг близък канал. Може да беше чисто съвпадение, че Уини беше момче и телевизорът, който сякаш го наблюдаваше, каза „момче“, а не „банан“ или нещо друго.

„Момче“, чу се отново и Уини дръпна щепсела.

В сряда вечерта той не може да заспи дълбоко. Постоянно се будеше в очакване телевизорът да започне да пулсира със синя светлина, независимо че беше изключен от контакта.

Естествено, през мрачния четвъртък, докато Уини беше в училището за борци на Грейс Лаймън, госпожа Дорфман беше включила телевизора отново, докато бе довеждала стаята до стерилна чистота. Помисли си да го изключи пак, преди нещо да се случи. Част от него обаче искаше да узнае за какво става въпрос. Беше странно по интересен начин, не толкова страшно, че да получиш удар или да се напишкаш в гащите, а само да те побият тръпки.

И ето че около половин час, след като майка му каза „Обичам те, малкия ми мъж“ и излезе от стаята, и докато дъждът потропваше по прозореца от поривите на вятъра, очакваното се случи. Уини забеляза с периферното си зрение, че екранът на телевизора е изпълнен с трептящи кръгове от синя светлина. Той вдигна поглед от книгата си и тасът отново изрече: „Момче“.

Уини не знаеше какво да каже на хората, които се опитваха да завържат разговор. Стори му се още по-трудно да реши какво да отговори на телевизора, който сякаш го гледаше и го поздравяваше или каквото означаваше тази единствена дума.

„Момче“, повтори.

Стори му се малко побъркано да отвръща на телевизора, щеше да е като че ли говори с мебелите. Уини остави книгата и попита:

— Кой си ти?

Въпреки че звучеше глупаво, не можа да измисли нищо друго.

Гласът беше плътен, но в същото време някак плосък, като на отегчен четец на съобщения по система с високоговорители.

— Момче. Над земята. Втори етаж. Западно крило.

Изглежда, телевизорът известяваше Уини за местоположението му в „Пендълтън“. Той знаеше къде е. Нямаше нужда да му казват. Ако наистина някой наблюдаваше Уини през телевизора, не го биваше в разговорите повече от самия Уини.

Разбира се, нямаше как някой да гледа. Телевизорите предаваха едноразовно. Приемаха сигнал. Не излъчваха. Тук се случваше нещо друго, някаква безобидна мистерия, която щеше да разнищи, стига да си напънеш ума за достатъчно дълго време. Не беше голям умник, но не беше и глупав, дори не наполовина толкова глупав, колкото момчетата в някои от романите, които беше чел.

— Момче. Черна коса. Сини очи.

Уини скочи от креслото.

— Над земята. Втори етаж. Западно крило.

Черна коса, сини очи: някой някъде го виждаше през телевизора. Нямаше съмнение в това. Безобидната мистерия изведнъж се разрасна.

Уини не хареса начина, по който гласът му трепереше, когато попита:

— Какво искаш?

— Момче. Черна коса. Сини очи. Над земята. Втори етаж. Западно крило. Унищожи. Унищожи.

Тъй като беше нисичък за възрастта си, кльощав и още чакаше бицепсите му да се появят, Уини реши, че ако направи нещо тъпо, хората ще се убедят, че е страхлив женчо. Излезе ли ти веднъж име на женчо, никога не можеш да се отървеш от него, освен ако не спасиш сто дечица от горящо сиропиталище или не обезоръжиш терорист и го

пребиеш така, че да плаче за майка си. Уини нямаше да е пораснал достатъчно, че да набие някого в близките десет години, ако изобщо успееше някога. Не знаеше наблизко да има сиропиталище, а дори и да знаеше, можеше да се наложи да чака цял живот да стане пожар, ако не го запали сам. Затова се стремеше да не изрича или прави нещо, което можеше да го накара да изглежда като женчо. Никога не се издаваше, ако се уплашеше от страшен филм. Когато случайно се поряза, не плака и не показва притеснение от вида на кръвта. Буболечките го стряскаха с всичките си крака и антени, затова се насилваше да хваща големи бръмбари, които не жият, за да ги изучава в дланта си.

Когато телевизорът каза „унищожи“, много от момчетата от четвърти клас в училище „Грейс Лаймън“ биха се уплашили, а някои от тях биха побягнали да се скрият. Вместо това Уини остана спокоен и тръгна — без да тича — към кухнята, където топлият въздух ухаеше на канела. Майка му гледаше нещо през стъклото на горната фурна.

Уини каза:

— По-добре ела да видиш какво има на моя телевизор.

— Какво има?

— Не мога да го обясня. Трябва да видиш.

Като посочи към телевизора, поставен под горните шкафови до хладилника, тя отговори:

— Покажи ми на този, миличък.

— Мисля, че го има само на моя. Той се включи сам. Този не е. По-добре ела да видиш.

Уини забърза — но не се затича, сякаш бе подплашен или нещо подобно — и чу, че майка му го последва. Помисли, че телевизорът ще се е изключил, когато се върне в стаята. Не би могъл да докаже и тя нямаше да му повярва, освен ако не се появеше убиец — татуиран мускулест смешник, облечен в черно и тежковъоръжен. За негова изненада кръговете от синя светлина продължаваха да трептят на екрана.

— Това е някаква проба — каза майка му.

— Не. Това е 106, не работи. И говори.

Преди Уини да може да обясни повече, плътният плосък глас прозвуча иззад синята светлина:

— Възрастен, женски пол и момче. Над земята. Втори етаж. Западно крило. Унищожи. Унищожи.

Намръщена, майка му попита:

— Каква е тази шега?

— Не е моя шега — увери я Уини.

— Възрастен, женски пол. Черна коса. Тъмнокафяви очи. Метър и шейсет и пет.

Тя грабна дистанционното от масичката до креслото, но то не работеше. Не можеше нито да смени канала, нито да изключи телевизора.

— Унищожил. Унищожил.

Майка му приближи телевизора и попита:

— Това DVD ли е?

— Не. Това е... не знам, нещо друго.

Тя все пак провери DVD-то.

Уини сподели:

— Случи се и преди, но тогава не казваше друго, освен „момче“.

— Кога преди?

— Два пъти вчера.

— Защо не ми каза?

— Нямахме нищо за казване. Просто изрече „момче“.

— Някой си прави извратени шеги.

— Но как ни вижда?

— Не ни вижда.

— Да, но знае как изглеждаме.

— Това не означава, че ненормалникът ни вижда. Означава, че знае кои сме, кой живее в този апартамент. Това е грижа на охраната. Бързо ще разнищим тази история. Ще се обади на дежурния.

Тя дръпна щепсела и екранът изгасна.

Уини се почувства по-добре след изключването, а увереността на майка му го накара да се чувства в безопасност; но не за дълго.

В момента, в който тя се отдалечи от телевизора, стената се промени. Пред нея имаше ниски шкафове, а над тях — етажерки с книги, но внезапно взе да се нагъва. Трансформацията започна от тавана и продължи надолу като вода, която отмива нещо и оставя друго на негово място, като че ли шкафовете, етажерките и предметите върху тях никога не бяха съществували, а бяха просто реалистична картина, която сега се разтваряше. Над спускащите се вълни по стената нямаше шкафове и етажерки и тя нямаше вид на нова, а беше мазна и покрита

с петна, мазилката се лющеше и изпод нея се подаваха тъмните пипала на осаждена плесен.

Майка му тихо ахна от изумление и вдигна дланта си напред, сякаш искаше да спре промяната, но вълните забързаха към края на стената, плъзнаха се по пода, превземаха гладкия махагон и оставяха след себе си криви, мръсни дъски, а след това започнаха да изяждат килима и всичко се случваше толкова бързо, че Уини и майка му нямаха време да се замислят дали и те няма да се изпарят, не и до момента, в който странната вълна не достигна краката им.

Тя се отмести назад и сграбчи Уини за ръката, за да го дръпне към себе си, но вълните се разцепиха като от сърф и заобиколиха обувките им, като отмиха килима под краката им, без да ги засегнат. И точно като вълна, достигнала брега, се оттегли назад и остави всичко, както си беше преди, килимът цял, а махагонът лъскав. Вълните се върнаха нагоре по стената, изтривайки промяната, която бяха направили, възстановиха шкафовете, етажерките, книгите и телевизора, сякаш вълшебник бе съжалил за магията си и я беше отменил, за да поправи грешката си.

Вълните се отдръпнаха в ъгъла между стената и тавана. Не се върнаха веднага. Може би никога нямаше да се върнат. Може и да беше приключило, каквото и да беше.

Сърцето на Уини биеше лудо като на бегач малко преди финала. Не можеше да диша. Сякаш нещо беше заседнало в гърлото му. За миг си помисли, че може да си е глътнал езика от стреса, беше чел за хора, на които се беше случвало, когато ги нападнат. Отврати се от тази мисъл, макар да се окажа, че неговият език е на мястото си.

Майка му още го стискаше за ръката. Държеше го много здраво, като че ли се страхуваше да не бъде отнесен от нещо. Известно време не каза нищо, както и Уини, тъй като нямаше смисъл да бърборят за това. Знаеха какво бяха видели и никой от тях не можеше да го обясни, защото беше толкова невъзможно, че изпълваше съзнанието и не оставяше място за друга мисъл. В този момент Уини се сети за кръговете синя светлина на телевизора и плътния глас, повтарящ „Унищожи. Унищожи“, а вероятно и майка му се беше сетила, защото каза:

— Хайде, да вървим — и го дръпна към вратата на спалнята.

— Къде отиваме? — попита той.

— Не знам... някъде, където и да е, извън „Пендълтън“.

16. „ТОПЪРС“

От другата страна на Шадоу стрийт, на половин пресечка надолу по хълма на „Пендълтън“, в ресторант „Топърс“ предлагаха чудесни пържоли в лъскава черно-бяла обстановка стил ар деко с изобилие от рисувано стъкло и неръждаема стомана. Келнерите бяха облечени в черно и бяло и единственият цвят беше този на порцелановите съдове — имитация на „Тифани“ — и на празнично поднесената храна.

Сайлс Кинсли седеше в сепаре до прозореца в съседния на салона за хранене бар. Скритото осветление, още по-приглушено и артистично оформено, отколкото в ресторанта, засенчваше ръбовете на всички повърхности и засилваше блясъка на лъскавите предмети.

С Нора често бяха идвали тук да хапнат пържоли, а понякога само за пиtie. В годината след смъртта ѝ не беше посещавал никое от местата, на които бяха ходили заедно, уверен, че извиканите спомени ще бъдат твърде болезнени. Сега ходеше почти само там, където бяха прекарвали време заедно, защото тъкмо спомените го крепяха. Колкото повече време минаваше от смъртта ѝ, толкова по-близо се чувстваше до Нора, което вероятно означаваше, че бързо приближава към собствената си смърт, за да я срещне отново.

Въпреки че крайт на работното време не беше настъпил, в бара вече прииждаше тълпа от чиновници, вероятно търсещи подслон в бурята и отпускане от напрежението в работата си.

Сайлс не беше практикувал като адвокат от години, но още беше в състояние да долови подробностите, които подсказваха дали свидетелските показания са истина, или не. В настоящата съсипана икономика, при тези бързи промени и ежедневно безсмислено насилие, при трудностите в личния живот имаше много неща в поведението на клиентите, които подсказваха защо са се насочили точно към „Топърс“ — копнееха да избягат не само от тревогите в работата си, но и от времето, в което живееха. Музиката, която звучеше като фон, беше биг бендът на Глен Милър, Бени Гудман и Арти Шоу. Предпочитаните напитки бяха мартини, джин с тоник и „Сингапур слинг“; те носеха духа на трийсетте години на двайсети век, а не слабото бяло вино и

диетичната бира на безрадостното, обсебено от здравословен начин на живот поколение. Не зачитайки закона, клиентите си носеха свои пепелници, както хората от времето на сухия режим са си носели пиене в кафяви хартиени торбички, а някои дори пушеха, без това да предизвика възраженията нито на персонала, нито на останалите посетители. Усещането за бунт се долавяше и в музиката, при все че по-голямата част от посетителите вероятно не можеха да изразят срещу какво се бунтуват.

Сайлс се загледа през прозореца на сепарето си на изток, нагоре по хълма, където през дъжда се виждаха светлините на „Пендълтън“. Срещу него на масата седеше Пери Кайзър, който беше работил като отговорник на екип в строителната компания, преустроила „Бел Виста“ в „Пендълтън“ през 1973 година. Току-що бяха сервирали мартинито на Кайзър и той възнамеряваше да се наслади на първата глътка, преди да сподели историята си.

Беше едър мъж, от тези, които не напълняват с възрастта. Въпреки голата глава и белите мустаци изглеждаше така, сякаш още бе в състояние да върши всякаква работа на строеж. Двамата със Сайлс бяха най-възрастните посетители в заведението и единствените, които помнеха суинг музиката на биг бенд от детството си, когато още беше предпочитана за танци и често се пускаше по радиото.

Пери Кайзър беше баща на Гордън Кайзър, който беше работил като адвокат във фирмата „Кинсли, Бекинсейл и Фортис“ през осемдесетте и деветдесетте години. Това беше много преди Сайлс да се пенсионира, да изгуби жена си, да се премести в сегашния си апартамент и да бъде обсебен от историята на сградата. Не беше срещал Пери Кайзър, докато беше шеф на Гордън, но връзката със сина се оказа съществена, за да го накара да сподели изживяване, за което не беше говорил с никого.

Поговориха кратко за Гордън, за времето, за остаряването и след второто отпиване от мартинито Пери Кайзър отвори темата, която ги беше събрала.

— При ремонта на стара сграда, била тя театър, училище, административен или жилищен комплекс като „Пендълтън“, навремето винаги се стигаше до смъртни случаи. Обикновено не убийства. Злополуки, инфаркти, такива неща. И твърде често в голяма бригада се намират по двама-трима със слабост към историите за духове. Не че си

ги измислят те, не казвам такова нещо, но ако има някакви легенди, свързани с обекта, работниците ги знаят и говорят за тях по време на обедната почивка. В такава атмосфера, когато се случи някоя странна дреболия, дето иначе никого не би впечатлила, значението ѝ се раздува прекомерно. Дори разумните хора започват да си въобразяват, че виждат неща, и при това вярват, че наистина са ги видели. Разбираш ли какво имам предвид?

— Силата на внушението — каза Сайлъс.

— Да. Но в „Пендълтън“ не беше така. Наистина се случи нещо между края на ноември и първи декември седемдесет и трета. Загубих най-добрия си дърводелец, напусна работа заради нещо, което видял, дори не пожела да каже какво, просто искаше да се махне оттам. Други работници, сериозни момчета, се кълняха, че виждали привидения, които наричаха хора сенки. Тъмни силуети, минаващи през стаята, коридора и дори през стените, пъргави като котки, по-бързи и от погледа.

— Ти виждал ли си ги?

— Не. Аз не съм. — Кайзър оглеждаше другите посетители, колебаеше се дали да продължи, сякаш беше размислил за намерението си да сподели преживяното. — Не и хората сенки.

Сайлъс настоя:

— Каза между последните дни на ноември и първи декември. Помниш ли колко дълго продължиха странните явления?

— Доколкото помня, започнаха на дваисет и девети ноември, четвъртък. Последното трябва да е било на първи декември. Не ми изглеждаш изненадан от приказките, че сградата е обитавана от духове.

— Не вярвам да е обитавана от духове, но както казах по телефона, в това място има нещо странно. Като че ли в „Пендълтън“ се случват ужасни неща на всеки трийсет и осем години.

— Провел си проучване, посветил си му много часове. Защо?

Сайлъс се поколеба и сви рамене.

— Няма какво друго да правя.

— Да си пенсионер е тъпо, а?

Саркастичната нотка в тона на Кайзър подсказваше, че не вярва на този отговор и има нужда от по-убедителен, за да продължи.

— До голяма степен. Откакто загубих жена си, единствено това успя да събуди интереса ми. Обичайните развлечения — телевизия, филми, книги — не си струваха вниманието. Вероятно и това не си струва. Може да се окаже, че не е нищо особено. Но тъй или иначе съм се захванал.

Кайзър обмисли отговора за кратко и кимна.

— Аз още си имам моята Джени. Ясно ми е, че ако не беше така, и аз бих се захванал с нещо. — Той отново огледа хората в бара, сякаш очакваше да види някой познат.

Сайлс се върна към причината за срещата им.

— Каза, че явлението продължило от четвъртък, двацет и девети, до първи декември. Това е било събота. Работехте ли в събота?

Кайзър отмести погледа си от тълпата, струпана край бара, и го насочи към мартинито си, взря се в него, като че ли можеше да разчете бъдещето в кристално прозрачната течност.

— През първите шест месеца работехме с голям екип, шест дни в седмицата, за да спазим сроковете. Към края на седемдесет и трета вече бяхме на петдневна работна седмица и се занимавахме с довършителните работи. В онази съботна сутрин бях там, за да направя списък на последните детайли, които трябваше да довършим, за да сме готови до Коледа.

Зад витрината пороят препълни канавките и настилната заблестя от стичащата се вода. Шадоу стрийт се надигна като огромна бурна вълна в нощно море, а на върха ѝ се появи „Пендълтън“, но не изглеждаше величествен и гостоприемен както преди, а приличаше на страховит военен кораб с огромни оръдия, готови за битка.

— Отговорникът на бояджиите, Рики Ниймс, беше там същата събота и си правеше свой списък горе. Заради това... — Той се поколеба. — Заради това, което се случи, си тръгнах по-рано, без да довърша списъка. А Рики... повече не го видяхме. Чудесен бояджия, най-добрият, но няколко пъти годишно се отдаваше на запои, изчезваше за по три дни. Всеки път, когато се връщаше, казваше, че е бил болен от грип или нещо подобно, но знаехме, че не е истина. През по-голямата част от времето не пиеше, а когато не пиеше, беше много добър човек, затова преглъщахме порока му. Само че Рики така и не се върна след събота. Повече никой не го видя. Полицайте регистрираха изчезването му, но решиха, че се е напил, сбил се е с неподходящ човек

и е бил убит и захвърлен някъде. Аз мисля, че не са си правили труда да търсят Рики, тъй като беше ерген и нямаше семейство, което да настоява за отговори. Дори и да са се постарали, може да не са го открили... мисля, че е бил завлечен право в ада или някакво подобно място.

Подобно изказване не беше типично за отговорник по строителни работи, който през целия си живот е градил здрави основи. Пери отново се умълча и отбягваше погледа на Сайлъс, като оглеждаше хората в бара и отпиваше от мартинито си.

При снемане на свидетелски показания идват моменти, когато всеки добър адвокат усеща, че един въпрос би попречил на откровенията и че са необходими търпение и мълчание, за да излезе наяве дълбоко заровеното късче истина. Сайлъс чакаше.

Когато най-сетне очите на Пери Кайзър срещнаха тези на адвокатата, в непоклатимия му поглед се четяха решимост, настойчивост и предизвикателство, което означаваше, че очаква да срещне скептицизъм, но също, че в крайна сметка ще постигне доверие.

— И така, в онази събота аз съм в сутерена, там, където щеше да бъде спортната зала, и съставям списъка си. Внезапно изпод сградата се раздава шум, някакви ударни инструменти, тимпани. После прераства в грохот и подът започва да вибрира. Решавам, че е земетресение, затова отивам в коридора... а той не изглежда както трябва, не е чисто и светло, както го направихме, а влажно, мръсно и покрито с мухъл. Половината от лампите не светят. По стените и тавана има плесен, като на места е черна, но има петна в искрящожълто, по-ярко от лампите отгоре. От двете страни на коридора има екрани, спуснати от тавана, с пулсиращи кръгове от синя светлина. Някои от плочките по пода са напукани. От дълго време не е поддържано. Няма логика. Затова решавам, че проблемът е в мен, че ми има нещо, че халюцинирам, щом виждам коридора по начин, по който не изглежда. После го забелязвам... онова нещо. Не е игра на сенките, Сайлъс. Не звучи реално, но е истинско, като теб сега.

— По телефона каза, че не си разказвал на никого за това.

— Никога. Не исках хората да ме възприемат по начина, по който гледат на хаховците, убедени, че са били отвлечени от извънземни.

— На мен ми се струва, че мълчанието ти през всичките тези години прави историята ти по-правдоподобна.

Кайзър допи мартинито си на един дъх.

— И така... намирам се в края на коридора пред спортната зала. Това нещо стига до средата, близо до вратата за инсталационното помещение. Голямо е. Колкото мен. По-голямо. Светло като ларва и подобно по форма, но не съвсем, защото прилича и на паяк, при все че не е насекомо, твърде месесто е за паяк. Мисля си — кой е сложил опиат в термоса ми с кафе? Нищо на този свят не изглежда по този начин. Отмества се към стаята на охраната, чува ме и ме подушва, сетне се обръща към мен. Изглежда пъргаво, но може и да не е, защото не прави нищо.

Предвид историята на „Пендълтън“ и зловещите откъслечни записки от дневника на Андрю Пендълтън, Сайлърс беше подготвен да чуе, че Кайзър е имал необичайно преживяване, за което намекна по телефона. Това обаче беше твърде странно и надхвърляше представите на Сайлърс.

Пери Кайзър продължаваше да се взира в очите на Сайлърс и да търси признаци на недоверие. Адвокатската интуиция на Сайлърс му подсказваше, че този човек не лъже, че не може да лъже за подобно нещо.

— От сините екрани идва глас. „Унищожи“, нарежда той. „Унищожи“. Нещото тръгва към мен. Сега забелязвам колко е пухкаво, не прилича на никое животно, пухкава плът и светла кожа. Влажно е, вероятно от пот, но някак млечна, не знам какво е. Има израстък, подобен на глава, но без очи и оформено лице. Разполага с нещо като хриле на врата, но не и с уста. Тръгвам назад към северното стълбище и чувам как бързо редя молитва, без дори да осъзнавам, че съм я започнал. Сигурен съм, че съм мъртъв. Пристъпвам заднешком към вратата на стълбището и тогава нещото... ми заговаря.

Изненадан, Сайлърс попита:

— Заговори ти? На английски?

— Не виждах уста, но то говореше. С такъв скръбен глас. Не можех да преценя дали беше скръб, или отчаяние. Каза: „Помогни ми. Някой да ми помогне, за бога“. С гласа на Рики Ниймс. Бояджията, който в този момент беше на третия етаж и правеше списъка си. Не знам... дали наистина беше Рики, или нещото имитираше гласа му. Питам се възможно ли е да е Рики. През целия си живот... не съм бил страхливец. От нищо не съм се плашил след войната в Корея.

Сервитьорката спря до масата им, за да попита дали желаят второ питие. Сайлърс имаше нужда да пийне още едно, но не искаше да го прави. Пери също отказа.

— И аз съм се бил в Корея — вметна Сайлърс. — Ден след ден си живял с този страх и накрая претръпваш.

— А в коридора на сутерена, Сайлърс, съм толкова ужасен, че не ми остават никакви сили и сякаш никога не съм бил в Корея. Държа топката на вратата и не мога да я завъртя. Краката ми омекват. Стоя прав единствено благодарение на това че съм се облегнал на вратата. Тогава всичко се променя. Светлината се усилюва. Мръсният под, мухълът и сините екрани избледняват. Коридорът връща нормалния си вид — чист и свеж. Съществува, което приближава към мен, също избледнява, сякаш е било просто сън. Но съм буден. Не е било сън. Със сигурност беше нещо, но не сън.

Пери се загледа за миг в дъждовната вечер навън, преди да продължи:

— След това се качвам горе да потърся Рики, а той е там и всичко с него е наред. Чул е ритъма, наподобяващ тимпани, но нищо друго не му се е случило, а аз не знам как да му кажа какво съм видял, без да звучи налудничаво. А трябваше да му кажа. Трябваше да настоявам да се махне от там, да направи списъка в понеделник. Казах му, че стига за днес, но той не ме послуша, така че го оставих там да умре.

— Не е така. Не си можел да знаеш. Кой би могъл?

— На следващия ден, неделя, влязох в църква. Не бях ходил от известно време. Имах нужда да го направя. В понеделник отидох на работа с пистолет под якето. Не вярвах пистолетът да ми помогне. Кое би могло? Оръжието все е нещо... Но... това беше краят. Нямаше повече хора сенки и картини, каквито бях видял. Дори и нещо да се е случило в събота, не е имало друг освен Рики Ниймс да го забележи. През следващия месец довършихме работата.

Дясната ръка на Сайлърс беше студена и влажна от конденза по чашата му за уиски. Избърса пръстите си в салфетка.

— Някакви предположения?

Пери Кайзър поклати глава.

— Само това, което казах по-рано. Зърнах ада. Това преживяване ме промени. Честите изповеди и редовното вземане на причастие

започнаха да ми се струват подходящи.

— И никога не си споделил с жена си или сина си?

— Реших... че щом съм зърнал ада, значи съм имал нужда от разтърсване. Да ме промени. Промених се, но нямах смелостта да призная на жена си защо беше необходимо. Разбираш ли?

— Да — отговори Сайлърс. — Не съм сигурен за ада. В момента не съм много сигурен в нищо.

Сервитюрката се върна и остави сметката на масата.

Сайлърс се зае да пресметне бакшиша и да извади пари от портфейла си, а Пери отново се загледа към клиентите пред бара.

— Какво им има?

Изненадан, Сайлърс попита:

— И ти ли го усещаш?

— Има нещо. Не знам точно какво. Предимно два-сет, трийсетгодишни са, нали така? Твърде много се стараят за възрастта си.

— За какво се стараят?

— Да бъдат безгрижни. Трябва да е естествено, когато си млад. Виждат ми се, не знам... някак притеснени.

Сайлърс отвърна:

— Струва ми се, че са дошли тук заради стила на заведението, музиката и атмосферата, защото искат да избягат в безопасно време.

— Никога не е имало такова време.

— По-безопасно — поправи се Сайлърс.

— Трийсетте? В навечерието на войната?

— Но е имало край. Сега... може и да няма край.

Все още загледан в хората около бара, Пери промълви:

— Мислех, че е просто защото аз остарявам.

— Кое?

— Усещането, че всичко се разпада. Или по-скоро, че бива сривано. Постоянно ме преследва този кошмар.

Сайлърс прибра портфейла си.

Пери Кайзър продължи:

— Всичко рухва, всеки гледа себе си. По-лошо. Всеки е срещу всеки.

Сайлърс погледна към Шадоу стрийт, където зад проливния дъжд се издигаше „Пендълтън“.

— Всеки срещу всеки — повтори Пери, — неспирни убийства, самоубийства, навсякъде, ден и нощ.

— Това е просто кошмар — промълви Сайлъс.

— Може и така да е. — Пери го погледна. — А сега какво?

— Прибирам се у дома да седна и да помисля малко.

— У дома — кимна Пери. — Но аз ще опитам да не мисля.

— Благодаря за отделеното време и затова че беше честен с мен.

Станаха от сепарето и едрият мъж сподели:

— Предполагах, че ще ми олекне, след като разказах това след толкова време. Не се получи.

Шумът от хората в бара беше неспокоен. Смахът им звучеше пискливо.

Докато чакаха палтата си в малкото фоайе, Пери попита:

— Имаш ли деца?

— Не, никога не сме имали.

— Ние имаме деца, внуци, правнуци.

— Би трябвало да ти олеква от това.

— Точно обратното. Достатъчно възрастен съм, за да знам, че не мога да ги защита. Не и от най-лошото. Почти от нищо.

Сайлъс се възпротиви, когато Пери настоя да даде на момичето от гардероба бакшиш за двамата.

Навън, на страховития вятър, те вдигнаха качулките си. Стиснаха си ръцете. Пери Кайзър тръгна надолу по хълма. Сайлъс се отправи нагоре към „Пендълтън“.

17. АПАРТАМЕНТ 3-D

В апартамента на сенатора Ърл Бландън, където луксът и редът за миг се бяха изпарили и бяха отстъпили пред мрачната гледка на пустота и разруха, Логан Спранглър се извърна във възстановената спалня с ръка върху кобура на пистолета си, за да потърси източника на съскането, което, макар и тихо, беше по-враждебно и предизвикателно от всичко, което беше чувал, напомняше на змии и пантери в джунглата и на безименни същества от сънищата.

Когато погледна към коридора, видя фигура, висока, слаба и бърза, малко по-отчетлива от силует, но определено не беше сенаторът. От мимолетния поглед не можеше да прецени дали беше мъж или жена, но имаше странното усещане, че не е нито едно от двете, при все че стоеше изправено, а не на четири крака като животно.

Дългият стаж в полицията му беше създал навика да се отнася отговорно към стрелбата. Никога не вадеше оръжие просто защото има вероятност да бъде проявено насилие, а само когато вероятността прераснеше във възможност. Щом оръжието е извадено, шансът да бъде използвано нараства, и то не по най-разумния начин. Логан беше уверен в способностите си, но осъзнаваше, че е просто човек и може да допусне глупави грешки. Приблужи вратата, без да отмества ръката си от прибрания в кобура 45-калибров пистолет.

В коридора не го очакваше никой. В дъното му зад арката беше разположена дневната. Преди нея вратата от дясната страна водеше към кабинета; тази отляво беше на спалнята за гости със собствена баня към нея, а втората врата беше на тоалетна, като преди това всички те бяха проверени в търсенето на сенатора.

На прага на коридора Логан спря и се послуша. След тишината страховит гръм разтърси небето, чу се приглушено в коридора, защото тук нямаше прозорци, и се разнесе в далечината, където съвсем заглъхна, а той продължи в пълното безмълвие, което му се стори заплашително.

Първо влезе в стаята за гости отляво, а оттам в банята, където всичко изглеждаше нормално. Беше отворил вратата на дрешника

преди това и се бе уверил, че никой не се спотайва там.

От другата страна на коридора, точно срещу спалнята за гости, кабинетът също беше празен. Надникна само от прага. Зад високите прозорци беше вътрешният двор, чието долно осветление озаряваше нагъваната от вятъра сребриста завеса на дъжда и я оприличаваше на разкъсани парчета от нещо, застанало на перваза и търсещо как да влезе вътре.

Логан се извърна от кабинета и тръгна по коридора към тоалетната, чиято врата беше леко открената. Помнеше, че я беше оставил широко отворена, но може би грешеше. Гледката през тясната пролука в сумрака не беше каквато очакваше: всичко беше пожълтеникаво и неясно от преди.

Затишието след гръмотевицата беше прераснало в море от безмълвие, в което не плуваше нито един звук. Потискащата неподвижност предизвика лошо предчувствие, което тежеше на гърдите му. Логан извади с лявата си ръка спрея с нервнопаралитичен газ от калъфчето на колана си.

Побутна вратата с крак и видя, че тоалетната наистина изглежда различно от преди. Двете лампи, вградени в тавана над тоалетката, не светеха, а фасонката на едната беше измъкната от гнездото си и висеше на жицата. Цялата светлина идваше от четирийсет и пет сантиметров диск с неравни ръбове на тавана, който преди това не беше там. Беше влажно и миришеше на мухъл.

Върху част от стената вляво от вратата и по цялата задна стена имаше нещо, което вероятно бяха два вида фунги, невиджани от Логан до този момент. Извиваха се в серпентина с дебелината на градински маркуч от пода до тавана, а извивките съвпадаха като в еротична скулптура в светложелено, примесено с черно на отделни места. На пет-шест места в гъстата растителност бяха поникнали снопове гъби в същия цвят с дебели и къси пънчета. Размерите им бяха различни, от седем до петнайсет сантиметра в диаметър, а шапчиците им бяха набръчкани в горния край.

Докато главната спалня се беше трансформирала около него, това помещение се беше променило в отсъствието му. Той не се усъмни нито в здравия си разум, нито в зрението си; донякъде се изненада от бързината, с която възприе факта, че в този момент на това място немислимото се беше превърнало във възможно. Изпитваше не

по-малка решимост да разгадае този феномен, отколкото при разкриването на случаите на убийства, които му възлагаха навремето.

Преди банята да е възвърнала предишния си вид, той мушна нервнопаралитичния спрей в джобчето на колана си и извади фенерчето. Насочи белия лъч диодна светлина към фунгите, прекрачи прага и влезе в тоалетната.

18. АПАРТАМЕНТ 1-С

По-рано, още преди срещата с демона в килера, Сали Холандър беше приготвила вечерята на Марта и Една и сега искаше да си тръгне. Всичко беше в хладилника и трябваше само да се притопли. Създанието или духът, каквото и да беше нещото, което беше видяла, може би не бродеше единствено в апартамента на Къп; можеше да ѝ се яви дори и да стигнеше до другия край на света в опит да му се измъкне. И все пак щеше да се чувства по-добре в собствения си апартамент. Ако можеше да обмисли видяното насаме, без обясненията на Една, всяко по-абсурдно от предишното, може би щеше да събере кураж да се върне на работа на следващата сутрин.

Бейли Хоукс предложи да я изпрати до апартамента, в който живееше, от задната страна на „Пендълтън“, на партера в северното крило. Той принадлежеше на сестрите Къп и тя го ползваше безплатно. Те се грижеха добре за нея и тя не можеше да си представи какво би правила без тях; ето защо искаше да изясни случката в съзнанието си сред уюта и спокойствието на своя дом.

Сали не беше страхливка. Беше преживявала и по-тежки уплахи от онази в килера. Все пак прие с облекчение и благодарност предложението на Бейли.

Докато слизаха с асансьора от третия стаж, не споменаха необичайното събитие, а поговориха за сестрите Къп със споделена привързаност. С Бейли бяха почти на една и съща възраст и винаги бяха общували лесно, сякаш бяха стари приятели. Тя го харесваше и ѝ се струваше, че и той я харесва.

Често се чудеше дали биха си паснали, но не беше типично за нея да предприеме първата крачка в романтични отношения. Не че беше боязлива, макар да признаваше пред себе си, че ѝ липсва всякаква дързост на този фронт. Тъй като Къп бяха клиенти на Бейли, Сали бе решила, че за него е неуместно да я кани на срещи.

Това я устройваше. Беше преживяла провала на романтично увлечение и се справяше добре и без любов вече двайсет години.

Подхлъзването в любовта можеше да прилича на подхлъзване от канара, а вместо вода долу да е покрито със скали.

Навремето беше омъжена. Съпругът ѝ Винс беше музикант и свиреше в група, която се радваше на голяма популярност в нощни клубове и по частни партита. Понякога Винс започваше да пие в почивките, продължаваше да се налива с любимата си отрова след изпълнението и се прибираще здраво натряскан. Искаше секс, но не беше в състояние, тъй като беше прекалено пиян, и прибягваше до онова, което според него беше „следващото забавление в класацията“ — налагането на физически и психически тормоз.

Първия път беше изненадана. Той сграбчи кичур от косата ѝ и го дръпна толкова силно, че очите ѝ се насълзиха, шляпваше я непрестанно и ожесточено, като я мачкаше с тялото си в ъгъла така, та тя се боеше, че гръбнакът ѝ ще се прекърши, ако той не се отдръпне. Докато я тормозеше, Винс я наричаше с отвратителни имена, за да ѝ причини унижение наред с болката, и заради шока и пълното си объркване тя престана да се отбранява.

Сега се срамуваше от спомена, че в известен период приписваше част от вината за ставащото на самата себе си. Трезвеният Винс, нежният и любезен музикант, като че ли не можеше да бъде упрекнат за друго, освен че е ревнив, и често се извиняваше за това; пияният Винс обаче беше истински господин Хайд на стероиди и не се извиняваше за нищо. При втория случай му оказа съпротива и откри, че е много по-силен, отколкото тя предполагаше, а борбата го възбуждаше още повече. Пошляпването прерасна в удряне, а обидите се сипеха като истински порой. Когато приключи, а тя остана да лежи в краката му, насинена и кървяща, той отбеляза:

— Трябваше да стана барабанист, бива ме да създавам ритъм по кожата.

Обеща ѝ, че ще я убие, ако посмее да го напусне.

В крайна сметка тя избяга от Винс, разведе се с него и започна нов живот. Сестрите Къп не само ѝ осигуряваха добра заплата, но ѝ вдъхваха чувство за семейство. Сали беше преминала от дълбоко отчаяние до истинско удовлетворение в рамките на няколко месеца, от омраза към себе си до самоуважение, дълго пътуване за кратко време, в което не я напускаше усещането, че животът ѝ може да стане още по-лош, но изведнъж той стана по-добър.

Пред вратата на апартамента си тя пхна ключа в ключалката, а Бейли попита:

— Ще се почувстваш ли по-спокойна, ако вляза, докато провериш дали всичко в стаите... е наред?

Въпросът му я накара да си припомни колко сериозно беше изслушал разказа ѝ в кухнята на сестрите Къп, без капка съмнение, без да покаже и най-малкия признак на недоверие или да изрази присмех. В този момент забеляза у него напрежение, на което не бе обърнала внимание преди това, неприкрита тревога от коридора, от прага, който прекрочиха, сякаш беше убеден в заплахата, която дебнеше в тази сигурна сграда.

Ако това беше истина, тя не беше толкова заблудена да повярва, че историята за демона в килера е била толкова въздействаща, та да убеди стабилния финансов съветник и бивш морски пехотинец как наоколо броди нещо свръхестествено. Би се притеснил единствено, ако и той самият беше имал подобно изживяване, потвърдено от нейния разказ.

— Много мило от твоя страна, Бейли. Ще се възползвам. Още съм малко... разтреперана.

Щом влязоха, той я поведе плътно до себе си, не по реда който тя беше намислила, но вероятно според тактиките, на които го бяха учили в армията. Не даваше вид, че търси нещо застрашаващо, а по-скоро се държеше като добър съсед, загрижен за спокойствието ѝ, не заради опасност, която можеше да се изправи пред нея, но въпреки това Сали долови сериозността в действията му.

Той включи не само лампите на тавана, но и всички останали и след като не откриха никого и в последната стая, Бейли я посъветва:

— Може да оставиш всичките да светят или поне повечето, докато нервите ти се отпуснат и се успокоиш. Аз бих направил точно това, съвсем естествено е.

В преддверието, щом Бейли хвана дръжката на вратата, Сали попита:

— Какво си видял?

Погледна я, сякаш се канеше да каже, че не разбира за какво говори, но внезапно изражението му се промени.

— Не същото като теб. Но нещо... странно. Още го осмислям, мъча се да го разбера. Виж, сигурна ли си, че искаш да останеш сама?

Марта и Една с удоволствие биха те настанили да пренощуваш в гостната им.

— Знам, че е така. Но живея в този апартамент почти от двайсет години. Ако не се чувствам спокойна тук, няма как да съм спокойна другаде. Всичките ми неща са тук. Най-добрите ми спомени. В момента ми е нужно да почувствам, че всичко е нормално, както обикновено. Добре съм. Ще се оправя.

Той кимна.

— Добре. Но ми звъни, ако имаш нужда от нещо. Веднага ще сляза.

Едва не го помоли да поседи за малко с нея; ако останеше насаме с Бейли, вероятно щеше да ѝ е трудно да прикрие факта, че той я привлича. Можеше да загуби желание да го крие. През всичките тези години, които бе прекарала сама, тя не беше самотна; но от време на време ѝ се искаше да има приятна компания. Ако разкриеше интереса си, без той да откликне, тя щеше да се почувства глупава и унижена. Ако, от друга страна, отговореше на чувствата ѝ, не беше убедена, че е в състояние да се впусне в нещо повече от добро приятелство. Преди да се омъжи за Винс, беше имала няколко невинни увлечения и след преживяното с него не можеше да прогони усещането, че физическата любов крие възможността, макар и далечна, за назряване на насилие във връзката.

Благодари на Бейли за любезното отношение, затвори вратата и заключи двете ключалки. Беше си у дома, в гнездото си, в гнездото за един, и се радваше, че е тук, където всичко беше познато и ѝ служеше добре, където нямаше някой, който ѝ се е врекъл и чака да наруши обета си.

Трябваше да се успокои и най-добрият начин за това беше да приготви някой хубав десерт. Отиде в кухнята, решена да направи шоколадов кейк „Батенберг“ с марципанова глазура, и тръгна към мивката да си измие ръцете.

Щом Сали се обърна към водата, беше нападната в гръб, някой сграбчи кичур от косата ѝ и лявата ѝ ръка и я извърна с лице към нападателя ѝ. Тя си помисли, че Винс я е открил след всичките тези години. Само че беше демонът от килера: почти човешката плешива глава с кожа в цвят на олово, ужасните сиви очи с черни ириса като бездънни кладенци, по-силен от човек, но без да излъчва сексапил.

Пепелявите устни, прикриващи острите сиви зъби, със съскане и бърза като на змия атака достигнаха тила ѝ, преди да е успяла да извика.

Парализира се в мига на ухапването, по тялото ѝ плъзна студ и загуби чувствителността на крайниците си. Лицето ѝ внезапно изтръпна, чувстваше го, сякаш беше покрито с гипсова смъртна маска, и нямаше глас, за да изкрещи, нито дори да прошепне. Не беше загубила обонянието и слуха си, можеше да мърда очите и езика си, можеше да диша, а сърцето ѝ биеше лудо; ако обаче съществото я пуснеше, щеше да се строполи на пода абсолютно неподвижна.

Ужасът я беше завладял до такава степен, че и без ухапването щеше да се е парализирала от него. Повечето нощи, които беше прекарала сама през последните двайсет години, бяха изпълнени със сладко и спокойно уединение. В този миг обаче Сали Холандър беше обзета от отчайващо чувство на самота заради своята увереност, че страховитата бездна, която лежи под живота, ще се разтвори всеки момент, за да погълне всички и всичко. Мигновената смърт не я плашеше толкова, колкото мисълта, че е изживяла живота си в постоянно отстъпление, живот, който щеше да се сведе до далеч помалко, отколкото се бе надявала, който щеше да приключи без свидетел в обятията на създание, чиито очи представляваха порти към безмилостна празнота.

Между острите му зъби бързо се показва език, но не човешки, както очакваше тя, а като на змия. Сив, лъскав, цилиндричен и кух, приличаше на дълга гъвкава гумена тръба, широка повече от два сантиметра, движеше се във въздуха пред нея, после се плъзваше отново в устата, като че ли всъщност не беше език, а друго същество, живеещо в гърлото на по-голямото.

С ръст от почти два метра, демонът държеше Сали в силните си ръце, приведен напред, снижаваше лицето си пред нейното, сякаш се канеше да я схруска и погълне жива. Тя осъзна, че устата ѝ е отворена, но нямаше сили нито да я затвори, нито да изкрещи. Испита отвращение, когато отворената уста на съществото се притисна към нейната, но не за да я целуне, а като че да поеме и последния дъх от живота ѝ. Погнусена до крайна степен от допира на цилиндричния му език, който се плъзна по нейния, едва не загуби разсъдък си заради невероятно дългото нещо, което се пълна докрай в устата ѝ, а след това

и в гърлото, и от него бликна студена лепкава слуз, която отнемаше способността ѝ да преглътне.

19. АПАРТАМЕНТ 2-G

Спаркъл Сайкс излезе безшумно от дрешника си и тръгна предпазливо през спалнята след шестокракото пълзящо нещо, прилично на бебе мутант, родено след световна ядрена война, каквото би се явило в будните кошмари на страдащ от фобии към насекоми, фунги и плъхове наркоман. Само че не беше бебе. Представляваше някакъв хибрид, но между какво и какво? Нещо, забъркано в казана на вещица от разни ДНК. Светлосиво със зелени петна, приличаше на оживял труп; тя се боеше, че може да се обърне и да я погледне и лицето му да е толкова отвратително, че да я убие с вида си или да я докара до лудост.

Върху скрина „Бидермайер“ стоеше четирийсет и пет сантиметрова бронзова статуетка на Диана, римската богиня на луната и лова. Тежеше поне седем килограма. Спаркъл я грабна за врата и я стисна с две ръце — странна, но пък елегантна бухалка в случай на нужда.

В мига, в който се въоръжи, тя забеляза нещо озадачаващо. Промъкващото се чудовище, което изглеждаше солидно като пода, по който пълзеше, беше станало някак прозрачно, дотолкова, че се виждаше шарката на персийския килим под него.

Ако беше употребила алкохол или лекарства, щеше да си помисли, че халюцинира. Въпреки че твърде добре познаваше различните ефекти на наркотиците, беше пълен въздържател с единствена страст към кафето от всякакъв вид.

Уплахата, от която Спаркъл се почувства замаяна, бързо прерасна в ужас, толкова сковаващ, че едва се насили да продължи преследването на този пълзящ кошмар. Тя изостана няколко стъпки назад и спря, щом шестокракият урод промени посоката си при отворената врата на спалнята. Вместо да мине през прага към коридора, съществото стана още по-прозрачно, потъна в стената и изчезна.

Тя остана вцепенена за секунди, а после забърза към вратата. Уплашена, че нещото я е усетило и дебне, скрито от погледа ѝ,

Спаркъл остана в спалнята, внимателно се наведе да надникне през вратата и видя, че коридорът е празен. Явно гротескният нашественик не беше минал през стената, а беше влязъл в нея.

Стената не беше толкова дебела, че да побере подобно създание. Изглежда, с влизането в стената то беше напуснало „Пендълтън“ и беше преминало в друга реалност или измерение.

Ръцете ѝ се бяха изпотили и статуетката на Диана започна да ѝ се изплъзва. Тя я остави на пода, избърса дланите си в панталона и хукна към стаята на Айрис, чиято врата беше отворена.

Момичето беше в леглото върху цял куп възглавници, подпрени на таблата, и четеше книга. Не реагира на появата на майка си. В голяма част от случаите зад бронята на аутизма тя не показваше, че забелязва присъствието на околните с повече от бегъл поглед.

Спаркъл се разходи из стаята, надникна в банята в очакване да зърне тромавото чудовище, излязло от картина на Бош или от разказ на Лъвкрафт. Всичко беше нормално.

Не искаше да остави дъщеря си сама, затова седна на ръба на едно кресло и зачака пулсът ѝ да се успокои. Айрис обаче беше дръпнала завесите, които майка ѝ спусна по-рано, и при силния блясък на светкавиците, разсекли небето, Спаркъл скочи и излезе от стаята.

Искаше да се върне в дрешника без прозорци. След видяното обаче голямата спалня ѝ се струваше като територия на извънземни, където очакването на следващото посещение щеше да я изнерви още повече от бурята. Освен това искаше да бъде близо до Айрис, за да чуе, ако я повика.

Тя се запъти към кухнята, която не гледаше към вътрешния двор. През деня единствената естествена светлина тук идваше от високо разположени прозорци на южната стена, поставени в ниша над общия коридор на етаж, чийто таван беше много по-нисък от тези в апартаментите. Прозорците бяха оборудвани с щори, задвижвани с дистанционно, и тя ги беше затворила по-рано.

Спаркъл си направи еспreso и отново се сети за мескалина. Пейот. Беше изпитала сериозно унищожителния му потенциал. Зачуди се дали някой не беше сложил от този халюциноген или някакъв друг в храната ѝ. Звучеше параноично, пък и тя не беше от момичетата, които излизат с всекиго, но не можеше да намери друго обяснение за онова, което беше видяла.

Талман Рингълс, Тал, Тали, красив и харизматичен преподавател, съблазняващ студентки, знаеше всичко за халюциногените: мескалин, LSD, кората от лоза аяхуаска, псилоцибин и други субстанции от сорта на магическите гъби... Когато прелъсти Спаркъл в края на втори курс — разсъжденията му върху стихотворението на Емили Дикинсън за светкавиците „362“ покориха сърцето ѝ — не знаеше за религията му, в която единственото свещено бе кой да е наркотик, променящ съзнанието.

След отказа ѝ да участва в духовните му пътешествия беше сипал тайно в кафето ѝ мескалин. Вместо да „се докосне до лицето на Бог“, както Тал беше описал ефекта на това тайнство, Спаркъл пропадна в ад от халюцинации, спомените за които още я преследваха.

Тя заряза Талман Рингълс, нещо ново за него, и малко след това откри, че я е предал още преди случката с кафето, когато я увери, че не бива да се тревожи от забременяване, тъй като си е направил вазектомия. Последствието от тази лъжа беше Айрис.

Шесткракото чудовищно бебе ѝ приличаше на ужасно завръщане на наркотичното въздействие, въпреки че досега не беше изживявала подобно завръщане.

Притеснена, задето остави Айрис сама, но все още разтърсена от светкавиците, седна до кухненската маса с гръб към високо разположените в нишата прозорци. Когато бурното небе проблесна, не можеше да го види до ръбовете на щорите. Щом обаче гръмотевицата разтърси нощта, осветлението в кухнята примигна и тази фалшива светкавица беше достатъчна, за да извика в съзнанието ѝ смъртния танц на майка ѝ.

Централна тема в съществуването на Спаркъл бяха светкавиците, както онези, раздиращи небето, така и поредица метафорични мълнии — като Тал, отравянето с мескалин и Айрис — които внезапно променяха живота ѝ, в повечето случаи към лошо, но понякога и за добро. Втората истинска мълния, която прогори нов път в живота ѝ, настъпи по здрач, точно година след като татко ѝ Мърдок загина пред погледа ѝ.

Спаркъл обичаше татко си колкото самия живот, но любовта на майка ѝ Уендълин към него беше по-силна от тази към живота. За една година скръбта ѝ не премина в тъга, както се случваше обикновено с времето, а прерасна в неистова мъка и тя заживя в отчаяние, което я

раздели от дъщеря ѝ. На първата годишнина от смъртта на Мърдок, която природата реши да отбележи с нова буря, задаваща се откъм морето, Спаркъл потърси майка си за утеха, първоначално без особен успех. След като се изкачи по витата стълба на каменната кула в северозападната част на къщата, тя намери Уендълин навън под дъжда на вдовишката площадка, най-високата част от конструкцията, загледана в буреносните облаци, поглъщащи и последната дневна светлина. Майка ѝ беше облечена в синя рокля, която татко ѝ особено харесваше, и стоеше боса на платформата с чадър в ръка, който не я пазеше много от носения от вятъра дъжд.

Деветгодишната Спаркъл я умоляваше да се върне в къщата. Уендълин все едно не забелязваше дъщеря си, загледана в страховитите светкавици, които срещаха тъмната вода на морето с мрачното небе на хоризонта, в по-близките мълнии, връхлитащи брега и за кратко образуващи огнени вълни. Изглеждаше като изпаднала в транс от нетърпение, с лека усмивка, сякаш очакваше съпругът ѝ да се яви във вид на ангел и да се завърне при нея от бурята.

Миг след като Спаркъл видя, че майка ѝ не е хванала чадъра за дървената дръжка, а за металната пръчка отгоре, мълнията беше привлечена от металната втулка, премина в пръчката, оттам в ръката и в тялото на жената. Чадърът избухна в пламъци в момента, в който отхвъркна от нея, и се завъртя под дъжда; тя също се завъртя, но не падна, а беше вдигната нагоре от милион волта и понесена с отпуснати крайници в кратък танц, подобно на плашилото от „Магьосникът от Оз“. Ръцете ѝ се вдигнаха, сякаш се протягаше в екстаз за нов залп небесен огън. Получила мощ от бурята, която я изпълни за миг, Уендълин се завъртя към парапета и се издигна над него в здрача и дъжда, мъртва, преди още да е паднала върху живия плет, който едновременно я обгърна и прониза, обърната с лице към жестокото небе.

Малката Спаркъл, стъпила с обувките си с гумени подметки на мократа вдовишка площадка, осиротяла и травмирана, застанала неподвижна в пълен шок, в този миг разбра, че светът е мрачно и трудно място и животът е по-добър за тези, които не му позволяват да ги пречупи, че за да си щастлив, е необходимо да притежаваш сила и кураж и да не позволяваш да бъдеш сплашен от нищо и никого. Тя

плака, но мълчаливо. Стоя там дълго, преди сълзите да престанат да текат и дъждът да отмие солта от лицето ѝ.

През последните двайсет и три години нищо и никой не бяха в състояние да я накарат да се разтрепери освен светкавиците — нито хора, пресекли пътя ѝ, нито страхът от провал независимо в какво начинание. Не се боеше от опасностите, нито от рисковете, които плашеха останалите хора. Единствено мечът на бурята събуждаше ужаса ѝ и сега, когато допи еспресото си, почувства, че е време да преодолее и тази фобия, ако иска да преживее опасността, която предвещаваеше шесткракото видение.

Без да има гръмотевица, светлината в кухнята примигна отново и Спаркъл си даде сметка, че не смее да остане и за миг в непрогледна тъмнина в присъствието на неземното същество, ако токът спре. За всеки случай беше оставила фенер във всяка стая на апартамента. Взе един от шкафа до печката.

Токът не угасна, но тя реши, че въпреки светкавиците трябва да остане при Айрис, докато разбере какво се случва. При дадените обстоятелства не искаше да рискува да разстрои емоционалното момиче, като го кара да се премести от стаята си в кухнята или другаде, където прозорците не се виждат толкова добре. В непредвидена ситуация най-добрият начин да опази Айрис беше да я поддържа спокойна.

Докато вървеше към стаята на дъщеря си, Спаркъл хвърли поглед през отворената врата на кабинета и видя концентрични кръгове от синя светлина на екрана на телевизора, който беше изключен последния път, когато мина покрай него. Айрис не би го включила. Момичето не обичаше телевизията заради постоянно променящите се изображения, които всяваха в душата ѝ хаос, изнервяха я и я плашеха.

— Не знаеш какво ще се покаже след това, просто се появява — беше казала веднъж.

Спаркъл влезе в кабинета и се загледа заинтригувана в зловещите сини кръгове. Явно беше някакъв тестов образ, какъвто не беше виждала досега.

Опита се да изключи телевизора, но батериите на дистанционното май бяха изхабени. Приблужи се, за да го изключи от копчето, но спря в мига, в който равен, вероятно компютърен глас заговори:

— Възрастна. Женска. Руса коса. Сини очи. Метър и петдесет и пет.

Спаркъл се намръщи, щом чу описанието си.

— Възрастна. Женска. Руса коса. Сини очи. Метър и петдесет и пет. Над земята. Втори етаж. Южно крило.

— Какво е това, по дяволите?

Телевизорът изрече:

— Унищожил. Унищожил.

20. АПАРТАМЕНТ 3-F

След като руската маникюристка си тръгна, Мики Дайм отиде в кабинета. Дървеният под създаваше секси усещане за босите му крака. Много неща бяха секси за Мики. Почти всичко.

Прокарваше пръстите на краката си по дебелия вълнен килим. Стъпалата му бяха малки и тесни. Добре оформени. Гордееше се с хубавата форма на краката си. Покойната му майка казваше, че краката му изглеждат, сякаш са изваяни от скулптора Микеланджело.

Мики харесваше изкуството. Изкуството беше секси.

Нямаше нищо по-секси от убийството. И то можеше да се приеме като изкуство.

Брат му Джери, мъртъв и вкочанен, увит в микрофибърно одеяло, не беше произведение на изкуството. Непланираното убийство, извършено набързо, без жертвата да е осъзнала, че скоро ще умре, без да е изпаднала в ужас, не можеше да бъде произведение на изкуството. Беше аматьорско. Груба работа. Предизвикана от емоциите.

Във великото изкуство емоции нямаше. Всичко беше чувственост. Само буржоазната, лишена от вкус средна класа си мислеше, че изкуството трябва да предизвиква емоции и да има смисъл. Ако те е трогнало, значи не е изкуство. Това е кич. Изкуството разтърсва. Въздейства на първично ниво, диво и животинско. Изкуството докосва по-дълбоки струни от обикновените чувства. Ако те е накарало да се замислиш, значи е философия или някакъв вид наука, но не и изкуство. Истинското изкуство отразява липсата на смисъл в живота, свободата, изпитвана при вършене на престъпление, властта.

Мики научи за изкуството от майка си. Майка му беше най-умният човек за своето време. Знаеше всичко.

Искаше му се майка му да е още тук. Тя щеше да знае как да се отърве от трупа на Джери.

Това не беше лесен за решаване проблем. Във всеки коридор в „Пендълтън“ имаше охранителни камери. Също и в асансьорите. И в

гаражите зад главната сграда, както и в пристройката. Джери тежеше около седемдесет и пет килограма. Намираха се на третия етаж.

Колкото по-дълго Мики стоеше и гледаше трупа в одеялото, толкова по-голямо и тежко започваше да му се струва.

Върна се в огромната си баня, където му бяха направили маникюр и педикюр на собственото му спа кресло. Отвори шкафчето си за ароматерапия. То съдържаеше шейсет аромата в стъклени шишенца, закрепени на вратичките на шкафа.

Студеният мраморен под под краката му създаваше секси усещане. Студът обаче също така изостряше ума му и му помагаше да вземе решение.

Ароматът на лайм щеше още повече да проясни мисълта му и да помогне в разрешаването на проблема. Изпарителят беше поставен във вграден рафт. Капна пет капки от етеричното масло от лайм на определените места на една от памучните подложки в устройството.

Ароматната пара започна да се стеле на талази. Мики вдиша дълбоко. Всяка приятна миризма в голяма концентрация може да бъде отровна. Освежи се от интензивната, тръпчива чистота на лайма.

Обонянието беше може би най-еротичното от всички сетива. Феромоните, които произвеждаха мъжете и жените и за които не си даваха сметка, ги привличаха един към друг по-силно от всички останали характеристики. Носът се възбужда преди гениталиите.

Когато Мики се върна в кабинета, мъртвият Джери го чакаше в одеялото, вързано от двете страни с вратовръзките.

Мики застана над вързопа. Зае се да пресмята с прочистеното си от лайма съзнание, готов за работа. Закрачи около трупа. После седна в креслото и започна да размишлява.

Отиде до прозореца и погледна към измития от дъжда вътрешен двор, ограден откъм трите си страни от „Пендълтън“ и от варовиков зид с височина четири метра и дваисет сантиметра. Украсена с орнаменти бронзова порта в зида водеше към открито преходно пространство, което имаше още две порти от северната и южната страна. Въпросният проход беше свързан с първия гараж, който се помещаваше в преустроена постройка за карети. Паркоместото на Мики беше още по-далеч, във втория и по-голям гараж, нова, отделна постройка на три нива, едно от които подземно.

Вниманието му беше привлечено от южното крило от другата страна на двора. Ако някой затъркаляше увит в одеяло труп покрай фонтаните и декоративните храсти, нямаше да остане незабелязан.

Мики се върна при мъртвия Джери. Одеядото не можеше да прикрие добре един труп. Ако тръгнеше да го влачи, всеки, който го видеше, щеше да разбере, че вътре има мъртвец.

Възприятията бяха единствената причина да се живее. Те стимулират мисълта и действията. В този случай ароматерапията не беше достатъчно мощна, за да ускори мисълта му.

Мики отиде до дрешника към спалнята си. Свали голяма черна чанта от горния рафт. Миризмата и допирът на кожата го изпълниха със задоволство. Сложи чантата на леглото в спалнята. Хвана шнурчето на ципа между палеца и показалеца си. Изпитваше наслада при еротичния звук от разделянето на зъбчетата. Извади от чантата гащички и бельо, които бяха принадлежали на майка му. Коприна, сатен, дантели.

Осезанието можеше да бъде мощен стимулант.

След известно време той вече беше наясно как ще се отърве от трупа. Единствената проблематична част от плана бе убиването на пазача в стаята на охраната.

Самото убийство щеше да е лесно. Но щеше да е изпълнил две задачи, за които никой нямаше да му плати. Това не беше добре. Хората, на които предоставяше услугите си, не биваше никога да узнаят, че убива безплатно. Можеха да си помислят, че е изгубил професионализма си и вече не може да му се вярва. Тогава щяха да прекратят отношенията си с него.

За да се радваш на най-интензивните усещания, които предлага този свят, се налага да получиш достъп до подходящите кръгове, да бъдеш един от тези, на които е позволено да вършат каквото си поискат и да си достатъчно състоятелен, че да можеш да удовлетвориш и най-екзотичните си желания. Майка му го беше научила как за да си сигурен, че ще достигнеш подобно привилегировано положение, при което да си извън досега на закона, трябва да станеш полезен на миропомазаните, класата, към която тя самата принадлежеше.

Също като майка си той унищожаваше хора, за да бъде полезен. Тя не беше използвала оръжия или гарота, а думи — теории и анализи, както и умело скроени лъжи. Майка му унищожаваше репутации. Тя

съсипваше хората интелектуално и емоционално. Винаги се чувстваше удовлетворена, ако в резултат от действията ѝ стигнеха до самоубийство или ги сполетеше някаква болест, без реално да е дръпнала спусъка, плъзнала бръснача или настроила таймера на бомба.

Мики щеше да се отърве от пазача заедно с трупа на Джери. Докато бъдеха открити, от тях щеше да е останало твърде малко, за да бъдат идентифицирани, и никой нямаше да разбере как са умрели.

Щом стигна до това решение, за негова изненада го споходи поредица от еротични представи. Имаше една обитателка на „Пендълтън“, която намираще за особено секси. Не можеше обаче да си купи секс със Спаркъл Сайкс, тъй като тя нямаше нужда от пари. Харесваше му и дъщеря ѝ. Те му напомняха за Малори, сервитьорката от бара, и сестричката ѝ, две от първите му три убийства. Връхлетя го копнеж. Повече никога нямаше да прави секс с някоя, преди да я е убил. Прекалено рисковано бе. Ако обаче успееше да се отърве от Джери и пазача толкова лесно, колкото очакваше, можеше да си позволи да пофантазира как някой ден ще оправи момичетата Сайкс и ще се отърве от тях по същия начин. Всички обичаха да мечтаят.

Въодушевен прибра гащичките и бельото. Върна чантата в дрешника.

Обу чифт чорапи. Бяха кашмирени. На пръстите на краката му с прясно оформените нокти им беше уютно и топло.

21. ТУК И ТАМ

СВИДЕТЕЛ

Леден дъжд се изливаше по комините от бял камък, вятърът свиреше тъничко край тях, сякаш се наостряше, и дори тук, където почти никой не можеше да ги види, величествените архитектурни детайли бяха намерили своето място. Всеки комин беше покрит с дялани акантови листа и всяка от четирите стени беше украсена с овален медальон от варовик, в който бяха гравирани буквите БВ за „Бел Виста“.

Покривът от гледжосани керамични керемиди на главната сграда изглеждаше плосък, но имаше лек наклон от центъра към четирите стени на високата до кръста балюстрада, формираща парапета. Дъждът се стичаше в медните улуци, които го отвеждаха към водосточните тръби по ъглите на сградата.

През водосточните тръби, лъкатушейки между комините и вентилационните отвори, които му бяха познати като белезите от дълга меланхолия, Свидетел се приближи към западния парапет. Носеше ботуши, джинси, пуловер и промазано яке, но не дъждобран.

Беше дошъл от нощ без дъжд; не го очакваше и тук.

Застана на високата балюстрада, загледан надолу към трафика по булеварда и към светлините на града, ширнал се в равнината долу. Виждаше метрополиса за четвърти път и той беше по-ярък и по-голям от преди. Ако светлините на улиците и сградите не бяха замъглени от дъжда, градът щеше да бъде още по-впечатляващ.

Свидетел зачака спирането на дъжда, дълбоката и всеобхватна тъмнина.

САЙЛЪС КИНСЛИ

На връщане от срещата в бара „Топърс“, при която получи информация от Пери Кайзър, с приближаването си към главния вход на „Пендълтън“ Сайлърс се поколеба, защото светлината изглеждаше по-приглушена и жълтеникава от обичайното и правеше трудно видим

прехода между първото и второто стъпало. Първото стъпало беше с широчината на две, а второто в действителност представляваше широк наклон, така че пийналите (каквото Сайлъс не беше) или възрастните (каквото категорично беше) понякога се препъваха там.

Заобиколени от архитрав от дялан варовик с бръшлянови мотиви, вратите от бронз и стъкло, увенчани с арки, бяха скрити под заоблен балдахин от стъкло и бронз на Луис Къмфърт Тифани. Поставени дискретно под балдахина, лампите светеха надолу към стълбите и вратите. Нито една не беше изгоряла, но входът изглеждаше едва наполовина осветен в сравнение с обичайното.

Щом отвори една от вратите и пристъпи във фоайето, Сайлъс откри, че и тук лампите светят по-слабо от обикновено. Свали качулката на дъждобрана си и забеляза, че осветлението е едва малка част от промените в помещението. Изпълнен с недоумение, вместо в познатото фоайе без килим се озова в трансформирано пространство с прекрасен старинен персийски килим, покриващ част от мраморния под, и две канапета, на които гостите да изчакат, докато бъдат приети. Бюрото на портиера от лявата страна го нямаше, а на негово място имаше масивна стена с красива ламперия и единична врата, завършваща с арка. Портиерът от вечерната смяна, Падмини Бахрати, я нямаше. От дясната страна вместо двете двойни френски врати, водещи към голямата зала, която обитателите използваха за партита, твърде големи, за да бъдат организирани в апартаментите им, в стената с ламперията имаше още една масивна врата с арка. Право напред двете френски врати към общия партерен коридор бяха заменени от достолепна арка, заобиколена с изящна резба. Вместо дискретното скрито осветление на тавана имаше величествен кристален полилей, а наоколо — лампиони с копринени абажури с ресни.

Разпозна мястото от снимките. Това не беше преддверието на „Пендълтън“ през 2011 година, а приемната на „Бел Виста“ от едно време; сградата с апартаменти я нямаше, беше се завърнал частният дом. В края на деветнайсети век Шадоу стрийт била първата в града, снабдена с електричество, а „Бел Виста“ била първата къща без газени лампи. Светлината била по-приглушена, тъй като крушките били от примитивното производство на Едисон от началото на революцията на осветлението.

Понякога под въздействието на стрес или силно вълнение Сайлърс получаваше познатия тремор в челюстта, от който устата му се изкривяваше, както и в лявата ръка. Започна да трепери и сега, не от страх, а от почуда. Миналото и настоящето сякаш имаха среща тук, като че всички отминали дни бяха просто през една врата, праг, стъпало разстояние.

Право срещу него се отвори врата и се случи нещо невероятно. Мъжът, който влезе, беше починал десетилетия преди раждането на Сайлърс Кинсли. Андрю Пендълтън. Милиардерът от Златната епоха. Първият собственик на този дом.

Не беше дух, не дрънкаше вериги с цел да тормози Ебенизър Скрудж, а пътешественик във времето. Облеклото му беше от друга епоха: панталони с широки маншети, сако с тесни ревери, жилетка с висока яка и собственоръчно вързана папийонка.

Изненадан, Пендълтън попита:

— Кой сте вие?

Преди Сайлърс да успее да отговори, „Бел Виста“ се разми и изчезна, сякаш е била само мираж, а отдавна починалият бизнесмен се загуби от погледа му заедно с приемната. Сайлърс се озова в ярко осветеното фоайе на „Пендълтън“, където всичко беше както обикновено.

Зад бюрото на портиера беше вратата на дрешника, който използваша по време на партитата в съседната зала. Падмини Бахрати излезе оттам — стройна красавица с невероятно тъмни очи, която напомняше на Сайлърс за неговата Нора.

— Господин Кинсли — обърна се към него тя, — как сте тази вечер?

Примигвайки и още разтреперан, Сайлърс остана безмълвен за миг, а после попита:

— Видя ли го?

Тя оправя маншетите на блузата си и попита:

— Кого?

Предвид поведението ѝ, трансформацията на фоайето не беше засегнала дрешника. Тя нямаше представа за случилото се.

Сайлърс се стремеше да говори спокойно.

— Един мъж. Излизаше. Беше облечен като в края на деветнайсети век.

— Явно такива са новите модни тенденции — подхвърли Падмини. — Което е чудесно, като се има предвид как се обличат хората напоследък.

ТУАЙЛА ТРЕЪРН

Щом хлопна вратата на стаята на Уини с надежда каквито и зли сили да властваха, да си останат там и забърза с момчето по коридора към главната спалня, първата мисъл на Туайла беше да хвърли най-необходимите неща в един куфар и да напуснат „Пендълтън“. В момента, в който стигна до прага на спалнята си, реши, че ще е глупаво да се бави и минута повече от необходимото. Всичко се беше променило пред очите ѝ и после отново се беше възстановило. Не ѝ беше ясно какво се случваше, но трябваше да действа, както би действала, ако види призрака на обезглавен човек, който ѝ говори, държейки главата си в ръка: да се махне на мига.

Нужна ѝ бе единствено чантата ѝ. Там бяха ключовете за колата, чековата ѝ книжка и кредитните карти. Можеха да си купят дрехи и всичко, което им потрябваше.

— Върви до мен — подкани тя Уини, докато крачеше през дневната към онази част на апартамента, в която се намираше кабинетът ѝ; беше оставила чантата си там.

Не ходеше често на църква, а може би трябваше. Туайла беше вярваща, израсла в дом, където често се цитираше Библията, молеха се всеки ден преди вечеря и още веднъж преди лягане. В родното ѝ градче и в семейството ѝ повечето хора се стараеха да живеят праведно с убеждението, че този живот е подготовка за следващия. Когато татко ѝ Уинстън загина при експлозия във въглищната мина, много от присъстващите на погребението му казаха:

— Вече е на по-добро място — и вярваха в думите си.

Съществуваха този свят и другият след него и Туайла беше написала песен за нуждата от смирение пред светлината на смъртта и още една за тайнството на Божията благодат, като и двете се бяха превърнали в хитове.

Каквото и да представляваше следващият свят, тя беше убедена, че стените в рая не се рушаха, не бяха покрити с петна и черен мухъл като стената, която се беше променила в стаята на Уини. Ако в рая има телевизори — което беше също толкова малко вероятно, колкото и да

има онкологични клиники — те няма да бъдат средство за шпиониране, нито устройства, които да дават заповед за унищожение с компютърно генериран глас. Това не приличаше дори и на ада, а на някакво адско място на Земята като Северна Корея или Иран, или друга държава, управлявана от луди.

Вече в кабинета, тя грабна чантичката си от столчето пред пианото и тръгна да излиза, но светкавица насочи вниманието ѝ към прозорците и тя си спомни краткото усещане, което бяха създали по-рано облените от дъжд прозорци: че градът е изчезнал, а на негово място се вижда само празно пространство, море от трева, странни дървета — черни и груби — драскащи небето. Било е част от това, не илюзия, а поглед към друга реалност.

Възелът от страх в гърдите ѝ се стегна. Чувствителен както винаги, Уини попита:

— Какво? Какво има?

— Не знам. Има нещо ненормално. Хайде, миличък. Тръгвай пред мен, не искам да те изпускам от поглед. Трябва да си вземем палтата и чадъри.

Техният апартамент беше най-големият на етаж, с два пъти по-голяма площ от следващия по големина и единственият с два входа. Предната врата водеше до къс коридор близо до северния асансьор, а допълнителната врата беше близо до южния асансьор. Зимните им палта и дъждобраните бяха в гардероб в мокрото помещение до задната врата.

Щом стигнаха до кухнята, Туайла каза:

— Почакай за секунда, Уини — и взе слушалката на телефона, закачен на стената.

Натисна О, което в телефонната централа на „Пендълтън“ щеше да позвъни едновременно на двата охранителни поста и на портиера във фойето. Жената, която отговори, изрече:

— Оператор — което не беше стандартният отговор и не звучеше като Падмини Бахрати, единствената жена сред портиерите.

Туайла попита объркана:

— Портиерът ли е?

— Кое? Извинете. Не, госпожо. Тук е оператор.

Може би беше нова служителка, която не беше наясно с правилника.

— Обажда се Туайла Треърн от 2-А. Бихте ли се погрижили моят ескалейд да бъде изваден от гаража веднага?

— Съжалявам, госпожо. Избрали сте оператор. Ако знаете номера на този портиер, ще се радвам да ви свържа с него.

Избрала? Да ме свърже?

Докато гледаше майка си, Уини вдигна вежди. Туайла попита оператора:

— Не сте ли на рецепцията?

— Не, госпожо. Тук е „Сити Бел“. На кого искате да позвъните?

Туайла не беше чувала за „Сити Бел“. Тя каза:

— Искам да се свържа с рецепцията на „Пендълтън“.

— Семейство Пендълтън? За имението ли става въпрос? Изчакайте момент, моля. — След кратко мълчание тя се обади отново. — Семейство Пендълтън вече не са в списъка ни. Дали случайно... нямате предвид „Бел Виста“?

Туайла беше достатъчно наясно с историята на сградата, за да знае, че когато е била семеен дом, се е наричала „Бел Виста“. Но това е било някъде до седемдесетте години на двайсети век.

Операторът допълни:

— Господин Гифърд Осток и семейството му. Боя се обаче, че номерът е лична информация.

— Гифърд Осток? — Това име не говореше нищо на Туайла.

— Да, госпожо. След като господин Пендълтън... си отиде... ами... „Бел Виста“ е домът на господин Осток.

Андрю Пендълтън беше умрял преди повече от един век.

— Този Осток вече не живее тук — каза Туайла.

— О, напротив, госпожо. Живее там поне от трийсет години.

Туайла никога не беше попадала на толкова разговорлива и търпелива телефонистка. Ала колкото и приятно да звучеше жената, изкушаваща бе мисълта, че безпрецедентното ѝ търпение може би представлява тънък присмех, ако не и нещо по-зловещо.

Въпреки че не си даваше сметка защо задава този въпрос, докато и последната дума не се отрони от устата ѝ, Туайла попита:

— Съжалявам, обърках се за момент. Можете ли да ми дадете номера на кино „Парамаунт“?

Кино „Парамаунт“, салон в стил ар деко от трийсетте години на двайсети век, се намиреше в подножието на Шадоу Хил, съвсем близо

до „Пендълтън“.

Телефонистката не каза на Туайла да набере 411 за пряка връзка. Вместо това след кратка пауза отвърна:

— Да, госпожо. Номерът е Диърфийлд 227.

— ДЕ-227. Това са само пет цифри.

— Да ви свържа ли аз, госпожо?

— Не. Ще се обадя по-късно. Можете ли да ми кажете дали местата на буквите на телефоните с тонално избиране съответстват на тези с шайби?

След като вероятно помисли, че разговаря с пияна, телефонистката най-после въздъхна, но остана любезна.

— Съжалявам, госпожо, но не зная какво означава тонално избиране.

— Коя година е? — попита Туайла, а Уини отново повдигна вежди.

След кратко колебание телефонистката попита:

— Госпожо, имате ли нужда от медицинска помощ?

— Не. Не. Нямам. Просто искам да знам коя година е.

— 1935-а, разбира се.

Туайла затвори.

ЛОГАН СПРАНГЛЪР

В трансформираната тоалетна в апартамента на сенатор Бландън, под странното жълто амебовидно сияние от тавана, Логан Спранглър осветяваше с диодното си фенерче стените, покрити с гирлянди от светлозеленикава, изпъстрена с черно плесен, в която на шест места бяха израсли туфи от гъби със странна форма, подобен цвят и къси, дебели пънчета. Логан никога не беше виждал такива и ги разглеждаше, изпълнен с любопитство, но и с подозрение. Подозрението беше предизвикано не толкова, защото бяха необичайни, колкото заради неправилната им форма и зловещ цвят, тревожещи го на толкова дълбоко ниво, че не можеше да го достигне, може би също така дълбоко като расовата памет, интуитивно усещане, че се намира в присъствието на нещо не просто мръсно и отровно, но и чуждо на света, покварено и покваряващо.

Някой зад Логан изрече нещо, което той не успя да разбере, но щом се извърна да види кой говори, не видя никого на вратата, нито в

коридора. Мълчание. После гласът прозвуча отново зад него на чужд език, тих, шепнещ и зловещ, не толкова заплашителен, колкото бъдещ лошо предчувствие, като у някой, който съобщава ужасяваща новина. Обърна се отново, щом говорещият замълча, но в банята не се беше появил никой, докато се бе разсеял. Беше сам.

Сам с плесента. Гласът прозвуча за трети път, изричайки още едно или две изречения на чужд език, съвсем близо вляво от него, където стената беше напълно обрасла в черно и зелено. Подобна поредица от срички чу от стената точно пред себе си и още веднъж някъде откъм до половина скритата от завеса тоалетна. Логан се опита да проследи неуловимия глас с диодната светлина и откри, че светлината се насочва върху сноп след сноп от гъбите, изникнали от неопределените змиевидни очертания на основата.

Врхлетян от подозрението, че гласът идва от плесента — или каквото беше това, по дяволите — Логан извади пистолета си. През всичките години като детектив в отдел „Убийства“ беше вадил пистолета си не повече от десетина пъти, а през шестте години в „Пендълтън“ той за пръв път излизаше от кобура. Мебелите изчезваха около него, стаите потъваха в разруха, а след това магически се възстановяваха. Тези странни събития не го караха да чувства непосредствена заплаха вероятно поради факта че престъпниците, с които се беше сблъсквал през целия си живот, бяха лишени от въображение зверове, които разчитаха на насилие, за да решават проблемите си, и на него не му трябваше особена изобретателност да ги намери и да ги изправи пред правосъдието. Въпреки че въображението му може и да беше изгубило от богатството си, оставаше си достатъчно развито и сега му се отплащаше с безпокойство.

Гласът без тяло, плътен, но шептящ, изведнъж се превърна в хор от гласове, всеки от които изричаше нещо различно от останалите, всички звучаха като тихо мърморене, невъзможно за превод, но бяха по-напрегнати от преди. Те като че не приказваха на Логан, а на някого друго, сякаш заговорничеха. Лъчът на фенерчето се местеше насам-натам и той беше сигурен, че ако може да види долната част на шапчиците на гъбите, нишките им ще трептят като гласни струни.

Беше се извърнал от плесента, когато му се стори, че някой му говори от вратата зад гърба му; не беше склонен да се обръща отново с

гръб към гадостта. С пистолет в дясната ръка и фенер в лявата, той започна да се отдалечава от гротескното образувание и вратата зад него се затръшна.

Част от съзнанието му спореше, че това е сън, халюцинация, че ако се събуди или се стегне, може да накара всичко това да спре или да избледнее, както беше станало в главната спалня. Никога досега обаче не беше халюцинирал и нямаше случай сънищата му да са били така дразнещо живи. Веднъж беше чел, че ако сънуваш, че си умрял, наистина си умрял, никога не се събуждаш. Тази теория му се струваше логична, но нямаше желание да я пробва.

Логан остави фенера върху мърлявата тоалетка до напуканата и осеяна с петна мивка. Без да смее да отклони поглед от многогласната колония, с насочен пистолет, той се протегна на сляпо към топката на вратата, хвана я, но откри, че не се завърта. Опипа бутона за заключване. Не беше натиснат. Вратите на баните не се заключваха от външната страна и въпреки това тази не помръдваше никак, беше като закована за касата.

Жълтият светец диск на тавана, който го нямаше при първото претърсване на помещението, помръкна още и още. Логан грабна фенера си от тоалетката.

Гледката на разруха и запуснатост в главната спалня се беше задържала по-малко от минута. Появата на тази плесен беше от по-отдавна; със сигурност скоро щеше да изчезне и щяха да се възстановят предишните подредба и чистота.

На избледняващата светлина успя да забележи, че змиевидните плесени започват да туптят — не в унисон, а първо едните, след това другите. Движение, подобно на перисталтиката, която избутва храната надолу през хранопровода и храносмилателния тракт, пулсираше в тези цилиндрични организми, сякаш бяха погълнали живи гризачи или представляваха вътрешностите на огромно чудовище.

Доскоро закърнялата фантазия на Логан разцъфтяваше с всеки миг. Ако тези плесени бяха способни да извършват вътрешни движения, толкова различни от тези на останалия растителен свят, вероятно и самите те можеха да се движат, да пълзят и лазят. Или да се вкопчват и удрят.

Нещо ставаше с туфите гъби по стените и онези, които покриваха половината тоалетна. Сбръчканата част върху шапчиците

им започна да се разтваря и да се бели и всяка от тях разкри препуциум, отдръпващ се от издута главичка. Сякаш някакви отворчета в шапчиците впръскаха светла пара във въздуха, наподобяваща дъха в зимна сутрин.

Светлината на тавана помръкна. В яркия лъч на фенера реещите се частици проблясваха като диамантен прах. Все пак не беше пара. Частиците бяха твърде големи за капчици мъгла, размерът им беше като зрънца сол — някои бяха дори по-големи — но явно бяха леки, защото продължаваха да се носят във въздуха. Спори.

Инстинктивно Логан Спранглър задържа дъха си. Усещането му за заплаха бързо се промени, вече не се тревожеше, че подобните на гирлянди образувания ще се разплетат от стените, за да увият пипалата си около него, притесняваше се, че облакът от спори ще направи онова, което правеха спорите: ще колонизират. Прибра пистолета и се обърна към вратата, за да огледа трите панти на светлината на фенерчето.

ВЪРНЪН КЛИК

В стаята на охраната Върнън Клик беше насочил вниманието си само към два от шестте плазмени екрана. Единият показваше пълна картина на късата северна част на западния коридор на третия етаж пред северния асансьор, а другият — поглед към северния коридор на същия етаж.

Беше наблюдавал как изкуфелият полицай Логан Спранглър позвъни на звънеца на онзи кретен сенатора, видя как се обажда на някого... вероятно на онзи подмазвач, началника по поддръжката Том Тран, който се обличаше като почетен гост за среща на откачалките, и как влезе в апартамента, като си послужи с резервния ключ. Оттогава Върнън очакваше излизането на Спранглър от 3-D, където вероятно крадеше от деветнайсетгодишното уиски на къркача Бландън, като смучеше от бутилката със сламка.

Върнън Клик не беше търпелив човек. Беше трийсетгодишен и се целеше към върха, така че всеки, който бавеше възхода му към богатство и слава дори и с пет минути, намираще мястото си в списъка му с врагове. А той беше дълъг, изпълваше дванайсет страници от бележник А4 с редове. Наближаваше денят, в който щеше да е в

състояние да прецака всеки един от тези хора по един или друг начин и то така, че да разберат кой точно им е отмъстил.

Ако ги нямаше безкрайните подлости и подмазването, Върнън вече щеше да се е издигнал на върха. Правилата на играта обаче не бяха измислени в полза на хора като него. Налагаше се да работи три пъти повече от онези, за които беше създадена играта, и да бъде десет пъти по-умен, за да постигне успеха, който му се полагаше. Дори и за извоюването на сегашното му положение му се беше наложило да преодолее редица трудности, причинени от евреите, банкерите от Уолстрийт, банкерите евреи от Уолстрийт, петролните компании, републиканците, всички нюйоркски издатели, които бяха част от конспирация, държаща говорещите истината и големите таланти далеч от пазара, нечестните арменци и Израел — който, ти да видиш, също се управлява от евреи — и не на последно място от двама глупави училищни психолози, които със сигурност заслужаваха да бъдат изядени живи от диви кучета, макар и тринайсет години след своята нелоялност.

Върнън беше толкова близо до постигането на отдавнашната си цел, че това вероятно беше предпоследната му нощ като пазач в „Пендълтън“, тази помийна яма, пълна с алчност и привилегии, сред нахалните кучки и самодоволните копелета, да не говорим за стари вещици като сестрите Къп и антични кукувци като Сайлъс Кинсли, който от години не даваше никакъв принос към обществото, но продължаваше да смуче от запасите си, вместо да направи услуга на всички и да пукне. Имаше още само два апартамента, които Върнън трябваше да проучи и да засеме, и обитателите щяха да са напуснали града до почивните дни.

От месеци Върнън работеше първо през нощните смени, а после и във вечерните и използваше секретните универсални ключове на екипа, за да получи достъп до всяко място в сградата, което пожелае. В големия си куфар носеше фотоапарат, празни устройства с флаш памет, лаптоп и портативно записващо устройство, на което диктуваше бележки, докато провеждаше проучванията си и събираще доказателства.

Към края на осемчасовата си смяна винаги проникваше в архивите на охранителните камери и изтриваше моментите, в които бе заснет да броди по коридорите и да влиза в празните апартаменти,

вместо да стои на бюрото си тук, в сутерена. Никой не беше забелязал намесата, тъй като никой не преглеждаше отегчителните записи, освен ако не се случеше инцидент — някой имаше нужда от спешна медицинска помощ или задействаше по грешка пожарната аларма — по време на тази смяна. Освен това Логан Спрангълър беше истинска развалина и разбираше от компютри по-малко, отколкото Далай Лама от лов на едър дивеч; дядката си мислеше, че архивът на записите е защитен от намеса само защото беше заложена сигурност при създаването му. Старият изветрял Спрангълър не беше подготвен за някой така съобразителен, умел и обречен на величие като Върнън Клик.

Но докато Спрангълър не спреше да се налива с уиски в идиотския апартамент на сенатора, за да върне скъпоценния универсален ключ, да го сложи на мястото му в шкафа и да си отиде у дома при онази съсухрена вещица, жена му, и при бълхясалата си котка, Върнън не можеше да довърши тайното си дело. Взираше се напрегнато в плазмения екран, показващ северния коридор, и чакаше Спрангълър да излезе от 3-D. Не спираше да мърмори.

— Хайде, хайде, дърт пръдливец такъв.

В дъното на коридора, след апартамента на Бландън, Мики Дайм излезе от 3-F и затвори вратата след себе си. Тръгна към камерата, подмина апартамента на крадливия сенатор и зави зад ъгъла, за да се качи в северния асансьор.

Върнън не се интересувахе от Дайм. Преди няколко седмици беше проверил апартамента му и не беше открил нищо интересно. Дайм не се отдаваше на луксозни разхищения с изключение на огромната баня, снабдена с душ, ползващ непозволено високо налягане и изразходващ невероятни количества вода, както и със сауна, която също така неоправдано източваше ресурс от енергийната мощност на града. Мебелите му бяха модерни, с изчистени линии, вероятно скъпи, но не прекалено. По стените имаше няколко големи грозни картини, но такива, че да те накарат да се вгледаш в тях и да кажеш:

— Да, такъв е животът.

След като провери художниците в интернет, Върнън откри, че творбите им не са особено скъпи; Дайм не прахосваше състояние, което можеше да послужи на обществото по-добре; всъщност двама от художниците се бяха самоубили преди години и вероятно причината се

коренеше в оскъдните им продажби. Имаше сейф, в който Върнън не можеше да надникне, но предвид видяното в останалата част от апартамента, подозираше, че не съдържа нищо скандално.

Дайм пазеше малка колекция от луксозни дамски гащички и друго бельо в черна кожена чанта на горния рафт в големия дрешник. Нямаше обаче снимки, на които е облечен с тези неща, и Клик нямаше причина да подозира, че прави нещо нередно с тях. Без съмнение обичаше да ги помирисва и да заравя лицето си в тях, както правеше Върнън със собствената си дори по-голяма колекция, но в това нямаше нищо странно и не го възмущаваше толкова, че да го включи в книгата, която пишеше, нито в уебсайта към нея. Сигурно повечето мъже имаха подобни колекции и тъкмо затова продажбата на дамско бельо беше толкова печеливш бизнес — дори и в не така добри времена и двата пола го купуваха.

Къде беше Логан Спрангълър, по дяволите, какво правеше толкова време в модерния апартамент на сенатора, може би дядката разследваше и събираще информация за собствена хитова книга и скандален уебсайт.

МИКИ ДАЙМ

Мики Дайм слезе от асансьора в сутерена. Отдалечи се от залата за фитнес. Подмина двете двойни врати на инсталационното помещение, стаята на охраната и вратата на апартамента на началника по поддръжката.

Харесваше му как токовете му потропват по покрития с плочки под. Беше съвсем умишлено, звукът не беше случаен. Харесваше отекването на стъпките си в стените. Освен случаите, в които трябваше да се промъква крадешком, той винаги носеше обувки с кожени подметки и токове, защото обичаше да ходи насам-натам с авторитет.

Въпреки че плувният басейн беше чак в северния край на огромния сутерен и беше отделен с врати, във въздуха на целия етаж се усещаше миризмата на хлор. Останалите може и да не я усещаха. Ала сетивата на Мики бяха изключително чувствителни. И шестте.

Майката на Мики му беше помогнала да развие шестото си чувство: способността да определя почти мигновено степента — и определени нюанси — на физическите и емоционални слабости на останалите.

Зави наляво по коридора към складовите помещения, по едно за всеки апартамент.

Товарният асансьор тук обслужваше само южната част на сградата. Тъй като апартаментите 2-А и 3-А бяха огромни и имаха и преден, и заден вход, западните коридори на тези етажи не преминаваха през цялата сграда, така че да свържат останалите две успоредни крила. Северният товарен асансьор обслужваше само трите надземни етажа заради плувния басейн, разположен в тази част на сутерена.

Мики подкара ръчната количка обратно към главния асансьор, от който беше слязъл. Фреските със сини птици, весело извисяващи се в небе с блестящи в злато облаци, го смутиха. Нямахте представа защо. Това беше просто кич. Преднамерено красивите произведения на изкуството често го дразнеха. Тези рисунки обаче винаги го караха да се чувства... притеснен.

Отново в апартамента си, той закара ръчната количка в кабинета, където опакованият труп на брат му Джери чакаше да бъде изхвърлен.

На Мики ужасно му липсваше майка му, но се радваше, че не беше доживяла да види колко лесно беше убит Джери. Щеше да е разочарована от него, че се е оказал така неподготвен. Разочарованието ѝ, естествено, щеше да се компенсира с гордостта ѝ от Мики.

СПАРКЪЛ САЙКС

Спаркъл излезе от кабинета, а от телевизора зад гърба ѝ отново прозвуча:

— Унищожки. Унищожки.

В своята стая Айрис продължаваше да чете книга в леглото. Не вдигна поглед. Както обикновено остана затворена в балона на аутизма.

Спаркъл бързо отиде до единия прозорец, а после и до другия и спусна завесите, които дъщеря ѝ беше разтворила по-рано. В момента, в който покри и последните прозорци, небето се озари два пъти, три пъти и от разтърсващата огнена буря осветлението на двора примигна, както и светлините на всички прозорци в северното и западното крило, но не и в нейния апартамент. Всъщност след ярката светкавица златистият блясък на града, който обикновено заобикаляше като ореол комините и балюстрадата на парапета в горния край на сградата, също

беше изчезнал, сякаш токът в целия метрополис беше спрял, само не и в тези стаи.

Като спусна завесите и се отдалечи от прозореца, Спаркъл се опита да си внуши, че за кратко не е могла да види двора и останалите крила на огромната къща от страх да не бъде изправена пред светкавица. Ала съзнаваше, че с това обяснение се самозалъгва. Беше видяла нещо — изчезването на околния пейзаж — и то беше свързано с чудовищното бебе, хлътнало в стената, и с гласа, който звучеше от трептящите сини кръгове на телевизора. Нито едно от тези неща не беше спомен вследствие на преживяното преди толкова години под въздействието на мескалина. Не беше илюзия. Всичко беше съвсем реално, невъзможно, но все пак истинско, и тя отчаяно се нуждаеше да го разбере.

Обърна се отново към прозореца, поколеба се, дръпна завесата и видя двора в обичайния му вид. Светлината зад комините беше величественото сияние на разрастващата се цивилизация, която нито буря, нито човешко безумие не бяха успели да изличат до този момент. Изпусна облекчено затаения си дъх и в този момент усети присъствие от другата страна на стъклото, промъкващо се по перваза, по повърхността на френските прозорци и плътните бронзови пречки.

Появило се със светването на лампите в двора и най-вече заради светлината в тази стая, създаването върху разделения на сегменти прозорец имаше още по-неземен вид от чудовището, пропълзляло порано покрай вратата на дрешника. С форма и размери на плато за сервиране на риба, бледо като гниещата плът на удавник, изсветляла от слънцето и морската вода, крачеше с четирите си подобни на рачешки крака, чиито завършек не бяха щипки, а по-скоро жабешки крака с вендузи, които му позволяваха да прилепва уверено към вертикални повърхности. Тя го виждаше само откъм корема, но имаше чувството, че е поне дванайсет-петнайсет сантиметра дебело.

Най-притеснителният аспект на привидението беше наличието на лице върху корема, на съвсем неприсъщо място: деформиран овален лик, който въпреки изкривените си черти по-скоро приличаше на човешки и излъчваше едновременно гняв и мъка. Ужасът беше дори повече завладяващ, отколкото отблъскващ и Спаркъл се наведе към прозореца, въпреки страха си, за да се увери, че това лице не е плод на сенките и светлината. Очите бяха затворени, но докато го гледаше,

бледите клепачи се отвориха и разкриха млечни сфери. Въпреки че тези очи бяха покрити с плътни катаракти, тя беше убедена, че са взрени в нея през прозореца, че този урод я вижда — усещането ѝ се потвърди при отварянето на уста с тънки устни, от която се показва белезникав език и облиза стъклото.

БЕЙЛИ ХОУКС

Притесняваше се да остави Сали Холандър сама въпреки упоритото ѝ настояване, че се нуждае от спокойствието и уединението на апартамента си. Бързият тъмен силует, който беше мернал, и страховитият плувец в басейна със сигурност бяха образи на същия „демон“, който беше изтичал покрай нея в килера на сестрите Къп. Каквото и да се случваше в „Пендълтън“, независимо дали беше свръхестествено или не, уединението очевидно не беше препоръчително.

От друга страна, въпреки че беше сграбчен за глезена, докато се измъкваше от басейна, Бейли лесно се освободи с ритник. А и Сали не беше пострадала, само беше уплашена. Тези видения явно имаха зли намерения, но не и способността да извършат насилието, за което копнееха, значи вероятно попадаха в категорията на духовете, които преследваха, но бяха безобидни.

Бейли не вярваше в духове, но нямаше друго обяснение за ситуацията: духове, призраци, видения, разтърсващи нощта. Ако не беше нещо такова, той не можеше да си представи какво е.

След като изпрати Сали до 1-С, той тръгна по северното стълбище, вместо да се качи с асансьора до втория етаж. Често отбягваше асансьорите, за да поддържа физическата си форма. Затвореното вътрешно стълбище беше оригинален елемент от „Бел Виста“; не беше прибавено при преустройването на сградата в „Пендълтън“ през 1973 година. Полираните мраморни стъпала бяха широки, а декорираната бронзова ръкохватка, прикрепена към вътрешната стена, беше пример за изкусна занаятчийска работа от деветнайсети век, чието пресъздаване в наши дни би струвало цяло състояние. Докато се изкачваше по това стълбище, Бейли си спомни за един френски замък, който веднъж беше посетил.

Тъй като стълбището беше кръгло, имаше площадки само на етажите, но не и на полунивата. Щом стигна до площадката и докосна

с ръка вратата на изхода, чу стъпки от слизане и пеещо детенце.

— Пейте песничката за шест пенса, пълен джоб с ръж, дваисет и четири коса, изпечени в пай наведнъж...

Гласът беше толкова чист и мелодичен, че Бейли спря, за да види кой пее.

— Щом разрязали пая, косовете запели...

На стълбището над него се появи момиченце на около седем или осем години, красиво като гласа си, с живи сини очи. Беше облечена в нещо като театрален костюм: небесносиня памучна рокля с плисирана пола и набрани ръкави, а отгоре — ленена престилка в цвят екрю с дантели и дълги бели чорапи. Белите й кожени боти се закопчаваха, вместо да се връзват.

Щом видя Бейли, тя спря и направи реверанс.

— Добър ден, господине.

— Трябва да си взела тази рокля от Една Къп — отвърна Бейли.

Момичето го погледна озадачено.

— От магазина на Партридж е, мама купува всичките ни дрехи от там. Аз съм София. Вие приятел на татко ли сте?

— Може и да съм. Кой е татко ти?

— Господарят на този дом, разбира се. Трябва да вървя. Доставчикът на лед ще се появи в кухнята всеки момент. Ще остържем малко от блоковете и ще го залеем с черешов сироп, получава се чудесно.

Тя се плъзна покрай Бейли и тръгна от площадката надолу по стълбите, а той попита:

— Каква е фамилията ти, София?

— Пендълтън, разбира се — отвърна тя и започна нова песничка, завивайки надолу по стълбите. — Старият крал Коул беше весела стара душа, весела стара душа...

Стъпките и гласът на момиченцето заглъхнаха по-бързо, отколкото предполагаха стълбите.

Бейли очакваше да чуе отваряне и затваряне на врата, но тишината в стълбищната клетка без прозорци премина в дълбока тишина.

Без да е съвсем наясно какво възнамерява да предприеме, той слезе до партера, а после и до сутерена, в очакване да открие

момиченцето долу. Тежките противопожарни врати не можеха да се отварят и затварят безшумно. И въпреки това тя беше изчезнала.

ТУАЙЛА ТРЕЪРН

След като приключи разговора с телефонистката от „Сити Бел“ през 1935-а или с някоя измамница, която беше част от странен мащабен заговор с неясна цел, Туайла поведе бързо Уини от кухнята към мокрото помещение. Измъкна дъждобран и чадър от ъгловия гардероб, а Уини навлече яке с качулка.

Тъмната шир, която беше зърнала по-рано, изникна в съзнанието ѝ. Извади два фенера от шкафа и ги пхна в джобовете на палтото си.

Излязоха през задната врата, тя заключи и поеха бързо по късия коридор към южния асансьор, където Туайла натисна бутона за повикване.

Уини попита:

— Как можа да се промени така? За стената питам.

— Нямам представа, миличък.

— Кое беше това порутено място, което се появяваше и избледняваше?

— Не зная. Аз пиша песни, не фантастика. — Тя натисна бутона отново. — Хайде, хайде.

— Беше същата стена, но някак различна. Като „Пендълтън“ от някакъв друг свят. Като паралелните светове от книгите, сещаш ли се?

— Аз не чета такива книги. Май и ти не бива да ги четеш.

— Не съм причинил онова със стената — увери я той.

— Не, разбира се, че не си. Нямах това предвид.

Не знаеше какво има предвид. Объркването, което изпитваше, я тревожеше. През по-голямата част от живота си знаеше как да се справя с всичко, което заставаше на пътя ѝ, без да си позволява колебание или оправдания. От единайсетгодишна всеки път, щом ѝ се случеше нещо страшно или беше наранена, тя композираше балада, религиозна песен или кънтри буги-вуги по повода и страхът или болката биваха излекувани с написването на текста и изпяването на песента. Понесла бе болезнени събития като загубата на скъпия си баща, душевен смут при осъзнаването, че бракът ѝ с Фаръл се разпада... Това бяха типично човешки преживявания, които музиката можеше да лекува. Ала в тези безумни обстоятелства мелодиите и

поезията бяха безсилни да ѝ помогнат. Искаше ѝ се да разполага с толкова оръжия — или поне едно — колкото музикални инструменти имаше.

При пристигането на асансьора на втория етаж се чу звън. Уини се мушна в кабината, преди вратите да са се отворили докрай. Туайла се спря, преди да влезе, тъй като забеляза разлика в кабината. Нямаше ги фреските със сините птици и мраморния под. Всички повърхности бяха от неръждаема стомана. От полупрозрачни пана в тавана струеше зловеща синя светлина, същото синьо, което трептеше на телевизионния екран и нареждаше:

— Унищожи. Унищожи.

— Излез веднага оттам! — нареди тя на Уини, а вратите започнаха да се затварят.

ЛОГАН СПРАНГЛЪР

В ужасяващата тъмнина наподобяващото перисталтика пулсиране на змиевидната плесен издаваше мляскащ отвратителен звук, а гнусните гъби свистяха всеки път, когато изхвърляха спорите, напомнящи сол.

С помощта на тесния диоден лъч Логан успя да види, че оста на пантите може да се разхлаби с джобното му ножче. Преди да се е захванал за работа обаче, лампите в тоалетната светнаха, не жълтото нещо на тавана — то беше изчезнало — а вградените лампи отгоре, както и тези на окачения таван над тоалетката, които по-рано бяха счупени и ръждиви. Цялото помещение беше възвърнало предишния си вид, а плесените в светлозеленикаво на черни петна, онези, който приличаха на гирлянди, както и гъбите, вече ги нямаше, сякаш никога не бяха съществували.

Пробва заключената допреди малко врата и тя се отвори. Избяга от малката баня в коридора, щастлив, че е на свобода.

Кихна, а след това още веднъж. Стисна носа си между палеца и показалеца, за да спре гъделичкането в ноздрите си. Почувства устните си пресъхнали и щом ги облиза, усети някаква коричка върху тях. Вдигна ръка към устата си. По пръстите и дланта му имаше стотици мънички спори.

МАРТА КЪП

След като Бейли Хоукс си тръгна със Сали, Марта реши да прогони от съзнанието си цялата история за демон в килера чрез усъвършенстване на уменията си по бридж. Седна пред компютъра в кабинета, за да играе с виртуална партньорка на име Алис срещу виртуален отбор с играчи Морис и Уанда. Спря се на най-високото ниво от меню, което предлагаше пет степени на трудност, но няколко минути по-късно вече съжаляваше за избора си. Играеше истински бридж с истински хора от плът и кръв едва от година. Без значение от усилията, които полагаше, не беше готова за най-високото ниво. Ядоса се твърде бързо и дори обвини Морис, че мами, при все че той беше просто софтуерен продукт, неспособен да я чуе. Колкото до Уанда — тя беше самодоволна малка уличница, така дразнещо самоуверена.

Една се обади през отворената врата:

— Реших, че ситуацията изисква незабавна намеса.

Марта промърмори на виртуалната си партньорка Алис:

— Съжалявам, не съм от голяма полза. Трябваше да избира ниво за страдащи от деменция.

— Първата ми задача за утре сутринта — заяви Една — ще е да извикам екзорсист.

Когато вдигна поглед от компютъра, Марта забеляза, че сестра ѝ вече се е преоблякла. Вместо лилавия копринен дневен тоалет носеше вечерен: от черна коприна, с черен шифон на точки отгоре и бие от дантела в черно и златно, която се повтаряше и над ръба на полата, ръкавите ѝ бяха набрани, с изобилие от къдрички и гарнирани с черна кадифена панделка. Окичена едновременно с дълга перлена огърлица, вързана на възел на нивото на бюста, диамантено колие с висулка, както и с малки висящи обици и дълги бели ръкавици, имаше вид, сякаш ще присъства на прием с кралицата, а не че се кани да сподели предварително приготвената и притоплена в микровълновата фурна вечеря със сестра си, посредством играч на бридж.

— Щом всички зли духове бъдат подложени на екзорсизъм, ще направя осветяване на апартамента — заяви Една.

— Но къде ще намериш екзорсист, мила? Отец Мърфи е наясно с вярата ти в античните астронавти, хората сенки, вещниците сред нас... И все пак не ги възприема, както и никой друг свещеник. Няма да заложи честта на Църквата, като доведе екзорсист, защото е наясно, че

докато дойдат, вече ще си стигнала до извода, че все пак не е бил демон, а трол.

Една се усмихна и поклати глава.

— Понякога имам чувството, че въобще не ме слушаш, Марта. Не вярвам в съществуването на тролове. Това са само герои от детските приказки, нищо повече.

— Вярваш в съществуването на гремлини — напомни й Марта.

— Разбира се, защото гремлините са истински. Знаеш ли къде нашият гремлин беше скрил очилата ми за четене този път? Най-накрая ги открих на долния рафт в хладилника при плодовите млека. Малкият калпазанин.

— Може ти да си ги забравила там.

Една вдигна вежди.

— Че защо бих го направила? Със сигурност не се завирам в хладилника, докато чета.

Отнякъде в къщата се чу мяукане и пиццене, което звучеше като котешка свада, въпреки че Дим и Пепел никога не се караха.

— Какво ги е прихванало? — почуди се Една.

Тя се обърна и пое забързано, а шлейфът на вечерния й тоалет шумолеше по пода.

СПАРКЪЛ САЙКС

Когато от деформирания лик върху долната страна на чудовищното влечуго се подаде език и се плъзна по мокрото от дъжда стъкло, Спаркъл знаеше, че не просто ближе студената вода или прави нещо друго, а дразни тъкмо нея. Лицето първоначално изглеждаше белязано по-скоро от мъка, отколкото от гняв, но сега изражението беше помрачено от неподправена ярост и присмех, а устата се изкриви в тънка неприлична усмивка.

Помътнелите от катаракта очи определено я бяха забелязали, тя така и не спусна завесите, защото, докато виждаше този ужас, поне знаеше къде точно се намира. При пълзенето си нагоре по прозореца нещото не изглеждаше толкова заинтересовано от напредването си, колкото от проучването чрез вендузите по пръстите на краката си на местата, където бронзовите пречки се съединяваха със стъклото, сякаш търсеше пролука, през която да проникне.

Остра светкавица разсече небето и за пръв път, откакто Спаркъл видя баща си изпепелен, не се разтрепери от уплаха, че ще загине. Отвратителното създание от другата страна на прозореца заслужаваше ужаса й повече от бляскавия гняв на природата. Всъщност изглеждаше, че ослепителната нощ обгръща съществото, сякаш то бе рожба на бурята.

Тя трябваше да се обади на охраната. Не знаеше какво да каже, за да не звучи като луда. Щеше просто да съобщи на човека, че има нещо, което трябва да види сам. Да го убеди, че е спешно.

В стаята на Айрис нямаше телефон. Без значение колко приятен бе тонът на звънене, той я разстройваше.

Без да изпуска от поглед изрода на прозореца, Спаркъл тръгна бавно назад към леглото на дъщеря си. Заговори нежно, без да показва притеснение, за да не предизвика пристъп на паника у момичето.

— Миличка, Айрис, време е за лакомство. Сладолед, миличка. Сладолед в кухнята.

Момичето нито отговори, нито помръдна.

Гнусното същество се движеше от прозорец на прозорец и краката му скърцаха по стъклото.

Не можеше да остави детето си тук само дори и само колкото да се добере до най-близкия телефон и да се обади на охраната. Аутизмът безпощадно лишаваше Айрис от способността да общува. Запометило големи откъси от любимата си книжка „Бамби“, момичето откри начин да използва цитати от нея вместо код, който от време на време й позволяваше да промъкне мисъл през задръжките си, като я маскираше с чужди думи.

С надеждата да намери път между себе си и психологически изолираната си дъщеря Спаркъл беше чела и препрочитала книжката. Понякога, щом чуеше познати фрази от Бамби, момичето реагираше, въпреки че ако същият смисъл бе предаван с различни думи, тя го игнорираше или реагираше бурно. Спаркъл беше разграничила и запомнила отделни реплики, които се бяха оказали полезни.

— Той е в гората и трябва да вървим — каза тя, като имаше предвид ловеца, подплашил елена в гората край река Дунав.

Айрис вдигна поглед от книгата, но не срещна погледа на майка си, тъй като това я притесняваше.

— Не се бой — каза Спаркъл, цитирайки стария елен, таткото на Бамби, от предпоследната глава в книгата. — Ела с мен, не се бой. Радвам се, че мога да ти покажа пътя...

Забележителната творба отново подеждва като магия. Айрис остави настрана книгата, която четеше в момента, стана от леглото и приближи към майка си, без да забелязва отвратителното същество, което се примъкваше и търсеше начин да влезе през прозореца.

На Спаркъл ѝ се искаше да хване ръката на момиченцето си, но подобен контакт щеше да промени настроението ѝ, щеше да прекрати съдействието ѝ, а може би и да предизвика нервна реакция. Вместо това тя се обърна и излезе през отворената врата, сякаш не се съмняваше, че дъщеря ѝ ще я последва, както сърнето следва кошутата, която го е създала. Щом пристъпи в антрето, хвърли поглед назад и видя, че Айрис се движи след нея.

На Спаркъл ѝ се стори, че чува нечовешки рев, изразяващ остър копнеж, яд и гняв, заглушени от стъклото на прозореца. Звукът обаче беше толкова неземеен, така пронизващ, та на нея ѝ се искаше да вярва, че това е воят на вятъра, преминал в тънък фалцет.

уини

Щом се мушна през отварящите се врати на асансьора, Уини веднага забеляза, че рисунките на птици ги няма, че всичко е покрито с неръждаема стомана, обичайното скрито осветление и кристалната плафониера на тавана липсват, заменени от кръгове, излъчващи синя светлина. Миг по-късно той направи връзката между тази синя светлина и трептящите кръгове на екрана на телевизора в стаята си и в този момент майка му каза:

— Излез веднага оттам! — и вратите започнаха да се затварят.

Тези врати трябваше да спрат да се затварят, ако стъпиш помежду им, но притиснаха Уини като челюсти. Не бяха остри, не можеха да го ухапят, но вероятно бяха достатъчно здрави, че да спрат бавно дъха му или да строят ребрата му и те да се забият в сърцето му. Майка му го сграбчи за якето, а той си представи как му тече кръв от носа и ушите и толкова се изплаши, че започна да се гърчи и извива, докато не се освободи от вратите.

Почти. Вратите прищипаха лявата му китка достатъчно силно, че да го заболи и да не може да дръпне ръката си толкова енергично, та да

я освободи. Майка му пхна пръстите си в процепа и се помъчи да разтвори вратите, та Уини да измъкне ръката си, но не успя, тъй като вратите бяха ужасно мощни. Тя пъшкаше от усилието и ругаеше, а майка му никога не ругаеше.

Тогава, може би си въобразяваше сцената или пък тя беше реалност, само че в кабината на асансьора нещо сграбчи прищипаната му ръка и я задърпа.

— Има буболечка! — проплака Уини, като наруши правилото си да не показва слабост, готов да бъде наказан, задето се държи като женчо, загубил контрол над себе си. — Вътре на ръката ми има голяма буболечка или кой знае какво!

Пипалата или антенките ѝ обхващаха едновременно всичките му пръсти, дланта и опакото на ръката му, нещо огромно и гнусно, може би грамадна стоножка, толкова подвижна, че успяваше да овърже като канап пръстите му, или пък беше цял рояк от малки насекоми. Не изкрещя, стисна зъби, сподави вика и зачака нещото — или нещата — да го ухапе или ужили, като тръскаше ръката си, за да го отпъди или да я измъкне, но вратите притискаха китката му още по-силно, майка му се опитваше да ги разтвори с почервенияло от усилието лице и опънати жили на врата и изведнъж той се освободи и от вратите, и от буболечката.

Уини се стрелна покрай майка си през коридора и опря гръб във вратата на 2-В, апартамента на Дай, убеден, че нещо страховито ще излезе от асансьора. Вратите обаче се бяха затворили. Майка му беше уплашена, но не беше ранена, по челото ѝ имаше капчици пот и по дъждобрана ѝ към лицето не лазеше буболечка.

Намираха се едва на девет метра от южното стълбище, единственият изход, след като не можеха да използват асансьора. Майка му взе чантата си от пода и без да я е грижа за падналия чадър, избута Уини пред себе си и каза:

— Да вървим към стълбите.

Може и да беше чист инстинкт или момент на женчовска слабост, който щеше да остави позора в паметта му, но докато приближаваха към противопожарната врата, Уини си помисли, че стълбището може да се окаже капан. Нещо ги чакаше по спиралата и нямаше начин да стигнат живи до партера.

Вероятно и майка му беше почувствала същото, защото прошепна:

— Уини, не. Почакай.

ВЪРНЪН КЛИК

Върнън следеше толкова напрегнато случващото се на третия етаж в очакване на гадняра Логан Спрангълър да излезе от апартамента на оня простак сенатора, че скочи стреснато от стола при почукването на вратата. Преди да е успял да каже „Влез“, вратата се отвори и Бейли Хоукс влетя, сякаш притежаваше стаята и бе дошъл за наема.

Върнън мразеше Хоукс не по-малко от останалите обитатели в „Пендълтън“ и дори повече от някои. В подмазваческия си стил Логан Спрангълър беше нарекъл Хоукс герой може би заради факта че беше морски пехотинец, участвал във война и получил медали, вероятно като награда за убиването на десет хиляди невинни цивилни, обзядването на хиляди проститутки от Третия свят и измъчването на сираци. Истинските герои бяха мъже като Върнън, които се осмеляваха да разкрият личния живот и мръсните тайни на лицемерните алчни демони в лицето на паразитите, обитаващи тази сграда.

При претърсването на апартамента на Хоукс Върнън не успя да открие шокиращи мръсни тайни, които биха помогнали книгата му да оглави класациите за най-четени издания, и сайтът му, когато го създадеше, да се превърне в най-търсеното пространство в интернет. Но това, че не беше успял да намери скандални материали, засягащи Хоукс, не означаваше, че такива не съществуват. Означаваше, че този убиец на сираци беше невероятно умел в прикриването на доказателствата за престъпленията си и гнусните си перверзии.

И все пак Върнън успя да открие достатъчно косвени доказателства, че Хоукс далеч не е героят, за когото го мислеше дъртият Логан Спрангълър. Така например Хоукс беше абониран за девет издания на тема финанси, което разкриваше извратената му жажда за печелене на пари. Имаше охладител за вино, пълен със скъпо каберне, няколко луксозни костюма, шити по поръчка, цената на всеки от които надхвърляше шесткратно тази на конфекцията, и колекция от редки бакелитени радиоапарати в стил ар деко. Почтен човек не би похарчил толкова пари за егоистични несериозни покупки. Въпреки че Върнън знаеше доста за сейфове и как да ги отваря, моделът на

Хоукс изглеждаше непробиваем, което доказваше, че е пълен със скандална информация. И въпреки че Върнън имаше добри познания на компютърен хакер, не можа да се добере до файловете на клиентите на Хоукс — бяха защитени твърде добре; дори беше започнал да се съмнява, че ги държи в отделен компютър, който заключваше в сейфа всяка вечер, тъй като без съмнение Хоукс и клиентите му участваха в борсови измами, стокови манипулации и дори по-лоши неща.

Щом влезе в стаята на охраната, той каза:

— Господин Клик, току-що видях някого на северното стълбище и се съмнявам, че живее тук.

Върнън седна отново и подразнен, че го наричат господин вместо офицер, попита:

— Кого?

— Не знам коя беше. Чудех се дали не можете да проверите записите от охранителните камери и да ми кажете дали е излязла от стълбищната клетка на първия етаж или в сутерена. Мина покрай мен надолу, когато бях на площадката на втория етаж.

— Ако живее тук и ви позволя да проследите движението ѝ, това ще е нарушаване на личното ѝ пространство.

— Не мисля, че живее тук.

— Но не сте сигурен.

— Слушайте, тук става нещо нередно. — Хоукс се поколеба. Гледаше хитро, типично за безскрупулен финансов съветник. — Случват се странни неща. Последното, за което ви съобщавам, стана преди три-четири минути, но вероятно няма да я видим на записа. Не бих се изненадал.

Върнън изрече намръщено:

— Значи Спрангълър ви е казал за липсващите два-сет и три секунди. Говорих му аз, че е имало обир или пък някой е убил някого. Ако все пак се окаже, че е така, той ще твърди, че е подозирал от самото начало, но не той подозираше, а аз. Щом заявявате, че има още някой натрапник или проблем със записите, няма да оставя това така по време на смяната ми. Да проверим.

Върнън изключи образите в реално време на централния екран и пусна записите. Тъй като в стълбищната клетка нямаше камери, той включи първо коридора пред северното стълбище в сутерена и превъртя пет минути назад, за да види дали някой ще излезе през

вратата. Ако се извършваше обир, или убийство, или следващо убийство, или пък се въртеше някаква престъпна схема сред привилегированите паразити в „Пендълтън“, книгата му щеше да се превърне не просто в бестселър, а в невероятен бестселър. Сочно масово убийство би било чудесно, особено ако ставаше въпрос и за сексуални извращения или канибализъм, за каквито вероятно беше пресилено да мечтае, но пък, от друга страна, никога не можеш да предположиш докъде е способен да стигне фрашканият с пари елит.

мики дайм

В кабинета увитият в одеяло мъртъв Джери седеше изправен на ръба на товарната ръчна количка. Беше вързан на три места за рамката, за да не се килва.

Мики оглеждаше трупа от различни страни. Отвсякъде изглеждаше като мъртвец в одеяло.

Извади две възглавници от гардероба за бельо. Беше ги сложил в полиетиленови пликове с торбички с лимонов аромат. Спря и зарови лице във всяка от възглавниците, попивайки миризмата на лимон и гъши пера.

Закрепи възглавниците с тиксо за микрофибърното одеяло в долната част, където се очертаваха крайниците. Обичаше здравината, гъвкавостта и усещането на тиксото. Тиксото беше секси.

Извади кофа от шкафа под мивката. Сложи кофата върху главата на Джери и я залепи с тиксото.

В дрешника в спалнята му имаше няколко кашона от книги, пълни с кореспонденцията между майка му и други известни интелектуалци. Мики щеше да ги подреди и да ги дари на Харвард, където тя щеше да бъде обезсмъртена.

Един от кашоните беше едва една трета пълен. Той извади писмата внимателно — от тях се носеше едва доловим полъх на знаковия й парфюм „Найтшейд“ — и ги остави настрана. Занесе празния кашон в кабинета и го залепи за гърдите на Джери.

Извади от дрешника още едно одеяло от микрофибър. Уви го свободно около опакования труп и залепените за него предмети. Сега мъртвият Джери приличаше на нестабилна камара боклуци.

Мики избута ръчната количка назад. Мина през кабинета и дневната. Остави я в преддверието, близо до входната врата.

В спалнята Мики си надяна колана с кобура. Сложи в него 32-калибров пистолет със заглушител и облече сако, шито по поръчка, така че да прикрива оръжието. Огледа се в огледалото в цял ръст. Имаше секси вид.

Всъщност изглеждаше толкова добре, че може би нямаше причина да погребва надеждите си за среща със Спаркъл Сайкс единствено в мислите си. Тя като нищо щеше да реши, че е неустоим. Голяма част от жените го смятаха за неустоим и то не заради това, че им плащаше. Често му казваха, че при него не всичко опира до парите, и той знаеше, че са искрени. Рискът се криеше в отхвърлянето, което той не приемаше добре. Ако не се отнесеше учтиво с него, щеше да бъде само въпрос на чест да получи исканото и да разчисти след себе си. По добре бе да задържи връзката със Спаркъл само във въображението си.

Мики остави Джери на ръчната количка в преддверието. Пристъпи в коридора, заключи апартамента и тръгна да убие охранителя в стаята му.

ЛОГАН СПРАНГЛЪР

В кухнята на апартамента на Ърл Бландън Логан изплакваше устата си с част от запасите му от уиски и изплюваше в мивката, като се надяваше да унищожи — или поне да отмие — спорите, полепнали в устата и гърлото му. Издуха носа си толкова пъти и така силно, че рискуваше да спуга някой от кръвоносните си съдове, като се опитваше да прогони възможно повече семенца от носоглътката и синусите си.

Логан се тревожеше, че спорите може да са токсични. Вероятно отровата им не бе смъртоносна, но със сигурност беше вредна. Има гъби, които след поглъщане предизвикват халюцинации и дори трайни психически увреждания. Странните плесени в тоалетната приличаха на нещо, на което Алиса би попаднала, ако бе преминала през толкова тъмно огледало, та намиращото се отвъд да наподобява повече ада, отколкото Страната на чудесата, и бе трудно да си представи човек, че са нещо невинно.

Чудеше се дали контактът със спорите предизвикваше виденията за изоставени и порутени помещения, но не беше логично, тъй като плесените и техните спори също бяха част от тези видения, а не от

реалността. И въпреки това не можеше да прогони тази мисъл. Без да го предизвика съзнателно, образът на бледозелените, осеяни с черни петна организми изникна в съзнанието му, но не точно като спомен за видяното в тоалетната, защото се движеха. Това не беше просто напомнящото перисталтика потрепване. Огъване. Навиване. Гърчене и преливане на едни в други. Не можеше да се отърси от тази гледка. Беше станала по-истинска от кухнята, в която стоеше; представяше си, че въздействието на LSD потиска действителността точно по този начин, въпреки че никога не беше използвал халюциногенни вещества. В туфите гъби, около които се гърчеха плесените, сбръчканата ципа по шапчиците им се обели, както се беше случило по-рано в тоалетната, но този път не изпуснаха облачета от спори. Вместо това в тази странна фантазия от някои шапчици се показаха сиви езици, а от други се издигнаха жълти очи върху нещо, подобно на стъбълца, сякаш бяха някаква смесица между растения и животни, демонични създания. Изненадващо — невероятно — гледната точка в този делириум се промени и той вече не гледаше плесените, а гледаше през тях, сякаш очите им на стъбълцата бяха неговите очи, и видя себе си, облечен в униформата си, с бледо и потно лице и очи, мрачни като арктическа зора.

Осъзна, че се е върнал в тоалетната, въпреки че не си спомняше да е напуснал кухнята. Стоеше пред мивката, държеше се за мраморния плот с две ръце, сякаш да се закрепят при турбуленция, загледан в огледалото. Стената зад него беше покрита с гнусните плесени, но светлината не беше мътна като преди и щом се извърна от огледалото към хлъзгавата колония, нея я нямаше. Съществуваше единствено в отражението. Огледалата показваха Logan какъвто беше в момента, но стената зад него беше като преди. Проблемът не беше в огледалото. Нещо не беше наред с Logan.

Вниманието му беше привлечено от някакво гъделичкане в ръцете, стиснали мраморния плот. Ноктите му бяха черни.

МАРТА КЪП

Когато Марта влезе в дневната, следвайки сестра си по петите, Дим и Пепел бяха спрели да се бият. При все че котките рядко се катереха, и двете бяха на най-горния рафт на етажерката, пълна с порцеланови птици. Надничаха иззад фронтоната на шкафа с разширени

оранжеви очи. Тези котки обикновено бяха невероятно доволни и самоуверени, но сега изглеждаха тревожни. Марта се обърна към разположилата се горе двойка.

— Какво ви уплаши?

— Ти как мислиш? — Тонът на Една подсказваше, че и двете са наясно с отговора.

— Не и Сатаната — възрази нетърпеливо Марта. — При положение че има цял свят, който да покварява, защо принцът на ада би си губил времето да всява уплаха тук? Защото правим такива вкусни кексчета ли?

— Той е крал на ада и принц на този свят.

— Кралските особи винаги са ме отегчавали.

— Освен това аз никога не съм назовавала Сатаната, скъпа. Казах, че Сали е видяла демон. Все пак той има редица имена и цяла армия, която работи за него.

Загледана към сгушените на високото си укрепление котки, Марта каза:

— Никога не са гонили мишки. В това отношение са истински позор за вида си.

— В „Пендълтън“ не се въдят мишки, за да разберем. Сигурна съм, че ако имаше, щяха да ни оставят голям брой опашати подаръчета. Не са се уплашили от мишка.

— Значи от гръмотевица.

— Или пък не — добави Една.

Дим и Пепел реагираха едновременно, обърнаха глави към противоположния ъгъл на стаята и изсъскаха, сякаш бяха забелязали нещо омразно.

Сестрите се обърнаха, за да видят причината за котешкото недоволство, и Марта зърна за миг как нещо притича между стола и голямото издуто кресло „Честърфийлд“.

— Какво беше това? — попита.

— Кое какво беше?

— Нещо. Мернах нещо.

Светкавици озариха прозорците, гръм разтърси стъклата, а дъждът ги обля и те отново станаха черни.

След като взе дълъг ръжен от окачените край камината месингови инструменти, Марта пресече голямото помещение, като

слаломираше помежду изобилието от викториански кресла, масички с ценни украшения по тях, цветарници с папрати, бюстове на класически поети, към канапето, зад което, изглежда, се беше скрил малкият и бърз натрапник. Ръката, стиснала ръжена, я заболя, но в изкривените от артрит стави на Марта останаха достатъчно сили, че да го стовари върху някой плъх или опасното екзотично животно, което някой глупак от сградата отново бе оставил да избяга.

Преди осем години в „Пендълтън“ беше живял един рокендрол музикант. Той се радваше на три хитови парчета и едно национално турне, преди кариерата му да рухне поради липса на талант. Преди да е успял да пропие, изшмърка или пропилее по друг начин скромното си състояние, той купи апартамент на втория етаж и се нанесе с блондинка на име Бита със зелена коса и гърди, огромни като замразени пуйки. Без знанието на асоциацията на собствениците заедно със звездната двойка се беше нанесъл и южноамерикански гущер, кръстен Кобейн, който беше избягал през входната врата на апартамента им, след като я бяха оставили открехната, едва добрали се у дома след запой, пеещи мръсни песни по коридорите. В следващите единайсет часа, докато волният Кобейн бъде приклещен в ъгъла, хванат и изнесен от „Пендълтън“, беше настанал истински хаос.

Година по-късно след катастрофална нощ на залагания във Вегас рокендрол музикантът загуби парите си и Бита. Отдавна беше напуснал „Пендълтън“, но бяха настъпили времена с по-голямо изобилие от глупаци от всякога. Марта почти очакваше да открие поредното екзотично животно. Ако се окажеше създание с остри зъби, зъл нрав и лоши намерения, тя щеше да се защитава с необходимата ярост, без значение дали се казва Кобейн или Флъфи.

— Но какво правиш? — обърна се Една към Марта, вдигнала ръжена в очакване на натрапника.

— Спомняш ли си Кобейн?

Дим и Пепел изсъскаха от най-горната етажерка, въпреки че случката с Кобейн предшестваха появата им.

— Видя южноамерикански гущер ли? — попита Една.

— Ако бях видяла него, щях да ти кажа. Видях нещо, не знам какво.

— Трябва да се обадим на някого.

— Със сигурност не смятам да викам екзорсисст — отсече Марта и предпазливо заобиколи канапето „Честърфийлд“.

— Имах предвид началника по поддръжката, господин Тран.

Нищо не се спотайваше зад огромното канапе.

Вероятно нещото, което беше зърнала да притичва от креслото, се беше скрило под канапето. Марта се наведе и взе да ръчка под него с ръжена.

СПАРКЪЛ САЙКС

Докато вървеше през дневната към кухнята с Айрис след себе си, изгаряща от нетърпение да се обади на охраната, за да съобщи за създаването, което без съмнение още се опитваше да проникне през прозореца на спалнята, Спаркъл чу суматоха в общия коридор. Детенце крещеше нещо за „огромна буболечка“.

Тя промени посоката, забърза към преддверието и надникна през шпионката. Не видя никого в южния коридор, но чу разтревожен женски глас да казва:

— Хайде, към стълбите!

След кратко колебание Спаркъл отвори вратата. Вдясно, на три метра от ъгъла между южното и северното крило, двама души се движеха към вратата на стълбището. Туайла Треърн, приятната жена от 2-А, композиторката на песни и съпруга на известния певец. Малкият ѝ син беше Уинслоу, или Уинстън, или нещо подобно. Тя го наричаше Уини. Бяха облечени като за буря.

Видимо разстроено, момчето вървеше напред, но се спря с ръка на вратата към стълбите, щом майка му го предупреди:

— Уини, не! Почакай.

Уини отвърна:

— Знам, почувствах го, май нещо ни причаква на стълбите.

Спаркъл ги стресна, като попита:

— Имате ли нужда от помощ?

Когато се обърнаха към нея и видя изопнатите им лица, Спаркъл разпозна в тях собствените си усещания: объркване, притеснение и уплаха.

САЛИ ХОЛАНДЪР

Парализирана от първото ухапване и с дългия цилиндричен език на демона дълбоко в гърлото си, давяща се от студената гъста субстанция, която се изливаше от тази куха тръба в нея, Сали остана в съзнание както заради силния ужас, така и заради невероятната погнуса. Неспособна да се движи, тя не можеше да се освободи, за да се почисти, а се чувстваше безкрайно омърсена от допира на това същество, от ухапването и насилието.

Щом езикът му най-сетне се прибра, то пусна Сали от ръцете си и тя се свлече на пода. Студенината в стомаха ѝ нямаше да е по-голяма дори ако чудовището го беше напълнило с ледена каша. Гадеше ѝ се и искаше да повърне, да се прочисти, но не можеше.

Не чувстваше крайниците си, всяко издишване бе сякаш вик за помощ, който никой не можеше да чуе, от всяко вдишване гърдите ѝ свистяха, докато Сали гледаше краката на нападателя си, който обикаляше кухнята и оглеждаше нещата с явно любопитство. Шест издължени ципести пръста. Първият и шестият бяха по-дълги от четирите между тях, с по една допълнителна става и завършваха с голяма възглавничка, сякаш служеха като двойка противоположни палци. Сиви крака, кожата им бе с едва доловима шарка, подобна на люспи. Не обикновени люспи като на змия или гущер, не предназначени единствено за по-голяма подвижност, а да служат като... броня. Може да ѝ приличаха на броня заради цвета си, напомнящ потъмнелите сребърни прибори, преди да ги лъсне. И в този момент, точно както в килера на сестрите Къп, чертите на демона потъмняха и той се превърна в силует, прокрадваща се сянка, която се скри в стената.

Стомахът ѝ започна да се бунтува още по-силно, но все още не можеше да повърне, и в този момент гаденето беше заменено от нещо още по-лошо. Вместо топлината на тялото ѝ да размрази нещото, вкарано в нея, студът започна да прониква в останалата плът, първо нагоре към ребрата, което я накара да почувства гърдния си кош като никога досега, като че ли не беше част от нея, а бе хирургически поставена арматура, чужда и студена в топлото ѝ тяло. Плъзна се надолу към бедрата ѝ и тя усети точната форма и положение на таза си като че ли за първи път; тези кости се вледениха също като гърдния ѝ кош.

За миг, щом студът достигна бедрените кости, а след това и останалите в краката ѝ, тя си помисли, че това са последните минути от живота ѝ. Но после разбра, без самата тя да знае как, че животът не я напуска. Щеше да оцелее. Не умираше: превръщаше се в нещо друго, нещо различно от жената, която винаги е била.

САЙЛЪС КИНСЛИ

След кратката среща с Андрю Норт Пендълтън в края на деветнайсети век във фоайето, което бе представлявало приемна преди повече от век, и след последвалия кратък разговор с Падмини Бахрати, след като „Бел Виста“ се трансформира отново в „Пендълтън“, Сайлърс беше наясно, че каквото и да ставаше в тази сграда на всеки трийсет и осем години, случваше се отново и то по-рано, отколкото беше очаквал. Разговорът му с Пери Кайзър в ресторант „Топърс“ му подсказа, че това няма да бъде парти, на което всеки копнее да присъства — или пък ще има достатъчно късмет да оцелее — и първата му мисъл беше веднага да напусне сградата, да излезе от входната врата на дъжда и да бяга.

Три години след загубата на Нора, без деца, с повечето от приятелите му вече покойници, Сайлърс нямаше къде да избяга, нито за кого да живее. Имаше дълг към хората в „Пендълтън“, към съседите си, сред които не познаваше всички.

За миг бе в недоумение какво да предприеме. Противопожарната инсталация на сградата не беше снабдена с ръчка за издърпване зад стъкло, което да счупи, за да я задейства, системата беше напълно автоматизирана и на всеки таван бяха монтирани сензори за дим и спринклери. Не разполагаше с нищо да запали пожар, за да се задейства алармата и хората да се евакуират.

Падмини вдигна глава, усмихната въпросително, и попита:

— Има ли някакъв проблем, господин Кинсли?

Той се почувства стар, уморен и безпомощен. Всичко, което се сещаше, че може да ѝ каже, му се струваше глупаво и се боеше тя да не си помисли, че страда от деменция.

— Трябва да говоря с началника на охраната — каза той и влезе навътре към вратите между фоайето и коридора на партера.

Сайлърс направи неуспешен опит да извади ключовете от джоба на дъждобрана си, а Падмини пристъпи зад портиерското бюро и

натисна бутона, за да отвори.

— Да му позвъня ли? — попита, но Сайлъс не отговори, а продължи към коридора на партера и остави стъклените врати да се хлопнат зад гърба му. Електронната ключалка се задейства с жужене.

Каквото имаше да става тук — всъщност беше започнало още в ранния следобед — включваше някакъв проблем с времето, заради който краят на деветнайсети век се преливаше в 2011 година и миналото се объркваше с настоящето. А може би смесването не засягаше само миналото и настоящето. Може би и бъдещето също.

Видяното от Пери Кайзър в коридора на мазето през 1973 година по време на ремонта не бе от 2011 година или която и да е преди това.

Думите на Пери зловещо отекваха в паметта му: „Голямо е. Голямо колкото мен. Дори по-голямо. Бледо като ларва, прилича на ларва, но не е, защото прилича и на паяк, при все че не е насекомо, твърде месесто е за паяк...“.

Сайлъс зави наляво и забърза към южния асансьор. Той щеше да го свали точно срещу стаята на охраната.

Чудеше се кой ли беше на смяна и се надяваше да е бивш полицаи, каквито, изглежда, бяха повечето. Невинаги беше работил като адвокат по гражданско право. Беше започнал като криминален защитник, но не се справяше много добре, защото не успяваше да намери у себе си достатъчно съчувствие към повечето отрепки, които трябваше да защитава. Беше на страната на жертвите. Разбира се, всеки заслужаваше защита, дори и най-закоравелите изнасилвачи и убийци. Ето защо няколко години по-късно той смени работата си и остави криминалните дела на онези, които имаха по-благородно отношение и по-големи — или по-студени — сърца от неговото. Но през този първи етап от кариерата си се беше научил да разговаря с ченгетата и беше харесвал почти всички тях неизмеримо повече от клиентите си.

„Има подобие на глава без очи, без оформено лице. Притежава нещо като хриле на врата, но без уста...“

Никога не беше говорил с полицаи за изкривяване на времето — или каквото можеше да е това — нито за ларви или чудовищни паяци. Не знаеше как ще го направи сега, как ще формулира невъзможното, за да прозвучи като истина, освен ако не само той беше имал странни изживявания в „Пендълтън“ през последните няколко дни, ако

охранителят не бе видял нещо необяснимо, от което космите по тила му да настръхнат.

Сайлс се пресегна да натисне бутона за повикване на асансьора, но се поколеба, щом чу странен шум в шахтата зад плъзгащите се врати.

СВИДЕТЕЛ

Застанал до западния парапет на покрива под дъжда, стичащ се по непромокаемостта му яке, с подгизнали сини джинси и мокри ботуши, Свидетел не се боеше от светкавиците, които раздираха черното небе и разкриваха яростта на другата страна. Надяваше се да го покоси мълния, но се съмняваше, че ще има достатъчно късмет да умре тук.

Досега трансформацията не беше настъпвала в един и същ час и минута. Не можеше да прецени момента толкова точно, че като магьосник да го призове с вълшебна дума. Всъщност някои от преходите ставаха с цял ден по-рано или по-късно от други. Но щом колебанията започнеха, моментът на промяната бе близък и неизбежен.

Къщата под него не беше същият вариант на онази, в която живееше. Повечето от хората тук му бяха непознати, въпреки че знаеше много за тях.

В следващата секунда дъждът спря. Покривът беше сух, с изключение на мястото, върху което се отцеждаха дрехите му. Заедно с дъжда се изпари и градът; изчезна огромната прекрасна шир от светлинки, която беше най-красивото нещо, попадало пред погледа на Свидетел.

Сега къщата под него, под това безоблачно небе, беше онази, която познаваше, в която живееше, ако това съществуване можеше да се нарече живот.

В небето се носеше луна, бавно преминаваща през море от звезди. Стори му се студена и някак обвиняваща. Нямахше желание да погледне нагоре, защото небето не притежаваше чара на изгубения град.

Дългият гол хълм и осветената от луната равнина отвъд бяха още по-отчайващи от небето. През деня високата до кръста трева беше в толкова блед нюанс на зелено, че изглеждаше почти бяла, но на

лунната светлина изглеждаше малко по-зелена, някак светеше, сякаш фосфоресцираше.

Нощта беше спокойна, притихнала и въпреки че нямаше вятър, който да раздвижи огромната ливада, искрящата трева се полюшваше на юг, а след това на север, на юг, на север, съвсем ритмично като подобното на перушина покритие на заспал левиатан, движещо се при неговото вдишване и издишване. Тревистата равнина не бе привлекателна нито при зори, нито на дневна светлина, нито по здрач, нито както сега, през нощта. Тя бе смущаващо неестествена с непрестанното си движение и дори още по-неестествена, ако вятърът я доведеше до лудешка аритмия, когато пърхаше не като обикновено разлюлявано от буря пасбище, а сякаш бе медуза с развята коса и с гънещо се змиевидно тяло.

В тази лишена от пътеки шир се въдеха всевъзможни създания, които не можеха да се нарекат точно животни, при все че бяха подвижни и вечно в търсене. Представляваха по-скоро плод на налудничави сънища, отколкото дело на природата, сякаш се бяха родили в представите на побъркани богове. Този легион от ненаситни същества се хранеха едни от други като канибали, а тревата ги поглъщаше всичките, когато пожелаеше.

Огромната ливада и обитателите ѝ бяха управлявани от дърветата, чиито корени караха тревата да се съсухря и под огромните клони на които земята беше гола, сякаш почвата беше пропита със сол. Всички дървета се издигаха високо и разперваха широко клоните си, но не с достойнство, а протегнали измъчено вейки, ръбести като каменни отломки. Някои от тях растяха отделно, но повечето оформяха големи групи; всяка от групите беше разположена в кръг около свободно пространство в центъра, подходящо за сбор на вещици около казана. Бяха черни от корените чак до най-високите клони. Кората на стволите им беше напукана и в най-дълбоките цепнатини проблясваше влажна червена тъкан като кръвонаситено месо под кората на овъглен труп. През пролетта дърветата не напъпваха и не разцъфтяваха, не се и разлистваха, но пък даваха плод. При първото затопляне за сезона по клоните се появяваха мехурчета, набъбваха, увисваха като сълзи и съзряваха, докато достигаха трийсет сантиметра дължина и дванайсет до петнайсет сантиметра в диаметър в най-широката си част, покрити с петниста сива кора. Това не бяха плодове

в биологичния смисъл, а по-скоро метафорично, тъй като нямаха семена и не бяха сладки. Щом узрееха, обикновено в нощ с разгневена луна, която сякаш метализираше тревистата шир, плодовете капеха от огромните дървета и при падането си се разлитаха, защото това не бе толкова събиране на урожай, колкото раждане. За известно време небето гъмжеше от зъби. Когато силните се нахранеха със слабите, останалото ято се понасяше на запад, сякаш подгонено от зората към мрака. Къде отиваха и какво правеха, като стигнеха там, Свидетел не знаеше, а те никога не се връщаха в тази територия.

През тази нощ дърветата, чиито плодове месеци преди това бяха отлетели на запад, протягаха черни клони с криви вейки към луната, сякаш за да я смъкнат, а заедно с нея и цялото небе, та най-сетне да бъде задушена умиращата земя във вакуума на междוזвездните пространства.

В миг бурята започна отново и сухата тишина бе изместена от шума на проливен дъжд, а бляскавите звезди изчезнаха напълно. С влагата се появи осветеният град и Свидетел отново стоеше не на покрива на „Пендълтън“, в който живееше, а на покрива на „Пендълтън“, обитаван от непознати. Двете бяха една и съща сграда, но в различно време.

При следващата вълна, или при по-следващата, или при другата след нея щеше да настъпи преходът. Моментът и загадката приближаваха и Свидетел не беше по-наясно със странните случки, отколкото обитателите, местени от един „Пендълтън“ в друг. Не разбираше също така и защо той, пренесен в „Пендълтън“ от бъдещето, не можеше да остане в това прекрасно време за няколко часа, както сегашните хора щяха да се озоват в капан в неговата безнадеждна епоха. Живите организми бяха пращани назад във времето по време на вълните, водещи до прехода, ала оставаха в миналото само за кратко. Когато трансформацията настъпеше, всеки в сградата под него — всяко живо същество и всичко, което носеха или държаха в този съдбовен миг, щеше да бъде транспортирано и този „Пендълтън“ щеше да остане празен до обратната трансформация, а тя щеше да върне само онези, които принадлежаха на това време. Щеше да ги върне, ако оживееха, не и ако бяха мъртви.

Подгизнал от дъжда, Свидетел се облегна на парапета балюстрада, като се любуваше на морето от светлинни, яркия град,

носещ се в бурята, проблясващите улични лампи, сградите, издигащи се като стъпаловидни площадки на гигантски кораб, поел на чудно пътешествие. Свидетел заплака пред красотата му и трагедията, която му предстоеше.

22. АПАРТАМЕНТ 2-F

Доктор Кърби Игнис прекара края на следобед в креслото, пиеше зелен чай, слушаше италианска опера, изпълнявана на китайски, и наблюдаваше ленивото плуване на тропическите рибки в големия осветен аквариум, поставен до една от стените в дневната.

Кърби беше собственик на един от по-скромните апартаменти в „Пендълтън“, въпреки че можеше да си купи замък сред огромна територия. Беше спечелил сериозно състояние от многобройните си патенти, а хонорарите от тях продължаваха да текат към него все по-големи с всяка година.

Можеше да си позволи интериор от най-висока класа, но избра да живее простичко. Купи невзрачното си обзавеждане на разпродажби от различни складове, без да се интересува от друго, освен от функционалност и удобство.

Обичаше произведенията на изкуството, но не чувстваше необходимост да ги притежава. В стаите му не беше закачена нито една картина. Имаше няколко хиляди книги, като вероятно стотина от тях бяха огромни албуми на художници, които харесваше. Фотографиите на велики картини го задоволяваха също толкова, колкото ако бяха оригинали, закачени по стените му.

Опростяване. Опростяване. Това беше тайната на щастливия живот.

В института „Игнис“ той разполагаше с пространство и оборудване, както и с екип от прекрасни мъже и жени. Напоследък обаче работеше по-често у дома, отколкото в офиса, като спестяваше от времето за пътуване, както и от ежедневните проблеми с бюрокрацията, в които можеха да го заместят други.

Животът на Кърби Игнис беше до голяма степен посветен на мисълта. Малко се интересуваше от материалното, за него бяха важни идеите и последствията от тях. Дори и сега, докато гледаше рибките и слушаше опера, съзнанието му беше ангажирано с решаването на сложен научен проблем, бъркотия от наглед противоречиви факти, която се опитваше да разплете в продължение на седмици. Ден след

ден той разкриваше по малко информация, подреждаше я хронологично и очакваше, че до една седмица ще е изгладил нещата и ще има резултата, спретнат и пригледен като руло от лъскава нова панделка.

Живееше сам, но не беше самотен. Имало бе госпожа Игнис — прелестната Нофия, но тя беше почувствала нуждата от живот, различен от този, който искаше той. Бяха се развели с взаимна тъга, когато бяха на двайсет и шест — преди двайсет и четири години. Оттогава не беше срещал жена, която да му въздейства колкото Нофия. Въпреки това се радваше на известен брой приятелки в мрежата, като постоянно прибавяше още. Неведнъж му бяха казвали, че има специфично лице и може да изиграе ролята на забавния съсед, любимия чичо, чаровния ексцентрик — а скоро и обичния дядо. Лицето му предразполагаше към сприятеляване със заразителната си усмивка и изражението на добър слушател. Никога не се знаеше какво може да кажат хората и от време на време чуваше по някоя история, факт или мнение, които привидно нямаха нищо общо с работата му, ала го повеждаха в определена посока и по един или друг начин се оказваха полезни.

В интерес на истината слушаше тази музика, която му помагаше за решаването на проблема, заради разговор на едно парти. Кърби спомена, че размишлява по-задълбочено и ясно, ако слуша само инструментални изпълнения, тъй като певците и текстът го разсейват, а вятърничавата, но забавна приятелка на негов колега му предложи да слуша пеене на непознат език, при което ще възприема гласа като още един от инструментите. Обичаше италианска опера, но тъй като говореше италиански, сега ѝ се наслаждаваше в изпълнение на оперна трупа, пееща не на друг език, а на китайски.

Червенокосата въздухарка с подобни на коледни гирлянди висящи обици и с малка татуировка на скачаща газела на opakото на дясната длан беше решила малкия проблем на Кърби, което никога не би се случило, ако той не обичаше да се вслушва в думите на най-невероятни събеседници.

Апартаментът му не разполагаше с прекрасна гледка към града. Прозорците на дневната бяха обърнати към вътрешния двор, което устройваше Кърби, защото той гледаше повече навътре в себе си, отколкото навън. Обичаше бурите и завесите бяха дръпнати.

Гръмотевиците, барабаненето на дъжда по прозорците и свистенето на вятъра създаваха симфония, несравнима с тази от музикалната уредба. Стаята беше осветена единствено от приятната загадъчна светлина на аквариума и нещо му напомняше за великолепни сцени в черно-бели филми като „Булевардът на залеза“ и „Гражданинът Кейн“. Проблясването на светкавиците не будеше у него по-голямо чувство на страх от светещите отражения на кристален полилей в бална зала и допринасяше за атмосферата, така полезна за заниманието му в момента.

Поредицата от светкавици, които се спускаха по три, четири и дори пет едновременно, разтърсваше рамките на високите френски прозорци и по мебелите и стените отсреща се очертаваха тъмни сенки от рамките със светли квадрати. Не изгубен в мисли, защото мислите винаги го отвеждаха нанякъде, Кърби забеляза, когато особено ярко трио светкавици проектира образа от прозоречни рамки и стъклени квадрати по любопитно различен начин: с тъмна крива, спускаща се през горния край на един от прозорците, сякаш за да придаде оригиналност на декорацията.

Извърна се в стола си, за да установи откъде идва тази изпъкнала дъговидна сянка, видя някаква светла мокра извита материя от външната страна на прозореца, сякаш някой беше закачил флаг или коледна украса — оставаха по-малко от четири седмици до Коледа — на перваза на прозореца на третия етаж, а това беше в разрез с правилата на асоциацията на собствениците.

Кърби остави чашата си с чай и стана от креслото. Прекоси дневната с малко мебели на трепкащата светлина на аквариума.

Щом приближи прозореца, материята, подобна на парче плат или каквото там беше, се надигна, изду се. Той притисна дясната част на лицето си към стъклото и надникна към третия етаж. Видя нещо, което не беше архитектурен детайл — безформено и светло, праметнато върху част от фронтона над прозореца — но осветлението в двора не беше достатъчно, за да може да прецени какво е. Вееше се лекичко, а не буйно, като би се очаквало от транспарант или флаг на този вятър, вероятно беше натезало от дъжда.

Появи се светкавица, после още една и Кърби успя да види по-добре, макар и за кратко, нещото, което този път му заприлича на три светли торбички, всяка с размер на половината от двукилограмово

чувалче с брашно, които се придвижваха едновременно по въже или ластик. Торбичките бяха гладки и издути, очевидно пълни с нещо, вързани заедно и покрити с материя, подобна на винил, точно това беше се издуло над прозореца, но вече се бе издигнало по-нагоре. Не можеше да прецени какво представлява, нито откъде се е взело, но мястото му със сигурност не беше там. При следващата светкавица му се стори, че мерна потрепване в два от сегментите, които бяха от потвърд материал от останалата комбинация, но вместо да изясни естеството на предмета, лудешкото проблясване само го направи още по-загадъчен.

Кърби реши да откrehне едно крило на прозореца и да подаде главата си под дъжда, за да погледне по-добре. Преди това обаче трябваше да вземе фенер от шкафа за принадлежности от първа необходимост в мокрото помещение.

Влезе от дневната в по-светлата трапезария, погледна часовника си и осъзна, че не е забелязал как е отминал денят. Имаше уговорка за питие и вечеря с един от директорите на института. Щеше да закъснее, ако не побърза. Каквото и да се беше издуло над фронтонa или беше паднало върху него, не изглеждаше толкова тежко, че да счупи прозорец при по-силно развяване. Можеше да продължи разследването си сутринта на светло.

В дрешника към спалнята сложи вратовръзка върху ризата си и облече спортно сако.

Върна се в дневната, изключи китайската опера, но не загаси осветлението на аквариума.

Светкавицата отбеляза на стената модела от стъкла и рамки без любопитния детайл на сянка в горния край.

23. АПАРТАМЕНТ 3-Н

Във всеки момент можеше да се случи всичко.

Филдинг Удел притежаваше способността да различава вечната нестабилност на космоса, планетата, континента, града и момента. Беше достатъчно трудолюбив, за да изучава ужасяващите истини за света, да ги анализира и архивира с предаността на монах от Средновековието, преписващ книги, за да опази миналото.

В четвъртък вечерта той още беше на компютъра, където беше седнал в осем сутринта, и беше ставал само два пъти, за да отиде до тоалетната, и веднъж, за да приеме поръчката от „Пицарията на Салватино“ — спагети болонезе и салата за обяд и традиционен италиански сандвичи с пакетче чипс за вечеря. Знаеше, че времето навън е лошо, но не обръщаше особено внимание. Декемврийските бури не можеха да предизвикат свръхмощно торнадо. Такъв катаклизъм щеше да настъпи рано или късно и да опустоши хиляди квадратни километри земя, но нямаше да е тази вечер.

Може би най-съществените лични качества на Филдинг Удел бяха неговите хитрост и предвидливост. Притежаваше достатъчно ум и съобразителност, за да прикрива своята самоличност по време на проучванията си. Беше свързал компютъра си с телефонна централа на град, отдалечен през половин континент, оттам бе прехвърлил връзката в университет в Киото, Япония и чак тогава вършеше проучванията си чрез интернет линка на обществена библиотека в Ошкош, Уисконсин. Тези плюс още други предпазни мерки щяха да сведат до минимум риска да бъде проследен до „Пендълтън“, докато изграждаше тезата на обвинението.

Ако знаеха за заниманията му, от Управляващия елит щяха да се погрижат да бъде убит или дори по-лошо. Филдинг не беше сигурен кое може да е по-лошо от убийство, но нарастващите му познания относно човешката природа му даваха много идеи.

Всеки ден проверяваше бюлетина от Ошкош за новини като експлозия, причинена от бойлер в библиотеката, с която, разбира се,

Управляващият елит би отстранил невинните библиотекари, от чието име Филдинг провеждаше разследването си.

Не му се мислеше за онези, чиято съдба беше по-лоша от смъртта. Не обичаше негативните емоции. Смяташе себе си за оптимист: напук на всички ужаси и злини по света продължаваше да бъде оптимист. Вярваше, че един ден ще победи тези пресметливи негодници, които и да бяха и каквито и мотиви да имаха, без значение от неизвестния, но несъмнено страховит източник, от който черпеха огромната си власт.

Управляващият елит не включваше хора на високи държавни постове, нито на ръководни длъжности в едри корпорации и банки. Те бяха по-скоро инструменти, с които безскрупулните господари на света постигаха желанията си. Филдинг не беше сигурен дали маститите индустриалци и политиците не бяха наясно, че ги манипулират като марионетки, или охотно служеха на безликите си господари. Все пак щеше да научи истината. Щеше да свали маските на тайните императори на този измъчен свят и да ги изправи пред правосъдието по един или друг начин.

Стана от компютъра и отиде в кухнята да си налее чаша домашна кола. Имаше причини да мисли, че безалкохолните напитки по магазините са един от начините, по които Управляващият елит разпространяваше дрога — ако ставаше въпрос за нещо толкова просто като дрога — която правеше масите възприемчиви към илюзиите и фокусите, минаващи напоследък за реалност. За да е сигурен, че мозъкът му няма да бъде промит, Филдинг сам приготвяше безалкохолното си; не беше газирано и имаше вкус по-скоро на меласа и сладка папрат, но той го намираше приемливо. Качеството на колата не беше толкова важно, колкото фактът, че се радваше едновременно на кола и на свобода.

Беше купил и обединил два апартамента и имаше много място за работни маси и картотеки, където подреждаше и съхраняваше изобличаващите документи. Не смееше да пази огромния си архив само в дигитален вид, тъй като можеха да проникнат в него и да го пратят в забвение само за миг.

Кухнята му беше обзаведена с всякакви кулинарни пособия и притежаваше всички удобства, но той никога не готвеше. Поръчваше храна за вкъщи от голям брой ресторанти, като ги редуваше на случаен

принцип, така че изборът му да не може да бъде предвиден и пицата или билетът кунг-пао да бъдат отровени.

Сипа си чаша кола от каната, чу потропване по стъклата на френските прозорци и реши, че дъждът е преминал в суграшица. Не погледна, тъй като обичайното време не го интересуваше, вълнуваше се единствено от супербуриите, които вече се случваха в някои части на света, но по нареждане на Управляващия елит не се говореше за тях.

Той беше изцяло отдаден на търсенето на истината от двайсет години, още откакто завърши университета на двайсет и една. Това не беше просто хоби или призвание. Това беше неговият живот, не просто съществуването му, а неговият смисъл.

Филдинг Удел имаше учреден на свое име доверителен фонд, беше наследник на голямо богатство. Когато получи наследството си, той се почувства недостоеен, престъпен и дори унижен. Без да е работил, щеше да е задоволен до края на живота си, докато много хора имаха съвсем малко.

Вината го беше потиснала до такава степен, че едва не раздаде всичките си пари, обмисляше да се обрече на нищета и да стане монах, беше готов да приеме всякаква работа според университетското си образование и да води живота на обикновената средна класа с дребни удоволствия и скромни очаквания. Той обаче не беше религиозен и това обезсмисляше монашеското начинание, освен това с изненада откри, че дипломата му по социология с тясна специалност психологически отлики между половете не му предлагаше никакви възможности, нула, абсолютно нищо. Разяждан от вина, той задържа парите. Те бяха неговото проклятие, неговата отговорност.

За късмет, както беше потънал в меланхолията на етичните си проблеми, видя по телевизията репортаж за мистериозното измиране на безброй жаби по целия свят и чу предвижданията на водещ учен за изчезването на вида след шест до десет години. Разтревожен от перспективата за свят без жаби и че застрашаващото явление може да се окаже поличба, Филдинг започна да проучва въпроса — и откри призванието си.

Първоначално беше научил от репортажа, че не само жабите са застрашени от изчезване, но и пчелите. Пчелите не умираха от обичайните паразити и болести, а страдаха от разстройство на разрушената пчелна колония, огромна част от тях ставаха жертви, без

някой да има обяснение за причините, въпреки че повечето мнения сочеха като виновник замърсяването и други проблеми, причинени от човека. Без пчели, които да опрашват цветовете на растенията, добивът на хранителни продукти би паднал драстично. Вярно че учени също така уверено бяха предсказвали масов глад до 2000 година. Колко малко беше разбрал тогава. Колко заблуден бе още.

Понесе чашата с кола към компютъра си през редица стаи, посветени на работата му. Онзи шум го последва и се усили, тропаше, сякаш суграшицата беше смесена с градушка. Дъжд, суграшица и градушка вероятно биха притеснили не толкова просветените като Филдинг Удел, но това бяха маловажни явления, заради които не си струваше дори само да отиде до прозореца, за да погледне бурята.

През 2000 година, точно когато се очакваше милиони да станат жертва на глада заради измирането на пчелите, се появи проблемът Y2K. Смяташе се, че всички компютри по света ще се объркат с настъпването на милениума, причинявайки срыв в банковата система, безвъзвратно изстрелване на компютърно управлявани ракети и край на цивилизацията.

Филдинг се вгледа в миналото, за да проследи дали някога е имало толкова много заплахи за човешкото съществуване, както в неговото време, и откри безброй опасности и то така тревожни, че взе от лекаря си достатъчно количество сънотворни, за да се самоубие, ако един ден се събуди и открие, че се намира в света на Лудия Макс, гъмжащ от банди мародери и психопати. Бе се смятало, че пренаселването и индустриализацията ще доведат до масов глад и смърт на милиони хора, до изразходването на запасите от петрол и природен газ в света към 1970 година, до загиването на живота в океаните около 1980-а, а след това — до сигурно изчерпване на кислорода, до момента, в който животът на планетата стане невъзможен. През 1960 година, според твърденията на медиите, учените бяха вярвали, че ледената епоха е неизбежна, че Северна Америка ще бъде заровена под стотици метри дебели глетчери само за няколко десетилетия. Не стигаше че светът бе принуден да живее под този дамоклев меч, но сега бе и пред опасността от глобално затопляне, от унищожаване на самия себе си с въглеродния двуокис, издишван във всеки миг; човешките същества бяха изправени пред

нова бездна, на 180 градуса от предишната, и пред нова заплаха от изчезване.

В началото на проучванията на тези предстоящи катастрофи Филдинг се беше отчаял. Беше се потрудил сериозно за образованието си по социология, а не успя да си намери работодател; а сега, дори и да си намереше работа, светът нямаше да оцелее достатъчно дълго, за да остави той следа в избраната от него — или която и да е друга — професия.

Колко жалко.

Тогава му хрумна нещо, осени го прозрение, теория, която му даде надежда. Голяма част от научните твърдения се бяха оказали грешни през годините, което предполагаше, че вероятно е предотвратено възникването на други. Това го наведе на мисълта, че нищо чудно Управляващият елит — на този етап все още не му поставяше главна буква в ума си — да измисля кризи, за да контролира масите чрез страх и в същото време да увеличава властта си.

За известно време беше погълнат от теорията си, но момичето, което се надяваше да вкара в леглото си, му заяви, че страда от синдром на световната конспирация, че е чисто луд и че вероятността да я види гола се равнява на тази да докаже, че Елвис Пресли е жив и живее в Швеция след операция за смяна на пола. В продължение на седмица Филдинг погрешно възприемаше сарказма ѝ като висше предизвикателство към себе си, но се оказа, че слуховете за Елвис и Швеция са безпочвени или най-малкото той не би намерил доказателства за тях. Щом си даде сметка за жестокостта, с която го беше отхвърлило момичето, се натъжи, но не за дълго.

Филдинг продължи да проучва заплахите срещу човечеството, цивилизацията и планетата и в крайна сметка осъществи пробив, пред който теорията му за контрол над обществото чрез всяване на страх изглеждаше детинска. Напоследък, дори и насаме, понякога се изчервяваше от спомена как наивно бе вярвал, че истината е толкова проста. Тя беше много по-ужасна, неизмеримо по-мрачна. Учените боравеха с факти, нали така? Консенсус между учени означава, че голям брой умни хора са постигнали съгласие въз основа на доказуеми факти, нали? А факт бе равносително на действителност. Щом бе имало консенсус, че до 1990 година ще настъпи ледников период, който да причини преместването на милиони хора, то значи през 2011 година

този ледников период трябваше вече да е в пълна сила. Управляващият елит в крайна сметка не измисляше кризи; напротив, опитваше се да скрие от обществеността страховития ефект от действителни кризи, за да избегне паниката, рухването на цивилизацията и изгубването на своята собствена власт.

Сега, докато седеше на стола пред компютъра си и отпиваше от освежаващата домашна кола, чу над себе си любопитен шум от плъзгане, който бързо се усили до степен да стане дразнещ — сякаш Филдинг живееше под змиярник. Той предположи, че вятърът някак бе проникнал в таванското помещение на „Пендълтън“ и гони сам себе си между подпорите и ребрата; след малко звукът утихна.

Налагайки тоталитарен контрол над световните медии, Управляващият елит никога не млъкваше, агресивно сипеше лъжи по двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата, за да прикрие редица ужасяващи истини от лековерната аудитория. Героични учени, въпреки предоставената от богатите правителства финансова поддръжка, смело предупреждаваха за наближаващите катаклизми с цел всичко да прилича на заблуда, когато катаклизмите не настъпят — само дето те все пак настъпваха, но бяха прикривани от Управляващия елит.

Филдинг беше достигнал до този извод, докато гледаше репортаж на живо уж от Канада, но успя да зърне една или дори две палми във фона на кадъра. Веднага разбра, че този репортаж не е от Канада, че се опитват да го представят за Канада, но снимат в Джорджия точно както филмовите режисьори имитират нощни снимки през деня. Бяха направили гаф. А Филдинг Удел ги беше спипал. Нямаше причина да представят Джорджия за Канада, освен ако Канада не беше покрита със стотици метри лед, който един ден щеше да се разпростре и да покрие по-голямата част от Съединените щати.

Първоначално изглеждаше, че заплахата от глобално затопляне не е съвместима с настъпващия ледников период, но след като се замисли върху тази теория, откри отговори на всичките си въпроси. Очевидно групите от учени, подкрепящи двете твърдения, бяха прави: ледената епоха и смъртоносното глобално затопляне настъпваха едновременно, като първото превземаше света откъм Северния полюс, докато второто си проправяше път от Южния полюс на север. Накрая човечеството щеше да бъде ограничено около екватора, приклекчено

между челюстите от убийствен студ и изгаряща жегга. Управляващият елит прикриваше тези противоречиви заплахи с подправяне на новините от Южна Америка, създаваше пълни с подробности измислици за случващото се там долу и ги продаваше като новини, за да създаде убеждението, че милиони хора са загинали заради сушата, от недохранване, от горещините, горските пожари, както и при безбройни инциденти на спонтанно самозапалване.

Това означаваше, че на Земята няма различни държави със собствени интереси, а една полицейска държава с добре прикрито диктаторско управление, ръководещо правителства от марионетки, за да прикрие истината за света. Всички новини и предавания бяха подправени, а хората, които твърдяха, че са пътували скоро до Канада, или лъжеха, или бяха с промити мозъци, същото важеше и за прекаралите прекрасна ваканция в Перу и Чили.

Най-голямата неразкрита мистерия оставаше идентичността на Управляващия елит. Не бяха просто неуловими или потайни. Бяха невидими като призраци, всемогъщи и злонамерени духове, които присъстват навсякъде, но в същото време никога не показват лицата си. През годините Филдинг беше обмислял всякакви възможности и не беше изключил нито една от тях. Е, беше изключил масоните, ордена на Цион и Римокатолическата църква, както и евреите като заподозрени в ролята на злодеите, тъй като представляваха такова клише, че не биха могли да служат за друго освен за отвличане на вниманието, и защото всички, които ги мразеха до степен да се организират срещу тях, се бяха доказали като бълнуващи лунатици, с които Филдинг не желаше да има нищо общо. Той клонеше към теорията, че може би оцелели от изгубения континент Атлантида, които сега живеят в подводна суперцивилизация, действат задкулисно, или пък случващото се бе дело на извънземни или на Братството за опазване на лосовете, което никой не би заподозрял в конспирация, но точно заради това се струваше съмнително на Филдинг Удел.

Остави чашата настрана и насочи вниманието си към компютъра, но в този момент чу глас — зловещ, приглушен и в същото време близък. Звучеше като телевизионен репортаж за ужасяващо събитие със стотици загинали. Филдинг разбираше донякъде за какво става дума, но не и какво се говори.

Обърна въртящия се стол с гръб към компютъра и направи пълен кръг, като се оглеждаше на всички страни, за да открие източника. Гласът сякаш звучеше от всички страни едновременно, а не от конкретно място. Реши, че идва от долния апартамент, въпреки че дебелият стоманобетонна конструкция обичайно не позволяваше преминаването на шумове от един етаж на „Пендълтън“ в друг.

Апартаментът му се намираше над два други на втория етаж. В единия не живееше никой и беше обявен за продажба. Другият беше на семейство Шелбрук, които бяха заминали на почивка. Филдинг беше убеден, че звукът идва от долния етаж, а не от таванското помещение, откъдето беше чул пълзенето.

Отново бавно се завъртя на стола си и докато достигне 360 градуса, беше съвсем сигурен, че телевизионният говорител — ако това беше, което чуваше — говори на чужд език, въпреки че не можеше да определи на какъв. С всеки миг тонът се променяше, ставаше по-тревожен, по настойчив, сякаш предупреждаваше за нещо.

Не, не беше предупреждение. Беше заплаха.

Филдинг беше достатъчно наясно със себе си, за да съзнава, че може и да е параноик, както онова момиче, струващо си да бъде вкарано в леглото, беше го обвинило. Това не означаваше, че греши за Тайния световен ред или за Управляващия елит или че обвинителната му теза е плод на заблуда. Можеше да е напълно прав, макар и параноичен. Двете неща не се изключваха помежду си. Всъщност, ако се окажеше прав, параноята беше предпоставка за оцеляването му.

Говорителят със сигурност декламираше на друг език, не на английски, но изведнъж гласът вече не звучеше като един, а като много, цяла банда мърморещи конспиратори, подканящи се един друг към действие, към атака, чудовищен акт, сега, веднага, незабавно.

Притеснен, сигурен че правилно е разгадал тона и намерението на говорителя, Филдинг се надигна от стола си.

В сградата се чу шум и той усети леки вибрации в пода. Нещо подобно се беше случило няколко пъти преди това, но той беше толкова погълнат от проучването в интернет, че не обърна особено внимание.

Различното бяха кръговете от синя светлина, покрили тавана. Всички метални предмети по бюрото — писалки, кламери, ножици —

се понесоха към тавана и затрептяха в искрящо синьо, а щом странната светлина изчезна, паднаха на пода.

В този нестабилен космос, белязан от непрестанни бедствия, всеки момент можеше да се случи всичко. Това не беше просто поредната теория на Филдинг, а една от истините, които беше разкрил. А сега очевидно предстоеше да се случи нещо ужасно.

24. ТУК И ТАМ

ВЪРНЪН КЛИК

Подразнен от нахлуването на Бейли Хоукс в територията му, Върнън се отпусна на стола си и потърси записите от камерата пред северното стълбище на партера и в мазето. Загледан в плазмения екран, той превъртя на картина въпросните няколко минути, но никой не се появи от стълбищната клетка, освен господин Голям герой от войната, самият Бейли Хоукс, около минута по-рано.

Върнън заговори:

— Ако наистина ви е подминала надолу, когато сте слизали от втория етаж...

— Там бях и ме подмина — прекъсна го нетърпеливо Хоукс, сякаш човек нямаше право да се съмнява в думите му заради купчината медали, които беше получил, задето беше очистил към петстотин невъоръжени мюсюлмански баби и бе подпалил внуците им.

— Как изглеждаше тази жена? — попита Върнън.

— Беше момиче. На седем или осем години.

Върнън повдигна вежди.

— Преследвате малко момиченце из сградата?

— Не съм я преследвал. Беше облечена странно. В нещо подобно на карнавален костюм. Мина покрай мен надолу по стълбите.

— Е, камерите не показват такова нещо. Освен ако още е на стълбището, мъртва или не.

Хоукс се опита да се престори на объркан, но Върнън със сигурност забеляза гузни пламъчета в лукавия поглед на финансовия съветник.

— Какво означава това?

— Нищо — отговори Върнън. — Единствено, че така или иначе не сме разгадали мистерията с липсващите двайсет и три секунди от предишната нощ. Може да става въпрос за обир, нещо в стил Розовата пантера, но вероятно е по-лошо. А сега и изчезването на това момиче.

— Каза, че името ѝ е София Пендълтън и баща ѝ е господарят на този дом.

— Бива си я историйката — подхвърли Върнън и огледа изпитателно Хоукс, с надеждата да получи интересна реакция за своята книга на пълните разкрития.

От земята под сградата се надигна шум, бързо се усили, а след това бавно заглъхна.

— Проклети глупаци — изсумтя Върнън. — Никой не е искал разрешение за взривове толкова късно през деня.

— Не е взрив. Ударната вълна е твърде дълга, за да е това.

На Върнън му се прииска да попита дали Хоукс го е научил, докато се е изиявявал като голям герой, взривявайки болници и начални училища, или просто си се е родил всезнайко. За да запази прикритието си обаче, за да е сигурен, че няма да привлече вниманието на адвокатите и органите на реда преди публикуването на книгата си, задържа устата си затворена.

— Нещо става тук. Нещо нередно — заяви Хоукс и бързо излезе от стаята на охраната.

— Нахлува тук, сякаш притежава тази стая — каза на себе си Върнън, — нарушава графика на охраната, иска от мен помощ, за да преследва момиченце, за бога, а после си тръгва без едно „благодаря“. Алчен, кръвожаден, самовлюбен, арогантен, лицемерен, невеж, перверзен негодник.

Насочи вниманието си към северния коридор на третия етаж. Още нямаше и помен от Логан Спрангълър. Естествено, дъртият досадник можеше да е напуснал апартамента на сенатора, докато Хоукс разсейваше Върнън.

— Самодоволен войнолюбец, подъл, алчен психопат — негодуваше Върнън. — Извратен, неграмотен сифилитик. Безчестен, самомнителен убиец на дечица. Расистка свиня!

САЙЛЪС КИНСЛИ

На партера при южния асансьор Сайлърс беше решен да стигне до стаята на охраната и да убеди пазача да евакуира „Пендълтън“ незабавно. Предвид факта, че проблемът не беше пожар или бомбена заплаха, а усещане, че в сградата се случва нещо нередно с

фундаменталния механизъм на времето, щеше да има нужда от цялата си способност да убеждава.

Колкото и да беше разтревожен и да копнееше да задейства алармата, той се поколеба да натисне бутона за повикване на асансьора заради изненадващия звук от гласове в шахтата зад плъзгащите врати. Десетки гласове, говорещи едновременно. Не можеше да определи на какъв език, въпреки че говореше четири и имаше бегли познания за още два. Фонемите и морфемите на тази странна реч звучаха не просто примитивно, а направо дивашки; ограничен език, развит в култура, лишена от състрадание, от хора, готови за насилие и способни на големи жестокости, хора, чиито вярвания и цели са напълно чужди на човешкия начин на мислене. Интуицията винаги бе тихо гласче, лек подсъзнателен шепот, но този път виеше като сирена и Сайлъс отдръпна ръката си от бутона в момента, в който съвсем тесният процеп между вратите на асансьора се освети в синьо, сякаш стените на шахтата искряха.

МАРТА КЪП

Марта започна да ръчка с ръжена от комплекта прибори за камина под канапето „Честърфийлд“, а Една вдигна поръбената си с дантела дълга вечерна рокля и обувките ѝ се показаха. Явно очакваше оттам да изпълзи нещо, не задължително южноамерикански гущер като Кобейн, по-скоро мишка, но все пак нещо неприятно, което да потърси убежище под полата ѝ и да се покатери по крака ѝ.

— Моля те, мила, не ръчкай така агресивно — помоли Една.

— Явно ръчкам в нищото.

— Ако ще го удряш, бъди нежна. Да не го ядосаш.

— Каквото и да е то, сестричке, няма да ни благодарят за грижите и да свалят шапка на излизане. — Тя престана да ръчка. — Отдолу няма нищо.

Високо на етажerkата Дим и Пепел изсъскаха в знак, че причината за отвращението и страха им още се намира в дневната.

Марта се отказа от канапето „Честърфийлд“ и започна да се провира между обемистите викториански мебели, които предлагаха редица възможности за скривалище на мишка... или на южноамерикански гушер.

— Нецо свръхестествено е — отсече Една, — няма да се уплаши от ръжен.

— Не е свръхестествено.

— Не можа да го видиш добре. Такива са свръхестествените същества. Бързи, с неясни очертания, загадъчни.

— Бърз, с неясни очертания и загадъчен — това е описание на първата изява на съпруга ми в спалнята, а не беше ни най-малко свръхестествен.

— Не, но беше сладък — отвърна Една.

От високото си укритие котките замяукаха и засъскаха още по-ожесточено.

Една се обади:

— Скъпа, канапето „Честърфийлд“!

Марта се обърна отново към издутото канапе и видя нещо да мърда в него. Тапицерията на неподвижните възглавници с пълнеж от конски косми приличаше на водопад в предния край. Под набраната материя нещото, което издуваше плата, беше с размери на котка, движеше се напред-назад в пълнежа яростно, но безмълвно. Явно се бе вмъкнало от дъното на канапето във вътрешността му.

Марта застана пред него, разтвори широко крака и вдигна ръжена над главата си.

— Може да е дух — отбеляза Една. — Недей да удряш дух.

— Не е дух — увери я Марта.

— Ако е добър дух и го удариш, това е светотатство.

Докато чакаше нещото в канапето да се забави или да спре на едно място, за да го удари силно още при първия опит, Марта попита саркастично:

— А ако е демон?

— Тогава е по-добре да не го закачаш, скъпа. Нека се обадим на господин Тран и да го оставим той да се справи с това.

Марта заяви:

— Ти си гениална в измислянето на рецепти за торти. Аз съм гений в бизнеса. Това е бизнес решение. Иди да изпечеш нещо, докато се справя тук.

Тапицерията на седалката на канапето „Честърфийлд“ се разпра и скритият натрапник изскочи сред дъжд от конски косми.

мики дайм

Докато Мики чакаше северния асансьор на третия етаж, „Пендълтън“ отново се разтресе. Той никак не се притесни от това.

Веднъж проследи двама мъже до кратера на вулкан във Филипините. Трябваше да ги убие, за да изпълни поръчка. Точно когато се канеше да дръпне спусъка, земята се разтърси от неочаквано леко изригване. Щом бялата лава попадна върху двамата мъже, плътта им се изпари, а костите им се овъглиха. Въпреки че Мики стоеше едва на пет метра от тях, нито капка не го засегна. Тръгна си със зачервено като след слънчево изгаряне лице.

Беше му харесала миризмата на разтопена скала. Метална, свежа, секси.

На следващия ден вулканът изригна с пълна сила. Тогава той беше на сигурно място в хотел в Хонконг с млада проститутка и спрей бита сметана. Беше вкусна.

След като вулканът не успя да му навреди, нищо нямаше да успее.

Возеше се с асансьора към сутерена. Вратите се отвориха. Мики тръгна по коридора.

Диагонално от дясната му страна на другия край на коридора вратата към стълбището се полюшваше, след като някой бе минал през нея. Той я гледаше как се затваря. Обичаше звука от тракването на езичето. Силен звук за финал.

Напомняше му изщракването на тежките ключалки на пътническите куфари, в които беше прибрал останките на сервитьорката на име Малори, малката ѝ сестричка и приятелката ѝ. Бяха изминали петнайсет години, откакто се беше отървал от трупове, но онази вълнуваща нощ беше останала така свежа в съзнанието му, сякаш всичко се беше случило в началото на същия ден. С невероятната сила на волята си се беше ограничил единствено в професионалните убийства, при все че в сърцето му все още се спотайваше онзи аматьор, който би извършил същото само заради удоволствието.

Наслаждаваше се на лекия аромат на хлор и чакаше да види дали някой няма да се върне през вратата. Може би звънването от пристигналия на етаж асансьор щеше да събуди любопитството на човека. Не можеше да рискува да има свидетел, забелязал го тук в този час.

След около половин минута Мики зави наляво към стаята на охраната. Отвори вратата и влезе вътре.

На смяна беше Мръсника. Клик Мръсник. Въпреки че бяха бивши ченгета, другите пазачи ставаха. Този Клик беше самодоволен задник, който постоянно кроеше нещо.

Клик се извъртя на стола си и попита:

— Да не би изведнъж да съм добил популярността на Джъстин Тимбърлейк? Какво ви води насам, господин Дайм?

Мики извади пистолета със заглушител от кобура под мишницата си.

С разширени от ужас очи при приближаването на Мики Клик проплака:

— На никого няма да кажа за бельото.

Мики го простреля два пъти право в сърцето. Ако преустановиш изпомпването на кръвта от сърцето на мига, ще има по-малко за чистене.

Излезе от стаята на пазача и се отправи към склада в сутерена, откъдето по-рано беше изкарал ръчната количка. Този път взе здраво платнище и два от ремъците за връзване на мебели при транспортиране, които висяха от един рафт на стената.

Чак когато се върна в стаята на охраната, се замисли какво беше казал Върнън Клик: „На никого няма да кажа за бельото“.

Още докато Мики беше малко момче, майка му го предупреждаваше никога да не вярва на мъже в униформа. Колко права е била.

ДОКТОР КЪРБИ ИГНИС

Облечен в дъждобран, с чадър в ръка, почти закъснял за вечерята с колега в „Топърс“, Кърби заключи вратата на апартамента си на втория етаж и в този момент ударната вълна достигна скалата, върху която беше построен „Пендълтън“. Специалистите по експлозиви от другата страна на Шадоу Хил работеха до по-късно от обичайното. Учуди се, че някой би платил извънреден труд за бързо строителство при тази икономическа обстановка, но предположи, че се надяват на подобрене в следващите години.

Вървеше забързан към западния край на северния коридор, а мелодията на китайската опера още звучеше в съзнанието му.

Изтананика част от любимата си ария.

Съседите от 2-Е, Черил и Хенри Кордован бяха в Европа от предишната събота и нямаше да се върнат поне още дванайсет дни, затова бяха оставили своя бретон шпаньол Бисквитка при сина си и неговото семейство. На Кърби му липсваше кучето. Два пъти седмично, когато семейство Кордован излизаха да вечерят навън, а той си оставаше у дома, оставяха му Бисквитка за няколко часа. Шпаньолът беше сладък и му правеше чудесна компания като за куче.

Преди три години и той си имаше компания, черен лабрадор ретривър на име Луси, но тя умря от рак. Загубата беше съкрушителна за Кърби и той едва наскоро се замисли да вземе ново куче въпреки риска да страда отново. Тропическите рибки бяха красиви за гледане, но не бяха кой знае каква компания.

Да седи на удобно канапе с главата на кучето в скута си, да мачка ушите му и да го потупва по главата помагаше на Кърби да проясни ума си и да постигне много по-голям напредък в теориите си и технологиите, които бяха донесли успех на института „Игнис“. Доброто куче носеше със себе си забележителен покой, стимулиращ ума и насърчаващ решаването на задачи дори повече от музиката или грациозния спектакъл на плуващите риби.

През последните три години беше дарил значителни суми на различни организации за защита на кучетата, гледаше „Кучета 101“ по „Анимал планет“ и се грижеше за Бисквитка две вечери в седмицата, но сега, когато стигна до северния асансьор, вече беше решил да вземе ново куче още преди Коледа. Често си мислеше, че светът щеше да е по-добър, ако кучетата бяха най-развитите създания на планетата, а човешките същества с всичката им гордост, копнежи и омраза никога не бяха еволюирали.

Вратите на асансьора се отвориха и от него излезе висок мъж във вечерно облекло. Движеше се като кралска особа по време на събитие от голяма важност. Природата го беше дарила със забележително лице, аристократичен нос, очи, сини като чиста дълбока вода, високо чело и снежнобяла коса.

Кърби отстъпи стъписан назад. Ризата, лицето и косата на непознатия бяха опръскани с прясна кръв.

— Господине, добре ли сте? Ранен сте.

Вечерното облекло беше мръсно, намачкано, протрито на места, сякаш човекът беше участвал в бой и се бе изкалял на улицата — при все че не беше мокър от дъжда. Видимо озадачен, той огледа коридора, двойните врати на апартамента на Треърн от лявата му страна и вратата за апартамента на Хоукс срещу него.

— Какво е това място? „Бел Виста“ е... нали така?

В тона му се долавяше повече от недоумение, гласът му притреперваше от уплаха или може би от отчаяние.

Като се вгледа по-добре, Кърби забеляза, че лицето му с патрициански черти е бледо и посърнало. Ужас пропълзя в сините очи.

— Какво ви се е случило? — попита Кърби.

— Това място... Къде е? Как съм се озовал тук? Къде се намирам?

Кърби се приближи, за да подхване окървавения мъж за лакътя, тъй като се олюляваше и явно се нуждаеше от опора. Преди да успее да го докосне, непознатият вдигна двете си ръце. Бяха изцапани с кръв.

— Почти успяхме, всичко остана непокътнато — измърмори той, — а после тези спори...

Кърби отново отстъпи назад и попита:

— Спори?

— Свидетел каза, че са безвредни, че няма от какво да се боим. Но и той участва в това, не бива да му се вярва.

Погледът на мъжа не спираше да блуждае по стените и таваните, лицето му се сбръчка от мъка, сякаш недоумението му изведнъж беше прераснало в пълно объркване, а възприятията, паметта и разумът му изневеряваха.

— Убих ги всичките. Господинът и госпожата, децата, прислугата.

Кърби се вгледа по-добре и забеляза, че официалното облекло не е обикновен смокинг. Приличаше по-скоро на изискана ливрея, униформа, каквато би носил високопоставен служител.

— Бяха заразени, сигурен съм, затова трябваше да ги убия всичките, дори и красивите дечица, Господ да ми е на помощ, трябваше да ги убия, за да спася света.

Обзет от внезапно чувство за надвиснала смъртна опасност и сърцебиене, Кърби заотстъпва от мъжа към вратата на северното стълбище.

Икономът, ако наистина беше такъв, очевидно не се интересуваше от Кърби, не искаше да му стори зло. Той промълви:

— Трябва да намеря още муниции, за да убия и себе си.

Тръгна по коридора и започна да става прозрачен, сякаш никога не бе бил истински, а само видение. Изчезна в стената към апартамента на Хоукс.

Кърби не вярваше в духове, но този май беше такъв — само дето кръвта, покапала от ръцете му, беше оставила трайни петна по пътеката в коридора.

УИНИ

Не можеха да използват асансьора, защото му имаше нещо, вътре се намираше огромна буболечка или нещо друго, което едва не изтръгна ръката му. От друга страна, се бояха да слязат по стълбите, затова с майка му останаха в апартамента на Сайкс, нямаше къде другаде да отидат.

Уини познаваше госпожа Сайкс бегло, поздравяваха се, когато се разминаваха в коридора или долу във фойето, и знаеше коя е Айрис, въпреки че тя никога не поздравяваше. Айрис беше с три години по-голяма от Уини и не можеше да общува с хората не защото ги мислеше за глупави и отегчителни — въпреки че много от тях бяха точно такива — а защото страдаше от аутизъм. Майката на Уини каза, че Айрис почти никога не позволява да я докосват и се разстройва, ако наоколо има много хора. Донякъде беше наясно с аутизма, защото беше чел за него, но напълно разбираше отношението на Айрис към околните, той също имаше проблеми. Винаги казваше нещо погрешно, глупаво или някоя пълна безсмислица, защото пелтечеше. Айрис не можеше да каже нищо, а Уини не знаеше какво да каже, значи бяха в сходно положение.

Начинът, по който госпожа Сайкс завъртя двете ключалки, сложи веригата и отново провери дали вратата е добре заключена, след като беше очевидно, че е, подсказа на Уини, че и на нея ѝ се е случило нещо зловещо съвсем наскоро и е силно уплашена.

— Може да заключвам нещо вътре с нас — каза госпожа Сайкс, — вместо да го заключвам навън. Освен това, след като успяват да минават през стените, за какво са ни ключалки?

Майката на Уини го погледна, а той направи гримаса, за да не разбере тя колко се е стреснал от думите на госпожа Сайкс. Каквото и да се случваше, беше истинско предизвикателство за усилията му да не се изложи като женчо.

— Трябва да ви покажа нещо — каза госпожа Сайкс. — Дано е още там. Или по-скоро да не е. Всъщност да. Дано да е там. Защото ако и вие можете да го видите, поне ще знам, че не губя разсъдъка си.

Уини отново отпрати гримаса към майка си, но тази не му се получи като предишната. Сега не само че не знаеше какво да каже; не знаеше и какво да направи с лицето си, нито пък с ръцете. Пъхна ръцете в джобовете си, но лицето нямаше как да скрие.

Госпожа Сайкс ги поведе през дневната, но забеляза, че Айрис не ги следва. Момичето просто стоеше, загледано пред себе си, със стиснати в юмруци ръце. Майка ѝ заговори особено, сякаш рецитираше откъс от стихотворение:

— Не се плаши. Ела с мен и не се плаши. Радвам се, че мога да ти покажа пътя.

Този път Айрис тръгна с тях, въпреки че изоставаше с няколко крачки. Минаха по коридора и влязоха в стая, която явно беше нейната, защото беше в момичешки цветове и навсякъде имаше натрупани играчки. Повечето от тях бяха зайчета, имаше няколко жаби, няколко смешни птички и една шантава катерица, всички плюшени и меки, не приличаха на истинските животни с остри зъби, убиващи се помежду си.

Уини се изненада при вида на толкова много книги, защото си мислеше, че аутистите не могат да четат добре или изобщо не могат. Очевидно Айрис четеше много. Разбираше защо. Книгите бяха различен свят. Ако си срамежлив, не знаеш какво да кажеш и никъде не се чувстваш на мястото си, книгите те отвеждат в свят, където си съвсем различен, какъвто пожелаеш. Уини не знаеше какво би правил без книгите си, вероятно щеше да обезумее, да започне да убива хора и да прави пепелници от черепите им, въпреки че не пушеше и не възнамеряваше да започва.

— Още е там — каза госпожа Сайкс и посочи към прозореца.

Нещо странно се беше вкопчило в прозореца под дъжда. По форма малко наподобяваше футболна топка, но беше по-голямо и плоско от долната страна, с много на брой късички крака, сякаш

създадени за придвижване по друга планета, и почти човешко лице, като се изключи фактът, че лицето беше разположено на корема.

Част от стратегията на Уини да не прилича на женчо включваше да не извърща поглед от екрана, когато гледаше страшен филм. Никога. Винаги успяваше да издържи на гледката и в най-страховитите сцени, като коментираше наум, шегуваше се с глупавия диалог и се подиграваше на лошите ефекти. Често си гълташе езика при разговор с другите, но не спираше да приказва със себе си. Оценяваше серийните убийци и психопатите по десетобалната скала „Изпусни се в гащите и бягай“. Откри, че в ролята на строг критик може да намалява страха си от всяко същество, преминало през екрана, и никога не даваше по-висока оценка от шест, което не се равняваше и на напишкване от страх.

Нещото на прозореца печелеше седем.

Не се напика от страх, въпреки че майка му извика от ужас, когато видя съществото, а госпожа Сайкс заговори за някакви мескалинови сънища, каквото и да беше това. Уини не издаде нито звук, с който да покаже обзелия го страх.

Айрис му помогна да запази самообладание. Не каза нищо, не погледна и дори не помръдна от мястото си до леглото, от което беше взела плюшено зайче с клепнали уши. Лицето ѝ обаче беше напрегнато и изглеждаше толкова ранима, че Уини се тревожеше повече за нея, отколкото за себе си. Струваше му се, че не е видяла нещото на прозореца, защото не би погледнала към него или към някого друго, още по-малко към чудовище, и му се искаше да се увери, че не го е зърнала случайно. Фактът, че в стаята ѝ са влезли двама съсед, предизвикваше такова напрежение у нея, че се виждаше колко ѝ е трудно да се контролира — ако беше видяла нещото на прозореца, вероятно щеше да изхвърчи като коркова тапа. Животът ѝ бездруго беше труден, не ѝ трябваша чудовища; на никого не бяха нужни, но още по-малко на нея.

Под „Пендълтън“ отново премина един от призрачните влакове по несъществуващи релси и по високия прозорец се покатери още едно същество като първото; единствената разлика беше, че лицето на корема му не беше мъжко, а женско, дори на малко момиченце, приличаше на изопачен образ в криво огледало. Устните се разтвориха и по стъклото бързо пробяга език.

Ако Уини и майка му бяха успели да избягат от „Пендълтън“, вероятно нямаше да се спасят от това, което се случваше. Може би извън сградата всичко беше още по-шантаво, отколкото вътре.

Подтикнат от вътрешна сила, която изненада и самия него, Уини се приближи до прозореца и дръпна шнура, за да спусне завесите, така че чудовищата да не ги гледат, а и те също да не ги виждат.

Преди майка му или госпожа Сайкс да са успели да възразят, той просто промълви:

— Айрис.

МАРТА КЪП

От седалката на канапето „Честърфийлд“ сред фонтан от конски косми изскочи нещо подобно на преплетени лъщящи вътрешности, но не кървави, а сиви на цвят. Вътрешностите на изкормен бозайник никога не биха се гърчили в спазми, както правеха тези, тъй че очевидно не излизаха от разпрания корем на животно, а бяха самото животно — дълго, подобно на памучно въже, прекъсвано от мускулни ивици — най-ужасната гледка, която Марта някога беше зървала наяве или насън.

Обзета от отвращение и погнуса, много по-силни от тези, които беше изпитвала някога към данъчните служби, Марта остана за миг като парализирана. Държеше ръжена с две ръце високо над главата си и беше обзета от толкова силно желание да удари с него, каквото не беше изпитвала от дълго време, ала ръцете ѝ бяха неподвижни, тялото не ѝ се подчиняваше, беше сковано не само от ужас, а и от мрачна почуда.

Дим и Пепел врецяха до небето, изоставили обичайната си кротост и послушание. Чу ги да се плъзват по етажерката, да скачат във въздуха и да се приземяват на меката мебел, преди бързо да избягат от дневната на някое по-защитено място.

Западните прозорци се озариха от силен блясък, цялото небе избухна, сякаш от рая и ада едновременно валеше Божието проклятие, а ангелите се сипеха в недрата на земята. Лампите примигваха в синхрон с проблясващата нощ и изведнъж помръдващата лъщяща маса върху канапето заприлича на илюзия, на светлинен ефект от проблясъците.

Светкавиците престанаха и лампите възстановиха пълната си яркост, при което се видя, че гадорията на канапето има черни паешки крака, стърчащи от намотаните потни черва, представляващи тялото, при това не само крака, а и сноп червени човки, които потракваха ли, потракваха, сякаш нетърпеливи да клъвнат нещо и да го разкъсат.

Като се отърси от кратката си парализа, Марта замахна с ръжена и видя как гротескното, подобно на тарантула създание, избледня и изчезна, преди месинговата пръчка да стигне до него. Ръженът удари канапето „Честърфийлд“ и от процепа на разпраната тъкан изскочиха конски косми, но не последва удовлетворително размазване и скимтене от болка. Преливаща от отвращение, страх и гняв от нахлуването в дома ѝ, тя стовари ръжена втори път, а след това трети и четвърти, преди да осъзнае, че няма мишена. Все още бясна, развълнувана и погнусена, не можеше да приеме факта, че гърчещото се чудовище се е изпарило във въздуха. Пусна ръжена, сграбчи предната част на канапето с две ръце и го преобърна, то падна на облегалката, но натрапникът го нямаше и отдолу. Видя дупката, която онзи звяр беше пробил в черната вата, за да се мушне между пружините, а оттам под тапицерията. Марта грабна отново ръжена, коленичи, сякаш никога през живота си не бе страдала от артрит, и започна да мушка в дупката на ватата с месинговата пръчка, с което изтръгна нестройни ноти от пружините, сякаш бяха струни на инструмент, на който се свиреше само в пъклената филхармония, но отново нямаше нито звук от живо същество.

Накрая се изправи на крака с ръжена в ръка и пулсиращи колене. Беше обляна в пот. Пред лицето ѝ падаха влажни къдрици. Дишаше тежко, а сърцето ѝ не беше било така силно от последната ѝ гонитба в спалнята с втория ѝ съпруг преди толкова много време.

Обърна се към сестра си за потвърждение, че и тя е видяла налудничавото видение. Изражението и позата на Една потвърждаваха реалността на събитието. Очите ѝ бяха ококорени като на бухал, устата ѝ — разтворена във формата на буква О от безмълвно изумление.

След кратко мълчание Една рече:

— Скъпа, не те бях виждала да действаш така от онова скандално заседание на Борда на директорите, на което размаха камшика, та да ги вкараш в пътя.

мики дайм

Свали колана с оръжието от трупа на Върнън Клик и го остави на пода настрани. Щеше да използва този пистолет за някой от следващите си удари, тъй като беше регистриран в службите по сигурността и щом бъдеше намерен на местопрестъплението, щяха да търсят проклетия Клик Мръсник. Малка шегичка.

След това Мики щеше да проникне в архивите на охранителните камери и да изтрие следите си от записите на всички камери. Нямаше да има доказателства за посещението на брат му Джери. Никакви догадки какво може да се е случило с Върнън Клик. Беше прикривал следите си по този начин в други градове. Знаеше какво да направи, че да не си личи намесата в дигиталните записи.

Повлече бързо Клик зад себе си във вратата на охраната през главния коридор в сутерена към входа на инсталационното помещение. Трупът беше увит в платнището, завързано с транспортни ремъци. Плъзгаше се лесно по настлания с плочки под.

Мики се наслаждаваше на усилието. Стегнатият му трапецовиден мускул формираше солидна връзка между раменете му. Делтоидните мускули. Яките трицепси. Беше в отлична физическа форма. С изрядно стегнато тяло.

Когато отиваше в къщичката си извън града, обичаше да усеща мускулите си, докато стои гол на двора в лятна буря. Да ги масажира силно. Да ги гали нежно. Лъснал от дъжда, сякаш бурята го беше смазала и поставила в пълен ред. Удоволствието беше двойно: получаваше ласки и самият той ги даваше, трепетът бе еднакво вълнуващ за ръцете и за тялото му.

Отключи вратата на инсталационното помещение с ключа, който беше взел от Клик. Тук бяха отоплителната инсталация на сградата, вентилационната и климатичната система, бойлерите за топла вода и редица електрически табла. Включи осветлението. Издърпа тялото през прага и затвори вратата.

Инсталационното помещение всъщност беше стая от подсилен бетон, широка около двайсет метра и дълга почти дванайсет. Вляво имаше редица от климатици с височина два метра. Вдясно — два различни по размер промишлени бойлера, като по-големият захранваше отоплителната система от четиритръбни вентилаторни конвектори, която позволяваше индивидуален контрол във всеки апартамент и всяка обща площ, а малкият — който също беше доста

голям — осигуряваше топла вода на обитателите. Отстрани и отгоре имаше плетеница от тръби, клапани, помпи, контролни прибори и друго оборудване, непознато на Мики.

Том Тран поддържаше инсталационното помещение чисто като операционна зала. Лабиринтът от техника промърка, изсвистя и забарабани, което прозвуча на Мики като симфония. Симфония на ефикасността.

В края на живота си майка му казваше, че човешките същества са просто машини, създадени от природата посредством еволюцията. Можеше да си добра или лоша машина, но това нямаше нищо общо с морала. Единственият стандарт беше ефикасността. Добрите машини вършеха работата, която бяха избрали, ефикасно и надеждно.

Мики определяше себе си като отлична машина. Работата, която беше избрал, беше да убива други машини от същия вид. Ефикасните действия му носеха повече вълнение и удовлетворение от секса. В секса участваха други хора, а те винаги го разочароваха, защото не можеха да достигнат неговата ефикасност. Лесно се разсейваха с безсмислени неща като привличане и нежност. В секса нямаше място за привличане и нежност. Огромните помпи в това помещение, работещи безспирно, бяха по-наясно със секса от повечето хора.

Спаркъл Сайкс и дъщеря ѝ отново изникнаха в мислите му точно като онази сервитьорка преди петнайсет години. Не го оставяха на мира. Появяваха се в съзнанието му голи. Отпъждаше ги, но те бяха настойчиви. Да бяха се отдръпнали. Да бяха престанали да го дразнят.

Извлече Клик до празното пространство в средата на инсталационното помещение. В пода имаше шахта със стоманен капак и плътно гумено уплътнение. След малко, когато Мики се върнеше с брат си, щеше да отвори капака на шахтата и да пусне двете тела в последния им дом, толкова дълбок, че никога нямаше да открият останките им. Дори гробищните плъхове не биха слезли чак дотам за пиршество с два трупа.

БЕЙЛИ ХОУКС

Бейли отвори вратата на стълбището на втория етаж и пристъпи в коридора, а доктор Кърби Игнис извика от изненада. Леко набръчканото му лице, което очевидно му беше придавало вид на чичко и като млад, но на петдесет вече го караше да изглежда като

добродушен дядка, беше бледо и влажно от пот. Обикновено Игнис вдъхваше усещане за мъдрост и непоколебима увереност, но сега изглеждаше разтревожен, като че ли беше очаквал друг, а не Бейли да се появи от стълбището, някой със зли намерения, който до днес не би имал място в „Пендълтън“, тая обител на безопасността.

Бейли попита:

— Какво има? Какво видяхте?

Доктор Игнис беше достатъчно наблюдателен, за да схване подтекста в думите на Бейли.

— И вие сте видели нещо. Нещо необичайно. Мъж в официално облекло ли беше, вероятно иконом, висок, с бяла коса и изцапан с кръв?

— Къде го срещнахте?

Игнис посочи петната от кръв по килима.

— Каза, че е убил всички — и децата също. Кои деца? В кой апартамент? И след това... — Докторът погледна намръщено стената до входната врата на Бейли. — Не знам... не знам къде отиде след това...

САЙЛЪС КИНСЛИ

На партера Сайлърс се отдръпна от южния асансьор и страховитите гласове, които кънтяха зад плъзгащите врати. Бяха многобройни като гласовете от някои сънища — настойчиви, заплашителни и в същото време нечленоразделни, думите не можеха да се различат, нетърпеливи възгласи на устремена орда, чиито подбуди не успяваше да прозре, но която неумолимо целеше да го унищожи. Спомни си събуждането си по-рано в този ден и звука от пълзене в стената зад леглото си. Гласовете от шахтата не приличаха на този звук, но несъмнено имаха същия произход. Насочи се към близкото стълбище и тръгна бързо към сутерена.

Твърде стар и скърбящ по своята Нора, за да се страхува, че ще загуби живота си, Сайлърс беше изпълнен със страх за съседите си и загрижен да ги предупреди и изведе от сградата. Отвори вратата долу внимателно и тихо, притеснен, че тромавото чудовище, което Пери Кайзър беше видял през 1973 година, същото, което вероятно беше убило един от работниците му, чака готово за нападение. Щом Андрю Пендълтън можеше да е тук жив толкова време, след като се беше

самоубил, тогава всеки и всичко от онзи период можеше да броди из сградата.

Южният коридор изглеждаше празен, водеше покрай складовите помещения към товарния асансьор в задната част и единственото живо същество беше мъж, който излезе от инсталационното помещение. Затвори вратата и бързо се отправи към отдалечения северен асансьор.

Сайлс не виждаше мъжа достатъчно добре, но беше почти сигурен, че това е господин Мики Дайм. Като член на Борда на директорите на асоциацията на собствениците Сайлс познаваше всеки от обитателите, но все пак не еднакво добре. Дайм му беше известен само по име, тъй като не беше особено общителен.

Щом Дайм се скри в асансьора, Сайлс излезе от южното стълбище и забърза към апартамента на началника по поддръжката. Почука лекичко на вратата на охраната. Никой не отговори и той потропа по-силно. Накрая отвори вратата и влезе вътре.

Пред пулта на охраната нямаше човек. Нямаше никого и при кафемашината, нито в кухненския бокс. Вратата на малката баня с мивка и тоалетна беше отворена, но и там беше пусто.

Според устава на охраната пазачът на смяна можеше да напуска поста си само ако е повикан по спешност някъде в сградата или два пъти за по петнайсет минути на равни интервали във вечерната и нощната смяна, за да обходи мазето, партера и вътрешния двор. До този момент обаче обхождането се правеше не по-рано от осем или девет вечерта, а дотогава оставаха часове.

Сайлс забеляза мокра червена удивителна на пода до един от столовете на пулта. Коленичи, за да я огледа по-добре. Дълга около два сантиметра кървава черта. Малко по-надолу — точка. Кръвта беше толкова прясна, че още не беше започнала да се съсирва, нито да засъхва по края. На пода под работното място лежеше коланът на пазача с кобура и пистолета му.

Устата на Сайлс пресъхна. Осъзна, че е дишал през нея често и плитко още откакто беше чул гласовете в асансьорната шахта. Чуваше ритъм, лудешкия ритъм на сърцето си; то биеше учестено, но още не панически, трепкаше в дълбините на гръдния му кош.

Противопожарната аларма можеше да се задейства или с дим до сензорите за пожар във всяко помещение или коридор в сградата, или от пазача, седящ пред този компютър. Като предпазна мярка

компютърът беше свързан към генератор, в случай че токът спре преди задействането на алармата.

Сайлс не знаеше как да предизвика подобно нещо, но беше убеден, че Том Тран знае. Отиде пред съседния апартамент и позвъни на звънеца. Чу отекването на мелодията вътре, но въпреки че позвъни три пъти, никой не отговори.

Коридорът в сутерена не изглеждаше различен от обичайното, ала създаваше променено усещане. За нещо нередно. Таванът не беше провиснал, нито стените се бяха огънали, но Сайлс почувства огромен товар върху сградата, сякаш бурята и небето над нея, цялата вселена бяха притиснали „Пендълтън“ с такава ужасна сила, че сградата щеше да рухне на парчета, а парчетата да се превърнат в пепел.

Бяха изминали много години, откакто беше специализирал криминално право, но Сайлс не бе изгубил интуитивния си усет за измама и злонамереност. Господин Дайм не беше се движил крадешком, напротив, поведението му бе на открит човек, ангажиран с напълно законни дела, но пък Сайлс не можеше да си представи защо му е на някого от обитателите да влиза в инсталационното помещение.

С нарастваща увереност не в това, че времето изтича, а че непонятното бедствие, свързано с времето, ще се стовари над „Пендълтън“, Сайлс трябваше да се върне на партера, за да попита Падмини Бахрати дали знае къде е Том Тран и дали тя може да задейства алармата.

Преди това обаче се почувства длъжен да се върне в стаята на охраната и да вземе захвърления пистолет. Не беше ходил на стрелбището от десет години. Нямаше желание да използва оръжието, но нещата невинаги се развиват според човешките желания. Извади и спрея с нервнопаралитичен газ и фенерчето от колана. Излезе в коридора и бързо отиде до съседната врата вляво. Не беше заключена. Влезе в инсталационното помещение.

уини

Айрис седна до масата в кухнята, стиснала здраво клепоухото зайче пред гърдите си, и започна да се клатушка напред-назад на стола си, като шепнеше на играчката си нещо, което Уини не успяваше да чуе, повтаряше го отново и отново.

Нещо у момичето — Уини не беше сигурен какво точно — го караше да иска да бъде смел. Не се дължеше на красотата на Айрис, а тя беше красива. При все че Уини беше твърде развит за възрастта си в много отношения, още беше малък да се интересува от момичета. Освен това тя беше прекалено възрастна за него, с три години по-голяма. Отчасти се дължеше на факта, че тя имаше нужда от книгите, както и той, и за разлика от повечето хора, които обичаха да обсъждат прочетеното в клубове, нито Уини, нито Айрис искаха да правят това. Тя — защото не можеше да говори, той — заради това, че неумението му да се изразява караше хубавите книги да изглеждат глупави.

Той не седна до масата при Айрис. Все още беше прекалено нервен, за да остане на едно място, обикаляше кухнята, разглеждаше чиниите зад стъклените витрини на някои от шкафовете и четеше бележките, които госпожа Сайкс беше нахвърляла за различни дни през декември на стенния календар: „Счетоводителят в 2:30, вечеря с Таня, доктор Абът, разпродажба на сирена“. Мъчеше се да прецени дали ябълките, крушите и бананите са грижливо подредени в плоската фруктиера в средата на кухненския остров, така че да приличат на жива картина, или просто са наслагани небрежно, което беше също толкова странно занимание, колкото и размишленията му дали случайно не е гей. Дори започна да брои плочките по пода, сякаш броят им — глупак, глупак! — беше съществена информация, която можеше да спаси живота на всички тях.

Слушаше също как майка му и госпожа Сайкс се опитват да се обадят по телефона в кухнята и от мобилните си телефони. Няколко пъти след набирането на телефонните номера се свързваха с хора, които говореха на чужди езици, чуваха се различни гласове едновременно, звукът напомняше на стадо пуйки. В един от случаите майка му се свърза с телефонистка в „Сити Бел“, различна от предишната, и тя също твърдеше, че годината е 1935, но не се държеше любезно като първата. Госпожа Сайкс изпусна своя телефон от изненада, когато стената в кухнята се освети от край до край от синя светлина.

Някои от предметите в шкафовете се разклатиха и задрънчаха. Няколко вратички на долния ред зейнаха, изпадаха чекмеджетата. От отворените вратички се изсипваха кухненски принадлежности, съдове от неръждаема стомана, прибори извираха от чекмеджетата и

привлечени, полетяха във въздуха към осветената в синьо стена, удряха се тенджери и тигани. Вилици, лъжици и ножове във въздуха създаваха усещането, че десетки полтъргайсти дрънкат в протест срещу лошата храна за духове като в старите филми за затворнически бунтове срещу новия комендант, който присвоява част от бюджета и храни хората с помия.

Светлинните вълни преминаха отдясно наляво през шкафове и изчезнаха, хаосът от литнали предмети внезапно секна и те се стовариха с трясък. Само че не се посипаха в безпорядък по пода, а се струпяха на странно крепящи се купчини, които гравитацията би трябвало да срине, но това не стана. След малко магнитните им свойства като че се изчерпаха, вибрирането престана, купчините рухнаха и всичко се разпиля по пода. След цялата тази суматоха в кухнята се възцари тишина като в дома на покойник, само Айрис скимтеше тихичко като кученце, което се е загубило и иска да си иде у дома.

Нито една от майките не се разпищя, не изпадна в истерия или в отрицание, както ставаше по филмите след странна случка. Уини се почувства горд и благодарен, защото и двете запазиха самообладание, иначе и той щеше да се побърка, нямаше да може да е смел заради Айрис.

Вълните от синя светлина напомниха на Уини за пулсиращите кръгове на телевизора и гласът, нареждащ „Унищожи“.

Подозираше, че и майка му мисли за същото, защото каза:

— Вероятно не е много безопасно да излезем при тези пълзящи навън същества, но вътре също не е безопасно.

Госпожа Сайкс отговори:

— Трябва да се съберем с повече хора. Ще е по-сигурно, ако сме много.

— Гари Дай е в Сингапур — отбеляза майката на Уини.

Долното ниво на мезонета на господин Дай беше в съседство с техния апартамент. Дай беше софтуерен факир и легенда в създаването на видеоигри и може би той би се ориентирал какво става и как да се оцелее през всички нива на играта.

— Съседите до нас са на гости при внука си — съобщи на свой ред госпожа Сайкс, — а крайният апартамент е празен, обявен е за продажба.

Майката на Уини предложи:

— Хайде да отидем до моя апартамент по северния коридор и да опитаме да намерим Бейли Хоукс от 2-С. Няма по-надежден човек в „Пендълтън“ при подобна ситуация.

БЕЙЛИ ХОУКС

Имаше две кутии с муниции на кухненския остров, Бейли ги беше донесъл от дрешника в спалнята си. Зареди двайсетте празни гнезда на деветмилиметровата си берета, докато слушаше разказа на Кърби Игнис за изненадващата му среща с аристократичния на вид изцапан с кръв мъж, който заявил, че е убил всички, а след това изчезнал в стената.

Докторът беше твърде интелигентен и практичен, за да губи време за лутане в рационални, но слабо вероятни обяснения от рода на тези, които предлагаха невярващите в НЛО: блатен газ, метеорологични балони, ята насекоми в преливащи цветове. Беше видял мъжа да изчезва в стената, но вместо да се усъмни в здравия си разум и надеждността на сетивата си, той бе започнал да преосмисля личната си дефиниция на думата „невъзможно“.

— Не съм наясно с цялата история — каза Бейли. — Сайлъс Кинсли от 3-С горе е историкът на „Пендълтън“. Той ще знае повече подробности. Някъде през трийсетте обаче семейството, което живеело в „Бел Виста“, било убито от иконома.

— Той би трябвало да е мъртъв сега.

— Абсолютно — съгласи се Бейли и натика останалите патрони в джобовете на самото си. — Ако не ме лъже паметта, самоубил се е след това.

— Не съм от тези, които ходят по спиритични сеанси.

— Аз също. — Бейли се сети за София Пендълтън и как си пееше „Стария крал Коул беше весела стара душа, весела стара душа“, докато слизаше по стълбите. — Но това не са духове. Става въпрос за нещо по-странно, по-голямо.

— Какво си видял? — попита Игнис.

— Ще ти разкажа по пътя.

— За къде?

— Към Марта и Една Къп от 3-А. Те са над осемдесетгодишни. Каквото и да става тук, не бива да бъдат замесвани.

— Може би всички трябва да останем незамесени — подхвърли Игнис.

— Може би да.

МИКИ ДАЙМ

Мики подкара ръчната количка с мъртвия Джери по северния коридор на третия етаж, обзет от носталгия по детството им. Капацитетът му от сантименталност се изчерпа още преди да стигне до ъгъла и да натисне бутона на асансьора.

Джери беше брат на Мики, но също и проблем. Проблем, който той беше решил. Майка му казваше, че силният действа, а слабият реагира. Казваше още, че слабият изпитва разкаяние, а силният триумфира. Казваше, че слабият вярва в Бог, а силният — в себе си. Казваше, че и слабият, и силният са част от хранителната верига, затова е по-добре да изядеш, вместо да бъдеш изяден. Казваше, че силният притежава гордост, а слабият — примирение, че е горда от своето смирение и скромна в гордостта. Казваше, че властта оправдава всичко, а абсолютната власт оправдава абсолютно всичко. Тъй като прочута калифорнийска винарна й плащаше щедро да направи реклама в списание и по телевизията в рамките на кампанията им „Какво пият изисканите хора“, тя беше обявила, че едно силно каберне совиньон играе централна роля в човешкия живот, че е метафора за трансценденталност и съществено средство за преразпределяне на шик, че е голямо изкуство и литература, събрани в бутилка. Тя твърдеше, че да осъждаш Каин за убийството на Авел е равносилно на това да упрекваш силното вълче, задето изсуква млякото на майката, вместо да го сподели с хилавото, чието оцеляване би донесло на глутницата само вреда.

Мики не разбираше всичко, което майка му казваше през годините, отчасти защото говореше и пишеше толкова много, че никой не можеше да издържи на темпото ѝ. Той обаче знаеше, че всичките ѝ думи са мъдри. Повечето бяха проникновени.

Кабината на асансьора пристигна на третия етаж. Мики вкара брат си вътре.

САЙЛЪС КИНСЛИ

В инсталационното помещение всички лампи светеха — рамки с флуоресцентни тръби, висящи на вериги от тавана. Впечатляващите редици от сложни апарати бръмчаха по предназначение и създаваха усещане за такъв ред и нормалност, та Сайлъс почти беше готов да повярва, че в „Пендълтън“ нещата са наред, независимо от всичко, което беше чул и видял.

Затвори вратата след себе си.

— Има ли някой тук? Господин Тран? Том?

Никой не отговори и Сайлъс се зае да огледа пътеките между техническото оборудване. Внезапно погледът му бе привлечен към капака на шахтата в средата на помещението и вързопа до него.

Капакът на шахтата, който беше тук още от построяването на „Пендълтън“, осигуряваше достъп до тръба с диаметър деветдесет сантиметра, която проникваше в бетоновите основи на огромната сграда, дълбоки два метра и четирийсет сантиметра. Тръбата беше прецизно поставена, така че да заусти пробив в здравата скала отдолу.

Пробивът не беше дефект в скалата, а вулканична тръба с гладки стени, от която някога беше изригнала магма. Шадоу Хил и територията около него представляваха стабилна базалтова маса, изключително плътен вулканичен камък и риолит — вулканичната разновидност на гранита. Преди десетки хиляди години в края на вулканичната активност в този район, когато изригванията се бяха изчерпали, няколко дълги тунела бяха останали в твърдата скала, в това число онзи под „Пендълтън“ с приблизителна ширина между един и двайсет и един и петдесет метра.

В края на деветнайсети век, по време на строителството на великолепната сграда, околната среда не бе представлявала въпрос от такова значение както в наши дни. Никой не се бе замислял за вероятното замърсяване на подпочвените води при източването на водата от ваните, мивките и тоалетните на „Пендълтън“ в привидно бездънната вулканична тръба. По онова време градът бе имал значително по-малки размери и планирането на канализационна система едва бе започвало. Септичните ями бяха представлявали основно средство за събиране на отпадъчните води и вулканичната тръба с вместимост хиляди кубични метри се бе оказала евтина алтернатива, спестяваща нуждата от поддръжка.

Строителите бяха поставили капак на шахтата, за да осигурят ревизионен достъп в случай на малко вероятен проблем. С вдигането на чугунения капак вулканичната тръба можеше да поеме и функциите на отточен канал при спукване на тръба в мазето и така да предотврати наводнение. През 1928 година отточната вода от ваните, мивките и тоалетните в „Пендълтън“ бе отведена в обществената канализационна система, но капакът на шахтата бе останал.

С преустройството на „Бел Виста“ в „Пендълтън“ през 1973 година огромните бойлери на новата отоплителна и климатична инсталация бяха повишили риска от наводнение. Наличието на достъп до вулканичната тръба бе дало възможност на архитектите и предприемачите да си спестят инсталирането на огромни аварийни помпи, държани в постоянна готовност, и да разчитат на гравитачното оттичане в оригиналния проект.

Подпрян на коляно, Сайлс Кинсли се интересува не от капака на шахтата, а от навитото на руло платнище, което Дайм беше завързал с транспортни ремъци за мебели. Като опипваше вързоп с две ръце, той разпозна крака, почти със сигурност ръце и несъмнено глава. В единия край рулото се беше развило леко, тъй като възелът на ремъка се беше разхлабил. Сайлс бръкна и напипа темето на нечия глава. Къдравата коса и споменът за кървавата удивителна в необяснимо празната стая на охраната бяха основание да смята, че мъртвецът е Върнън Клик. Вулканичната тръба щеше да бъде неговият гроб.

Сайлс предположи, че това убийство вероятно бе свързано с трагедиите, случващи се тук на всеки трийсет и осем години. Фактът, че Дайм бе убил Върнън Клик, трябваше неизбежно да е свързан с разтърсването на земята, появата на възрастния Андрю Пендълтън във фойето, гласовете в асансьорната шахта и всичко останало. Но как точно свързано?

Беше още по-неотложно Падмини Бахрати да открие Том Тран или тя самата да включи противопожарната аларма, ако знаеше как. Изправи се на крака, тръгна през помещението и беше на три стъпки от вратата, когато нещо изтропа от другия край.

ФИЛДИНГ УДЕЛ

След като светлинното синьо силово поле се разпростира по тавана и привлече кламерите и останалите метални предмети, а с

изчезването на светлината те се посипаха по пода, Филдинг остана като прикован. Съзнанието му търсеше начин да отхвърли видяното, но явно това беше невъзможно. Управляващият елит го беше открил.

Научили бяха, че той знае.

Той знаеше. Първоначалното научно твърдение, свързващо живеенето в близост до електропроводи с по-големия брой заболяли от рак, отхвърлено впоследствие, се беше оказало вярно. Милиони умираха годишно, а ужасяващата истина се укриваше от политическата върхушка, която ограничаваше свободното слово на лекари и учени, и от поддръжниците им, които подправяха медицинските картони и смъртните актове.

Той знаеше. Твърдението, че химикалът алар, използван от производителите на ябълки, причинява злокачествени образувания, беше широко оповестено от известна актриса, а впоследствие оборено, само че и то беше вярно. Браво на науката, браво. Голяма част от фермерите, отглеждащи ябълки, фалираха, бяха закрити много работни места и затова Управляващият елит и последователите му застанаха на страната на търговията вместо на страната на здравето. Бебета умираха от ябълковия сок, малки деца — от ябълковото пюре, цели групи ученици — от пресните ябълки и ябълковия пай. Управляващият елит и недостойните му последователи обаче бяха подправили доказателствата и провеждаха кампания в защита на препарата алар. Сега повсеместно умираха невинни дечица и вероятно броят им беше толкова голям, че ги заравяха заедно в масови гробове.

Трепкащата синя светлина не се появи отново и той тревожно обиколи останалите стаи на апартамента, готов да се срещне с феномена на всяко друго място. Подозираше, че това може да са били лъчи за четене на мисли, с които да го проверяват за бунтовнически намерения. Ала му се щеше да вярва, че е нещо не толкова зловещо, че е по-просто като скенер за преброяване на населението, който Управляващият елит редовно използваше, за да определи скоростта на измиране на популацията и приближаването към изчезване.

Филдинг Удел знаеше. Изтъкнатият професор Пол Ерлих и група учени бяха обявили през 1981 година, че изчезващите видове са 250 000 годишно. Подобна катастрофа вещаеше, че до 2011 година — което означаваше тази година — на Земята няма да има живот. Наскоро някакви учени излязоха с твърдението, че изчезват само два или три

вида на година, което означава, че или са корумпирани, или семействата им са взети за заложници от Управляващия елит. Филдинг знаеше, че 250 000 годишно трябва да е правилната цифра, че по-голямата част от света в момента е пустош, а образите по телевизията до голяма степен винаги са били сложно планирани лъжливи специални ефекти, фалшиви като стъпването на Луната, показано пред света през юли 1969 година, а в действителност заснето в пустинята Мохаве. Горчивата истина: голяма част от Земята беше загинала с изключение на градските зони и предградията, покрити със защитни куполи от силово поле, в които гражданите с промити мозъци живееха в илюзия за изобилие и сигурност.

След като никъде не откри трептящи кръгове от синя светлина, Филдинг отнесе празната си чаша в кухнята, за да я напълни отново с домашно приготвена кола.

Понякога се чудеше откъде идва храната за хората под куполите като него самия, след като земеделската земя беше замърсена и неплодородна. Сети се за стария научнофантастичен филм „Зеленият сойлент“, в който се беше оказало, че революционна нова храна в свръхзамърсеното бъдеще тайно се приготвя от трупове. Чарлтън Хестън крещи: „Зеленият сойлент е човешко!“. Може би всички онези изтровени с ябълки дечица все пак не лежаха в масови гробове, а бяха откарани за преработване.

На Филдинг му беше трудно да изяде вечерята си, въпреки че приличаше на храната, която беше ял през целия си живот. Единственото, което го предпазваше от булимия, беше фактът, че в „Зеленият сойлент“ действието се развиваше през 2022 година, което означава, че оставаха още десет години, преди Управляващият елит да обрече човечеството на канибализъм.

Той се върна в главното си работно помещение пред компютъра с чашата кола в ръка. Възобнови разследването си в интернет, сондираше и сондираше в опит да проследи кой всъщност се крие зад Управляващия елит. Очакваше на вратата да потропа отряд смешници със съдебна заповед в резултат от сканирането на мозъка му със синята светлина, да изтрият паметта му с някаква джаджа, така че да не остане и спомен от всичката работа, която беше свършил през последните два десет години.

Нямаше да им се получи. Беше се подготвил. В спалнята държеше две папки, залепени на дъното на шкафчето за чорапи, съдържащи доклад от общо сто и четири страници за обвинителния акт срещу Управляващия елит. Докладът започваше по следния начин: „Най-големите злодеи на този свят са изтрили част от паметта ви, но тук се разкрива голямата истина за онова, което са ви ограбили“. Ако му отнемеха миналото, в крайна сметка щеше да намери папките и да преоткрие своята цел и съдба.

ЛОГАН СПРАНГЛЪР

Не знаеше колко дълго беше стоял в тоалетната в апартамента на сенатора, загледан в почернелите си нокти. Вече не изглеждаха като нокти, а по-скоро като десет извити прозорчета, през които виждаше абсолютната тъмнина в ръцете си.

Логан си спомни за убиец, когото беше арестувал преди трийсет години. Казваше се Марсдън, беше около трийсетгодишен и обичаше да убива и изнасилва. Беше си признал, че желанието му да убива е толкова силно, та понякога забравял да изнасили жертвите си преди това. У Марсдън нямаше раздражителност или хиперактивност, типични за повечето психопати. Беше спокоен като овца, пасяща на ливада, засята с марихуана, и твърдеше, че е бил в същото състояние по време на убийствата. Обясни, че вътрешният му свят е безкрайна тъмнина, че си спомня целия си живот, но може да възпроизведе в съзнанието си единствено случки, ставали през нощта. Когато спял, сънищата му винаги се разигравали на тъмни места, понякога до такава степен лишени от светлина, че насън бил спял.

— Аз — заявяваше той с гордост от себе си — съм толкова тъмен отвътре, че несъмнено и кръвта, която тече във вените ми, е черна.

Загледан в черните си нокти, Логан не се чувстваше притеснен, а спокоен като Марсдън. Беше в невероятен мир със себе си, почувства се издигнат над бурята и сенките, напълно невъзмутим. Не помнеше защо се намира в тоалетната на сенатора, нито защо ноктите му са черни или какво е възнамерявал да прави след това.

Миг — или часове — по-късно той се озова в спалнята на сенатора, без да има спомен как е стигнал там. Прекоси стаята и отвори стъклената врата на просторната душкабина. В нея имаше

вградена мраморна пейка в тон със стените, функционираща и като парна баня. Включи парата, мина през стаята и изгаси лампите. Вървеше в непрогледния мрак и някак налучкваше пътя, върна се в душкабината без нито една погрешна стъпка. Влезе и затвори вратата след себе си. Седна напълно облечен на мраморната пейка и облаците от пара го обгърнаха.

Нуждаеше се от тъмнина, влага и топлина. Само за мъничко. Нямаше къде да ходи или нещо да върши. Можеше да си почине малко. Тъмнина, влага, топлина. Започнаха да му се явяват откъси от миналото му, обикновени моменти от живота му, не в определен ред и без връзка помежду си, приличаха на кратки филмчета, но бяха единствено неща, които му се бяха случвали през нощта, също като при Марсдън. Сред абсолютната тъмнина на банята без прозорци и не така тъмните си спомени въздъхна леко и вдиша гъстата топла пара, която го успокои. Тъмнина, влага, топлина. Пое и трите, изпълвайки се с тъмнина, влага и топлина. Беше спокоен, отпуснат, напълно овладян. Завладян. Нямаше къде да ходи и какво да прави. Скоро нощните спомени от живота му избледняха и вътрешният му свят се затъмни повече и от банята, в която седеше. За кратко се опита да открие един спомен или друг, каквото и да е, но беше слепец в лабиринт от празни стаи. Така или иначе нямаше къде да ходи, нито нещо да върши, не беше нужно да бъде някой. Отпусна се. Престана да изучава вътрешната си тъмнина. Престана да мисли. Беше в мрака и мракът беше в него. След малко усети нещо дълбоко у себе си, което слепешком си пробиваше път.

мики дайм

Прехвърли ръчната количка през високия праг на инсталационното помещение и затвори вратата след себе си. Караше мъртвия Джери към трупа на Клик Мръсник.

Всички машини наоколо бръмчаха и бучаха. Мики намираше мащабното оборудване, без значение от предназначението му, за много секси. Мощ. Ефективност. Безкомпромисното преследване на целта.

Веднъж беше разгледал излязъл от употреба хангар за ядрени ракети. Интерконтиненталните балистични ракети и съпътстващата апаратура отдавна ги нямаше. Въпреки това мястото притежаваше

невероятен еротичен заряд. Влажният въздух миришеше на преседяла сперма.

Някъде в плетеницата от тръби се отвори предпазен клапан. Чу как водата потече под налягане по тръбопровода. Много секси.

Уплътнителният пръстен беше стегнат върху капака на шахтата. Той го повдигна. Прокара ръка по пръстена и дръпна силно. Печатът между капака и уплътнението се счупи и се раздаде свистене. Железният диск се отмести встрани, закачен на пантите отдолу.

Флуоресцентните лампи не успяваха да осветят черната дупка много навътре. От шахтата не потече нищо, което означаваше, че ако е свързана с дълбоки каверни, те нямат съществени отвори към повърхността. Разнесе се слаба миризма на вар, вероятно от масивните бетонови основи на „Пендълтън“, а не от вулканичния отвор отдолу.

Майката на Мики му беше казала за тръбата от лава. Чула бе за нея от Гари Дай, факира на видеоигрите и социалните мрежи. Самият Гари Дай беше научил за тръбата от брошурата, която получаваха собствениците след сключването на сделката. Майката на Мики не беше чела брошурата. Тя не четеше нищо освен собствените си есета и книги или материали, писани за нея. Мики не четеше.

Никой не знаеше със сигурност каква е дължината на вулканичната тръба. Специалистите смятаха, че вероятно е между два и четири километра, а може би и повече. Когато Андрю Норт Пембълтън построил имението си, бяха се опитали да измерят дълбочината на естествената шахта. Завързали оловна тежест с въженце и я спуснали на 456,5 метра, като смятали, че това е дъното. Когато обаче пуснали едновременно стоманени лагери с диаметър два и половина сантиметра, оказало се, че това е извивка в тръбата, на мястото, където вертикалният участък преминава в наклонен тунел. Лагерите се завъртели силно на завоя и се спуснали шумно по наклона.

Така и не ги чули да спират; звукът от падането им заглъхвал дълго, докато те пътували толкова, че от тръбата вече не се разнасяло ехото от шума им.

След като тунелът не се разширяваше повече от метър и петдесет при завоя — което вероятно беше така според вулканолог, цитиран в брошурата на собствениците — двамата мъртъвци можеха да заседнат там. Но Мики разчиташе, че четиристотин петдесет и шестте метра

спускане щяха да ги засият през завоя и да ги запратят далеч надолу по наклона.

През следващия месец щеше да идва в инсталационното помещение през няколко дни, да отваря капака на шахтата и да души въздуха. Ако замиришеше на разложено, щеше да знае, че не са минали през завоя. Тогава щеше да пробие дупка в някоя от огромните тръби, да наводни инсталационното помещение и да отмие трупите на по-далечно място за вечен покой.

Ако не се появеше миризма, тръбата от лава щеше да осъществи фантазията му за Спаркъл и Айрис Сайкс. Можеше да си мечтае как ги има, а също и как ги убива и изхвърля трупите им, което щеше да направи фантазията му по-завършена, отколкото само изнасилването. Надяваше се да ги засече скоро някъде по коридорите. Можеше да се опита да ги приближи достатъчно, за да усети аромата им и да разпали въображението си.

Щом Мики се извърна с намерението да прати тялото на Върнън Клик в дълго падане надолу, по стените на вулканичната тръба се появи спирала от синя светлина, проблесна през отворения капак на шахтата и се изстреля към тавана, където се разпръсна по бетона с лек пукот и бързо се разсея.

АЙРИС

Стаята ѝ е безопасна. Останалите стаи в апартамента са по-малко сигурни. Светът извън апартамента е опасен, непоносим. Толкова много хора. Винаги различни. Тя иска да остане в стаята си.

В стаята ѝ нищо не се променя. Промените са плашещи. Исква да е някъде, където няма промени. Стаята ѝ. Стаята ѝ.

Но майка ѝ я вика по начина на Бамби. Начинът на Бамби е да приемаш нещата каквито са. Да се довериш на природата и да обичаш света.

Толкова е трудно да обичаш света. Бамби вярва, че светът го обича, че е създаден за него. Айрис не вярва, че светът я обича. Исква ѝ се да вярва, но не е така, не може.

Не знае защо не може. Да не знае защо не може да обича света е също толкова лошо като да не го обича. В книгите светът изглежда достоен за обичане. Но тя не може да го обича. Бои се от него.

Като сърнето Бамби често се плаши. От язовеца. От сойките. От много неща. Той превъзмогва страха си. Той е прекрасен и умен елен, защото надраства всичките си страхове. Ето защо Айрис го обича. Завижда му. Но много го обича.

Плаши се да заобича някого друго освен Бамби. Или се бои да покаже любовта си. Обича майка си, но не смее да го покаже. Не може да диша, ако наоколо има хора. И най-лекото докосване я съсипва. Не може да понася да я докосват.

Не знае защо е така. Вечер в леглото си понякога се чуди защо е такава. Мислите за това само я разплакват. Когато е разплакала сама в тъмното, пожелава си животът ѝ да е като в книгите, не като този.

Може да обича Бамби, защото той не е в този свят. Той живее в света на книгите. На цял свят разстояние, може да го обича безкрайно, без никога да се приближава твърде много.

Сега майка ѝ я вика по начина на Бамби и Айрис се стяга, за да излезе от апартамента. Има едно момче Уини и майка му Туайла и положението е достатъчно лошо, има твърде много хора. А сега четиримата ще излязат от апартамента, което е равносилно на прекалено много хора, нови места, промени и още промени.

Айрис държи главата си наведена. Навежда я и си представя, че е Бамби. Ако ще живееш по начина на Бамби, по-добре да се опиташ да си Бамби, да мислиш като него.

Айрис следва майка си в коридора, Бамби винаги ходи, където майка му каже, че трябва. Завиват зад ъгъла към задната врата за апартамента на авторката на песни. Айрис е била в коридора преди, но никога не е била в апартамента на тези хора. Сега всичко е ново. Ново и опасно, враждебно. Всичко е враждебно. Всичко, всичко.

Трябва да го направи познато и дружелюбно. Трябва да бъде Бамби, а това наоколо ѝ трябва да е гората, само тогава и двамата ще са смели и в безопасност. Опитва се да гледа право в гърба на майка си. Естествено, с периферното си зрение вижда разни неща, неизбежно е, когато бързо се оглежда вляво и вдясно, но се опитва да си представи, че са нещо различно, че са част от любимата ѝ гора.

Думите изникват в съзнанието на Айрис, запаметени след многократното четене на прекрасната книга: „Навсякъде наоколо растяха лешникови храсти, дрян, шипки, бърз. Високи кленове, букове и дъбове образуваха зелен покрив над храсталаците, а помежду тях от

тъмнокафявата земя бяха изникнали папрат, зеленика и градински чай...“.

Майка ѝ и Туайла си говорят, момчето също говори с тях, но Айрис не може да понесе тежестта на онова, което си казват. Ако следи разговора им, това ще я съсипе. Ще я съсипе, съсипе. Унищожи, това казваха. „Унищожи“ означава да убиеш.

Вместо това Айрис слуша песента на гората: „В гората отекваха безброй гласове и от тях тя бе изпълнена с весело вълнение. Горските млечници не спираха да се радват, гълъбите гукаха, косовете свирукаха, синигерите чуруликаха...“.

Излизат през външната врата на странния апартамент, отиват в друг коридор, където Туайла звъни. Там има мъж, когото наричат Бейли, и друг, към когото се обръщат с „доктор Игнис“. Пак са на ново място.

Това е прекалено, новите неща не спират да я засипват, промените са непрестанни, непоносимо е.

Отчаяна, Айрис се предава на гората, тя се появява в съзнанието ѝ и я обгръща, както обгръща Бамби: „От земята изникнаха цяла армия цветя, напомнящи пъстри звезди, и почвата на сумрачния горски килим заблестя с безмълвно пламенно и пъстроцветно веселие...“.

МАРТА КЪП

Не беше сигурна кое е по-лошо: неземното същество, което изскочи от канапето, а след това изчезна, като остави разкъсана дамаска и разпилени конски косми, или изражението на Една, което сякаш крещеше „казах ли ти“, и нейното задоволство, че вярата ѝ в агресивна демонична сила е потвърдена от странния инцидент. Като се замислеше, май самодоволното лице на Една беше далеч по-лошото от двете, защото, ако чудовището от канапето „Честърфийлд“ се появеше отново, можеше да го удари безмилостно, но нямаше как да използва ръжена за камината срещу сестра си.

Все още вдигнала полата на вечерния си тоалет, Една заговори:

— Убедена съм, че ако отец Мърфи беше видял това нагло създание, нямаше да го е грижа дали вярвам в Голямата стъпка, или в древните астронавти. Щеше да напръска със светена вода, миро и соли и незабавно да изрече молитва срещу злото силно, колкото му глас държи.

Марта беше наясно, че като не пуска ръжена, признава твърдението на сестра си, но със сигурност нямаше намерение да го остави, да изпие чаша топло мляко и да си легне. Дори Една да повикаше отец Мърфи, за да извърши екзорсизъм на къщата, вместо на човек, и дори той да се съгласеше, Марта щеше да изтърпи ритуала, готова да размаха приятно тежкия месингов ръжен.

— Какво следва? — попита Една.

— Какво имаш предвид?

— Освен че ще повикаме отец Мърфи — отвърна Една, — какво още трябва да направим, какво да очакваме, как да се подготвим?

— Може нищо повече да не се случи.

— Ще се случи нещо — заяви уверено Една, едва ли не със задоволство, сякаш появата на демони беше тъкмо нужното събитие, което да пребори монотонността на дъждовна декемврийска вечер.

Преди Марта да е успяла да отговори, подът беше облян от трепкаща синя светлина. Тя изпита чувството, че е застанала сред гъста светеща мъгла.

Ръженът помръдна като пръчка за търсене на подземни води, едва не го изпусна от ръцете си. Стисна го бързо, но ръженът дръпна ръката ѝ надолу и върхът му докосна зловещото сияние.

В този момент останалите прибори за камина и стойката им не просто се устремиха към светлината, а се блъснаха в нея, сякаш привлечени от гигантска сила. Синьото, което обграждаше Марта, се измести през стаята, сякаш засмука украсената с орнаменти решетка на камината към огнището, и изфуча през комина.

САЛИ ХОЛАНДЪР

Легнала на кухненския под, Сали почувства как и последните ѝ кости се предават на разпростиращия се студ. В топлата ѝ плът се беше образувал леден скелет. Никога преди не беше усещала физиката си така ясно. Макар и още парализирана, беше наясно с положението на всяка от своите двеста и шест кости, точната форма и начина, по който се свързваха отделните сектори, за да формират черепа. Знаеше какво е състоянието на всяка става: ямките и закръглените глави в раменете и бедрата ѝ, сферичната става на врата между втория и третия прешлен, елегантните елипсоиди на китките ѝ, гъвкавите свивки на пръстите, раменете и коленете ѝ. Сали усещаше синовиалната мембрана,

обгръщаща ставите ѝ, и лепкавата синовиална течност, която сълзеше и ги смазваше. Чувстваше влакната на всяка поддържаща връзка, сухожилията и мускулите, създадени да приведат в движение целия скелет при подаден сигнал. Сякаш тялото ѝ бе придобило изострен усет за самото себе си също какъвто имаше съзнанието ѝ.

Страхът ѝ беше изчезнал, като че ли наред с останалите неща, които демонът беше излял в нея, имаше успокоително. Вече не изпитваше притеснение, нито дори най-леката неувереност. Беше напълно спокойна като при медитация, не беше изпаднала в летаргия, а по-скоро в смирение пред неизбежната трансформация.

След като беше служила за боксова круша на съпруга си, събра куража да го напусне и да се разведе и постигна самоуважение преди повече от двайсет години, като оттогава бе имала силата никога повече да не се поддаде по този начин на друг. Силата на духа, с която се гордееше, ѝ помагаше да избегне апатията, да се отдаде на чувствата и надеждата, да не се предава пред нищо — до този момент, в който се беше предала пред това почти сладостно очакване.

Скелетът ѝ започна да губи своята цялост. Усети как нещо в него мърда, сякаш костният ѝ мозък беше оживял и се движеше насамнатам из кухините, които го помещаваха. Почувства как костите на ръцете и краката ѝ постепенно се удължават. На пръстите на краката — и навсякъде другаде — порастаха допълнителни кости. Още нещо се случваше в ставите ѝ, тя почувства образуването на хрущяли за новите сгъвки.

В съзнанието ѝ изникнаха понятията върколак и човек котка, но без да предизвикат тревога. Вместо това възможността за трансформация ѝ се стори интригуваща и колебанието беше изместено от предпазлива готовност да изчака и да види какво ще се случи, да повярва, че промяната може и да е за добро. Част от нея си даваше сметка, че тази реакция не е нормална и вероятно е предизвикана от химично въздействие. Подозираше, че тялото ѝ е било препрограмирано, както и съзнанието. Дори това прозрение не я притесни, нито фактът, че дясната ѝ ръка, просната на пода пред лицето ѝ, където можеше да я види добре, се удължава. На всеки пръст се беше появила по още една сгъвка и още една фаланга, костите се издуваха под кожата, тя се разтягаше, разцепваше се и после отново се събираше.

Намерил прикритие зад високите бръмчащи климатици, Сайлъс наблюдаваше Мики Дайм през пролуката между две от машините. Каквото и да беше натоварил на ръчната количка, увито в одеяло, явно възнамеряваше да го пусне в шахтата заедно с трупа на Върнън Клик.

Прекарал живота си в адвокатски кабинети и съдебни зали, Сайлъс уважаваше закона, дори го обичаше въпреки решимостта на политиците да наложат още повече византийски канони и въпреки недостойните цели, пред които някои хора отстъпваха. Нямаше никакво желание да допусне Дайм да се отърве от уликите за углавно престъпление. Никой не знаеше колко дълбока може да е вулканичната тръба, дали не се излива в подземно езеро или река, която да отнесе трупа, така че да не бъде открит, особено пък при този катастрофален бюджетен дефицит и настоящите проблеми в икономиката, непозволяващи скъпо и безперспективно издирване дълбоко под земята. Сайлъс обаче беше стар човек, чувстваше се по-стар с всеки изминал ден; беше въоръжен, но не особено убеден в запазената си форма като стрелец. Не можеше да се мери с Дайм, който беше наполовина на възрастта му, в добра физическа кондиция и очевидно напълно безскрупулен.

Освен това си спомни за иконома, който през 1935 година беше ликвидирал семейство Осток и целия персонал, преди да се самоубие, „за да спаси света от пълен мрак“; възпроизведе в паметта си налудничавите писания в дневника на Андрю Пембълтън от страниците, оцелели при опита да ги изгори. Каквото и да се беше случвало в тази сграда на всеки трийсет и осем години, вероятно лудостта не беше последствие, а част от ставащото, негов симптом. Гледаше как Дайм отваря капака на шахтата и се чудеше дали е обикновен убиец, отнел живот заради собствения си интерес, или по подобие на иконома Толивър е под въздействието на някакъв токсин или окултна енергия.

В мига, щом му хрумна фразата „окултна енергия“, от дупката под капака бликна ярка синя спирала, стресна Дайм, изви се към тавана като празничен фойерверк, достигна до бетона и се разпръсна. Би го нарекъл светлина, но светлината не можеше да приеме форма на

пружина и да бъде запратена стремително нагоре. След първата спирача се появи втора, значително по-голяма и ярка, а след това трета.

При третото синьо завихряне железният капак на шахтата разхлаби пантите, изстреля се към тавана и се закрепил там, докато светлината спря да пулсира; веднага след това дискът падна, издрънча на бетонния под като топовен изстрел, подскочи на ръба си и се изтъркаля, подобно на гигантска монета.

МАРТА КЪП

След като украсената с орнаменти решетка на камината се смачка, прегъна се като лист хартия и беше засмукана към огнището, Марта захвърли ръжена и се запъти бързо към спалнята си, където държеше по-сериозно оръжие в чекмеджето на нощното си шкафче. Няма как да застреляш магнитното поле или каквото и да представляваше тази синя светлина, но можеш да гръмнеш гротескното, омразно гърчещо се нещо, разпрало канапето ти, ако не се е изпарило, преди да си успял да дръпнеш спусъка.

АЙРИС

Искат да останат заедно, но искат също да се качат на третия етаж, за да видят някакви жени горе. Вече има прекалено много хора. А сега ще станат дори повече.

Един глас не е проблем. Ако са два, трудно е да ги слушаш. Сега вече са пет и не говорят на нея, през половината време е просто жужене на оси, ято оси в стаята; думите се блъскат в лицето ѝ, подобно на пърхащи криле; жужене, жужене, всеки момент думите ще започнат да я жият, да я жият, докато не може повече да издържи, докато не започне да пици, при все че не иска да го прави, а ако започне да пици, може да започне и да удря, въпреки че тя почти никога не удря и не иска да го прави, не иска никога да го прави.

Опитва се да спре гласовете, да чуе звуците на гората, както ги описват в книгата: „... фазаните пицяха шумно и пронизително. Зовът на сокола стана по-остър и се издигна над короните на дърветата, а дрезгавият хор на свраките не млъкваше“.

Животинските звуци не са проблем. Гласовете на животните не искат нищо от теб, не ти задават въпроси, не очакват да им отговориш.

Гласовете на животните са успокояващи, както и останалите звуци на гората.

„... падащите листа шушнеха сред дърветата. Пърхаха и шумоляха безспир и с деликатен сребрист шум се сипеха на земята. Прекрасно бе да се събудиш сред него, прекрасно бе и да заспиваш на този загадъчен и меланхоличен шепот.“

През животинските звуци и шумоленето на листата Айрис чува гласа на майка си, пробил защитната гора, която е издигнала около себе си; вика я отново по начина на Бамби. Заради любовта към този елен, който живее на цял свят разстояние от нея, в света на книгите, и от любов към майка си, която никога не успява да покаже, Айрис тръгва с наведена глава след глутницата. Вървят, качват се и отново вървят, има врата, зад вратата — нов апартамент и гласовете на две възрастни жени, които звучат толкова мило, че тя се осмелява да ги погледне.

Едната има оръжие. Айрис веднага се отдръпва сред разлистените клони в съзнанието си към момент от ранните дни в живота на сърнето, когато Бамби е ужасен от гледката на невестулка, убиваща мишка.

„Накрая Бамби попита разтревожено:

— И ние ли трябва да убием мишка?

— Не — отвърна майка му.

— Никога ли? — попита Бамби.

— Никога — гласеше отговорът.

— Защо? — облекчено промълви Бамби.

— Защото ние не убиваме — отвърна простичко майка му.

Бамби отново се развесели.“

САЙЛЪС КИНСЛИ

Вместо четвърта спирала от синя светлина от отворената шахта изригна бляскав поток: фссс. Наситен с цвят, това не беше обикновен прозрачен светлинен лъч, а замъглен, в който бушуваха видими течения. Устреми се нагоре и приличаше повече на вода под налягане

от спукана тръба, отколкото на светлина. Сиянието освети всичко в помещението в синьо — бетона, климатиците, тръбите, бойлерите, лицето и ръцете на Мики Дайм и бялата му риза, дори сенките бяха озарени в сапфирени багри. В момента, в който капакът на шахтата се откъсна от пантите, часовникът на Сайлъс завибрира на китката му, катарамата на колана се притисна в корема му, пистолетът на охранителя в джоба на дъждобрана се удари в бедрото му. Тежките машини и бойлери бяха анкерирани към пода, но металните им корпуси заскърцаха и задрънчаха, сякаш щяха да скъсат нитовете и заварките.

Бурното излъчване продължи десет секунди. Може би петнайсет. Щом спря, ефектът от него отслабна. С изчезването на синия блясък от масивните стени се чу звук — зловещ високочестотен резонанс, постоянно променящ се като пиццещо свирукане от радио на къси вълни, като че ли стоманената армировка в бетона предаваше синята енергия под форма, различна от светлината, до всяко ъгълче в сградата.

Сякаш призован от странния звук, под „Пендълтън“ се надигна тътен. Колкото по-остро ставаше пищенето в стените, толкова повече се усилваше грохотът и когато двете стигнаха пиковите си стойности в един и същ момент, всичко се промени.

мики дайм

Всичко затрептя пред погледа му, сякаш в инсталационното помещение се издигаха горещи вълни, но той не усещаше топлина. Редицата от машини се размаза. Като че ли се нагънаха. Помещението изглеждаше като мираж. Стори му се, че може да изчезне като призрак оазис пред погледа на жаден пътешественик в Сахара.

Флуоресцентните лампи по окачените на вериги рамки угаснаха. Появи се слаба жълтеникава светлина, излъчвана от плафониери със странна форма — всичките различни — които ги нямаше преди миг и които придаваха на инсталационното помещение различен и обезпокоителен вид. Сенките бяха повече, по-тъмни и зловещи.

Техниката не издаваше нито звук. Цилиндричните бойлери и четвъртитите климатици бяха покрити с прах. По мърлявия под имаше изпадали и счупени флуоресцентни тръби, хартии и ръждясали инструменти. Остатъци от козина, пръснати кокалчета и цели скелета

предполагаха, че това място е било свърталище на гризачи известно време, но вече не е.

Беше хладно, макар и не толкова студено, колкото се очаква в декемврийска нощ без отопление. Мики усети миризма на мухъл, влажен бетон и бегло го лъхна на разлагаща се плът.

Капакът на шахтата беше на обичайното си място, като че ли никога не беше отскачал към тавана. Мръсночервен от ръжда и прахоляк. Каучуковият уплътнител около него беше нацепен и разкъсан.

Клик Мръсник се беше изпарил. Платнището и ремъците, с които беше омотан трупът, ги нямаше.

Мъртвият Джери също не беше там. Малкият му брат беше изчезнал.

Ръчната количка също.

Нямаше я.

Майката на Мики знаеше всичко. Ако това се беше случило на нея, вече щеше да има теория по въпроса.

Мики нямаше теория. Седеше онемял. Затвори очи. Отвори ги. Помещението все така не се променяше.

Трябваше да прочисти съзнанието си с ароматерапия.

Имаше нужда да прекара известно време в сауната.

Чувстваше се като глупак. Никога досега не се беше чувствал като глупак.

Майка му казваше, че глупостта трябва да бъде категоризирана като углавно престъпление, но при толкова много глупаци наоколо нямало да има достатъчно стомана за остриетата на гилотините, нито достатъчно палачи.

Липсваше му майка му. Повече от всякога. Чувстваше загубата. Повече от всякога. Остро и болезнено.

ТУАЙЛА ТРЕЪРН

Намираха се в апартамента на Къп и споделяха свръхестествените си преживявания, когато се случи. Беше подобно и все пак различно от начина, по който стената в стаята на Уини се набръчка като от вълнички, за да бъде сменена от гледка на запуснатост и разруха. Остър електронен звук се раздаде сякаш от скелета на сградата, а земята под „Пендълтън“ се разтресе като по-

рано. Туайла придърпа Уини по-близо в момента, в който всичко наоколо в просторната дневна се размаза, сякаш гледаха през напръскани от дъжд очила. Викторианските мебели, изящните лампи от опушено стъкло, класическите бюстове върху постаменти, произведенията на изкуството, папратите и килимите загубиха очертанията и детайлите си, като че ли се топяха. Само човешките фигури се виждаха ясно в тази невероятно импресионистична картина, все едно стаята беше рисувана от Моне, а хората — от Рембранд.

В пиковия момент на това явление, когато дневната на Къп се беше превърнала в размазано многоцветно петно, а видът на хората контрастираше с невероятна реалистичност, изживяването предизвика дезориентация. Туайла беше задушена от клаустрофобия, сякаш помещението, в което се намираха, се свиваше като мембрана около тях, като филм от пластмаса, затворил ги плътно отвсякъде; в същото време беше обзета и от агорафобия, напълно убедена, че светът ще изчезне и ще бъдат изхвърлени в тъмна празнота. Видя Марта Къп да седи решително с вдигната брадичка като остаряла Жана Д'Арк, калена от битки и вяра; страхът си личеше само в очите ѝ, зениците ѝ бяха разширени като отражения от оръжейни дула. Устата на Една Къп беше отворена, но не за да извика от страх, а от изумлението, което може да се види по лицата на децата в коледната сутрин, очите ѝ блестяха от вълнение, сякаш никога през живота не ѝ беше хрумвала възможността за опасност. Бейли, висок и як, с присвити очи, явно възприемаше разтапянето на помещението не толкова със страх или учудване, колкото с внимателна пресметливост, нащрек за заплахата, която несъмнено щеше да се появи всеки момент. Добродушното лице на доктор Игнис очевидно не можеше да прикрие емоциите му, така че страхът и изумлението бяха очевидни, но интелектът му вероятно за пръв път беше заменен от страхопочитание. Изражението на Спаркъл сякаш казваше „ето, пак се започва“, като че ли беше свикнала с подобни шокиращи явления, а Айрис стоеше със свити рамене, наведена глава и ръце на ушите си, за да заглуши високочестотното електронно пиццене. Туайла сграбчи Уини не само от страх, че може да го загуби, но и защото се нуждаеше от подкрепа: още от раждането си той беше опорната ѝ точка в този объркан свят, онова, за което си струваше да се бори, доказателство, че не е пропиляла години от живота си, като се е унижила да се омъжи за Фаръл Барнет.

Пищенето от стените и тътенът се усилиха едновременно. Настъпи тишина като по команда от рязко замахване на диригентска палка. Размазаната обстановка се преобрази в един миг.

Без лампите, двете кристални плафониери на тавана и скритото осветление, помещението беше по-мрачно от преди, но не тъмно. Вратите, камината и прозорците бяха оградени от бронзови аплици, които ги нямаше допреди секунди — общо дванайсет, седем от които светеха.

Мебелите ги нямаше. Саята беше празна и дори по-лошо — безрадостна, пуста. Текстилните тапети с флорални мотиви, покриващи стените, бяха заменени от тапет, който изобщо не отговаряше на стила на сестрите — пожълтял, с мокри петна, покрит с мухъл, обелен. На няколко места махагоновият под беше толкова прогnil, че се беше разпаднал и се виждаше бетонът под него.

За миг всички останаха безмълвни пред нереалността на случващото се. Вероятно и другите, подобно на Туайла, очакваха нова промяна, този път към предишния вид на нещата.

Доктор Игнис заговори пръв, като сочеше към прозорците без завеси и капки от дъжда във внезапно прояснилата се нощ.

— Градът!

Туайла погледна и вместо море от светлинки видя само нощта. Реши, че метрополисът е останал без ток, а в „Пендълтън“ се е включил аварийният генератор. Имаше обаче нещо нередно в тази тъмнина, а явно и останалите го почувстваха, защото се приближиха към прозорците заедно с нея и Уини.

Слабата светлина от пълнолунието би трябвало да очертае силуета на града, да се отрази в част от прозорците, да посребри первази, архитектурни елементи по сградите, кръста на върха на катедралната кула. Градът не беше просто връхлетян от мрак. Града го нямаше.

СВИДЕТЕЛ

Стоеше на западната балюстрада на парапета, когато стоманената конструкция на сградата запя, а това означаваше, че пулсиращите промени скоро ще отстъпят пред пълна трансформация. В един момент стоеше под дъжда и гледаше проблясващия град, в следващия — ясното небе с пълна луна и осветената светлозелена

ливада под нея; после отново дойдоха дъждът и великолепият град, а след това — свят без никакви градове, сякаш конкретен миг от миналото беше подготовка за прехвърлянето на обитателите на „Пендълтън“ в бъдещето, а даден миг от бъдещето ги привличаше като черна дупка, способна да погълне светове.

Градът изчезна и повече не се появи. Дъждът спря, небето се изясни на мига, луната приличаше на ледена топка, а сградата стоеше самотна на Шадоу Хил, над полето с гладната трева, която се поклащаше ритмично, въпреки че нямаше вятър. Свидетел беше у дома. Непознатите в стаите под него бяха далеч от дома и щяха да останат тук, докато колебанията започнат отново и целият тайнствен процес се повтори и ги върне в тяхното време. Не всички щяха да успеят да се върнат. А може би никой от тях.

ВТОРА ЧАСТ

НЕЩО ДЪЛБОКО СКРИТО

Трябва да има нещо дълбоко скрито зад нещата.

Алберт Айнщайн

25. „ТОПЪРС“

Мак и Шели Рийвс седяха на маса до прозореца в ресторанта с гледка към Шадоу стрийт, където дъждът се изливаше на посребрени от фаровете на колите струи, а пешеходците, сгушени в облеклото си за лошо време, бързаха под подскачащи чадъри.

Бутилката добро каберне совиньон, свещите и високите облегалки на сепарето допринасяха за романтичната атмосфера, а Шели все още всеки ден пораждаше желание у Мак след двайсет и две години брак. По-важното беше, че с минаването на годините изпитваше все по-нежни чувства към нея; физическият аспект на любовта им не беше толкова важен, колкото емоционалната страна, макар да нямаше изгледи дружно да положат обет за въздържание. А в интелектуално отношение винаги си бяха пасвали идеално.

Сепаретата в „Топърс“ им бяха любимо място, защото им осигуряваха уединение, а персоналът и клиентелата се отнасяха с тях като към всекиго другото, не като към знаменитости. Повече от двайсет години сутрешното им предаване „Закуска с Мак и Шели“ се радваше на най-висок сред местните радиостанции рейтинг в часовия пояс между шест и девет сутринта. В град със сравнително малък брой чернокожо население успехът им в този стеснен формат ги направи още по-популярни.

Подмамени в нова радиостанция с обещанието, че ще бъдат излъчвани в три щата, в момента се намираха в триседмична пауза, преди да започне новото им предаване, което всъщност щеше да е старото им предаване, основано на хумористични пасове помежду Мак и Шели, които бележеха не само отношенията им в ефир, но и в живота. През всичките тези години бяха ставали в четири часа сутринта пет дни в седмицата и си бяха лягали в осем вечерта. По време на настоящата пауза обаче бяха подивели. „Почти неукротими сме, опасно близо до момента, от който може да не успеем да се върнем към цивилизацията“, беше заявил Мак, когато оставаше буден до десет вечерта, а понякога дори до дванайсет, и спеше до шест, а веднъж чак до седем и десет.

Бяха новодомци в „Пендълтън“, купиха апартамента едва преди десет месеца. Тази вечер уединението на сепарето в „Топърс“ им дойде добре, тъй като скоро разговорът се завъртя около съседите им в старото величествено имение.

Всичко започна с това, че докато келнерът ги водеше към масата им, мернаха Сайлърс Кинсли с някакъв мъж в другия край на преддверието да обличат палтата си, преди да излязат навън в бурята. Фирмата на Сайлърс се занимаваше с гражданско право, но откакто се беше пенсионира преди пет години, беше техен личен адвокат. Обичаха Нора и тя им липсваше, както и на всички останали, и точно по време на една от обичайните им вечери у Кинсли решиха да продадат дома си в района Оук Гроув и да се преместят тук, на Шадоу Хил, в самото сърце на града.

Въпреки че заговориха за съседите си заради това, че видяха Сайлърс, не го обсъждаха дълго, той не даваше повод за клюки. Сайлърс беше очарователен и ексцентричността му се състоеше във вманиачаването му в историята на „Пендълтън“, което им се виждаше нормално и безобидно, особено в сравнение с интересите на непосредствения им съсед Филдинг Удел. Помежду си Шели и Мак наричаха Удел Малкото пиле или само Пилето за по-кратко.

Тя подхвана:

— Излизам тази сутрин в коридора да взема вестника, а Пилето вече е там и събира гигантската си купчина вестници и списания. Пощальонът сигурно е влюбен в Пилето, още няколко години, и ще може да се пенсионира благодарение на този абонамент. Преди да съм успяла да грабна вестника и да се шмугна обратно вътре, Пилето пита дали знам какво става с безцветното пропадниче.

— Пак ли се престори, че имаш проблеми със слуха?

— Не възнамерявам да го правя отново. Той знае, че работим в радиото, а за това е нужен добър слух.

— Внезапна омаломощаваща сърдечна аритмия.

— Това е твоето извинение. Не би повярвал, че и двамата страдаме от подобно нещо на нашата млада възраст.

— В такъв случай знаеш ли какво става с безцветното пропадниче?

— Казах му, че познавам един-двама безцветни, но никой не е пропаднал.

- Любимата ми съпруга. Той какво отговори?
- Обясни, че безцветното пропадниче е обречено на изчезване и резултатите ще бъдат катастрофални.
- Винаги е така. А какво е безцветно пропадниче?
- Оказа се, че било растение. Тревопасните животни го обичат.
- Кравите?
- Крави, овце, кози, като нищо и Голямата стъпка.
- Голямата стъпка тревопасно животно ли е?
- Всеядно, значи хапва всичко — безцветно пропадниче, котки, малки деца.
- Имам теория за Голямата стъпка — съобщи Мак. — Наясно съм, че е донякъде спорна, но според нея Голямата стъпка не съществува.
- Радикално. Ще си извоюваш цели три часа в уикенд изданието на „Между два бряга“ на Иън Пънет.
- И в какво се изразява въпросната катастрофа?
- Очевидно има треви, които растат добре само сред безцветно пропадниче, а други — в среда, богата на полени от първите треви. Може и да бъркам, защото в онзи момент сериозно си мислех за самоубийство. В крайна сметка става въпрос за някаква биологична верижна реакция, която ще доведе до изчезването на хиляди видове треви.
- Какво ще засадим на моравата си?
- Нямаме морави в апартамента.
- Недей да мислиш само за себе си. Ами предградията?
- Щом няма да им се налага да косят моравата си — отвърна Шели, — ще имат повече време да слушат радио. Май не правиш обобщението от безцветното пропадниче към по-широката картина.
- Предполагам, че Пилето го е сторил пред теб.
- Беше така добър. Ако загубим тревите, ще загубим всички тревопасни животни. Това означава, че ще загубим основния си източник на месо, мляко, сирене, вълна, кожа, костно брашно и еленовите рога, които закачаме над камината в ловните хижи. Ще настъпи период на глад. И на некачествени обувки.
- Мак отпи от виното си и подхвърли:
- Днес видях Мики Дайм в „Бътъруортс“.
- Това име никога не ми е звучало като за мъжки магазин.

— Имаха разпродажба на вратовръзки.
— Звучи ми като сос за гофрети.
— Цели рафтове вратовръзки. Забелязах Дайм, но той не ме видя.

Шели каза:

— Миличкият ми, умееш да си много неподвижен, когато се правиш на манекен.

— Той си пада по копринените вратовръзки. Но първо си избърсва ръцете с мокри кърпички.

За повече драматизъм тя чукна чашата си с вино с показалец.

— Точно както го видях да прави на щанда за плодове в магазина. Подуши ли кърпичката преди това?

— Едва не я вдиша. Чудя се дали не беше напоена с кокаин.

— Този наистина харесва аромата на мокрите кърпички.

— С чистите си ръце започна да опипва копринените вратовръзки.

— Да ги опипва?

Мак направи демонстрация със салфетката си.

Шели си повя с листа за вината, сякаш това изпълнение беше покачило либидото ѝ, и заключи:

— Има нещо сбъркано в този човек.

— Дори помириса някои от тях.

— Помириса вратовръзките? Не ми казвай, че ги е облизал.

— Не го направи. Може би му се искаше. Определено беше запленил от копринените вратовръзки.

— Колко време продължи всичко това?

— Аз го наблюдавах около пет минути. После си тръгнах. Не исках да присъствам на кулминацията.

Сервитьорката дойде да им изреди специалитетите на готвача, а след това Шели продължи:

— С такава майка Дайм не е имал шанса да стане нормален.

— За да бъдем честни, виждали сме я само веднъж. — Мак винаги се притесняваше да говори лошо за мъртвите. — Може просто да е имала лош ден.

— Рената Дайм ми заяви, че е безсмъртна.

— Но също така умря.

— Обзалагам се, че е била изненадана.

— Искаше да каже, че ще остане безсмъртна чрез книгите си — възрази Мак.

— И двамата се опитахме да прочетем една от тях, не си ли спомняш?

Той въздъхна.

— Едва не ослепях.

Отвън се чу сирена и шофьорите отбиха, за да направят път на полицейска кола с включени червени и сини лампи на покрива. Мак Рийвс погледна след нея, когато тя профуча по Шадоу стрийт към хълма, на който се намираше „Пендълтън“. Въпреки че патрулната кола не идваше оттам, нито пътуваше към огромното здание, на Мак му се стори, че то изглежда различно, не беше величествено както обикновено, не така дружелюбно, всъщност имаше необяснимо зловещо излъчване. Обзе го лошо предчувствие и той потрепери.

Наблюдателна както винаги, Шели попита:

— Какво има?

— Нищо. Не знам. Може би приказките за Рената Дайм ми развалиха настроението.

— Тогава няма да говорим повече за нея.

26. ТУК И ТАМ

МИКИ ДАЙМ

Не знаеше какво се беше случило с трупове. Нямаше представа защо инсталационното помещение се беше променило. Не знаеше какво да очаква.

Накрая реши, че трябва да се върне в апартамента си. Снимките на майка му, мебелите ѝ, нещата, които тя обичаше, щяха да го доближат максимално до нея. Вещите ѝ, спомените ѝ, те щяха да го вдъхновят. Тогава щеше да знае какво да прави.

Ако това не действаше, може би беше настъпил моментът за Спаркъл и Айрис. Все пак се чувстваше отхвърлен, както се беше почувствал унижен от онази сервитьорка преди петнайсет години. Тогава светът го беше отхвърлил. Беше се почувствал толкова малък и глупав от неуважителното ѝ поведение, но му беше станало значително по-добре, когато получи каквото искаше от нея, сестра ѝ и приятелката ѝ; самочувствието му се беше възстановило на мига.

Излезе от инсталационното помещение и се оказа, че и коридорът в сутерена се е променил, също както стаята зад него. Мръсен, покрит с боклуци. Половината от лампите по тавана бяха счупени. По стените и по тавана бяха поникнали гъби, част от тях черни, а други искряха с жълтеникава светлина. Миришеше лошо, нямаше и помен от аромата на лимон и копринено бельо.

Загубил ориентация, той тръгна надясно, отдалечи се от северния асансьор, който му беше нужен. Под краката му хрущяха парчета от луминесцентните лампи. При всяка стъпка от мръсотията по пода се разнасяше остра, тежка воня.

След стаята на охраната и апартамента на началника по поддръжката, в ъгъла близо до тавана имаше малък телевизор. На екрана пулсираха концентрични кръгове от синя светлина. След като Мики направи десетина стъпки, някакъв изкуствен глас заговори от телевизора: „Възрастен, мъжки пол. Кестенява коса. Кафяви очи. Сутерен. Западно крило. Унищожи. Унищожи“.

Това беше прекалено. „Пендълтън“ се беше превърнал в руина за един миг. Джери и Клик Мръсник изчезнаха, както бяха мъртви. Нищо не беше както трябва. А сега някакъв умник си правеше майтап с него. Без такива. Мики беше този, който убива, не беше жертвата.

Силните действат, слабите реагират. Действието на Мики беше да извади пистолета си и да изстреля един куршум в синия екран.

Почувства се по-добре, все още объркан, но не напълно дезориентиран. Осъзна, че беше тръгнал в погрешна посока.

Преди да поеме обратно, реши да надникне в стаята на охраната. Не му беше ясно как тялото на Върнън Клик би могло да се върне там от инсталационното помещение, но се беше дянало някъде, а това беше най-вероятното място, на което да го търси.

Отвори вратата на стаята на охраната и откри, че и тя е променена не по-малко от всичко останало, въпреки че трансформацията беше различна. С изключение на финия слой прах по пода, помещението беше чисто. Всички лампи работеха. Кафемашината и хладилника под плота ги нямаше. Също и столовете и работната маса. Покрай стените имаше подредени компютри, екрани и рафтове с електронни устройства, непознати за Мики, и със сигурност беше невъзможно да са ги монтирали след предишното му идване тук.

Оборудването бръмчеше, щракаше и примигваше делово, системата сякаш се грижеше сама за себе си, нямаше нужда от загубени като Върнън Клик и Логан Спрангълър да я наблюдават. Трупът на охранителя не беше там. Нито коланът с пистолета, който Мики беше оставил с намерението да го прибере по-късно. В прахта по пода имаше следи от стъпки, очевидно всички бяха от един чифт обувки.

Мики не знаеше как да възприеме тези неща. Не беше полицейски инспектор. Той беше този, който убиваше нещастниците и прикриваше следите след това. Знаеше как да избегне оставянето на улики, но нямаше представа как да навърже доказателствата, така че да разреши загадката.

Не искаше и да се учи на това. Нямаше желание да се променя. Обичаше се какъвто е. Обожаваше се какъвто е.

Ако фактите целят да преобърнат философията ти, не променяш убежденията си. Само слабците го правят. Силните променят фактите. Майка му казваше, че най-добрите и блестящите не променят

убежденията си в съответствие с реалността. Те променят реалността, така че да отговаря на убежденията им. Най-великите мечтатели в политиката харчат още и още пари, контролират образователната система и медиите, елиминират все повече и повече дисиденти, ако се наложи, докато оформят обществото според своите теории за идеална цивилизация. Глупаците биват погълнати от реалността. Умните поставят намордник на реалността и я карат да седне на задни лапи.

Всеки път, когато беше слушал майка си да говори тези неща, Мики се беше изпълвал с енергия, беше се вълнувал. Но в този момент реалността се беше обърнала на сто и осемдесет градуса; даваше си сметка, че няма представа как да постави нещата отново под контрол. Майка му щеше да знае. Тя беше наясно за всичко. Но въпреки че беше научила Мики как да възприема реалността, не му беше казала нищо за това как да я управлява. В момента реалността му се виждаше хлъзгава и мазна като змиорка.

Само да успееше да се върне в жилището си, заобиколен от нещата на майка си, сигурно мисълта му щеше да се проясни. Може би го беше научила как да се справя в подобна ситуация, не му беше дала само основни насоки за това как да мисли за реалността, а и специфични начини да я контролира. Със сигурност го беше инструктирала за всички тези неща. Той просто ги беше забравил. Заобиколен от спомените за нея, щеше да се отърси от объркването, да си припомни мъдростта ѝ и отново щеше да бъде добре.

Излезе от стаята на охраната и тръгна по страховития коридор покрай инсталационното помещение. Докато приближаваше северния асансьор, появи се нова пулсираща синя светлина, същата като онази, която беше застрелял. Застреля и нея.

Асансьорът дойде, след като натисна бутона за повикване и вратите се отвориха, но кабината не беше онази, която познаваше. Рисунките с птиците ги нямаше. Всички повърхности бяха покрити с неръждаема стомана, а панелите на тавана излъчваха студена синя светлина. Не му харесваше новият вид на асансьора. Никак не му харесваше.

Реши да се качи по стълбите до третия етаж.

САЙЛЪС КИНСЛИ

Сред отровнажълтата светлина той остана в сенките между климатиците в очакване убиецът да се завърне. Зад вратата се разнесе силен, вероятно компютърен говор, който описваше Дайм, определяше местоположението му и нареди унищожението му — отношение, с което Сайлс беше в съзвучие. Последва изстрел.

Не знаеше дали някой беше застрелял Мики Дайм, или Дайм беше застрелял някого. Не гореше от желание да напуска укритието си, докато нямаше повече яснота относно положението, така че извади пистолета на Върнън Клик от джоба на дъждобрана си и остана да се ослушва неподвижно.

Сайлс не се изненада от промяната в инсталационното помещение. Вече беше достигнал до стряскащото, но неизбежно заключение, че се случва нещо нередно с времето в тази сграда на всеки трийсет и осем години. Разрухата наоколо подсказваше, че вече не се намира в „Пендълтън“ през 2011 година, а в бъдещия „Пендълтън“ през неизвестна година, при все че не беше наясно колко дълго ще бъде тук.

Не се тревожеше толкова от промените, колкото от атмосферата в помещението, която бе, меко казано, нездрава. Едно време с Нора пътуваха до екзотични места и тази отровнажълта светлина му напомняше димното сияние, издигащо се от гранитни купи, пълни с бавно горяща лой в храм сред джунглата, където усмивката на извисяващия се каменен бог не излъчваше благоразположение, а олтарът беше изцапан с кръвта на поколения, преди да се превърне в туристически обект. Сенките бяха тъмни като серни багрила, това не беше просто липса на светлина, а приведени фигури, живи и враждебни, изчакващи да настъпи техният миг. Непостоянните мрачни сенки не изпъстриха само стените и тавана като архипелаг от острови за атомни експерименти, а ги имаше и по машините. Присви очи, за да огледа по-добре най-близкия източник на светлина, оказа се, че това е колония от светещи фунги. Воня на мухъл, влажен бетон, ръжда, гранясала мазнина и гнусен полъх, който вероятно се дължеше на съсухрена плът. Ако злото все още не се беше спотаило тук, обстановката несъмнено приканваше пристигането му.

От коридора през отворената врата отново се чу компютърен глас, описващ Мики Дайм и местоположението му. Може би и той щеше да призове към унищожаването му, както в предишното

съобщение, но в този момент прозвуча нов изстрел, последван от тишина.

Сайлс внимателно се придвижи през гората от техника към широкото пространство в средата при капака на шахтата. Увитият труп на охранителя и натоварената ръчна количка ги нямаше, което означаваше, че те явно не бяха преминали от 2011 година в тази по-късна версия на сградата.

Беше видял железния капак да изскача от шахтата към тавана, да пада и да се търкулва към мрака, сякаш съдбата проявяваше неохота да се спре на ези или тура, и въпреки това сега дискът беше на мястото си. Той предположи, че през 2011 година, когато се бе случило събитието, дупката бе останала незатворена. Явно между онзи момент и сега пантите бяха ремонтирани.

С пистолета в дясната си ръка повдигна помощната халка в хлътнатината и издърпа тежкия ръждясал капак настрани. Уплътнението почти се разпадаше. Парченца от гумата се отрониха и паднаха долу в тъмнината.

Нещо се надигна от вулканичната тръба, потрепна пред лицето му и той отскочи назад, преди да осъзнае, че не е живо същество. Не беше възможно течност да образува такива ритмични вълни, трябва да беше някаква пулсираща енергия, може би остатък от синия поток, който изригна от дупката по-рано. Дълбоко в шахтата се формираха разпръснати змии от синя светлина, гърчеха се по извитата повърхност, изчезваха и се появяваха нови. Щом тази енергия затрептя към него, почувства как катарамата на колана се притиска в корема му, а очилата за четене с метални рамки, мушнати в джоба на ризата му, леко помръдват.

Ако явлението донякъде беше свързано с магнитно поле, той предполагаше, че вулканичната тръба е горната част на сложна система, водеща надолу към самото магнитно ядро на Земята. Но не можеше да си представи защо само живите същества и вещите, които бяха у тях в момента, се прехвърляха във времето, въпреки че очевидно се случваше точно това.

Каквото и да беше станало, те не бяха заседнали тук. Андрю Норт Пендълтън беше успял да се върне у дома, в своето време, при все че жена му и децата му не бяха успели. От деветимата членове на семейство Осток и седмината им прислужници, доведени в това

бъдеще, петима от първите и трима от вторите се бяха върнали в 1935 година след преживяното изпитание — макар и само за да бъдат убити от иконома Нолан Толивър.

С лявата си ръка извади от джоба си малкото фенерче, което беше взел от колана на пазача в стаята на охраната преди промяната. Възнамеряваше да се качи горе, където останалите обитатели сигурно бяха изпаднали в шок от случилото се. Това, което можеше да им каже, вероятно поне щеше да ги обнадежди: отново ще се върнем у дома, тези от нас, които оцелеят до връщането във времето. Малка надежда, но не и сигурност.

Ярката светлина на диодното фенерче разкри разпръснати кости и черепи и няколко цели скелета на плъхове. Приличаха на бели йероглифи върху сивия под, символи, чакащи да бъдат разтълкувани.

Вероятно пистолетът вдъхваше на Сайлъс някакъв глупав кураж, но интуицията му подсказа, че трябва да открие нещо важно тук, преди да се качи горе, и той се поколеба само за миг, след което се отдръпна от вратата към коридора. Не можеш да постигнеш победа в съдебната зала без всички факти, а в този случай от процеса зависеха животът му и този на съседите му.

Стъпваше внимателно, за да не смачка костите на плъховете, придвижваше се навътре в обширното помещение и осветяваше големите машини. Когато лъчът докосна образувание от искрящи фунги, колонията затрептя по-ярко за миг, сякаш изпита удоволствие от контакта, а може би усети болка.

СПАРКЪЛ САЙКС

Застанала до прозореца в дневната на сестрите Къп, загледана в полето от светеца светлозелена трева, полюшваща се на лунната светлина, сякаш смяната на посоката ѝ се отмерваше лежерно с метроном, заслушана в напрегнатия разговор на останалите, Спаркъл почувства, че ще преживее това, че когато и да ѝ е писано да умре, нямаше да е нито тази нощ, нито на това място.

Щом имаше такава могъща сила, която да може да променя реалността и да ги доведе тук, където и да беше това тук, значи можеше да ги върне обратно там, откъдето всичко беше започнало, на мястото, към което принадлежаха. Метафоричните, променящи живота

светкавици, можеха да се появяват една след друга точно като истинските, онези които бяха убили татко ѝ и майка ѝ.

Полазиха я тръпки по тила, но това се дължеше на странните обстоятелства, не беше признак на страх. Не се боеше за себе си. Животът ѝ беше белязан от мълните на съдбата до такава степен, че отдавна се беше предала на милостта им; контролираше това, което можеше, и не се тревожеше за останалото. Позволяваше си да се бои единствено от светкавиците, убили татко ѝ и майка ѝ, а сега беше загърбила дори и този ужас. Ако изведнъж се озовяха в прекрасния „Пендълтън“, какъвто трябваше да бъде, с яростната буря, заливаща града, щеше да слезе във вътрешния двор и да наблюдава спокойно с пълно доверие в небето, уверена, че когато и да ѝ е писано да се срещне със смъртта, това ще стане в момента, който ѝ е отреден още при раждането ѝ.

Професор Талман Рингълс, мескалиновото отравяне, Айрис и останалите метафорични мълнии очертаха нови пътища в живота на Спаркъл, а това странно събитие беше просто най-скорошната от тях. Прие този факт по-бързо от съседите си, тъй като от няколко месеца усещаше, че ѝ предстои нов поврат.

Преди почти тринайсет години, когато разбра, че е бременна с Айрис, скромното ѝ наследство се оказа недостатъчно за разходите ѝ за живот и таксите за обучение. Напусна колежа с намерението да си намери работа на рецепция или чиновническа длъжност. Никога до този момент не си беше купувала лотариен билет, но в същия ден си купи два и с втория спечели 245 000, които ѝ бяха изплатени още следващата седмица. След приспадането на данъците парите щяха да осигурят издръжката ѝ за четири-пет години дори предвид специалните грижи, необходими на Айрис; все пак реши да не се връща в университета, а се впусна в работата, с която се беше надявала да се занимава малко след като остана сираче през онзи бурен ден в Мейн.

Три години след печалбата от лотарията Спаркъл беше озарена от нова светкавица, когато работата ѝ беше зрелищно наградена и тя реши, че този свят е изпълнен с дълбока мистерия и очарование, редувани от време на време с епизоди на ужас, придаващи му дълбочина. Смъртта беше едва ли не цената за вход, не беше висока,

предвид всичко, което носеше. Да се страхуваш от смъртта, означава да се страхуваш от живота, а това лишава от смисъл самия живот.

Преди невероятните събития от тази вечер тя си позволяваше да се страхува от светкавиците, защото имаше чувството, че липсата на всякакъв страх може да предизвика съдбата, която да ѝ прати някакво бедствие. Сега, когато не страдаше от страхове, боеше се единствено за Айрис, защото момичето като същински гръмоотвод привличаше негодите на съдбата. Загубата на Айрис би била мълнията, която щеше да погуби и Спаркъл, беше ѝ трудно да си представи, че светът ще продължава да я очарова без това проблемно, но безкрайно невинно момиче.

Айрис стоеше встрани от майка си, с гръб към прозорците, а момчето, Уини, беше застанало близо до нея, но на достатъчно разстояние, че да ѝ покаже разбиране на нуждата ѝ от лично пространство и граница с околния свят. Уини притежаваше някаква черта, която на Спаркъл ѝ беше трудно да определи, детска наивност, която би могла да прерасне в срамежливост.

Момчето се включваше в разговора на групата с явни усилия, говореше за паралелните вселени, за които беше чел в някои от любимите си книги, за съседни планети Земя, съществуващи редом с нашата, част от тях притежаващи леки различия от нашата, а други съвсем различни.

Спаркъл не беше чела подобни книги. От няколко десетилетия обаче фантастиката беше повлияла до такава степен на книгите и филмите, че беше невъзможно да не си запознат с фантастичните понятия, за които говореха съседите ѝ един през друг. Бяха напрегнати, прекъсваха се и това ѝ заприлича на срещата на клуба на почитателите на „Стар Трек“, на която беше отишла една вечер в колежа, където истинската природа на клингонците — или някоя друга тема с подобна важност — бе дебатирана с такава страст и такъв псевдонаучен жаргон, че двете дузини участници звучаха като полусмахнати.

Спаркъл обгърна тялото си с ръце, за да се предпази от студа, който я пронизваше отвътре, извърна се от прозорците и зловещата ливада зад тях и застана с лице към съседите си. С изключение на двете деца, останалите — доктор Кърби Игнис, Бейли, Туайла и сестрите Къп — бяха застанали в кръг. Нямаше мебели, на които да

седнат, а дървеният под беше нацепен, мръсен и покрит на места с отворителен мухъл.

Доктор Игнис, когото Спаркъл не познаваше добре, пое контрол над положението със зрялото си поведение, което беше успокояващо, освен това ги уверяваше, че съществуването на паралелни светове е само теория и според него е почти невъзможно. Той каза:

— Тази концепция първоначално възникна като отчаян опит да се обясни причината нашата вселена да е така прецизно организирана, че възникването на живота да е неизбежно.

— Защо някой би имал нужда от обяснения? — попита Една Къп. — Каквото е, такова.

— Да, но съществуват два-сет универсални константи от тази на Планк за минимумите от време и пространство до гравитационната фина структура и ако дори само една от тях се различава съвсем леко от стойността си, вселената би се превърнала в един голям безпорядък, в който е невъзможно да се формират галактики, слънчеви системи или планети, на които да възникне каквато и да е форма на живот. Шансът да има друга вселена, гостоприемна като нашата, е... ами направо нищожен, квадрилион трилиони към едно.

— Каквото е, такова — повтори Една.

— Да, но строго специфичното естество на тези константи предполага проектиране, дори е задължително. Учените не могат и не биха приели теория за творец на вселената.

— Аз напълно я приемам — заяви Една.

— Мисълта ми е — продължи Игнис, — че вероятността всички два-сет универсални константи да са такива, каквито са, е толкова малка, че за да обяснят живота във вселената ни без наличието на творец, някои физици правят предположения за съществуването на безброй вселени освен нашата. Ако между трилиони и трилиони вселени има само една — нашата — с тези два-сет константи в точна пропорция за поддържането на ред и живот, тогава е по-вероятно да сме продукт на случайността, отколкото да сме създадени.

Игнис отмахна тази теория с пренебрежителен жест, сякаш беше досадна муха, и продължи:

— Независимо от убежденията ви, да мислите, че сме попаднали в паралелен свят, е просто загуба на време. Това е нашата вселена, нашата Земя, но в далечното бъдеще. Нещата, на които някои от вас са

станали свидетели, неземният пейзаж, който всички виждаме през прозорците, са продукт на стотици хиляди години еволюция или резултат от някаква невъобразима катастрофа, довела до световни промени само за няколко века.

— Този „Пендълтън“ е в окаяно състояние — отбеляза Марта Къп, — но не е бил тук в продължение на няколко века, със сигурност не и стотици хиляди години.

— Града го няма — припомни й Игнис. — Цял метрополис не може да се срине, да се разруши и да обрасне с трева за няколко десетки години.

— Защо „Пендълтън“ е оцелял, а нищо друго не е? — попита Бейли Хоукс. Той посочи към седем от дванайсетте бронзови аплика, очевидно монтирани след като апартаментът на сестрите Къп е бил продаден на нов собственик, които още светеха. — Откъде идва електричеството? И защо тези крушки още работят след векове? Има ли хора в това бъдеще? Ако е така, къде са те? Ако няма хора... кой произвежда електрическата енергия?

Спогледаха се, но никой не предложи обяснение.

Тогава Туайла заговори:

— Не сме тук за постоянно, нали? Не може да сме. Трябва да има път към дома.

— Не можем да отворим вратата към дома по собствена воля — обясни доктор Игнис, — както не сме отворили тази, която ни доведе тук. Това ще се случи, когато условията са правилни.

— Какви условия? — попита Туайла.

Доктор Игнис поклати глава.

— Не знам.

Туайла продължи:

— А защо само хората успяват... да се прехвърлят?

— Хората и котките — уточни Една, когато две прекрасни синьо-черни създания пристъпиха боязливо от другата стая. Тя гушна едното, но сестра й не искаше да остави пистолета, за да погали другото, така че доктор Игнис го вдигна от пода.

— Хората и котките — повтори Туайла, — и нещата, с които сме облечени или сме носили у себе си. Нищо друго.

— Всяко живо същество има постоянно слабо електромагнитно поле — каза доктор Игнис. — Може да е свързано с това. Всичко,

което излъчва електромагнитно поле, може да се повлияе.

— И преди са изчезвали хора от „Пендълтън“ — намеси се Марга Къп. — Децата на Андрю Пендълтън в края на деветдесетте години на деветнайсети век.

— Те не са ли били отвлечени? — попита Спаркъл.

Марта отговори:

— Жена му и двете деца. Версията е била отвлечане, но повече никой не ги е видял. Изчезнали. Не знам подробностите. Сайлъс Кинсли. Той живее в съседния апартамент. Той е историкът на „Пендълтън“. Веднъж спомена, че тук възниква насилие на всеки... мисля, че беше на всеки трийсет и осем години. Прозвуча ми като сладникаво заглавие в таблоид и не се заинтригувах. Мисля, че е по-добре да говорим със Сайлъс.

Доктор Игнис каза:

— Трябва да проучим това, да узнаем каквото можем. Колкото по-малко разбираме положението, в което се намираме — той хвърли поглед към децата, — толкова по-малко вероятно е да се измъкнем от него по начина, по който бихме желали.

— Сали — промълви Една Къп. — Сали Холандър. Наистина е видяла в килера онова, за което говореше. Тя е сама долу на партера. Трябва да я доведем.

— Ще го направим — отвърна Бейли, — ще претърсим сградата етаж по етаж и ще открием останалите. Може да не е по-безопасно, ако сме повече, но поне дава усещане за сигурност.

ПАДМИНИ БАХРАТИ

Точно преди светът да изчезне, Падмини седеше на стола зад портиерското гише, почиваше си и хапваше от домашно приготвената си индийска пица с ориз и леща. Чудеше се как е възможно леля ѝ да готви толкова по-добре от майка ѝ, след като бяха сестри и се бяха учили от майка си в една и съща кухня. За Маузи Анупама храната беше като боите и платното за художник, а за Субхадра, майката на Падмини, храната беше необходимост и приготвянето ѝ често ѝ досаждаше.

Субхадра беше математик, и то известен, ако може да се каже, че математиците могат да бъдат известни. Единствените идоли, които показваха по телевизията, бяха музикалните изпълнители, а

математиците не се движеха заобиколени от тълпи почитатели на път към лимузините си. Без опасност Анупама да стане известна, тя с радост експериментираше с храната в опит да създаде нови и по-добри ястия. Субхадра приемаше рецептите както строителен инженер приема плановите на сграда или мост, със съзнанието, че и най-малката грешка може да доведе до фатално срутуване; тя отмерваше всички съставки прецизно, следваше инструкциите възможно най-буквално, но дори когато ползваше рецептите на Анупама, ястията ставаха за ядене, но не бяха вълнуващи. От друга страна, на Анупама ѝ беше трудно да следи баланса на банковата си сметка, а Субхадра имаше десет почетни доктората по математика освен официално признатия.

Урокът, който Падмини получи от успешния живот на Маузи Анупама и майка си, беше, че каквото и да правиш, трябва да влагаш страст и пълно отдаване. Падмини беше на двацет и една, това беше първата ѝ работа след дипломирането по специалност хотелски мениджмънт. Възнамеряваше да поработи в „Пендълтън“ две години, да се премести като рецепционист в някой луксозен хотел, да се издигне до генерален директор и един ден да има свой собствен хотел. Обичаше хората, харесваше ѝ да решава проблемите им и да ги радва и беше еднакво добра в математиката и готвенето.

Приятелят ѝ Санджай казваше също, че изглежда добре, че е *фатакди*, че е заредена с истински сексуален заряд и същевременно притежава достойнство, класа и сестрински чар, които винаги ще я спасяват от завистта на останалите жени. Санджай искаше единствено *чодо*, дума която Падмини не би произнесла на нито един език. Ако Санджай трябваше да избира между храна и *чодо*, вероятно щеше да умре от глад. Но беше добро момче, отнасяше се сериозно към кариерата си и тя никога не го беше хващала в лъжа, дори и за да намести винаги готовата си *лауда* където му се искаше.

Ако добрият външен вид беше предимство за портиер или управител на хотел и задължителен за собственик на хотел, то понякога можеше да се окаже и пречка. Сенатор Бландън ѝ обръщаше специално внимание, а представата му за флирт бяха непристойни шегички, които понякога бяха дори цинични и я караха да се изчервява. Освен това беше накарал някого да го научи на десетина думи, с които да ѝ покаже, че цени културата ѝ. Понякога ѝ казваше, че е *аспара*, което означава небесна нимфа, или я наричаше *баташа*,

което означава захарче. Обръщаше се към нея с *биби* Падмини, което трябваше да означава „госпожице“. Но който и да го учеше на тези думи, вероятно го ненавиждаше, защото Бландън, без да осъзнава значението, я наричаше също *баджаяс*, което е вид пържена закуска, *ака анда* — в превод „абсолютно яйце“ и *чоти гадда*, което означава матраче. Той беше истинско изпитание за търпението и самообладанието ѝ, но тя винаги успяваше да се престори, че е поласкана от нелепите му опити да говори на хинди, и никога не си позволи да му се изсмее в лицето.

До този момент по време на смяната си не беше срещнала сенатора, което за нея беше истинско божествено провидение, но в момента, в който часовникът ѝ показваше 5:51, се случи нещо лошо. От всички страни рязко прозвуча електронно пищене, стресна я и тя скочи от стола. Списанието „Хотелиер“, което четеше, се плъзна и падна на пода. Тя се мушна през вратичката на рецепцията във фойето. Когато тестваха противопожарната аларма, във воя се долавяше електронна нотка, но не приличаше на това. И все пак Падмини знаеше, че подобно пищене не може да доведе до нищо добро.

Всичко наоколо се размаза, после размазаните форми, все още познати, се промениха до неузнаваемост, струваше ѝ се, че пищенето е вътре в главата ѝ, а не в стените, а при появата на зловещия тътен си помисли, че е получила удар. Беше само на двайсет и една, с безброй мечти, а бе постигнала толкова малко от тях, беше ужасно нечестно. Върна се на мястото си, присви очи, за да види нещата по-ясно, и си помисли за майка си, за баща си Ганеш, за брат си Викрам, за Анупама и, разбира се, за Санджей и беше покрусена от мисълта, че може да осакатее и да се превърне в бремене за тях или да умре и тъгата от смъртта ѝ да ги съсипе; щеше да причини болка на онези, които обичаше най-много. Шумът спря и светът отново се изясни.

Падмини бе в състояние да приеме, че тромб или аневризъм могат да увредят мозъчната ѝ тъкан, въпреки че бе съвсем млада, но не допускаше и за миг мисълта, че е налице вероятност да полудее. Беше така целеустремена, сякаш имаше имплантиран жироскоп в главата, свързан със сателитна навигационна система. Правилните разсъждения ѝ служеха като бастун, здравомислието — като карта.

Фоайето, което внезапно се проясни около нея в настъпилата пълна тишина, беше познато, но не изглеждаше както трябва. Мраморният под беше напукан и липсваха парченца, беше мръсен, покрит с намачкани хартии и сбръчкани кафяви листа, които сигурно бяха влезли отвън. Само две от четирите диодни тръби на скритото осветление работеха. Основната плафониера не светеше. От югоизточната част на помещението идваше допълнителна светлина с цвят на сяр, там имаше човешки скелет с гръб към ъгъла; костите се виждаха само до половината, бяха покрити с някаква светеща инкрустация — кристали или вид гъби, не се виждаше добре — която беше плъзнала към ъгъла на тавана и се вееше оттам, сякаш се беше хранила с плътта на човека, а след това растежът ѝ беше престанал. Тази страховита лампа и мрачната светлина, която хвърляше, ѝ напомняха кошмарите ѝ като дете — каменни пътеки, по които я преследва и преследва Кали, осморъката индийска богиня на смъртта и разрушението.

Това не можеше да се случва, но се случваше. Като портиер на смяна беше задължена да приеме фактите, без значение колко невероятни ѝ се струват, да посрещне предизвикателството, да открие причината и да оправи нещата възможно най-бързо. Устата ѝ беше пресъхнала, сърцето препускаше, но мисълта ѝ беше ясна, а духът — непоколебим.

Падмини осъзна, че през предната врата и витрините отстрани вече не се виждат светлини от Шадоу стрийт, прекоси фоайето, недоволна от състоянието на някога прекрасния под, и застана под козирката. Само няколко от лампите на конструкцията в стил „Тифани“ работеха. Дъждът беше спрял. Небето беше ясно. Беше около десет-петнайсет градуса по-топло от обичайното за декемврийска нощ. Улицата, съседните сгради и града ги нямаше.

На лунната светлина в радиус от около петдесет метра хълмът изглеждаше пуст като лунната повърхност. Навън в мъртвешки тихата нощ нещо подобно на трева хвърляше флуоресцираща светлина — вълна след вълна като морски анемонии в странен ритъм.

Вик в тъмнината накара Падмини да извърне глава точно навреме, за да види нещо странно и светло да лети към лицето ѝ. Чак сега осъзна, че в дясната си ръка още държи вилицата, с която беше яла вкусната индийска пица на Маузи Анупама. Стисна я толкова

силно, че кокалчетата я заболяха. Замахна с вилицата и спря нападателя си на една ръка разстояние, като заби зъбчетата в челото му. Видя ѝ се, че е с размер на дълга двукилограмова тиква, с твърди крила и лице, което приличаше едновременно на плешива котка и на птица без пера с проблясващи сребристи очи. Вилицата сложи край на вика и създаването се отдалечи от нея, като се носеше във въздуха, без да падне на земята.

Падмини се върна във фойето на „Пендълтън“. Когато на рецепцията имаше портиер на смяна, вратите никога не се заключваха. Падмини все пак ги заключи.

МИКИ ДАЙМ

Мики се качи на третия етаж по северното стълбище, където цареше същата мрачна атмосфера като в сутерена. Не знаеше как да постъпи. Не можеше да поправи ситуацията, като убие някого. Дори и да можеше, това беше без значение, тъй като не знаеше кого трябва да убие, за да се върнат нещата в обичайния си вид. С изключение на Джери и Клик Мръсник жертвите му се избираха от хора, които не познаваше, чийто лица никога не беше виждал. Докато телефонът му не звънна, за да му съобщят име, щеше да се наложи да изтърпи тези окаяни обстоятелства.

Видя още един от пулсиращите сини екрани в ъгъла до тавана, насочен едновременно към късия западен и дългия северен коридор. Реши, че роботизираният глас звучи арогантно. Този път успя да изрече единствено „Възрастен, мъжки пол...“, преди Мики да стреля в екрана.

Реши да позвъни на звънеца на апартамент 3-D. Сенатор Ърл Бландън сигурно знае кой трябва да бъде убит, за да се оправят нещата. Майката на Мики харесваше сенатора. Според нея единствената му вина бе, че е използвал властта си, за да съсипе враговете си, а е трябвало да я използва, за да ги заличи. Хората, които беше съсипал, още съществуваха и заговорничеха срещу него. Като се замисли, Мики реши, че надали сенаторът е човекът, с когото трябва да се посъветва.

Подмина 3-E, а в края на коридора още един проклет син телевизор близо до товарния асансьор изрече: „Възрастен, мъжки пол, кестенява...“. Мики стреля по него, екранът потъмня и докато изстрелът още кънтеше между стените, някой извика зад гърба му:

— Господин Дайм!

Обърна се и видя Бейли Хоукс, застанал сред отломките на първия монитор. Поздравяваха се, но не се познаваха добре. Хоукс беше бивш военен. Беше си вадил хляба с убиване, така да се каже, и Мики подозираше, че Хоукс подушва убиеца у него. Нямаше доверие на Хоукс. Нямаше доверие на никого, след като майка му умря. Едва преди часове собственият му брат се опита да го убие. Нямаше пречка и Хоукс да предприеме нещо такова.

— Осем души сме се събрали в апартамента на Къп. Ще обходим етажите един по един, за да съберем всички заедно.

— Не и мен — отвърна Мики, извърна се и влезе в апартамента си.

— Господин Дайм! Каквото и да се случва, трябва да останем заедно.

— Силният действа, слабите реагират — отсече Мики.

— Какво казахте?

— Онова, което се качва нагоре, няма да се озове долу, ако промените дефиницията на „долу“.

Това не бяха думи на майка му. Мики го беше измислил, когато беше на десет години, в опит да я впечатли. Той си мислеше, че се движи в правилна посока, но тя го затвори в дрешника за двама и четири часа без храна и вода, само с един буркан вместо тоалетна. Научи се да цени тъмнината. Научи също и че не е философ, нито културен критик.

Хоукс го извика отново, но Мики го игнорира.

Вратата на апартамента му зееше отворена. Ключът на лампата не работеше. И тук имаше още от светещия мухъл, мъх или каквото беше. Имаше го навсякъде, стаите бяха потънали в потискащата жълтеникава като урина светлина. На Мики му писна. Наистина.

Мебелите му ги нямаше. Нямаше как да са ги откраднали за няколко минути, в които не беше тук.

Обзавеждането трябва да беше нейде заедно с мъртвия Джери и Върнън Клик. Не знаеше къде. Не можеше да обхване ситуацията.

Стоеше в спалнята си с пистолет в ръка, но нямаше кого да застреля. Това беше нова реалност, ужасна, и тя го заобикаляше от всички страни. Излязла бе извън контрол и той трябваше я накара да седне на задни лапи. Какво бе имала предвид тя, като каза, че трябва да

й сложиш намордник и да я поставиш на задни лапи? Навремето му бе прозвучало толкова мъдро и дълбокомислено.

Ала реалността не беше куче, което да укротиш с намордник и да накараш да седне.

Майка му бе най-изтъкнатият интелектуалец на своето време. Значи, трябва да е била права. Явно грешката бе у Мики. Беше твърде глупав, за да разбере.

Трябваше да помисли повече над това. Вероятно трябваше да се затвори в дрешника за двайсет и четири часа с един буркан вместо тоалетна. Сигурно тогава щеше да възвърне здравия си разум и подобрата реалност щеше да се върне, а ужасната щеше да е изчезнала, когато излезе. Може би. Но нямаше дори и буркан.

ДЖУЛИАН САНЧЕС

Повечето хора живеят сред бурна река от образи, винаги пълноводна, поток от цветове, течни хармонии от форми, плетеница от бързеи и този порой от гледки ги помита без оглед на това как въздейства на техните мисли, формира съзнанието им и влияе на пътя им през живота от извора на раждането до делтата на старостта. Когато разгледаш сетивните възприятия като цифрови данни, петдесет процента са възприети от очите, повече от другите четири сетива, взети заедно.

През четирийсетте години тъмна нощ Джулиан Санчес беше опознал света предимно чрез формите и повърхностите, по които се бяха плъзвали чувствителните му пръсти, и чрез постоянната музика на живота, която на моменти можеше да е просто лекото неритмично потропване на дъжда по прозорците, а в други случаи — симфонията на забързаната градска улица. Толкова беше чувствителен към звука от жуженето на муха, че в повечето случаи успяваше да я сграбчи още във въздуха и да я стисне в ръка.

Седеше в кухнята си в апартамент 1-А, отпиваше кафе от голяма керамична чаша и слушаше бурята през открития прозорец, когато около него се разнесе електронно пиццено, каквото не беше чувал досега, и беше невъзможно да се определи източникът. Заедно с него усети и зловещия интензивен грохот изпод сградата, както и по-рано през деня, когато се беше обадил на охраната да разпита.

При заглъхването на двата звука Джулиан на мига разбра, че се беше случило нещо значимо. Косо падащият по прозорците дъжд, свистенето и бълбукането при стичането му във водосточната тръба до кухненския му прозорец, шумоленето на мокрите листа по дърветата във вътрешния двор и всички останали шумове в хора на бурята замлъкнаха едновременно. Бръмченето на хладилника, въртенето на съдомиялната, думкането на генератора за лед, лекото потропване на стъклената кана на кафемашината върху плочата за подгряване: всички познати звуци бяха отмити с отминаването на бурята, настъпи абсолютна тишина.

Изчезнаха и познатите аромати в кухнята. Вече не миришеше на прясно сварено кафе. Нямаше го и остатъка от аромат на бор от почистващия препарат, който беше използвала домашната помощничка по-рано същия ден през второто от двете си седмични посещения. И ароматът на канела от ролцата за закуска в кутията за сладкиши на плота до него се беше изгубил.

През открехнатия прозорец не се носеше влажната, свежа миризма на озон от бурята, нито наситеният аромат на мократа пръст в градината. Джулиан протегна лявата си ръка през мивката и откри, че вътрешното стъкло на прозореца липсва. Понечи да хване дръжката върху лявото крило на прозореца, но тя не беше там; откри само гнездото, в което се пъхаше. Потърси дръжката от дясната страна, но се намръщи, защото беше покрита с паяжини. Опита се да я завърти — беше напълно неподвижна.

Отстъпи към мивката озадачен и остави чашата си за кафе, но тя не тропна на плота както обикновено, вместо това при допира с граница се чу приглушен звук. Въпреки че домашната помощничка си беше тръгнала преди по-малко от два часа, той откри плътен слой мръсотия по камъка и някакви дрипи, най-вероятно останки от изгнили парцали, и нещо подобно на паднала мазилка, от която се разнасяше миризма на гипс и пясък. Джулиан се извърна от плота с лице към стаята и усети мирис на плесен. И на застояла урина.

Усещането му за пространството напълно се промени. Познаваше всеки квадратен метър от апартамента си толкова добре и беше дотам наясно с точните места на мебелите, че не само успяваше да се придвижи внимателно между тях, без да удря пищялите си, но и да усети формите с нещо като шесто чувство, вътрешен радар. Това

изключително умение му подсказа, че кухненската маса и столовете не бяха по местата си, нямаше ги.

Обикновено не се придвижваше с протегнати напред ръце, но сега прибягна до това, разтревожен от подозрението, че вероятно не само познатите му мебели липсват, но може би на местата им имаше други неща. Оказа се, че кухнята е празна, както беше подсказал вътрешният му радар. Под краката му хрущяха пясък и по-едри боклуци.

Джулиан се гордееше, че живее независимо и много рядко му се налага да разчита за нещо на някого. Странната трансформация на кухнята обаче го стресна. Трябваше му някой зрящ да дойде и да му обясни какво се е случило.

Опипа джобовете на жилетката си и с облекчение откри, че мобилният му телефон е където очакваше. Натисна бутона, чу мелодията за включване и след кратко колебание набра номера на портиера. Падмини беше услужлива, без да показва и намек за съжаление към незрящия човек. Джулиан ненавиждаше да го съжालяват. След като набра номера, натисна бутона „повикване“ и зачака, допрял телефона до дясното си ухо... докато се увери, че мобилните връзки не работят.

Объркан и притеснен, но все още не уплашен, той тръгна към мястото, на което винаги се беше намирала вратата за трапезарията — все още си беше там. Застанал на прага, Джулиан чу приглушени гласове някъде в апартамента, тревожещи и странни, макар да се предполагаше, че е сам.

ФИЛДИНГ УДЕЛ

Светът беше в по-лошо състояние, отколкото и в най-окаяните му фантазии. Положението се доближаваше повече до това във филма „Матрицата“, отколкото Филдинг бе предполагал. Всичко беше лъжа, проекция на по-добра реалност, насочена към съзнанието му от Управляващия елит, но сега машината им се беше повредила, продукцията беше избледняла и реалността излезе наяве. Беше си представял покрити с куполи градове, в които последните двайсет или трийсет милиона граждани с промити мозъци са защитени от задушаване с токсини, прегряване, измръзване, глад вследствие на сушата, измиране по време на бури, епидемии, атомно унищожаване,

пустош без жаби, представляваща по-голямата част от планетата, отровен ад, в който милиарди трупове се разлагат по полята и по улиците. Сега обаче разбра, че не е в покрит от купол град, че не се намира в непроницаемо силово поле, както си беше мислил.

Беше обитавал руини, но в съзнанието му бе проектирана представата, че живее в луксозна сграда. Дори и мебелите му не са били истински. Сега, когато машината им се повреди, той видя, че в стаите му няма нищо освен боклук, няколко мъртви вредители и пожълтели листове хартия.

Приближи се до прозореца, избърса мръсотията от стъклото и погледна към вътрешния двор от третия етаж, но на лунната светлина вместо цветя, подкастрени храсти, добре оформени дървета и фонтана, които винаги си бяха там, видя опустошение и шир от девствена растителност. Басейните на стъпаловидните фонтани бяха килнати и изпочупени, приличаха на черупки от гигантски разтворени миди. Нямаше дървета. Останалите растения не се различаваха добре на лунната светлина, но можеше да прецени, че не приличат на нищо, което беше виждал досега; в най-добрия случай бяха отлъчени от извечната църква на природата, в най-лошия бяха мутации и то дотолкова гротескни, че изглеждаха чак демонични, издигащи се като вълни на побъркано море над виещата се пътека от двойните врати на западния вход до източната стена, където порта водеше към гаражите на „Пендълтън“ зад основната сграда.

В други вечери Филдинг виждаше покрива на преустроената постройка за карети, издигащ се над задната стена на вътрешния двор, и покрива на високия гараж зад него, пристроен при преобразуването на „Бел Виста“ в „Пендълтън“. Сега не виждаше нито една от постройките, въпреки че пълнолунието би трябвало да освети в сребристо шиндлите. Огромната порта на двора висеше отворена на повредените си панти, но зад разкривените бронзови жезла нямаше нищо освен тъмнина. Не се виждаха и светлините на града зад парапета на покрива на северното крило, нито на изток, където трябваше да са гаражите.

Откъдето и да идваше храната му, не беше приготвена в „Пицарията на Салватино“, нито в някой от другите ресторанти, от които поръчваше всеки ден. Щом града го нямаше, както предполагаше липсата на светлини, значи нямаше и доставки на храна

по домовете. Ароматните пакети, които получаваха, очевидно се приготвяха от мизерните слуги на Управляващия елит и средиземноморските сандвичи, спагети болонезе и „му гу гай“ не бяха нищо повече от зелен сойлент с фалшиви аромати.

Филдинг беше по-скоро разгневен, отколкото уплашен, но най-вече обзет от чувството, че всичко се е оправдало, че през цялото време е бил прав за състоянието на света, че се е оказал по-мъдър, отколкото сам е очаквал.

Някакво движение във вътрешния двор привлече вниманието му. Нещо се появи от завоя на алеята, създание, скрито до момента в буйната дива растителност. Филдинг издиша през стиснати зъби и при все че не знаеше какво е това чудовище, беше изпълнен с убеждението, че несъмнено е враждебно настроено към човешкия живот, че е зло.

Беше светло, но не просто бледо, а леко светещо, и не защото повърхността му отразяваше или излъчваше светлина, а защото я генерираше в себе си. Представляваше предимно сенчести форми с бавно пулсираща светлина, която бе неравномерно разпределена, мръсножълта, примесена с отровнозелено. Светлината преминаваше през загадъчната плът на леки вълни и кръгове с различна плътност и интензивност, като загатваше тъмни подутини, вероятно вътрешните органи, много по-плътни от заобикалящата ги тъкан. Дългото дебнещо тяло на лъв, но почти с човешки ръст, беше осветено от лунната светлина и се виждаше, че има дълги като на насекомо крака, само че месести като на йерусалимски щурец. На Филдинг му заприлича на съвкупност от крушовидни форми — издути мехури, провиснали торбички — всичките навити около някакво образувание, разделено на сегменти и подобно на тлъста тения. Нещото не се движеше бързо, макар Филдинг да бе сигурен, че би ускорило темпото при наличието на плячка; явно беше съсредоточено в пътя пред себе си, сякаш душеше следа.

Тази гледка беше най-гротескният образ, който Филдинг Удел би си представил и след хиляда години кошмари без халюциноген, който да въздейства на съзнанието му, по-ужасяваща с неземния си произход и от тиранозавър рекс, ако внезапно се бе появил в задния двор със зейнала паст и остри, дълги като саби зъби. Замисли се за далечните звезди, за безвъздушното пространство в далечния космос, за пътуване, измервано в светлинни години, защото нещото във

вътрешния двор със сигурност не произхождаше от Земята. Студ прониза тялото и душата му, дланите му се покриха със студена пот, като че ледената смелост, която го бе поддържала по време на дългите му проучвания, се стопяваше и изчезваше от него.

Докато Филдинг стоеше втрещен в отвратителния образ, омагьосан като заек при неочаквана среща с гърмяща змия, нещото надигна подобие на глава — безформена, подобна на буца маса, лишена от симетрия ляво-дясно, каквато притежаваха всички животни в природата. Обърна се към него с лице, зловещо в двояк смисъл: първо, защото приличаше на усукан злокачествен тумор; второ, защото бе маската на чистото зло.

Може би гледаше само към луната — нищо чудно такъв изрод да бе и лунатик — ала Филдинг вярваше, че съществото се визира именно в него, ако трите светещи сребристи орбити, събрани в средата на лицето, бяха действително очи. Излязъл от транс си, Филдинг отстъпи назад от мръсния прозорец, за да се скрие от погледа, убеден, че най-сетне бе видял един от членовете на тайнствения Управляващ елит.

САЙЛЪС КИНСЛИ

На призрачната жълтеникава светлина мазните сенки се отдръпваха от лъча на фенерчето и цялото помещение изглеждаше като под вода, а лъчите отгоре идваха през огромно разстояние. Изпотрошеното и корозирало инсталационно оборудване беше килнато като огромен потънал кораб, отдавна настанил се на морското дъно.

Помещението беше тихо, нямаше и бегъл шум от вода където и да е в сградата, която да се процежда в плетеницата от тръби на климатичната инсталация, някои от които повредени или извадени от връзките помежду си. Сайлс не можеше да се отърси от подозрението, че след като не може да е вода, това, което чува, е шепот на хора, наблюдаващи го скрити зад нефункциониращото оборудване. А може би не бяха хора, а създания като онова, което предприемачът Пери Кайзър беше видял през 1973 година, отвратителната твар, която му беше заговорила с измъчения глас на изчезналия бояджия.

С пистолета на охранителя в ръка Сайлс продължи по-навътре в лабиринта. Трябваше да разбере истината за положението. Ако допуснеше страхът да победи, щеше да се поддаде на емоциите вместо на разума, най-бързия начин да бъде застигнат от смъртта.

Очевидно каналът на инсталационното помещение беше мястото, през което през определен период от време се освобождаваше магнитна или някаква друга енергия, която причиняваше временното преместване на настоящето в бъдещето. Интуицията му на адвокат му подсказваше, че тук, в епицентъра, има най-голяма вероятност да открие важни следи, които, свързани заедно във верига от доказателства, можеха да помогнат на него и съседите му да избегнат смъртната присъда.

Освети с фенерчето си един от климатиците. По тънката ламаринена обшивка имаше дупки от куршуми, в част от които паяци бяха изплели миниатюрни мрежи, сякаш са били твърде уморени за по-мощни архитектурни конструкции. Колкото по-навътре влизаше Сайлъс, толкова повече дупки от куршуми и следи от рикошети откриваше. Стигна до купчина месингови гилзи, първоначално десетки, а после стотици, и въпреки че стъпваше внимателно, нямаше как част от тях да не се изтъркалят и да не се ударят в останалите с тих, но мелодичен звън като от вълшебни камбанки.

Очакваше да се натъкне на останки от бойците на всеки завой и не след дълго това се случи, но останките не бяха човешки. Близко един до друг на пътеката между бойлерите и пречиствателите на вода имаше два скелета, които не притежаваха ъгловатите очертания и топчестите стави на човешките кости. Екземплярите не лежаха на купчина и в безпорядък, нямаше я разкрачената, донякъде комична поза на човешките скелети от рухнали тела, сякаш стоварили се на земята след финала на древен танц. Тези оголени от смъртта кости бяха изящни, гладки като почерка на майстор калиграф, който се старае да създаде истинско произведение на изкуството от изписан в курсив текст. Височината им беше над два метра. Двукраки. Имаха допълнителни фаланги по издължените си крака и ръце. По шест пръста на всеки крак, първият и последният по-дълги от останалите четири за по-лесно катерене. Черепите им не бяха заоблени като човешките, а приличаха по-скоро на издължени бейзболни топки с не така подчертани върхове. Челюстите им бяха дълги, със сериозна захапка, ужасяващи зъби и мъртвешка усмивка, разкриваща остри като на акула зъби.

На светлината на фенерчето се видя, че костите не са бели, а сиви, дори и зъбите бяха сиви. Общото потъмняване подсказваше, че

винаги са били сиви, а обезцветяването не е причинено от времето или разлагането на плътта. Сайлс се наведе и вдигна едната ръка, оказа се, че е много по-лека от кост, но щом я пусна на пода, издрънча с почти металически звук.

Недалеч от първите два скелета той откри още три. По костите си личеше със сигурност, че тези създания са били силни, пъргави и бързи. Дори и в смъртта зъбите им създаваха внушение за хищник.

Накрая в югозападния ъгъл на дългото помещение се натъкна на четиринайсет човешки скелета, седнали с гръб към стената, десет на възрастни и четири детски. По костите им не беше останала плът, а от постоянната влага в инсталационното помещение дрехите им бяха изгнили. От изпаренията при разлагането бетонът около тях беше потъмнял и покрит с мухъл. Беше минало много време, откакто тези нещастни хора бяха срещнали края си, но на Сайлс му се струваше, че наоколо още витае бегла миризма на разложение.

Един от скелетите на възрастен още стискаше оръжието, което не беше паднало, след като беше пръснало задната част на черепа му. Още двама от възрастните бяха простреляни. Петната по стената накараха Сайлс да огледа внимателно всичките четиринайсет и откри изходна рана в задната част на всеки череп. Бяха се изправили за последно пред хищниците тук на дъното на сградата, в лишеното от прозорци инсталационно помещение — запазили последните муниции за себе си. Очевидно възрастните бяха убили първо децата, за да им спестят ужаса, който хищниците можеха да причинят.

Вероятно това са били последните обитатели на „Пендълтън“, преди сградата да изпадне в разруха. Сайлс вече не можеше да отбягва въпроса, който така не му се искаше да зададе, не можеше повече да отлага качването си горе, за да потърси отговора: ако се бе стигнало дотам, че из тази прекрасна сграда да бродят фантастични създания от неизвестен произход, какво се бе случило с останалия свят?

27. ТУК И ТАМ

БЕЙЛИ ХОУКС

Бейли гледаше как Дайм изчезва в апартамента си. Нещо не му беше в ред на този човек. Може би стресът от ситуацията му беше дошъл в повече, но това би означавало, че психиката му е по-слаба от тази на малкия Уини. Дайм никога не беше проявявал интерес към останалите обитатели на „Пендълтън“, никога не се беше съгласявал да участва в управителния съвет или някоя група, никога не беше присъствал на коледните събирания в залата за тържества. Влизаше в разговор, ако се размине с някого в коридора, но можеше да се нарече приказлив единствено в сравнение с монах, дал обет за мълчание.

Имаше пистолет. Беше прострелял два от странните сини екрани, които ги нямаше в коридора преди онова, което Туайла Треърн наричаше „скок“. Дайм не се съгласи с предложението на Бейли Хоукс да обиколят сградата и да се съберат с останалите обитатели и отговори с пренебрежителен, ако не и враждебен тон. А изказването му „Онова, което се изкачва, няма да започне да слиза надолу, ако измислиш нова дефиниция на «долу»“, беше пълна безсмислица.

Бейли реши, че трябва да започнат търсенето на останалите съседни в южното крило на третия етаж, да продължат надолу и да се върнат обратно в северното крило, след като Дайм се стегне, ако това изобщо беше постижимо. Херман Шуселман, който живееше сам в 3-Е, в момента беше в болница, така че не беше част от пътуването им във времето. Сенатор Бландън от 3-D в този час вече вероятно беше полупиян и още по-антипатичен и от Дайм; като че ли беше по-разумно да остави и политика за по-късно.

— Какво беше всичко това? — попита Кърби Игнис, очевидно излязъл през входната врата на сестрите Къп навреме, за да чуе разговора на Бейли с Дайм.

— Нямам представа. Ще му дадем малко време да свикне, да се успокои. Нека проверим дали Сайлъс е тук, преди да претърсим южното крило.

Апартаментът на адвокатата се намираше в предната ъглова част. Бейли натисна звънеца, но не чу позвъняване. Очакването му остана без отговор. Оказа се, че вратата не е заключена — всъщност ключалката беше повредена — а след като не последва отговор на въпроса на Бейли „Има ли някой?“, с Кърби влязоха и претърсиха апартамента на възрастния човек.

Кърби носеше фенерчето, което беше взел от Туайла Треърн, децата и жените останаха с фенерчето на Спаркъл, а Марта имаше пистолет. При спомена за краткото, но живо описание, направено от жените на съществото, което бяха видели, демона на Сали от килера и срещата с мистериозния плувец рано сутринта Бейли стискаше деветмилиметровата берета с две ръце.

Подобно на останалите помещения, които бяха видели след скока, в апартамента на адвокатата липсваше всякакво обзавеждане, беше овехтял, мръсен, мухлясал и отдавна изоставен, полуосветен от фунгите или каквото бяха, потънал в слаб здрач като преди самото залязване на слънцето. Кърби нямаше полицейско или военно минало, но беше умен и бърз и разбираше какво прави въоръженият му приятел. Отгатнал какво се иска от него, следваше Бейли, сякаш и преди бяха претърсвали в екип, докато проверяваха апартамента стая по стая.

С приближаването на последното помещение, основната баня, видяха светлина с цвят на тъмна урина, по-слаба, отколкото другаде. С всяка стъпка миризмата на мухъл, лека, но проникваща в този „Пендълтън“, се изостряше и сякаш изпълваше въздуха и с вкус. Спряха на прага, а лъчът на фенерчето разкри нещо, което приличаше на абстрактна арт инсталация на умопомрачен скулптор: светлозелени, покрити с черен мухъл змиевидни форми по стените, неподвижни, но разкривени, сякаш бяха внезапно парализирани по време на възбудата от полов акт, скупчени плътно по вертикалните повърхности, но простиращи се и по част от пода, изпаднали в летаргия, зимен сън. На няколко места в тази зловеща маса растяха снопове гъби в същия цвят, някои с размера на юмрука на Бейли, други два пъти по-големи, с дебели стъбла и сбръчкани като кесийки шапчици с форма на камбанки.

— Две разновидности — отбеляза Кърби Игнис, — но един организъм.

— Организъм? Имаш предвид животно?

— Фунгите са организъм. Мисля, че е точно това.

— Но все пак не е подвижно като нещата, които останалите са видели.

— Предлагам да не влизаме, за да проверим.

При все че змиевидните образувания не се раздвижиха, започнаха да пулсират, сякаш някакви буци преминаваха през тях — като змии, погълнали мишки.

ТОМ ТРАН

Скрит под черен мушамен дъждобран и широкопола шапка за дъжд, Том Тран едва преди минути беше стъпил от преустроената сграда за карети на калдъръмената алея, свързваща постройката с „Пендълтън“. Затвори вратата зад себе си, направи една крачка и бурята не просто отслабна, а спря. Дъждът внезапно престана, калдъръмът изсъхна, а безоблачното небе беше осеяно със звезди и ярка пълна луна.

Объркан, с още капещи дъждобран и шапка, Том се беше завъртял в кръг — и беше открил, че сградата за карети я няма, както и по-големия нов гараж зад нея. В двата края на калдъръмената алея трябваше да има порти между „Пендълтън“ и задната сграда — една, водеща към алеята, и друга — към тясната пътека. Те бяха там, но висяха на стената, висока два метра и четирийсет, която стърчеше над главната сграда, бронзовите елементи бяха огънати, липсваха пръчки, пантите бяха изпочупени, вече нямаше връзка с липсващата постройка за карети.

С известно закъснение Том беше осъзнал, че зад изчезналите сгради и зад самия Шадоу Хил цялата източна част на града вече не светеше... дори не беше там. Нощната тъма на изток изглеждаше необятна, на места разкъсвана от езерца лунна светлина, които не показваха нищо и изглеждаха влажни и мъгливи като от призрачен пейзаж в отвъдното.

Като дете Том беше научил, че смъртта носи различни костюми, не само черна роба с качулка, и освен това се крие зад безчетен брой лица. Смъртта беше навсякъде като легион, от чието внимание не можеш да се измъкнеш, но имаше места, на които силите ѝ бяха по-многобройни. Том усещаше, че на изток, в необяснимата необятна

тъмнина, се крие цяла армия от смърт и всяко поле или гора бяха бойно поле.

Разнебитената порта на задната стена на вътрешния двор също беше отворена и наклонена, едната от трите панти беше откъсната от зидарията, а другите бяха покрити с ръжда. „Пендълтън“ имаше вид на изоставен преди десетки години и на Том му хрумна налудничавият въпрос дали ще изглежда по-измъчен и остарял за възрастта си, ако се погледне в огледало.

Осветлението във вътрешния двор не работеше, а в трите крила на „Пендълтън“ светлините бяха много по-бледи, жълтеникави като драконови очи, каквито не беше виждал досега. Дърветата ги нямаше, фонтанът седеше килнат, градините — обрасли с растителност, която не можеше да различи на лунната светлина.

Том почувства, че не е на себе си в същата степен, както светът не бе същият в този момент, и тръгна по пътеката, озадачен и разтреперан. Чувстваше се като герой от приказките за духове и призраци, които майка му беше му разказвала като дете във Виетнам преди толкова години. Движеше се през изкривена версия на „Търсенето на блажената земя“, „Вълшебното съкровище на гарвана“ и „Къщата на вечността“. Нещо, подобно на бамбук, но по-скоро месесто, отколкото твърдо, с дълги въздушни корени се беше провесило на места над пътеките. Висящите клони постоянно се отъркваха в лицето му, сякаш носеха нещо животинско у себе си, удряха го по бузата или се увиваха около ухото му, гъделичкаха го по носа, а той ги отмахваше смразен и разтреперан от допира.

Стигна до вратите между двора и партерния етаж точно срещу вътрешния вход към фоайето, извади ключовете от джоба на дъждобрана си и се готвеше да влезе в „Пендълтън“, когато чу шум зад гърба си — пыскане, сякаш нещо изпускаше със съскане въздух под налягане. Чувахе се и хлопащ, стържещ звук, като че подплашени коне блъскат с тежките си копита и ги влачат за кратко, преди да съберат сили да ги вдигнат отново.

Том се обърна назад към осветената от луната пътека и не видя нищо, което би могло да издава тези звуци, но вниманието му беше привлечено от движение на прозореца на третия етаж на южното крило. На фона на драконовата светлина зад френските прозорци се виждаше призрачнобялото лице на Филдинг Удел, който може би не

беше забелязал Том. В мига, в който Удел реагира на нещо, което видя в източния край на вътрешния двор, хлопащото, стържещо ехо замря в нощта. Съскането и изпускането на налягането не спряха, но ритъмът и характерът на тези обезпокоителни звуци се промениха. С рязко движение, което ясно изразяваше страха, че може да бъде забелязан, Удел се отдръпна от прозореца. След секунда хлопащо стържещият звук се възобнови. Каквото и да беше разтревожило Удел, в момента приближаваше Том по ветровитата пътека, без още да се вижда заради високата растителност и дялящите ги един-два завоя.

Отново се обърна към вратите, мушна ключа и откри, че не работи. Размърда го настрани в ключалката, след това напред-назад, опита отново, но без успех. Или ключалката беше остаряла също като сградата, или беше сменена от ключар.

Чу вик зад гърба си, пронизителен като на пищящо дете, нетърпеливо, капризно дете, и в момента, в който Том се обърна да посрещне каквото и да беше това, се чу нов вик, по-гневен от предишния, породен от по-остра нужда. На по-малко от десет метра създание с шест крака, с ръста на Том и два пъти по-едро, се промъкваше зад завоя по пътеката през гъстата растителност, която я заобикаляше.

Или дверите на ада се бяха разтворили, или Том беше загубил разсъдъка си, тъй като нямаше начин подобно нещо да съществува извън болните фантазии на някой психопат.

ДЖУЛИАН САНЧЕС

Щом тръгна през трапезарията, Джулиан веднага разбра, че и в нея няма мебели. Първо, килимът липсваше и второ, стъпките му по пода, настлан с варовикови плочи, резонираха по различен начин в стените, не като в обзаведено помещение.

Гласовете от преди малко сега не се чуваха. Той стоеше и слушаше. По начина, по който различаваше разположението на мебелите с вътрешния си радар, твърде точно усещаше и присъствие. Дори и хората, застанали неподвижно, издават звуци — преместват тежестта си от крак на крак, дишат плитко, облизват устните си, изсмукват храна между зъбите си, шумолят с дрехите си, часовниците им тиктакат — но с изключение на звуците, които самият той издаваше, тази стая звучеше празна.

Джулиан не беше сляп по рождение. Загуби зрението си на единайсетгодишна възраст, след като вследствие на ретинобластом се наложи отстраняването на двете му очи. Следователно разполагаше със запас от зрителни спомени от над десет години, а това му помагаше да си представя образи и цели сцени — включително цветовете — по признаци, достъпни за останалите му четири сетива. При обиколката на апартамента видя с въображението си всяка стая с пълни подробности, въпреки че всъщност не беше зървал и едно кътче от мястото.

Необяснимата промяна, която беше настъпила, го остави неспособен да си представи заобикалящото го пространство. Усещането за празнота, мръсотията и останките, миризмата на плесен и мухъл и друга неразличима воня променяха помещенията до такава степен, че той не можеше да си ги представи изобщо, сякаш беше незрящ по рождение и нямаше никакви визуални спомени.

Когато пристъпи предпазливо в дневната, Джулиан отново чу приглушените гласове. Говореха на чужд език, който не можеше да различи. По-рано бяха тревожни, като че ли предупреждаваха за нещо. И сега бяха тревожни, но звученето им вече беше войнствено. Джулиан си представи десетина души, а може би и повече, гласовете им идваха от всички страни, приличаха на конклав, събран специално, за да го проучи, да го анализира. Да го съди.

— Кой е там? — попита. — Кои сте вие? Какво искате?

В този момент гласовете сякаш се приближиха и го притиснаха, речта им беше неясна, а той си представяше как прииждат към него от другите стаи през стените и вратите.

Джулиан се придвижи напред към мястото, което трябваше да е средата на дневната, и след като на пътя му не се изпречиха никакви мебели, той изрече по-силно от преди:

— Кои сте вие? Какво искате?

През първите една-две години след ослепяването си се беше чувствал уязвим и се тревожеше за много неща, които биха могли да му се случат заради недъга. Но не можеш да прекараш живота си в очакване на катастрофа или нападение във всяка секунда; страхът изчезва от само себе си. След четирийсет години живот без зрение не се чувстваше неуязвим, но в достатъчна безопасност и започна да

вярва, че най-лошото, което може да му се случи, вече се е случило, когато беше на единайсет.

Изведнъж косата му настръхна и усети студ по тила; оказа се, че страхът е бил там през цялото време. Свадливите приказки утихнаха до заплашителен шум и той отново почувства, че говорещите са ужасяващо близо, достатъчно, че да ги докосне. Протегна ръце и установи, че се е отместил от средата на стаята, без да осъзнава, защото докосна стена. Гипсът вибрираше едновременно с говора на гневния хор, като че ли гласовете идваха от стената.

САЛИ ХОЛАНДЪР

Освободена от всякакви емоции, тя още лежеше на пода в кухнята си, а несвързани образи от избледняващата ѝ личност изникваха в най-мрачните и скрити части на съзнанието ѝ. Като че ли гледаше през вода към нощното небе от дъното на езеро, а образите се оформяха от едри капки светлина, валящи като дъжд; всяка капка разцъфтяваше в цветове и сцени и щом се удареше в повърхността на езерото, пръсваше се; всяка сцена проблясваше за миг като гледана на обратно рисунка върху стъкло, преди да изтече в мрака. Познати образи, които вече не можеше да свърже с имена, места, които разпознаваше, но не можеше да назове, моменти от изгубено време, които можеше да са отпреди час, седмица или десет години, се рееха един след друг в този басейн, отначало цветни, но после в черно-бяло и нюанси на сиво.

Струваше ѝ се, че потъва в тинята, в мътилката на мястото, където ще намери последен покой, и безцветните вече моменти от избледняващото ѝ съзнание станаха още по-мрачни, обзе я внезапно, мъчително нежен копнеж, силна носталгия по онова, което не можеше да си припомни, към онова, което ѝ се беше изплъзнало завинаги, и същевременно изпита пронизваща любов към светлината, към живота, звуците и ароматите, вкуса и гледките, а след малко бе завладяна от едно-единствено желание: да убива. Тя вече не беше себе си, беше създание без минало и пол, трансформирана в гладък сив нападател, единствен по рода си, с едно-единствено име: погром. То се изправи. Раздвижи се. Прогледна.

БЕЙЛИ ХОУКС

През прага на банята на Сайлс Кинсли Бейли гледаше как подобният на серпентина организъм тупти или „храносмила“, както твърдеше Кърби Игнис. Светлината от фенерчето предизвика ускоряване на пулсирането, а сноповете гъби с подобни на камбанки шапчици също се активизираха. Сбръчканите участъци върху всяка от тях, които Бейли оприличи на кесийки, започнаха да се разтварят и да се обелват откъм шапчиците и израстъците вече не приличаха толкова на гъби, колкото на набъбнали фалоси, разтягащи препуциума преди страстното изхвърляне. Бейли и Кърби едновременно осъзнаха участието си в това действие. Бейли изрече:

— Назад!

Кърби добави:

— Ще изпусне спори.

Те бързо се отдръпнаха от прага на банята и се насочиха през спалнята към отворената врата, където спряха, за да проверят дали нещото няма да се отдели от стената, за да ги последва. Или не можеше да се движи, или не беше в настроение да ги гони, защото нищо не изпълзя от слабо осветената баня.

В общия коридор вън от апартамента Бейли затвори вратата и му се прииска да я заключи или да има стол, с който да я залости. Празните помещения на „Пендълтън“ очевидно бяха голи от дълго време по неизвестни причини и вероятно нямаше да намерят чукове и пирони или някакви други инструменти, с които да запечатат стаите с нещата в тях или да си направят убежище, където да не може да проникне нищо смъртоносно.

ТОМ ТРАН

Излъчващо пулсираща мрачна светлина, нещото приличаше на огромна мутирала грудка, пораснала под земята в радиоактивна почва, с безброй меки туморни израстъци, хранещи се първоначално с минерали от земята, но след това с насекоми и червеи, като по този начин бяха прибавяли тяхната ДНК към собствения си организъм и накрая бяха приели и облика им с виещо се сегментирано тяло, щръкнали от него крака, гадни антени и чифт рогати жила, с които да хапят и поразяват. Може да беше извънземна форма на живот, паднала на Земята във вид на шушулка със семена с някой метеорит, самостоятелна от самото начало. Или постепенно бе постигнала

самостоятелност, живеейки под земята като паяка дортреп, като е придръпвала нищо неподозиращи плъхове, зайци, кучета и може би дори деца, особено такива, погребани в масови гробове, хранила се бе с тях и бе поглъщала тяхното ДНК, развила беше умствените си способности и накрая бе излязла на повърхността бог знае с каква цел.

Отново изпищя с онзи измъчен глас на ядосано дете. Нямаше начин да разгадае намеренията му по трите сребристи отразяващи очи, въпреки че Том виждаше в тях същия глад, който чуваше в пронизителния му глас.

Асиметричната фигура на чудовището и странните му разнородни черти, все едно събрани от различни същества, предполагаха, че в най-добрия случай бе слабо функциониращо — тромаво по природа и непохватно в действията. Помисли си да се втурне към него, да го заобиколи, като излезе от пътеката, мине през преплетените растения и продължи към източната порта. Отново беше момче, бърз като вятъра, страхът го беше върнал в безпомощността на детството, когато компенсираше ниския си ръст и липсата на сила с бързина, съобразителност и неуморимост. Преди обаче Том да е успял да помръдне, нещото се втурна напред със съскане и изпускане на пара, скъси разстоянието от десет на пет метра по-бързо и от рак. Спря и започна да го оглежда, сякаш и той му изглеждаше странен, колкото и то на него.

Не чу щракването на бравата зад гърба си, не чу и вратата да се отваря. Извика от ужас, когато бе хванат за ръката и дръпнат вътре. Помалко склонен бе да вярва, че има шанс за спасение, отколкото че зад него има нещо също толкова ужасяващо и злонамерено като това на пътеката. Бързото като картечен огън туптене на сърцето му бумтеше толкова силно в ушите му, че почти заглуши подканянето на Падмини Бахрати:

— Бързо! Влизай!

Все пак я чу, обърна се към нея и се шмугна вътре. Падмини хлопна тежката врата и светкавично бързо щракна ключалката.

Когато Том Тран се надигна, за да погледне още веднъж към вътрешния двор, изпита неизразима благодарност, задето френските врати бяха направени от бронз, а не от дърво, защото принцът на ада седеше точно пред тях. Отблизо не приличаше толкова на мек тумор, а по-скоро на смесица от извадени вътрешности, като че ли бе

преобърнатата наопаки твар, а всичките му издутини изглеждаха хлъзгави заради млечната течност, проблясваща на жълтеникавата светлина, която струеше от стъклата към коридора.

Гледаше го втръчено със сребристите си очи, а челюстите му се движеха, сякаш съществото си представяше как го вкухва, и в този момент му хрумна, че по-тъмните форми в полупрозрачното му тяло, тези плътни подутини вероятно са по-малки създания, които беше погълнал, и сега лежаха цели в червата му като преплетените тела от масовия гроб край На Транг. Именно създание, подобно на това, би могло да оживее — или да възникне като анимирана антитеза на живота — дълбоко заровено сред човешките останки в джунглата на На Транг във Виетнам, никога неродено, а появило се сред тъмата, разложението и причинената от него топлина като уместен символ на ужасите в На Транг. Накрая беше дошло за Том Ван Лунг, познат тук като Том Тран, вече четирийсет и пет годишен, който като десетгодишно момче беше станал свидетел на онази касапница — избити от картечници хиляди жени, мъже и деца в естествената падина на отдавна пресъхналото езеро, още непокрити с плътното одеяло на пръстта. С татко му бързо бяха свили в един завой в горния край на ужасяващата дупка и бяха намерили прикрытие между дърветата, преди властите да се върнат с булдозера, докаран нетърпеливо, преди да започнат да убиват. Джунглата около гроба зад него и баща му беше зловещо тиха — свидетел в наситенозелени одежди.

— Дори не се опитва да влезе — промълви Падмини.

Том очакваше създанието да се хвърли към вратите, но то не го стори. Не блъсна стъклата с челюстите си.

— Защо не се опитва? — попита Падмини.

Нещото се обърна и се отдалечи по витата пътека.

— Явно все пак не е На Транг — заключи Том.

— Какво?

— На Транг никога няма да престане да ме иска.

Въпреки че страхът му намаля и сърцето му престана да бие така лудешки, внезапно го прониза студ като ледена висулка, паднала от висока стреха, и той потрепери.

ДОКТОР КЪРБИ ИГНИС

Това изживяване не можеше да се опише като дежа вю. Кърби нямаше усещането, че е бил тук преди, при същите обстоятелства в този бъдещ „Пендълтън“. И все пак, колкото и да бяха необичайни, тези обстоятелства не му се струваха толкова чужди и неразбираеми. Беше изненадан от нещата, които беше видял, но изпитваше любопитство, не беше шокиран. Въпреки странните радикални промени, през които беше преминал този свят, беше му някак познат или, ако не точно познат, поне логичен. Още не можеше да го обясни, но усещаше, че започва да го схваща, че в ума му се формира теория, която бавно нараства, все още подсъзнателно, но в крайна сметка щеше да придобие яснота. Очевидният хаос може да беше само привиден и да съществуваша логична историческа причина и рационален ред, които само чакаха да бъдат открити.

С Бейли бяха оставили жените и децата с един пистолет и един фенер в апартамента на Къп. Случката с отделящата спори колония от гъби в банята на Кинсли доказваше, че бързата реакция е съществена за оцеляването, но колкото повече хора участваха в претърсването, толкова по-бавни щяха да бъдат.

Стигнаха до третия етаж на южното крило през задната врата на Къп. Високо поставеният телевизор в ъгъла между късия и дългия коридор не пулсираше със синя светлина. Екранът беше счупен. В кухината имаше колония от светещи гъби, което показваше, че мониторът не е работил дълго време.

От лявата им страна беше асансьорът, чиито врати стояха отворени, а вътрешността му, покрита с неръждаема стомана, лъщеше в синьо. На Кърби Игнис свободната кабина му се видя като покана да влезе и да се повози. Предвид изживяването на Уини и срещата на самия Кърби с изцапания с кръв иконом, излязъл от северния асансьор от 1935 година малко преди скока към това бъдеще, той предпочете да използва стълбите.

Горното ниво на мезонета на Гари Дай им се падаше вдясно, точно срещу южния асансьор. Вратата беше счупена. Лежеше върху прага, сцепена и покрита с прахоляк; пантите на касата бяха огънати и наполовина изскубнати от дървото. Обратно във времето през 2011 година Гари беше в Сингапур, значи скокът не би трябвало да го е довел в този „Пендълтън“.

Въпреки това влязоха на горното ниво на 3-В, където излъчващите fungi бяха повече, отколкото на всяко друго място, а Бейли не спираше да вика „Има ли някой?“, докато се движеха от преддверието към дневната. Думите прокъркнаха в другите помещения и по вътрешната стълба за долния етаж на апартамента, но никой не отговори.

Зад западните прозорци се простираше хипнотично полюшваща се трева и подредени в кръг разкривени черни дървета, осветени от слънцето, но и от луминесцентната ливада. Тревожната, но безспорна привлекателност на този бъдещ свят беше различна от красотата на сегашното минало не само заради пейзажите, но и във фундаментален смисъл.

Красотата е истина, истината — красота. Философите от векове твърдяха, че красотата е доказателство за сътворение от висша сила, защото живите същества функционират също толкова добре, дори и да са грозни. Ако животните, в това число и хората, бяха машини за месо, а растенията — за целулоза и хлорофил, произвеждани от сляпа и лишена от разум природа, и ако пейзажите се формираха от геоложки процеси, а не бяха вдъхновени от велик творец, нямаше причина те да са привлекателни за околното, което означава, че красотата е израз на милост, дар за света.

Кърби не беше достатъчно заинтригуван, за да си създаде мнение относно връзката между красотата и божественото в света, който беше напуснал. Но като гледаше през прозорците на Гари Дай, му се струваше, че онова, което радваше око в този свят, не беше истинско и добро, а зло и измамно. Това, което правеше гледката съблазнителна, не беше истинската хармония, тя някак липсваше, а нейната тайнственост и чувството, че навън може да има всичко и може да се случи всичко, а това покоряваше дивата страна на човешкото сърце, която в стария свят трябваше да бъде потискана в интерес на цивилизацията. Тук нямаше цивилизация, съществуваше единствено сърцето на мрака, завладяващо със своята необятност, примамливо заради суровата бруталност, която обещаваха, заради предлаганата свобода на лудостта и на безсмислената смърт.

Оттук ритмичното поклащане на светещата ливада сякаш предлагаше мистично изживяване, но Кърби подозираше, че всеки

опит да стигне дотам щеше да бъде кратък и белязан от префинена жестокост.

Въпреки вида си на благ дядо той беше нетолерантен по природа и смяташе човешкия род — не като отделни личности, а като вид — за глупав до крайност, егоистичен, алчен и завистлив. Повечето хора бяха влюбени във властта, насилието, бяха изпозвачи и мародери. Кърби често си мислеше, че светът би бил по-добро място, ако кучетата бяха най-интелигентните създания, които го населяват. Не му липсваше изчезналият град, защото и най-хубавите градове бяха прекрасни само от разстояние и отблъскващи в различна степен отблизо. Ала този тук беше свят без градове, без хора, несъмнено и без кучета и други невинни създания, не завръщане към условията на рая, а мръсен и неестествен.

— Мисля, че не е необходимо да проверяваме всяка стая — каза Бейли. — Ако имаше някой, щеше да се обади. Каквото и да открием, докато претърсваме, ще е поредният циркаджийски номер, а не е нужно да се излагаме на риск заради едната тръпка.

Когато излязоха от апартамента на Гари Дай, отвореният асансьор още беше празен, но от кабината се чуваха гласове, мърмореци на чужд език — а може би по-скоро от шахтата. Звучаха точно така, както ги беше описал Бейли: злокобни, напрегнати, заплашителни. В света от миналото езикът беше инструмент единствено на хората, но Кърби подозираше, че това не са човешки гласове.

Завиха към дългия южен коридор и видяха в другия му край да пулсира син екран, въпреки че не прозвуча обезпокоителният компютърно симулиран глас.

От лявата страна имаше два апартамента, първият беше на Мак и Шели Рийвс. Кърби нямаше много време за радио, но в редките случаи, когато беше слушал шоуто на Рийвс, беше го харесвал.

Вратата беше отворена. Първите две стаи бяха празни като на другите места. Никой не отговори на повикването на Бейли.

— Може да са били на театър или на ресторант по време на скока — предположи Кърби.

— За тяхно добро да се надяваме, че е така.

Докато вървяха към вратата на 3-Н, апартамента на Филдинг Удел, синият екран заговори: „Двама възрастни, мъжки пол. Над

земята. Трети етаж. Южен коридор. Унищожи. Унищожи“.

По примера на Мики Дайм Бейли стреля в екрана.

— Някаква система за сигурност? — зачуди се Кърби.

— Явно.

— За какво ѝ е на изоставена сграда?

— Нямам представа.

— Мислиш ли, че има някой, който я следи?

— Засега мисля, че не. Засега.

Вратата за апартамента на Филдинг Удел беше заключена. Звънецът не работеше. Бейли потропа силно. Никой не отговори.

Бейли се провикна през вратата:

— Господин Удел? Господин Удел? Аз съм Бейли Хоукс. Живея в 2-С. — Изчака. Отново заговори: — Господин Удел, събираме се в апартамента на Къп, за да преживеем това заедно.

Когато не последва отговор, а само тишина, Кърби предположи:

— Може да е бил извън сградата, когато се случи.

— Струва ми се, че не излиза често от апартамента си.

— И възнамеряваш да разбиеш вратата, за да провериш добре ли е?

Бейли се замисли за миг.

— Познаваш ли го?

— Срещал съм го един-два пъти.

— Доста е ексцентричен.

— Меко казано ексцентричен — съгласи се Кърби.

— Чудя се дали и той като Марта не е държал оръжие по време на скока. Като познавам Удел, ако разбием вратата, а той е въоръжен, може да се застреля или да застреля мен, а може би и двамата.

Тръгнаха към южното стълбище в западния край на коридора и се запътиха към втория етаж.

СВИДЕТЕЛ

Седеше в помещението, някога служило за библиотека или кабинет, отстрани на дневната, чиято врата беше отворена, и слушаше как жените взаимно си вдъхват кураж.

През комуникатора от охранителната система в дясното си ухо чуваше всеки сигнал за унищожаване. Имаше период в далечното минало, когато Свидетел бе извършителят на нужните убийства.

Малкото издръжливи екземпляри, които оцеляваха след погром, а после и след Заличител, идваха да търсят подслон в „Пендълтън“, щом се озовяха пред сградата, тъй като явно само тя им приличаше на убежище в променения свят. Тези стени обаче се превръщаха в последния им капан. Свидетел създаваше добро първоначално впечатление у опърпаните и изтощени оцелели, защото изглеждаше като тях, не като погромит. Някога наброяващи милиони, погромите сега бяха едва неколцина, защото бяха избивали продължително и ефикасно и не им бе останала достатъчно работа, за да оправдае съществуването на голям брой от тях. Свидетел посрещаше хората, спасили се от погром, канеше ги в предполагаемата си крепост и след като му се доверяха, ги убиваше безпощадно.

От много години не се бяха появявали случайно оцелели и той вече не убиваше. Единствената му задача от дълго време беше да е свидетел, единствен пазител на историята на света преди погром и уредник на тази славна сграда.

Предвид неговата самота и безпощадния товар на знанието му — съпоставката между някогашния свят и онова, в което се бе превърнал — вероятно трябваше да очаква, че ще се промени. Постепенно беше обзет от чувство за болезнена загуба. Усети, че в него се надига нещо като угризение и дори жалост.

Сто и шестнайсет дни по-рано изпълнената с меланхолия рутина на изолираното му съществуване беше нарушена. Започнаха първите колебания, необяснимите кратки завръщания в „Пендълтън“, какъвто е бил през 1897 година на върха на този хълм над един по-малък град, който след това се бе разраснал. Колебанията продължиха два дни и за кратки проблясъци настоящето и онзи момент в миналото заемаха една и съща точка в континуума на времето. После настъпи преходът, захвърляйки Андрю Норт Пендълтън, съпругата му и двете им деца в това безмилостно бъдеще, в което сред непрестанно мутиращите същества нямаше такива, които не убиват, свят на постоянно брутално хищничество.

Свидетел не беше убил съпругата и децата. Единственият останал в този район, а може би и в целия свят погромит беше нападнал малката София. Той беше нанесъл първото парализиращо ухапване и с това пробождаше започна унищожаването на семейството.

В резултат на други заплахи при обратния преход само бащата беше върнат отново в 1897 година, защото единствено той остана жив.

Свидетел вече знаеше от опит, че тайнственият феномен се беше случвал през всеки трийсет и осем години в миналото, като бе започнал през декември 1897. Интересното беше, че за него това бяха трийсет и осем дни между отделните случаи откъм този край на пътешествието. Времето, разделящо събитията в миналото, бе попречило на хората да забележат повторемостта. Колкото до Свидетел, тук далеч по-краткият интервал внушаваше усещането за ускорение на инерционната сила на инцидентите.

Трийсет и шест дни, след като семейство Пендълтън премина в това време, колебанията започнаха отново и трийсет и осем дни след Пендълтън семейство Осток и прислугата им корабокрушираха на тукашния бряг. Трийсет и осем дни след Осток изпаднал в недоумение мъж на име Рики Ниймс дойде сам от миналото, строителен работник от 1973 година, застигнат от злощастна съдба малко след пристигането си.

Всяка група, транспортирана от по-ранна епоха, поне оцелелите от нея, оставаха в бъдещето с трийсет и осем процента по-кратко от предишната. Мъртвите оставаха завинаги. Андрю Пендълтън и семейството му бяха преседели тук най-дълго — триста и осемдесет минути. Осток прекараха около двеста трийсет и пет, което беше с трийсет и осем процента по-малко. Преходът, при който загина Рики Ниймс, трая около 146 минути. Ако тенденцията се запазеше, сегашните пътешественици щяха да бъдат захвърлени тук за деветдесет цяло и шест десети минути, което представлява шейсет и два процента от сто четирийсет и шест цяло и една десета. Свидетел не разбираше причината за периодичността или важността на числото трийсет и осем, но беше убеден в продължителността на всеки преход, защото в природата му беше заложено да следи изминаващото време с точността на часовник.

Не беше наясно и с причината за това явление — дали беше естествен феномен без дълбок смисъл, или зад него се криеше определена цел. Ако „Пендълтън“ непреднамерено бе построен върху разлом в пространствено-времевия континуум, всичко бе плод на чиста случайност. Ала случайност или не, бяха намесени сили, непонятни за Свидетел, които притежаваха такава мощ, че успяваха да прегънат

времето и да съберат заедно различни епохи, нещо невъзможно според законите на физиката — или поне според всеобщата представа за законите на физиката.

Изострящото се у него усещане за ускоряване на инерционната сила го държеше в очакване на приближаваща кулминация, не просто край на този феномен, а нещо, надхвърлящо представите му. Вероятно очакванията му бяха плод на насилието, разигравало се пред него толкова дълго време, на унищожението на цивилизацията и може би грешеше, но вярваше, че когато настъпи краят на преходите, ще настане катаклизъм по-лош от всичко, което беше виждал в живота си.

Застанал в празната библиотека, заслушан в жените в съседната стая, си помисли, че много би ги харесал, ако ги познаваше по-добре. До известна степен вече ги харесваше и се надяваше да не загинат тук, при все че шансовете им да оцелеят през следващите деветдесет минути бяха минимални. Той нямаше да ги убие, но не можеше и да ги спаси.

ТОМ ТРАН

В западния коридор на партера Том грабна ръцете на Падмини, разцелува ги и надълго и нашироко ѝ благодари, задето го бе спасила от мицела или каквото там беше, протегнал се към него чак от масовия гроб в На Транг. Тя го наричаше *ракшаса*, което в превод било раса на демони, таласъми, и макар да не беше много наясно с хиндуизма, на Том му се стори, че това е не по-лошо обяснение от всяко друго за въпросното създание.

— Баба — промълви тя, — какво се случи? Знаеш ли защо всичко се е променило?

В Индия „баба“, както го нарече, беше ласкаво обръщение към старец или детенце. Едва на четирийсет и шест, но повече от два пъти по-възрастен от нея, Том Тран не се обиждаше. Понякога възприемаше Падмини като дъщерята, която така и не беше имал. А тя беше толкова сладка, че само най-отявлените злобари биха могли да си внушат неприязън към нея.

— Моят опит показва — каза той и пусна ръцете ѝ, — че светът се обърква напълно от време на време и се случват безумия, но не и като това.

— Заклучих главния вход откъм улицата — каза тя.

— Добре, добре — отвърна той, загледан в двора зад френските врати, където *ракшаса* беше изчезнало сред странната растителност.

— Искях да сляза долу при охранителя да проверя какво знае.

— Да — съгласи се Том, като започваше да възвръща донякъде самообладанието си, — точно това трябва да направим.

Забързаха заедно по необяснимо мръсния и слабо осветен коридор към южното стълбище и той забеляза, че високо на стената в дъното е поставен малък квадратен телевизор, който не беше там преди. Стойката му се беше откачила и телевизорът висеше под ъгъл, а екранът беше тъмен.

Приблжиха вратата към стълбището, но тя се отвори, те спряха стреснати, а оттам се появи Сайлс Кинсли с пистолет в едната ръка и фенер в другата.

— Господин Кинсли — заговори Падмини, — светът се е побъркал, *кискела*, нищо не функционира.

— Да, знам — отговори адвокатът. — Какво видяхте?

— Демони — отвърна Том и се зачуди какво ли означава фактът, че Сайлс Кинсли не се изненада ни най-малко от тази дума.

Падмини обясни:

— Отиваме в стаята на охраната да проверим какво знае Върнън Клик.

— Той е мъртъв — уведоми ги адвокатът. — Стаята на охраната не изглежда както преди. Няма какво да търсим долу.

АЙРИС

Твърде много са и сякаш всички говорят едновременно; онова, което имат да си кажат, не свършва. Айрис не може да запази гората около себе си и да следва Бамби сред толкова много приказки, гласовете бръмчат около нея, бръмчат. Не само чува гласовете, но ги усеща да стържат в ушите ѝ, думи с остри малки зъби, няма нежни гласове, само тревожни и груби. Думите я давят, стягат врата ѝ като въжето, което едва не удуши заека Тропчо. Става ѝ все по-трудно да диша.

Старицата има оръжие, а оръжията са нещо лошо. Ловецът уби Гобо, приятеля на Бамби, рани Бамби в рамото, всичко се изцапа с кръв и Бамби искаше да легне и да заспи, просто да заспи, само дето този сън щеше да е смъртта.

Айрис запушва ушите си с ръце за малко, но после се тревожи, че няма да чуе писъка на сойката, ако дойде. А трябва да я чуе, защото тя предупреждава с писъка си цялата гора за приближаваща опасност, когато ловецът е сред дърветата.

Не смее да вдигне поглед, убедена, че няма да издържи гледката на всички тези говорещи хора, всичко се променя, нищо не е както трябва, втренчва се в пода. С наведена глава, скръстени пред гърдите ръце, с длани, скрити под мишниците, тя се опитва да е колкото може по-малка, надява се да не я забележат.

Котките отново са на пода, никой не ги гушка, бродят наоколо. Гледа ги, защото ѝ помагат да мисли за животните в гората. Сега се за прекрасните кошути Фалин, леля Ена, леля Нетла и Марена и се успокоява, щом се появяват в съзнанието ѝ.

Едната котка разваля спокойствието на Айрис, щом я поглежда от няколко метра и вижда, че оранжевите ѝ очи са променени, целите са черни и приличат на мастилени езерца. Котката се движи по различен начин от преди, не пристъпва величествено, а по-скоро като болна. Тръпки я побиват от нея. Другата котка се появява в полезрението ѝ и също има странни черни очи. Отваря уста, а вътре нещо помръдва, сякаш котката е хванала мишка с шест опашки, сиви опашки, които се показват и прибират между зъбите ѝ.

Гората вече я няма и надали ще се появи повече в тази стая, има твърде много гласове, твърде много промени, всичко е различно, дори котките, нищо не е нормално, нищо не е безопасно. Трябва да открие гората на друго място, далеч от тревожните гласове и ухилените котки.

Тихо като зайчето Тропчо, по-чевръсто и от катеричка, Айрис се измъква от стаята през арковидната врата, опитва се да открие младите букове, дивите цветя, трънливите храсти, елшите, търси безопасна горска поляна, където се преплитат леска, прещип и зърнастец, а слънцето преминава през тях като златна паяжина — сигурната тайна поляна, на която е роден Бамби.

БЕЙЛИ ХОУКС

Не претърсиха внимателно втория стаж, минаха набързо през него. Бейли, Туайла, Уини, Спаркъл, Айрис и Кърби живееха там, а бяха част от групата. Според Спаркъл съседите от апартамента до нейния, семейство Шелбрук от 2-Н, бяха на почивка, както и

семејство Кордован от 2-Е. Апартамент 2-І беше празен и обявен за продажба. Роули и Джун Тюлис от 2-Д, собствениците на „Топърс“, прекарваха дълги часове в ресторанта; и двамата трябва да са били на работа по време на скока.

Бейли продължаваше да вика, без да получи отговор. С Кърби слязоха по северните стълби към партера и видяха трима души до вратите към фоайето да приближават по коридора срещу тях. Бейли разпозна Падмини Бахрати, а до нея Том Тран и Сайлърс Кинсли, облечени в дъждобрани.

Петимата се срещнаха пред тоалетните, които се използваха предимно при събития в залата за празненства. Светлината от гъбите напомни на Бейли за маслените лампи с похлупаци от слюда, осветяващи каменните стени на една пещера в пустинята на Афганистан, използвана като оръжеен склад от талибаните; почувства по-остро от всякога, че това не бе просто приключение с пътуване във времето, а продължителна война, в която бяха въввлечени. Доколкото му беше известно, все още не беше загинал никой от техните хора, но враждебните действия можеха да започнат във всеки момент. По блуждаещите погледи на Падмини, Том и Сайлърс съдеше, че и те изпитват същото чувство.

уини

Не беше забелязал, че Айрис излиза, докато не погледна към нея и не видя, че е преминала през арката и е в далечния край на съседната стая — мъглав силует, придвижващ се през надвисналата като завеса зловеща жълтеникава светлина.

В повечето от книгите, които беше чел Уини, винаги имаше герой, а понякога и повече от един. Той, разбира се, се идентифицираше с героя, а не със злодея. Не беше трудно да си злодей, а да си герой не беше никак лесно. От известно време Уини беше осъзнал, че пътят към успеха и щастието се крие в приемането на предизвикателствата. Майка му обичаше да пише песни, но не беше лесно да се постигне хармония между мелодията и текста. Тя работеше с часове, композираше, изглаждаше. Но беше щастлива и постигаше успех. Беше герой по свой собствен начин. Таткото на Уини, Фаръл Барнет, не можеше да се нарече точно злодей. Не взривяваше църкви, не палеше малки кученца и не съсичаше възрастни жени с брадва. Но

не можеше да се нарече и герой, тъй като твърде често избираше лесния път. Беше му много по-лесно да се озове гол до някоя празноглава хубавица, която му е намигнала, отколкото да остане верен на жена си. Уини го беше виждал няколко пъти да се напива с приятелите си. Най-лесно от всичко беше да се гипсираш. И да тормозиш сина си пред очите на всички, че трябва да бъде мъж, също беше лесно. Трудно беше ти да си този, когото тормозят, и да приемаш това с усмивка. Много по-лесно бе да изпратиш последната си публикувана снимка, отколкото да дойдеш и да видиш сина си и може би да го заведеш в някой увеселителен парк или на друго място. Таткото на Уини не беше лош до степента на злодей, но беше прекрачил границата с тъмната страна. А щом си се озовал там, става много лесно да се подхлъзнеш още повече. Уини не искаше да върви по лесния път, защото искаше да бъде щастлив. Въпреки че беше известен, богат и имаше милиони фенове, Фаръл Барнет не беше щастлив. Уини виждаше колко е нещастен баща му, а това го караше да се чувства тъжен, гневен и уплашен. Постоянно си мислеше, че нещо ужасно ще се случи с неговия старец, и не искаше да става свидетел на това. Не можеше да каже на татко си да приема предизвикателства, вместо да избира лесния път, защото нямаше желание да се озове с глава, завряна в тоалетната. Веднъж един от приятелите по чашка на Фаръл се сби с него, двамата бяха пияни и Фаръл напъха главата на нещастния човек в тоалетната. За щастие водата беше пусната преди това. Уини не можеше да спаси татко си. Можеше единствено да отбягва лесния избор, да се стреми към трудния и да се надява.

Ето защо се втурна след Айрис, щом тя се скри от погледа му в съседната стая. Това, че беше избрал трудния път, все още не го превръщаше в герой. Беше в долния край на хилядаметрова скала, героите бяха на върха, а той едва започваше да се катери. Все пак героите трябваше да са не само смели, но и много умни. Би било умно да каже на останалите, че Айрис бяга, но той не се сети за това, преди да премине под арката в съседната стая. В този миг, преди да е успял да каже нещо, майка му, госпожа Сайкс и двете възрастни жени се развикаха едновременно. Умният герой не би се занимавал с предположения, той би изпитал увереност във фактите, но Уини предположи — глупаво, глупаво — че викат него и Айрис, че ги гонят. Той продължи бързо през съседната стая, изтича по коридора чак до

другия край. Айрис се шмугна през летящата врата. Той бързо я последва през кухнята, в мокрото помещение, през задната врата на Къп и в късия западен коридор в южния край на третия етаж.

Айрис беше изчезнала. Не беше много по-напред от Уини. Ако беше завила по дългия южен коридор, още щеше да чува стъпките ѝ. Тишина.

От лявата страна на Уини беше асансьорът, от който едва беше успял да се спаси по-рано. Ако Айрис беше влязла в кабината, вече сигурно се беше превърнала в храна за буболечката. От дясната му страна беше апартаментът на Гари Дай. Вратата беше разбита, но преди доста време.

Изведнъж оттам се чу глас, силен и приятен, глас на момиче, вероятно на Айрис, въпреки че не я беше чувал да говори. Тя си пееше нещо, без текст, само с на-на-на и ла-ла-ла. Той я повика шепнешком, а после по-силно, но Айрис не му отговори. Това не беше весела песничка от онези, които съпровождат детските игри. Беше от напевите, при които, ако последваш до източника, ще откриеш момиченце в старовремски мухлясал погребален тоалет, с разядена зеления сала кожа, с трески от ковчега и мръсотия между зъбите.

Никой не го последва от апартамента на Къп. Къде беше майка му? Ами госпожа Сайкс?

След като е толкова важно да избереш трудната работа и си се захванал с нея, няма как да се откажеш, щом трудното стане прекалено трудно, а мама я няма да ти помогне. Това ще е наистина женчовско, а ако нещата вървят в тази посока, по-добре да намериш тоалетна и сам да си навреш главата в нея.

Песента звучеше, сякаш пееше малко момиче, но такова, което крои нещо; напомняше на морска сирена — като русалките, които примамват моряците към скалите, където да потънат. Уини не беше моряк и не беше пораснал достатъчно, че да бъде сексуално привлечен от сирена. А Айрис със сигурност не беше русалка, беше просто едно объркано момиче, което щеше да бъде убито. Уини набързо реши, че в живота му няма нещо особено важно предвид перспективите за отбора по борба на госпожица Грейс Лаймън, саксофона, голям колкото самия него, и музикалната кариера. Прекоси прага, стъпи на изкъртената врата, която се разклати под краката му, и смело пое към светлината, излъчвана от гъбите, в търсене на певицата.

Преди Дим и Пепел изглеждаха почти еднакво, с едва доловима разлика в гънките на ушите и цвета на гърдичките. Една забеляза какво се е случило с тях и всички останали го видяха само миг след като жената издаде звук на отвращение: Дим и Пепел вече не само не си приличаха, не приличаха и на котки. Нещо се беше вселило в тях и сега си пробиваше път навън, а докато изразяваше себе си, променяше самата им субстанция. Претърпяха няколко метаморфози, като общото помежду им бе само, че и двете бяха настръхнали топки от биологичен хаос: гущер, кръстосан с паяк, свинска зурла, око, поставено над друго, уста над зурлата, потрепващи антени, опашка на скорпион... При все че беше романист, и то успешен, на Спаркъл не ѝ се случваше често да вижда литературата в живота по начина, по който виждаше живота в литературата, но това тук ѝ напомни за някои от творбите на Томас Пинчон — шест жанра в една и съща книга, ужас, извиращ от ужас, примесен с трескава наслада от цялото това нихилистично безумие.

В продължение на десет секунди беше парализирана и скована от новия, но не и подобрен вариант на Дим и Пепел. След това се обърна към Айрис, протегна се към нея въпреки паниката, която подозираше, че я беше обзела, но Айрис я нямаше на мястото, на което беше стояла — нито някъде другаде — сякаш си беше представила гората така живо, че беше преминала през вълшебна врата, за да бъде с елените. А Уини беше отишъл с нея.

Туайла осъзна, че децата са изчезнали в същия миг, в който Спаркъл направи това откритие, и ужасът, който споделиха, приличаше на светкавица, прескочила между очите им. Щяха да се втурнат само след части от секундата, да викат момичето ѝ, момчето ѝ, да претърсват отчаяно този съсипан с времето „Пендълтън“, тази безрадостна сграда, ала в този миг бяха притеглени една към друга от инстинкт за сестринска закрила, когато съществата, които вече не бяха Дим и Пепел, изпаднаха в пълно безумие.

ДЖУЛИАН САНЧЕС

През последните четирийсет години беше постигнал мир със слепотата и тъмнината се беше превърнала в негов приятел. Без

визуални стимули, които да го разсейват, хубавата музика беше величествена архитектура от звуци, през която се движеше. Аудиокнигите бяха светове, в които се вживяваше до такава степен, че едва ли не оставяше в тях следи след себе си. А когато се замислеше за себе си, живота и онова, което евентуално следваше, потъваше в тази тъмнина по-дълбоко, отколкото бе по силите на повечето зрящи, и там откриваше невидима светлинка, лампата, която му бе помагала неотклонно да следва пътя си през годините.

С ухо, долепено до гипсовата мазилка, заслушан в заплашителните гласове, които идваха от стените, Джулиан се уповаваше на тази своя вътрешна лампа да го предпази да не потъне в мрака на пълния ужас. Невежеството беше баща на паниката, знанието — баща на спокойствието; трябваше да открие съседи, които да му обяснят какво се случва.

Тръгна покрай стената към преддверието и входната врата, която беше откrehната, въпреки че я беше заключил. Щом мебелите можеха да се изпарят изведнъж и чистите повърхности да се изцапат само за миг, нямаше смисъл да си блъска главата как заключените ключалки са се отключили.

Винаги досега вземаше белия бастун, когато излизаше от апартамента си, защото външният свят не му беше така добре познат като собствените му стаи. Бастунът обаче не беше подпрян на масичката в преддверието и му се стори безсмислено да го търси по пода, след като масичката също я нямаше. Бастунът не беше паднал, не беше преместен, а се беше изпарил, както и всичко останало.

Гласовете в стените замлъкнаха в момента, в който Джулиан прекрачи прага към общия коридор. Мястото му се стори различно от преди, пусто и недружелюбно. Той предположи, че конзолните масички, картините и пътеките ги няма. Една след друга го връхлитаха различни миризми: тънък остър мирис, чийто произход не можеше да определи, бегла воня на гранясало, може би мазнина за готвене, оставена толкова дълго на открито, че се е сгъстила, нещо подобно на лъх от крехките страници на пожълтели с времето книги, прахоляк, мухъл...

За един миг почувства, че не е сам. Но в следващия вече не беше сигурен. После коридорът му се стори безлюден. В тази странна

обстановка инстинктите му на незрящ не бяха надеждни както обикновено.

Първоначално възнамеряваше да завие надясно и да продължи по северния коридор до апартамент 1-С, приятелката му Сали Холандър би трябвало да си е у дома в този късен час. В апартамента между неговия и нейния не живееше никой, собственикът беше починал преди няколко месеца и съдбата на имота още не беше ясна.

После обаче чу тихи гласове, които говореха на английски, нищо подобно на зловещото мърморене от по-рано, и му се стори, че приближават откъм западния коридор. Докато вървеше опипом към ъгъла между коридорите, тапетът се прокъса и се намачка под ръката му, сякаш беше античен. Откри вратата към малкия офис, използван от главния портиер, и мина покрай нея.

Тук, на партера, таваните и общите пространства, дори коридорите бяха високи по три и шейсет. Щом стигна до ъгъла, стори му се, че чува тих звук отгоре. Спря се, но звукът не се повтори. Въображение.

Сред приближаващите хора Джулиан разпозна мелодичния глас на Падмини Бахрати. Облекчен, че е открил помощ, продължи към ъгъла и зави по западния коридор.

— Падмини, има някакъв сериозен проблем — каза Джулиан и в момента, в който заговори, по главата и раменете му се посипа нещо, вероятно гипсова мазилка.

ТУАЙЛА ТРЕЪРН

Уини и Айрис не бяха отвлечени. Бяха побягнали от ужас. Това бе аксиома във вярата на Туайла. Нямаше да я подложи на съмнение. Бяха избягали, не отвлечени, избягали.

Не остана и помен от котка в двете пищящи създания, всяко — гротескна смесица от части като от събраните закуп делириуми на доживотен пияница; не спираха да се променят, да се огъват, сливат, преобразяват. Очни ямки, пълни със скърцащи зъби, разтворени устни, под които наднича кървясало око, невероятни комбинации, нереално бързи метаморфози, водещи до все по-безумни форми, като че тритон, прилеп, крастава жаба и какво ли още не се бяха смесили във вещерски котел.

Чудовищата фучаха рязко из стаята без следа от предишната си котешка грация, пицяха, квичаха и съскаха, но и съскането им не приличаше на котешко. Изглежда, не можеха да се движат съвсем добре заради малформациите си, но въпреки това бяха ужасяващи. Настръхваха, трепереваха, изпълнени с енергия като насекоми, внезапно променяха посоката си, като че ли се блъскаха в невидими бариери.

Невъоръжени, но решени да се бранят взаимно, Туайла и Спаркъл се отдръпнаха едновременно в опит да се отстранят от пътя на тези непредвидими фурии, които въпреки странните си тела бяха бързи като хлебарки. Всеки път, когато жените бяха на крачка да се измъкнат от стаята, бяха принудени да се забързат в друга посока, за да избегнат някое от безумните създания, препречило пътя им към арката.

Марта имаше оръжие и беше готова да го използва, но двата звяра се движеха толкова бързо и хаотично, че не можеше да се прицели. Туайла виждаше, че застрелването на някое от тях е равносилно на улучването на колибри с прашка или камък, нещо, което беше видяла да опитват едни жестоки момчета, когато беше момиченце; момчетата не постигнаха попадение в птичка, но едното от тях уцели другото в челото и то изпадна в безсъзнание. Ангажирана с усилието да държи далеч от пода шлейфа на вечерния си тоалет и полата — притисната плътно около тялото си, докато се щуреше насам-натам, Една се отдели от сестра си. Туайла и Спаркъл също бяха в друга част на стаята. Ако Марта събереше кураж да стреля, можеше по грешка да уцели някого вместо нещо.

Беше неизказано, но съвсем ясно, че Туайла и Спаркъл възнамеряват да хукнат след Уини и Айрис при първа възможност и че ако едната не успее да напусне стаята жива, другата ще търси и двете деца, всички бяха едно семейство сега, съдбата им беше да оцелеят заедно или да загинат заедно, никой нямаше да бъде изоставен сам.

Бившите котки рикошираха в различни невидими бариери и една в друга, изпицяха за миг с демонична злост и се тръшнаха с потръпващи тела, сякаш напълно изтощени.

Изумени, че успяха да се отърват незасегнати, Туайла и Спаркъл се втурнаха едновременно през арковидната врата, през която трябва да бяха излезли децата.

Марта Къп каза:

— Чакайте! Ето, вземете пистолета.

Туайла погледна гърчещите се чудовища и отвърна:

— Задръж го, ще ви потрябва.

— Не — настоя Една, — децата са по-важни от нас.

— Елате с нас.

— Ще ви забавим — възрази Марта, хванала пистолета за цевта, докато заобикаляше малките изчадия. — Можете ли да стреляте?

— Татко имаше оръжия — отвърна Туайла. — Ходила съм на лов, но много отдавна.

Марта пхна пистолета в ръцете на Туайла и я подкани:

— Вървете, вървете, намерете ги!

ПАДМИНИ БАХРАТИ

Парченца от светещото нещо се посипаха през жълтеникавите сенки по главата и раменете на господин Санчес. Чак тогава Падмини осъзна, че нещо голямо лазеше по тавана.

Всъщност видението в двора, от което беше спасила Том Тран, не приличаше толкова на *ракшаса*, расата от зли демони от хиндуистката митология, колкото това, което се спускаше от тавана върху гърба на Джулиан Санчес. Слабо, но жилаво, сиво и плешиво, със заострена като куршум глава, ужасяващи зъби, дяволски ръце с по шест пръста: видът му можеше да произлиза от всякакъв пъклен подземен свят, който би хрумнал някому.

След миг на шок и объркване двата лъча на фенерите се срещнаха, кръстосаха и фокусираха върху господин Санчес, повален на колене, докато демонът на гърба му впиваше щипките на краката си в бедрата му, натискаше гръдния му кош с колене и дърпаше главата му назад с огромните си ръце; на бузата му бе оставил следа от ухапване, от която капеше кръв. Демонът извърна лицето си към неговото с омазана с кръв уста, но не се готвеше за ужасяваща целувка, а да го погълне. Имаше намерение да го убие, но не просто да изсмуче въздуха от тялото на жертвата си и с него живота ѝ, а да изсмуче и самия господин Санчес, душата му.

Плашещата бързина на *ракшаса*, ужасяващата интимност на нападението, очевидната невъзможност на господин Санчес да се съпротивлява, пулсирането на гърлото на незрящия човек, сякаш преглъщаше виковете си един след друг, неспособен да издаде и звук през вакуума на засмукващата уста... Тази чудовищна гледка събуди у

Падмини всички отдавна погребани страхове от детството ѝ, възроди ги и през тялото ѝ премина тръпка, пърхаща като криле на прилеп през всичките ѝ нерви.

Вероятно бяха изтекли само две или три секунди от момента в който фенерите на доктор Игнис и господин Кинсли осветиха лицето на демона, до този, в който господин Хоукс влезе в действие. Изтича напред, стиснал пистолета с две ръце. Щом приближи, очите на *ракшаса* се разшириха и се извъртяха. Отлепи уста от устата на жертвата си и плъзна навън толкова дълъг и кръгъл сив, гладък език, че може изобщо да не беше език; разхлаби хватката около господин Санчес, дългите пръсти се отделиха от брадичката му, а другата ръка пусна сграбчения кичур коса на слепаца. Въпреки бързината, с която се случваше всичко, Хоукс се оказа достатъчно пъргав, за да допре дулото на пистолета до плешивия сив череп и да дръпне спусъка два пъти, преди *ракшаса* да е успял да скочи върху него.

Изстрелите прокънтяха в коридора, а нещо тъмно опръска стената. Демонът се строполи на разстояние от господин Санчес, а той самият падна на лявата си страна. Господин Хоукс мина покрай слепия и изстреля още три куршума в гърдите на нападателя, въпреки че раните в главата, изглежда, го бяха убили.

За миг Падмини не можеше да помръдне не защото се страхуваше да не бъде нападната, а заради това, че когато пистолетът опря в главата на *ракшаса* и той извъртя ужасяващите си очи към Хоукс, нещо я стресна в лицето му, видя прилика с някого, когото познаваше. Изстрелите бяха факт и съществуването беше мъртво, преди Падмини да се сети за името. Беше ѝ се сторило, че в този дяволски образ беше съзряла черти от лицето на госпожица Холандър, хубавата Сали Холандър, която работеше за сестрите Къп и живееше сама в апартамент 1-С. Сигурно така ѝ се беше сторило, разбира се, след като бе толкова разтърсена от случката и объркана от кръстосаните лъчи на фенерите.

Тя отиде при господин Санчес и коленичи до него заедно с Том Тран. Незрящият мъж беше жив, но явно беше парализиран, макар и да я нямаше типичната за парализата отпуснатост; мускулите му бяха стегнати, а ставите — сковани, сякаш се бореше с някакъв неумолим натиск.

Изкуствените му очи — не от стъкло, а реалистични пластмасови полусфери — никога не се бяха насочвали директно към нея по време на разговорите им. Сега, когато изрече името му, те започнаха бързо да мърдат напред-назад, без да се спират на нищо конкретно, сякаш беше толкова дезориентиран, че не можеше да прецени къде се намира тя по гласа ѝ. Падмини сложи ръка на рамото му, отново изрече името му и явно при комбинацията от допир и звук той успя да се ориентира; невиждащите му очи престанаха да шарят и той се обърна към лицето ѝ.

Устата му се отвори, но очевидно не беше способен да заговори. Устните му лыщяха от нещо тъмно, мокро и гъсто, което първоначално ѝ заприлича на кръв. Когато обаче господин Кинсли се наведе и освети с фенерчето си лицето на горкия господин Санчес, Падмини забеляза, че веществото не е червено, а е в различни нюанси на сиво, най-вече оловно и графитено със сребристи отблясъци.

— Внимавайте — предупреди ги остро господин Хоукс, като се изправи от тялото на *ракшаса*, — не докосвайте Джулиан, отдръпнете се от него.

— Ранен е — възрази Падмини, — има нужда от помощ.

— Не знаем от какво има нужда.

Тази забележка се стори безсмислена на Падмини, но преди да е успяла да поиска обяснение от Хоукс, забеляза, че проблясващата сребристосива материя, която се беше събрала по устните на слепеца, мърда и вместо да се стича надолу, пълзи като жива нагоре към ноздрите му и от долната му устна към бузата.

уини

На светлината от фунгите горното ниво на изоставения мезонет на Гари Дай приличаше на призрачен град не заради отблъскващата обстановка, а заради долавяно присъствие — нещо, което се спотайваше зад всеки ъгъл и дебнеше във всяка мрачна сянка. Уини забеляза прегърбени силуети с издути глави, мършави тела, подобни на плашила, избягали от постове си в царевичните ниви, фигури с дълги роби и качулки. Те обаче се размиваха вероятно защото никога не бяха съществували, или пък се плъзваха зад гърба му, за да го огледат, докато започва да печели известна увереност както във

филмите, в които брадвата се забива в главата на героя миг след като си е помислил, че най-лошото е отминало.

Уинстън Треърн Барнет бе дълго име, а Уини беше по-сигурен от всякога, че е кръстен на безстрашен човек. Таткото на майка му се беше казвал Уинстън и всички го бяха наричали Уин, но той беше загинал при експлозия във въглищна мина. Бащата на Уин Треърн се възхищавал на Уинстън Чърчил и беше кръстил сина си на британския лидер. Не беше лесно да следваш подобни примери. Уини не би приближил до въглищна мина освен под дулото на пистолет, опрян в главата му. Може би щеше да участва във война някой ден — стига все пак да развиеше бицепси и да покрийше физическите норми — но не вярваше, че някога ще е достатъчно умен да управлява успешно цялата армия на един народ. Първо, защото нямаше да знае какво да каже на генералите си, да не говорим за това, че можеше стотици милиони хора да го гледат по телевизията в очакване да им обясни защо е изпратил шести флот — ако имаше шести флот — на най-зле замислената мисия в историята на войната. Най-доброто, на което можеше да се надява, беше да запази хладнокръвие и достатъчно смелост, за да намери Айрис.

Звънливото й пеене се чуваше и заглъхваше и всеки път звучеше по-зловещо от предишния. Уини продължаваше да си представя малкото мъртво момиченце в погребална рокля с мръсотия и трески от ковчега между твърде острите зъби. Опита се да потисне този безумен образ, но в съзнанието му се появи друго момиченце, което приличаше на кукла на вентрилоквист и въпреки че оператора й го нямаше, тя продължаваше да пее, стъкленосините й очи проблясваха мрачно, а във всяка ръка държеше по един нож. Докато стигне до вътрешните стълби към долния етаж на мезонета, заслушан в песента без думи на Айрис, разнасяща се отдолу, Уини се беше изпотил под мишниците, а косъмчетата по тила му така бяха настръхнали, че сигурно щяха да издрънчат като струни на китара, ако духът на някой музикант прокараше пръсти по тях.

Въпреки че Уини беше стоял в апартамента на Гари Дай едва минута, майка му и госпожа Сайкс трябваше вече да са дошли. Колкото и да не му се искаше, трябваше да приеме, че когато ги чу да крещят едновременно зад него, това не е било заради бягството на Айрис и задето той я последва, нещо друго трябва да се беше случило

там — със сигурност не беше нещо добро. Вероятно бяха изпаднали в голяма беда и той трябваше бързо да се върне и да защити майка си. Но ако си дребен за възрастта си и ръцете ти не са по-дебели от солетки, майка ти ще иска да защити теб, вместо да очаква обратното, а това ще я разсее, ще я подложи на още по-голям риск и накрая всички ще умрат или ще се случи нещо още по-лошо.

След като трябваше просто да намери Айрис, а не да я спасява, Уини реши, че може би ще се справи с тази задача, стига да не му се налага да убива дракони или да побеждава великан с боздуган. А и трудно би успял да повдигне боздуган, дори и да имаше такъв. Не смееше да мисли, че майка му може да е в беда, ако го направеше, щеше да е краят му; това би доказало, че у него няма и следа от Уинстън, щеше да си остане завинаги Уини, от когото никой няма полза. Ето защо съсредоточи мислите си върху Айрис, стегна се за онова, което може би го очакваше, и се спусна до първата площадка на стълбите.

В тясното стълбище светлината от гъбите беше по-слаба отколкото на останалите места, цареше мрак. Щом стигна площадката, доволен от тихите си стъпки, стъпало по стъпало, пеещото момиче като че ли се отдалечи към стаята. Уплашен, че гласът ще заглъхне завинаги, Уини слезе бързо до втората площадка.

Пространството долу беше по-светло от стълбището, огряно повече от луната, отколкото от жълтото сияние на фунгите. Уини беше на две стъпала от пода, когато нещо тъмно бързо се стрелна през тази част от стаята, която виждаше. Твърде бързо, за да се различи, махаше като с крила, но се движеше във въздуха без пляскане или свистене.

28. „ТОПЪРС“

Докато хапваха предястието от печени пълнени гъби, говореха за Рената Дайм, макар Мак да беше казал, че мисълта за тази жена разваля настроението му. След толкова месеци темата, върху която беше писала Дайм, като че ли продължаваше да привлича научната общност и може би трябваше да я използват като основа за рубрика в своето радио шоу.

Книгата ѝ, която и двамата се бяха помъчили да прочетат — Мак стигна до сто и четвърта страница, Шели — до двеста и шейсета, средата на книгата — представляваше философско проучване на постхуманизма. Поне така гласеше подзаглавието на „Един порационален вид“. До момента, в който Мак хвърли книгата на земята и я стъпка няколко пъти, за да демонстрира отвращението си, може би двайсет процента от текста се отнасяха до постхуманизма, а осемдесет процента представляваха прослава на Рената Дайм, уникалната ѝ интелигентност и остра проникновеност, които не можеше да престане да възхвалява, макар може би това да се дължеше просто на стремежа на издателя към максимален обем.

Според Шели до двеста и седма страница текстът вече бе деветдесет процента изпълнен с живота на Рената, интерпретациите на Рената на теориите на Рената, поднесени за по-низшите умове, или реинтерпретиране на интерпретациите на Рената вече в полза на нея самата, след като бе достигнала „по-зряла гледна точка и усъвършенстван усет за синтез, а оттам и по-пълноценно осъзнаване на подсъзнателните дълбини на предишните ми прозрения“. Шели не стъпка книгата като Мак. Взе я със себе си на една от сутрешните си съботни разходки и я хвърли в открития огън в един варел на празен паркинг, където се навъртаха наемни работници в очакване някой да им предложи работа.

Постхуманизмът не беше изобретение на Рената, а нещо, с което тя обичаше да се надува. Огромен брой учени и „футуристи“ вярваха, че бързо приближава денят, в който човешката биология и технологиите ще се слоят, когато всички болести и генетични недостатъци ще бъдат

излекувани и продължителността на човешкия живот ще нарасне значително с помощта на БиоМЕМС — биологични микроелектронни механични системи. Милиарди от тези малки машинки, по-малки и от клетка в човешкото тяло, щяха да бъдат инжектирани в кръвообращението, за да разрушат вирусите и бактериите, да елиминират токсините и да коригират грешките в ДНК, както и да възстановят увредените органи отвътре навън.

Почти приключил с порцията пълнени гъби, Мак Рийвс каза:

— Нямам нищо против перспективата за дълъг живот без болести. Определено не ми се иска да страдам от артрит на баща ми.

Шели посочи към него с вилцата си и подхвърли:

— Хей, може БиоМЕМС да успеят да излекуват твоето твърдоглавие, нали и то е генетично заложено.

— Кой ще иска да лекува такава добродетел? Това, на което викаш твърдоглавие, ние с баща ми го наричаме отдаденост на идеалите.

— Нежеланието ти да ползваш GPS в колата е идеал?

— Аз винаги знам къде отивам.

— Да, така е. Проблемът е, че за да стигнеш от точка А до точка Е, минаваш през точка Я.

— Това се нарича панорамен маршрут. Освен това има идеал в нежеланието ми да ползвам GPS. Идеалът за човешката изключителност. Няма да предам свободната си воля заради една глупава машина.

— Нечия човешка изключителност е сътворила този GPS — напомни му Шели. — Машината може да е глупава, но не е твърдоглава.

— Я ми припомни пак защо се ожених за теб?

— Защото знаеше, че ще нося на гърба си радио шоу.

— Мислех, че защото си умна, забавна и секси.

Тя поклати глава.

— Не. Знаеше, че ако си вземеш свободен ден, когато трябва да си в ефир, аз ще компенсирам липсата ти.

— Не че някога съм си вземал свободен ден — отбеляза той.

— Не си, миличък.

Пропагандаторите на постхуманизма си представяха БиоМЕМС — в случая роботизирани червени кръвни телца, наречени

респироцити — които биха осигурили много по-ефективен процес на насищане с кислород от естествените клетки, като съхраняват и транспортират кислорода стотици, ако не и хиляди пъти по-продуктивно от биологичната кръв. Едни Мак или Шели, снабдени с БиоМЕМС, биха могли да пробягат маратон, без да се задъхат, дори да се гмуркат без кислородна бутилка и да останат под вода с часове, без да им се налага да си поемат дъх.

— Недостатъкът на респироцитите — отбеляза Мак — е, че сестра ти би говорила още повече и по-бързо, защото няма да ѝ се налага да спира, за да си поеме дъх.

— Ето защо на нас ще ни се иска да прекарваме дълги часове под водата, където няма да можем да я чуваме — съгласи се Шели. — Аз, естествено, обичам Арлийн, но мисълта, че непрестанният поток на думите ѝ може да бъде поддържан от машини, е малко плашеща.

— Предсказват, че до 2025 година или най-късно до 2030-а ще има обогатена с нанороботи кръв. Знаеш ли какво ще стане, ако продължителността на живота стигне триста години, ако не и повече?

— Тогава ще трябва да преосмислим ангажиментите си. Обичам радиото, но не мога да остана там още два века.

— Може и да се наложи — отвърна Мак. — Правителството със сигурност няма да плаща пенсии на някого преди навършването на двеста и петдесет.

— Аз не бих се тревожила за социалното осигуряване, миличък. То ще е фалирало дълго преди 2025, това е самата истина.

— Тази тема с постхуманизма може би е прекалено сложна за сутрешно радиопредаване.

— Или твърде мрачна — допълни Шели. — Хората обичат да им е хубаво сутрин.

Тъкмо мрачните перспективи, вещани от постхуманизма, вълнуваха най-силно учените и теоретиците: усиляването на мозъка чрез стотици милиони микрокомпютри, изработени предимно от карбонови нанотръби, които ще бъдат разпределени в сивото ни вещество. Тези мънички, но мощни компютри щяха да взаимодействат помежду си, с мозъка и потенциално с всеки компютър по света чрез безжична мрежа, довеждайки до гигантско нарастване на интелигентност и знанията на индивида. Постхуманистичният вид, комбинация от биологичен и машинен интелект, неостаряващ, почти

безсмъртен, запазил човешкия си вид, вдъхновяваше учените от Масачузетския технологичен институт и от Института по роботика към университета Карнеги Мелън, както и от редица други университети, институти и корпорации по целия свят. Най-сетне виждаха евентуален кратък път към човешка цивилизация със свръхчовешки способности, пълно подчиняване на природата от човека, придобиване на божествена сила, край на национализма, племенните порядки и суеверието, а съответно и елиминиране на всевъзможни граници във всички сфери.

Келнерът донесе следващото ястие и Мак каза:

— За предаването можем да се съсредоточим върху по-забавната част, да повикаме специалист да поговори за това. Бездруго хората, които се стремят към постхуманизма, не забелязват тъмната му страна. Гледат на него като на път към пълна свобода.

— Какво може да се обърка? — попита Шели. — Какво би могло да се обърка, след като целта е да се постигне съвършен свят?

29. ТУК И ТАМ

БЕЙЛИ ХОУКС

Едва не се поколеба да стреля, когато видя бледия призрак на Сали Холандър в лицето на нещото, нападнало Джулиан Санчес, красотата ѝ, преобразена в смъртта като лика на бог на змиите. Но дори и съществото да бе някога Сали, вече не беше и нямаше да бъде тя. Ако се беше поколебал, щеше да бъде ухапан, не можеше да каже с какви последствия — въпреки че скоро щеше да ги види при Джулиан Санчес.

До този момент от живота си Бейли беше поддържал оптимизма си и в най-мрачни моменти, независимо в мирно време или на война, и беше сигурен, че ще запази вратата си по време на кризата, тъй като трудностите и смъртната опасност не бяха нищо ново за него. Загубата на Сали Холандър обаче не само попадеше в различна категория, но имаше и различно измерение от загубите, които беше преживявал досега — с изключение на загубата на майка му. Един морски пехотинец губеше приятели по време на война и страдаше, но смъртта по дефиниция витаеше на бойното поле и никой не правеше такъв избор, без да е наясно с рисковете и да ги приема. Сали беше домашна помощничка, готвачка, добър човек, приятна жена, която очевидно беше преживяла трудности в младостта си. Когато бе започнала работа при Къп, не бе имала основания да очаква, че ще бъде изнасилена — онова, което ѝ беше сторено, трябва да беше нещо като изнасилване — и убита в „Пендълтън“. Бейли беше така съсипан от несправедливата ѝ смърт, както не му се беше случвало от дълго време. През целия му живот нещо не беше наред в този свят: разрастваща се корупция във всяка сфера, поругани добродетели, растящ егоизъм и ето го бъдещето, резултат от всичко това. Ако оцелееше, щеше дълго да тъгува за Сали, но гневът му щеше да продължи по-дълго, силен гняв към идеите и силите, довели цивилизацията до подобна разруха.

За да насочи гнева си в правилна посока, да схване причината за този ад на земята, трябваше да разбере какво става тук. Докато Кърби

Игнис осветяваше, изпълнен с любопитство, изпръсканата стена, Бейли осъзна, че мозъкът е много по-тъмен от този на човешките същества — плътни сиви сенки със сребристи отблясъци. Нямаше кръв.

— Като че ли не е съвсем мъртво — констатира Кърби.

Бейли погледна тялото на демона и разтревожен попита:

— Какво? Къде?

Кърби посочи тъканта по стената и каза:

— Мозъкът. Катери се.

Вместо да се стича надолу към пода, лепкавото вещество се беше разпръснало настрани от първоначалното петно във всички посоки, като изтъняваше в краищата. Първоначално изглеждаше като течност, която попива в сух, порест материал. Когато погледна отблизо обаче, Бейли забеляза, че растящото тъмно петно на стената не е влага, просмукваща се в сухия гипс. Всъщност беше гъмжило от невъобразимо малки неща, толкова малки, че не можеше да ги различи поотделно, вероятно бяха микроскопични създания, които можеха да се видят като цяло, като колония.

— Престават да се движат — каза Кърби, — явно нямат дълга устойчивост извън черепа.

— Те? Какви са тези те?

Кърби се поколеба, почеса глава със свободната си ръка и заговори:

— Ами, не съм много сигурен... но ако съм поне донякъде прав... пред нас има милиони, не, стотици милиони микроскопични компютри, нанокомпютри, притежаващи способност да мърдат, за да се придвижват върху подходяща повърхност, когато е необходимо.

— Какво означава това, по дяволите?

— Свързани тези стотици милиони нанокомпютри вероятно изпълняват мозъчните функции на това създание или поне по-голямата част от тях, стига у него да има известно количество влажен интелект.

— Влажен интелект?

— Биологичен мозъчен материал.

Кърби насочи лъча на фенерчето към изходната рана в черепа на демона, където по ръбовете на натрошената кост се струпваше още от лепкавата материя, сякаш оценяваше щетите.

— Очаквам да спрат да функционират до минута — каза Кърби.
— Добре че стреля първо в главата. Вероятно това е единствената рана, която би го убила.

— Откъде си научил тези неща, от „Стар Трек“? Колко напред в бъдещето сме?

— Може би не толкова далеч, колкото си мислиш. При директен контакт между мозъка и милиардите наномашини, които се съдържат в тази телесна маса, раните в торса или крайниците биха се затворили бързо. Освен това не съществува притеснението от загуба на биологична кръв, предполага се, че не го възпрепятства и болка.

— Искаш да кажеш, че това е машина? — попита Бейли. — Не прилича на робот.

— Подозирам, че е хибрид, биологичен вид и машина, нещо като андроид, но не фабрично произведен. — Фенерът освети цилиндричния език, увиснал от устата на мъртвия демон. От кухнята в него се стичаше още от сивата лепкава материя, която не даваше признаци на живот. — Това вече не е мозъчна тъкан. Изглежда по същия начин, защото са наномашини, но предполагам, че функциите им са доста по-различни от тези на мозъчните колонии. В момента са инертни, защото няма мозък, който да ги активира.

— Това е извън моята компетенция — заключи Бейли.

Кърби кимна.

— Никой от нас не прави изключение. Изказвам единствено предположения.

— Поне разполагаш с основа за догадките си. Аз нямам и толкова.

— Не смея да твърдя, че съм прав. Не съм футурист. А може и да съм, след като вече го изживях.

Коленичила до Джулиан Санчес, Падмини Бахрати се обади с тревожен глас:

— Нещо става тук.

— И не е нищо добро — добави Сайлъс Кинсли, който се беше надвесил и осветяваше падналия незрящ човек.

ФИЛДИНГ УДЕЛ

Трябваше да стои далеч от прозорците, за да не бъде забелязан от Управляващия елит. Надяваше се, че се е отдръпнал от стъклото

навреме и че не са го видели.

Вероятно преди малко наистина беше почукал Бейли Хоукс, както твърдеше, когато се провикна през вратата. Обаче нямаше как да е сигурен. Филдинг можеше да отвори вратата само за да открие, че ужасяващото нещо от вътрешния двор броди от апартамент на апартамент и изтрива паметта на всички, за да забравят какво са видели, докато машината им е била повредена и луксозната обстановка във фалшивия „Пендълтън“ е показала мизерното си лице.

Въпреки че всичките му подозрения се бяха оправдали и теориите му се бяха потвърдили, той не знаеше как да постъпи. Без компютър бе лишен от цел, а без мебели нямаше дори къде да седне и да размишлява. Разходи се из зле осветените стаи в продължение на няколко минути, но състоянието им го потисна.

През последните няколко дни както обикновено Филдинг беше седял пред компютъра си и бе работил върху проучването си така устремено, та не се беше сещал, че е време да си ляга, а след това беше ставал рано всеки ден, преди да е наваксал и половината от необходимия сън. Сега, лишен от търсенето на истината, което да го разсейва, изтощението започна да се проявява, изострено от емоционалния и интелектуален товар на това опустошително събитие. Крайниците му бяха така натежали, че почти не можеше да ги вдигне, и ако краката му бяха като чугунени, клепачите му тежаха като олово.

Филдинг седна на пода, опрял гръб в ъгъла, с крака, опънати пред себе си и ръце, скръстени в скута. Замисли се за невероятното наследство, което беше получил, и за обзелата го непоносима вина за нечестно придобитото богатство в този беден свят. Очевидно в някакъв момент след десетки социални и климатични катаклизми, след като дори силовото поле на куполите не беше успяло да спаси градовете, състоянието му беше изчезнало и той беше станал като всички останали, затворник на Управляващия елит с промит мозък. Това беше истината и той не можеше да направи нищо, за да я промени. Изненада се, щом осъзна, че му се иска да получи обратно състоянието си, и не се чувства ни най-малко виновен за това желание. Би трябвало да изпита облекчение, че най-сетне е просяк, но сърцето го болеше за парите му. Зачуди се защо е тази промяна, но беше прекалено уморен да мисли за това.

Започна да се унася, а от стените, на които се беше облегал, се разнесе хор от мърморещи гласове, сякаш бавачки и икономи от отминали времена му пееха приспивна песен, за да го отведат в страната на сънищата. Усмихна се и си припомни Мечо Пух, с който спеше като малък, колко мекичък беше и как го гушкаше.

МАРТА КЪП

Създанията, произлезли от телата на Дим и Пепел, лежаха на пода, осветени от аплиците и жълтеникавата светлина от фунгите. В началото потреперваха, после дишаха тежко от изтощение, а накрая застинаха мъртвешки. След кратка неподвижност частите от различни видове започнаха да се отделят една от друга, смесеният организъм бързо се разпадна и се превърна в купчина от откъснати крайници, изпаднали очи, странни зъби, уши — сякаш бяха парчета от чудата играчка конструктор в традициите на „Лего“. Разглобени, отделните части започнаха да се разтапят в сива лепкава материя.

Една каза:

— Дим и Пепел трябва да са яли нещо наистина развалено.

— Може и да не са. Може да е влязло в тях по друг начин.

Една попита с пресекващ глас:

— С какво котенцата ни заслужиха подобна съдба?

— По-добре те, отколкото ние — отсече Марта.

Обичаше котките, но не изпадаше в сантименталности като сестра си, която избродираще образите им и им шиеше празнични костюми.

— Дори няма тела, които да кремираме — добави Една. — Като изгубени в океана моряци са.

— Стегни се, мила.

След кратко подсмърчане Една отрони:

— Липсват ми прекрасните ни мебели.

— Ще се върнем при тях.

— Мислиш ли, че ще можем?

Марта се взираше в купчините сива пихтия и вместо да отговори на въпроса, нареди:

— Ако отново се превърнат в котки, не ги вдигай.

САЙЛЪС КИНСЛИ

Падмини и Том се отдръпнаха на няколко крачки, за да могат Сайлс и Бейли да осигурят достатъчно светлина от фенерите си на доктор Кърби Игнис, който коленичи до Джулиан Санчес. Незрящият човек явно беше парализиран, още беше скован, но това не беше най-тревожното в състоянието му.

Доскоро Сайлс би си помислил, че полудява при подобна гледка, но не изпитваше никакво съмнение, че трансформацията на Джулиан от човек в нещо друго беше реална. Първите и най-явни признаци бяха китките, които се движеха напред-назад към пръстите, в които костите изместваха живата плът, издължаваха се, като увеличаваха и дължината, и ширината на двете му ръце. Метаморфозата не беше светкавична като превръщането във върколак по филмите, но въпреки това беше доста бърза.

Кърби Игнис се беше осмелил да хване едната от променящите се китки, нещо, което Сайлс не би могъл да се насили да направи, и съобщи:

— Пулсът му трябва да е почти двеста удара в минута.

— Трябва да му помогнем — промълви Падмини, но измъченият ѝ тон подсказваше, че не знае как Джулиан може да бъде спасен.

Кърби посочи следата от ухапване върху бузата на Санчес.

— Очевидно зъбите на онова нещо са като игли, инжектират парализично вещество. А и цилиндричният език... явно е предвиден за езофагеална интубация. Влиза в гърлото... в гърлото на жертвата. Слиза още по-надолу... за да влее рояка в стомаха.

— Рояк? — попита Бейли. — Какъв рояк?

— Сивата пихтия. Наномашини, нанокомпютри, милиарди малки машинки, които превръщат самата жертва в хищник.

Въпреки че не можеше да откъсне поглед от променящите се пръсти, Сайлс забеляза, че и цялото тяло се променя, но не всичко се виждаше заради дрехите. Чехлите на Джулиан бяха паднали и единият чорап се беше изхлузил от крака му, също уголемен и с различна форма.

— Щом нещото е отчасти машина — заговори Бейли, — значи представлява оръжие. И Джулиан също се превръща в оръжие.

Познатите тремори, от които Сайлс страдаше периодично, го връхлетяха и сега, предизвикани от силните емоции също тъй лесно, както в други случаи от прекомерна умора. Стисна плътно устни, но

устата му се изкриви като при парализа. Дясната му ръка трепна силно и той реши, че е по-разумно да пхне пистолета в джоба на дъждобрана си.

Спомни си видението, за което му беше разказал Пери Кайзър в бара на „Топърс“: „Разруха, всеки мисли за себе си. По-лошо. Всеки е срещу всеки... Убийства, самоубийства, навсякъде, денонощно, неумолимо“.

В момента, в който насочи вниманието си към Санчес, изкуствените очи, чифт пластмасови полусфери, изскочиха от орбитите си и се търкулнаха по бузите му. На мястото им не останаха празни дупки, а се появиха нови очи, целите сиви, с черен център като на нещото, което го беше ухапало. Ухапаният скоро щеше да започне да хапе.

— Отдръпни се — нареди Хоукс на доктор Игнис. — Не можем да позволим да му се случи това.

Кърби Игнис се отмести, а Бейли коленичи. Допря дулото на пистолета си в главата на Джулиан, изрече:

— Бог да е с теб — и стреля в мозъка на мъжа, който приличаше повече на човешки от този на Сали Холандър.

СВИДЕТЕЛ

Погромът настъпи на два етапа, първият беше планиран, а вторият — неочакван. В промеждутъка започнаха различни промени, които подготвяха „Пендълтън“ за нова цел. При внезапното завръщане на погромитите, които трябваше да са се самоунищожили след приключването на мисията си, повечето от тези промени в сградата така и не бяха извършени. Сред малкото, осъществени докрай, беше създаването на поредица от тайни проходи, през които господарят на това царство да се движи дискретно и да наблюдава поданиците си. След смъртта на всички вярващи Свидетел се превръщаше, така да се каже автоматично, в управляващ принц на замъка. Можеше да обхожда сградата по тайни стълбища, задънени коридори и скрити врати.

От мрака на помещението, някога служило за дамска тоалетна, през увисналата на ръждясалите си панти врата Свидетел наблюдаваше високия мъж — някой го беше нарекъл Бейли — да унищожава погрома, който завладяваше тялото на незрящия. Искрено съжаляваше, че трябва да убие човека, когото наричаха

Джулиан, но действаше със същата непоколебимост и увереност, с която беше застрелял в главата нападателя на Джулиан.

Обитателите от предишни периоди в историята на сградата не бяха пристигали въоръжени тук. Поне четирима от настоящите пътешественици обаче бяха въоръжени по време на прехода. Свидетел реши, че това е свързано с насилието в ежедневието на тяхното време, за разлика от предишните епохи, и предположи, че може да се окажат по-подготвени да оцелеят от предшествениците си.

Бяха стреляли в няколко от охранителните монитори, които все още функционираха. Въпреки че не беше в правомощията му и бе в противоречие с целта на целия му живот дотук, Свидетел използва безжичната връзка, за да деактивира останалите компоненти от системата за сигурност. Погромите нямаше да престанат да ги преследват, но може би не със същия успех.

При този четвърти тайнствен преход в рамките на сто и четиринайсет дни във времето на Свидетел той започваше да вярва, че последната му роля вероятно е различна от предишните. Имаше доказателство — беше пред погледа му в този момент — че деветдесетте минути, колкото се предполагаше, че ще продължи това преминаване, може да са най-важният час и половина в историята на света. Оставаха седемдесет и една минути и най-силните му опасения бяха, че може да не избере правилния подход, който да предотврати мрачното бъдеще.

ДОКТОР КЪРБИ ИГНИС

Застанал над изтерзаното тяло на Джулиан Санчес, загинал наред с метаморфозата си, Кърби Игнис бе толкова дълбоко разтревожен от видяното дотук, за пръв път през своите петдесет години, че умът му трескаво се луташе между индукции, изводи и дедукции и пак обратно, прескачаше от рояка данни към няколко еднакво стъписващи теории, прелиташе през възможни пътища на обяснение с такава скорост, че не можеше адекватно да обработи мислите си и да стигне до разумна посока на действие. Мечтаеше си да е сам в семпло обзаведения си апартамент с аквариума, италианската опера, изпълнявана на китайски, и чаша зелен чай. Мечтите му обаче нямаше да се сбъднат в този „Пендълтън“, затова се налагаше да им сложи юзди и да ги усмири.

Виждаше страха на Том, Падмини, Сайлърс и Бейли. Това беше първичен, интуитивен ужас, който те сдържаха, защото житейският опит на всички ги беше научил колко важен е самоконтролът. Страхът на Кърби беше по-различен от техния, беше емоционален, но не колкото техния, изпитваше по-скоро студен страх (докато при тях той беше горещ), по-скоро основан на интелекта, защото имаше нужните знания, за да вникне в значението на света, в който се бяха озовали. Можеше да им обясни някои неща, така че да разберат пълния потенциал на заплахата, пред която бяха изправени. Но колкото и да ги уважаваше, беше сигурен, че прекалената информираност ще тласне част от тях, ако не и всички, от контролирания страх към паниката, която би подложила групата им на много по-голям риск.

Том Тран се обърна към Бейли.

— Казахте, че онова е превръщало господин Санчес в оръжие?

Бейли посочи към мутиралите останки на незрящия човек и отговори:

— Можеш сам да се увериш в това.

— Оръжията се изработват. Кой може да изработи подобно оръжие?

— Във времето, от което идваме, никой. Направил го е някой между тогавашното и сегашното време.

Том поклати глава.

— Имам предвид защо би му било нужно на някого да прави подобно оръжие? Съществуват ли хора на този свят, които биха сторили подобно нещо?

— А що за хора са създали атомните оръжия? — попита Кърби. — Те не са били чудовища. Имали са добри намерения. Може би краят на Втората световна война кара войните да изглеждат толкова ужасни, че да станат немислими.

— Всички сме наясно с резултата — вметна Бейли.

Кърби кимна.

— Предлагам единствено да не се хвърляме в теории за извънземни. Тези същества са създадени в нашето минало, не на друга планета.

Падмини попита:

— Онова, което нападна горкичкия господин Санчес... Това някогашната... госпожица Холандър ли беше?

— Заприлича ми на нея — отвърна Сайлс. — Мисля, че беше тя.

— Сигурен съм, че беше тя. Че е била тя — съгласи се Бейли.

— Значи в сградата има и друго — предположи Падмини. — Онова, което е ухапало госпожица Холандър, което я е променило. То още е някъде наоколо.

УИНИ

Нещото профуча точно пред него в апартамента на Гари Дай и Уини застина на второто стъпало от пода. Промъкването, бързите движения и пълзенето бяха достатъчно ужасни. До голяма степен беше успял да превъзмогне страха си от буболечки, като ги вдигаше, държеше ги в ръцете си и ги изучаваше. Бръмбари, гъсеници, стоножки, паяци — без кафявите, защото цветът им вероятно се дължеше на кръвта, която са изсмукали от плътта ти. Никога не се беше страхувал от същества с крила, дори и от прилепи. Ала онова, което мерна долу, беше доста по-голямо от прилеп, достатъчно голямо, че да помъкне кокер шпаньол, ако не и немска овчарка. Уини не беше и наполовината от теглото на немска овчарка. Това му даваше тема за размисъл.

От друга страна, не можеше да прекара живота си, застанал на предпоследното стъпало. Такъв живот не си струва, без значение колко е дълъг. Замисли се за момчетата в някои от книгите, които беше чел, как те винаги бяха готови за приключение. Сети се за Джим Найтшейд в „Задава се зло“, който не се колебаеше да излезе в нощта, независимо със или без приятеля си Уил. То се знае, ако се казваш Джим Найтшейд, не е трудно да си куражлия. А ако всички те наричат Уини и съвсем наскоро — със закъснение — си открил, че Дядо Коледа не съществува, трябва да застанеш на това стъпало, да събереш малко слюнка в пресъхналата си уста, докато убеждаваш сам себе си, че няма да се напишкаш в гащите, и трябва да бъдеш смел.

Тананикането на Айрис най-сетне накара Уини да слезе от стъпалата в стаята долу. Освен това, което беше доловил преди в този мелодичен, но зловещ глас — песента на мъртвото момиче с мръсотия по зъбите или на другото като кукла на вентрилоквист с ножове в ръцете — Уини усети меланхолия и дори отчаяние. Трябваше да направи това заради Айрис. Не беше съвсем наясно защо ѝ го дължи,

но знаеше, че е така. Може би защото само те двамата бяха деца в тази бъркотия. Пълнолунието хвърляше през високите прозорци много повече светлина от фунгите. Майка му беше написала прекрасна песен за лунната светлина, но Уини никога нямаше да признае колко я харесва, защото беше момичешка. Лунната светлина в текста на майка му беше много по-хубава от тази студена като в края на октомври светлина, която караше скелетите да танцуват в празните кабинети по биология и призоваваше разни неща от ковчезите да бродят из гробищата и да дебнат млади двойки, заети с онова, което вършат младите двойки в паркирани коли.

Сянката профуча. Спусна се, а Уини се наведе. Крилата не издаваха звук, не раздвижваха въздуха и Уини осъзна почти толкова бързо, колкото би го сторил Джим Нйтшейд на негово място, че нещото в стаята е само сянка, а истинското е отвън, зад прозорците. Навън в този свят от бъдещето, който нямаше нищо общо с атракциите от Дисниленд, същество, огромно като батут в заден двор, се стрелкаше от небето покрай прозореца. Приличаше повече на морски дявол, отколкото на птица — без пера, белезникаво, с дълга, покрита с шипове опашка.

Уини стоеше като хипнотизиран, изпълнен със страхопочитание към нещото, тъй като беше прекалено огромно и странно, за да е във въздуха. Струваше му се едва ли не, че прозорците са стени на огромен аквариум и морският дявол плува, а не лети. Издигна месестите си крила в нощното небе и замахна с тях както когато замяташ одеяло на раменете си, тичаш из апартамента и се правиш на Супермен, което Уини не беше вършил доста отдавна и не би сторил никога повече, след като татко му и неговият антураж бяха дошли неочаквано, завариха го в този момент и не спряха да го наричат Кларк Кент ден и половина, докато свитата на Барнет се моташе наоколо.

При следващото прелитане пред прозореца — този път ужасно близо — като Боинг 747, бръмчащ покрай контролната кула, Уини успя да види по-ясно лицето му, което беше твърде странно и отвратително, за да остане в съзнанието му, ако изобщо се надяваше някога отново да заспи. Устатата му не беше цепка, приличаше повече на кръгъл отвор, а зъбите му напомняха остриетата на боклукомелачката. Окоето от тази страна на устата му се въртеше, издуто като на жаба, забелязала апетитна пеперуда на съседното стръкче трева, и Уини не изпитваше и

капка съмнение, че го беше забелязало и се чудеше как да се добере до него.

Френските прозорци бяха с бронзови рамки, но след всичките тези години вероятно бяха корозирали и можеха да се разпаднат, връхлетени от нещо голямо. Вместо да стои и да гледа ненадеждните прозорци, Уини продължи да следва мелодията, която заглъхваше и отново се усилваше, заглъхваше и се усилваше, докато не откри Айрис.

Не пееше момичето.

Като че ли стаята пееше на нея.

БЕЙЛИ ХОУКС

С мъртвите Сали Холандър и Джулиан Санчес Бейли беше преброил всички от партерния етаж. Само Том Тран живееше в сутерена, но той вече беше с тях. Беше време да се върнат в апартамента на Къп.

Бейли си спомни изживяването по време на сутрешното плуване, убеден, че колкото повече знаят за това място, толкова по-добре ще бъдат подготвени да се справят с изпитанието, и му се прииска да слезе в сутерена и да види как изглежда басейнът в това бъдеще. Кърби се съгласи да го придружи. Бейли предложи останалите трима да се качат на третия етаж, но те настояха петимата да останат заедно.

Докато слизаха по витото стълбище и вървяха по ниския коридор към басейна, Сайлърс разказа накратко за посещението на Мики Дайм в инсталационното помещение, силното изригване на синя енергия от вулканичната тръба и въоръжените скелети, които вероятно принадлежаха на последните собственици, застанали на пост в дълбокото си укрепление в неизвестното минало.

Демонът, който Сали беше видяла в килера, същият, който я беше нападнал по-късно, продължаваше да дебне. Ето защо всяка затворена врата беше като капак на кутия за фокуси, от която можеше да изскочи нещо доста по-смъртоносно от глава на клоун върху спираловидна пружина. Останалите стояха настрана, докато Бейли и Кърби проверяваха дали влизането е безопасно.

Докато партньорът му буташе вратата откъм страната на пантите, Бейли влезе бързо с приведена стойка. Помещението се оказа не така тъмно, както очакваше. Колонии от светещи фунги, плътно

обрасли по стените, разкриваха, че нищо не дебне тук, но ярката светлина идваше от водата.

Това не беше гостоприемното сияние, сред което обичаше да плува, нямаше ги трепкащите отражения на движещата се вода по стените. Точно както и сутринта дългият правоъгълник беше червен, не непрозрачен, сравнително бистър, но смуцаващ заради асоциацията с кръв. Този басейн нямаше дъно или поне не такова, което се вижда. Зад ръба вместо някогашните керамични плочки скални стени се простираха надолу, сякаш на стотици метри. Светлината бликаше от неравномерно разположени цепнатини в скалата и достигаше дълбини, където рубиненочервената вода най-сетне постепенно потъмняваше и придобиваше гравитацията и загадъчността на черна дупка в космоса.

Петимата стояха на ръба, загледани във водната бездна, без да говорят, защото нямаше нищо за казване, нямаше логично обяснение. Лицата им бяха осветени, като че ли се бяха събрали около огън.

Миг по-късно Падмини посочи.

— Вижте!

На около десет-дванайсет метра дълбочина се появи силует, сякаш от тунел в скалата. Приличаше на човек, извиваше мускулите си като акула, преплува дължината на басейна, после още веднъж в обратната посока и се гмурна дълбоко, дълбоко, далеч от погледа.

Бейли предположи, че беше същото нещо, което беше сграбчило глезена му, докато бягаше от басейна по-рано същия ден. Може би тъкмо това същество бе причинило трансформацията на Сали Холандър, а по-късно и тази на Джулиан.

СПАРКЪЛ САЙКС

Айрис и Уини не бяха излезли от апартамента на Къп през предната врата. Ако го бяха направили, трябваше да минат покрай Спаркъл, Туайла, Марта и Една. Щяха да ги забележат.

Туайла тръгна напред през някогашната трапезария, по късия коридор, през кухнята с проядени от термити шкафове и изпочупени гранитни плотове. Туайла провери килера за продукти, Спаркъл — нишата, където преди държаха пособия за почистване.

В продължение на години беше живяла безстрашно, плашеха я само светкавиците, а сега беше загърбила и последния си страх. Беше родила Айрис, защото да не го стори би означавало да се поддаде на

страха. Когато разбра за състоянието на Айрис, вече беше написала първия си бестселър, не просто успешен, а феноменален, и беше достатъчно богата, за да повери дъщеря си на отличните грижи на други хора. Ала това щеше да е проява на страх, липса на увереност в способността ѝ да се справи. Нямаше и сега да се остави на страха, че ще изгуби Айрис, защото нямаше да я загуби. Тук, в бъдещето, зад прозорците нямаше буря, нямаше вероятност да бъде овъглена като родителите си, а ако по някаква приумица на съдбата я заплашваше метафорична мълния, може би щеше да е дяволски добра — като мълнията с Айрис, с печалбата от лотарията, с успеха на първата ѝ книга. Ако пък не беше добра и я удареше силно, щеше да поеме удара и да го превърне в нещо добро, щеше да вземе мълнията и да я огъне, да я деформира. Тя беше Спаркъл Сайкс, това вълшебно име Спаркъл Сайкс, много бързи потоци, които винаги се движат напред, бистри, сладки и искрящи, чаровни и завладяващи, и нямаше нещо, което да я постави в подчинение, нямаше такова нещо.

Спаркъл с фенера, а Туайла с пистолета се чувстваха добре заедно, сякаш се познаваха и си имаха доверие от цяла вечност: през мокрото помещение, през отворената задна врата, в коридора, към връзката между двата коридора, към стълбището, от което не се чуваха стъпки, и обратно към отворената врата на апартамента на Гари Дай. Беше напълно отдадена и знаеше, че Туайла се чувства по същия начин, действаха като по телепатия, нямаше нужда да се уговарят какво ще правят, Спаркъл не заставаще пред мерника на Туайла, Туайла не пресичаше лъча на фенера.

Изведнъж някъде от апартамента на Гари Дай се чу пеене. Младо момиче. Трябва да беше Айрис. Спаркъл обаче не можеше да бъде сигурна, защото никога не беше чувала дъщеря си да пее.

Апартаментът на Гари Дай изглеждаше като останалата част от „Пендълтън“: празни стаи, голи стени, подове и тавани, покрити с мръсотия прозорци, които учудващо бяха още здрави след толкова време, всичко напомняше скелета на гигантско животно, останало без плът, но запазило силното си въздействие. Снопчетата светещи гъби покриваха като бради костите и светлината им предлагаше колкото видимост, толкова и измама, като оформяше сенки там, където не би трябвало да ги има.

Тези стаи, подобно на останалите, които беше видяла след скока, изглеждаха като свърталища на плъхове или като запуснати складове, но досега не беше видяла нито един гризач. Не беше забелязала и насекоми, освен крехките черупки на няколко отдавна мъртви буболечки.

Зад прозорците на основното помещение се носеше нещо, което хем приличаше, хем не на скат, толкова голямо, та сякаш бе извадено от някое море от юрския период. Беше твърде огромно, за да лети, освен ако странната му плът не беше осеяна с торбички, пълни с лек газ. При изпълнението на въздушния си балет създаването показва част от тревожното величие на безкрайното поле с белезникавата светеща трева, която се поклащаше ритмично, както никакъв вятър не би го причинил; а създаваше тревожно усещане, защото беше неестествена, гъвкава и еластична, но по начин, който пораждаше у Спаркъл асоциация със смъртоносни дракони.

Въпреки че летящият скат беше впечатляващ, с Туайла не се спряха да го гледат, а продължиха през стаята, привлечени от пеенето на момичето. Стигнаха до вътрешната стълба в апартамента и чуха, че песента идва отдолу.

Щом се озоваха на площадката и тръгнаха по второто рамо, Туайла внезапно спря.

— Усещаш ли го?

— Какво да усещам?

— Шепотът, който звучи под мелодията.

Спаркъл вдигна глава, не беше сигурна какво има предвид Туайла.

— Не го чувам. Чувам само песента.

— Не да го чуеш. Да го почувстваш. Аз го чувствам под мелодията.

Спаркъл реши, че това е жаргон на музикантите — почувствай шепота под мелодията — който не означава нищичко за страничен човек. В този момент обаче почувства шепота и тръпки, подобни на ледени пръсти, я полазиха по гърба. Не беше изпитвала такова нещо досега. Беше шепот, но не такъв, който достига до ушите, нещо, възникнало в главата ѝ, с непознати за нея думи. Със сигурност бяха думи, но звучаха по-скоро като тихо дишане в мозъка ѝ, вибрираха в най-съкровените кътчета на съзнанието ѝ, сякаш имаше косъмчета по

мозъчния вентрикул като мустаците на котка, които са силно чувствителни към мислите на околните, както ушите са чувствителни към звука. Но към чии мисли?

За да се увери, че това не се случва единствено на нея, без да осъзнава напълно какво прави, Спаркъл хвана рамото на Туайла.

— Господи, усещам го. Шепота.

— Синкопиран с мелодията — каза Туайла.

— В главата ми е. Какво е това в главата ми?

В странната светлина на растящите неща, в отражението от лъча на фенера очите на Туайла блестяха като на котка, докато мърдаха наляво, надясно, нагоре, надолу, като че ли се опитваше да проследи невидимия мислещ по шепота. После каза:

— Къщата е.

— Къщата... какво?

— Къщата ни говори. Но не просто говори. Иска... иска да ни накара да правим разни неща.

30. ТУК И ТАМ

ФИЛДИНГ УДЕЛ

Седнал с гръб към ъгъла, изтощен от трите дни недоспиване, останал без сили след съсипващото откритие, че уютният му „Пендълтън“ е бил лъжа, проектирана в съзнанието му от Управляващия елит, заслушан в приспивната песен на стените, Филдинг заспа.

Сънуваше дървета, каквито никога не беше виждал, огромни черни гиганти с дебела напукана кора, а в основата на пукнатините лъщеше нещо, което приличаше на сурово месо. Той се издигна през голите клони, от които висяха големи капковидни плодове със сива кора на петна, която изглеждаше плътна като на авокадо. Отблизо видя, че представлява по-фина мембрана, но не такава, която покрива семената и месестата част на ябълка, а гърчещо се нещо, подобно на неуморен пронизително пищящ фетус, който виси на опънатите си стегнати крила.

Безтегловен на лунната светлина, той се понесе за миг над дърветата от съня си и ги погледна отгоре. Бяха подредени в идеален кръг, сякаш бяха свикали конклав, за да вземат решение за издигането на един от тях в по-висша позиция. Земята по средата беше твърда и бяла, без стръкче трева или изсъхнал бурен.

При една от тези плавни смени на място и перспектива, типични за стила на сънищата, Филдинг се озова в един от масивните стволоче на дърветата, спускаше се по извита тръба, улеснен от кървава слуз, сякаш беше бебе, преминаващо през родовия канал, на път да открие света. Около него ритмично туптеше жив организъм, но не приличаше на биещо сърце на същество от животинския свят, а по-скоро на сложно противопоставения ритъм на хиляди машини на пода на огромна фабрика, въпреки че звуците бяха биологични, а не механични.

Излязъл от корените през фини паяжини от нещо живо в почвата, бе притеглен в други по-нежни корени от дървесните и заблещука сред

бледите стръкчета на светеща трева. В плътта на тревата пулсираха същите сложни ритми както в дървесния сок и в месото на дървото. Той беше в тревата и гледаше от тревата, защото тази трева умееше да вижда по свой специален начин, вираше се към леко наклонената равнина, покрита с безбройни редове трева, полюшващи се хипнотично напред-назад. Осъзна, че движението на тревата беше просто приложение на сложните ритми в тъканта на всички тези организми.

Безброй неща пълзяха, пълпеха и подскачаха из високата трева, един вид нападаше друг в неспирни боеве, като дори съществва от един и същ вид се поглъщаха едно друго в яростни спазми на алчен канибализъм. С буйните си редици и вероятно с нещо като намерение тревата спускаше тежките си завеси, за да скрива непрестанното избиване. Със светкавично нанасящите удар стъбла и връхчета тревата също сграбчваше плячка под формата на всякакви сочни твари, които увиваше като подаръчета за себе си и се хранеше с тях, докато те още живееха в изпредените от нея бледозелени пашкули.

Едър диск като огромна риба скат прелетя ниско над ливадата и пътьом притегли в себе си сънуващия дух на Филдинг, докато се устремяваше на лунната светлина към „Пендълтън“. Вътре в ската съществуваха същите ритми като в плътта на голямото дърво и в плътта на тревата и на Филдинг му бе дадено да разбере, че всички неща в този свят са едно, едно съзнание, изразено в безбройни форми. Нямаше го състезанието между индивиди, разтърсващо предишния свят, не съществуваха несправедливост и различия, само едно нещо, което умираше безброй пъти в минута и също толкова често се прераждаше. Войната под тревата в полето, войната във въздуха и войната в моретата бяха граждански войни, така че нямаше победител или победен, защото губещият, консумиран и преработен, ставаше победител.

Това бе екологията на непрестанен мир чрез непрестанна война, екология от един, чрез един, за един, ефикасна екология без грам пропиляно, здрава нарцистична природа, която процъфтяваше, защото се състезаваше само със себе си без друг мотив освен личния интерес. Всичко беше чудесно в този най-добър от всички възможни светове, защото промяната, която го бе създала, беше финалната промяна. Отсега до края на времето той щеше да живее в пълното задоволство

на самоизяждането без никаква нова мисъл, нова потребност, нова мечта, отдаден единствено на саморециклиране.

Когато рибата скат прелетя ниско над покрива на „Пендълтън“, сънуващият дух на Филдинг се установи в голямата къща. Тук Единственото също обитаваше във вид на фунги в таванския етаж, в междинните стени вътре в апартаментите, във всяка цепнатина на бетонните поддържащи греди, във вентилационните въздухопроводи, в тръбите, в асансьорните шахти.

Вътре в къщата, както и навън, Единственото приемаше многобройни форми, като нито една от тях не бе изцяло растение или изцяло животно и всяка включваше милиарди самокопиращи се наномашини, за да регулира стриктно и да усъвършенства Основната програма. Основната програма бе създавала комбинацията от растително и животинско царство и поддържаше изкусен баланс на двете в безсмъртното Единствено.

Филдинг премина в съня си на нанониво, където под звуците на приспивната песен видя и научи, че всяка от хилядите типове наномашини може да изгради неограничено количество други от своя тип, като използва материали, извличани от Единственото от почвата чрез неговите корени. Той видя миналото, в което големите градове бяха изпразнени от човечеството и погромът бе завършен. Видя началото на Заличителя, когато Единственото нарасна чрез многото градове и безчетните му квадрилиони от наномашини се хранеха не само от почвата, а първо от многото произведения на човечеството, като за едно десетилетие бяха погълнали всички свидетелства за цивилизация, заличили бяха историята и бяха пренасочили екологията на планетата.

В целия свят само една сграда бе останала като символ — „Пендълтън“ — и щеше да остане завинаги. Целостта на конструкцията ѝ бе поддържана от Единственото, носещите стоманени греди, бетонните стени и многото ѝ прозорци бяха ремонтирани на нанониво. Това бе паметник на човешката арогантност, гордост и суета, а също и на глупостта и упоритото невежество на човечеството. И не на последно място бе паметник на човешката самоомраза, която през историята на биологичния вид се бе изразила чрез идеологии за масово избиване, подчинение на брутална власт, търгуване на

свободата срещу минимално материално благосъстояние, преклонение пред лъжи, бягство от истината.

Без успокояващата приспивна песен от стените тези сънища щяха да са кошмари. Ала Филдинг бе нежно преведен през тях, съмненията му бяха успокоени, подозренията — премахнати, неприязънта му — укротена, страховете му — заличени. Той продължи да сънува и в този странен сън най-важното, което научи Филдинг, бе какво трябва да стори при събуждането си. Трудно бе за вършене, но Единственото го искаше от него, а със службата си на Единственото най-сетне щеше да пречисти и въздигне себе си.

МАРТА КЪП

Постъпи правилно, като даде пистолета на Туайла, но на Марта ѝ липсваше спокойствието да го държи в ръката си. Никога през живота си не беше използвала огнестрелно оръжие освен на уроците по стрелба. След обучението пистолетът беше останал в нощното ѝ шкафче чак до случката с нещото в канапето и струящата синя светлина. Почувства се уязвима. Имаше усещането, че дори и да се върнат в собственото си време от това ужасно бъдеще, никога няма да бъде спокойна без оръжие.

Една, благословена с вятърничава душа, изглежда, беше твърдо решила да изопне докрай и без това опънатите нерви на Марта. Отначало обикаляше двете инертни купчини от сива лепкава маса, които някога бяха Дим и Пепел, редеше фрази от сорта на „Кръста Господен“ и „Избави ни от лукавия“ и бърбореше разни неща на латински, сякаш вярваше, че останките още притежават демонична сила, която във всеки момент ще се възроди в нова.

— Скъпа — припомни ѝ Марта, — ти просто не си екзорсист.

— Не казвам, че съм. Само се застраховам.

— Не е ли рисковано аматьор да се опитва да се разправя с демони? Ако изобщо са демони. Аз мисля, че не са.

— Да ти се намира тебешир? — попита Една, а след това посочи едната от купчините и каза още нещо на латински.

— Откъде бих могла да имам тебешир? — попита Марта.

— Добре, ако нямаш тебешир, червило или молив за вежди могат да ми свършат работа.

— Не успях да си взема чантата. Нито пък куфар. Или кошница за пикник.

— Трябва ми нещо, с което да нарисувам пентаграм около всяко от тях. За да останат ограничени.

— На мен ми се струват доста ограничени. Изглеждат мъртви.

— Трябва да ги огранича — настоя Една и гласът ѝ пресекна. Сълзите ѝ започнаха да се леят. — Те убиха сладкия ми Дим и мъничката Пепел. Трябва да ги огранича, докато отец Мърфи или някой друг дойде да направи правилния ритуал и да ги изпрати обратно в ада, за да не навредят на нечий чужди котенца. Обади ли се на отец Мърфи? Каза ли му да побърза?

Марта беше обзета от нов страх, този път примесен с тъга. В треперения глас на Една се усещаха униние и объркване, които, предвид силния стрес от случилото се, подсказваха, че може да е преминала границата между чаровната ексцентричност и не така симпатично, доста по-тревожно състояние. Онзи лековат чар, който притежаваше още от дете, бе изчезнал. Внезапно Една изглеждаше много по-възрастна от годините си.

— Да, скъпа — отговори Марта, — обадох се на отец Мърфи. Ела при мен за малко да го изчакаме. Ела, хвани ме за ръката.

Една поклати глава и възрази:

— Не мога, трябва да наблюдавам тези гадини.

Марта се почувства още по-уязвима и чак сега си даде сметка какво я беше карало подсъзнателно да се усеща неуверена дълго преди тази вечер, още от момента, в който продадоха „Тортите на сестрите Къп“ и тя се оттегли от длъжността изпълнителен директор. Беше добра в бизнеса. Чувстваше се прекрасно, когато държеше положението под контрол. С оттеглянето си от работа замени руля на кораба със спасителна лодка, в която се чувстваше несигурна. Купи си пистолета месец след като напусна компанията. Не беше за да се предпази от престъпление, а като несъзнателна реакция на своята уязвимост, когато не управляваше кораба. В момента нямаше кораб, нямаше ги и чаровните ѝ, но фриволни съпрузи, нямаше го оръжието ѝ, а вероятно беше загубила и част от силата на сестрата, на която беше разчитала също толкова, колкото и Една на нея.

Марта се отдръпна от стената, пред която стоеше, и се приближи до Една. Хвана ръката ѝ.

— Помниш ли първия ни котарак? Бяхме още момиченца. Ти беше на девет, а аз на седем, когато татко го донесе у дома.

В първия момент Една се намръщи, но милото ѝ лице бързо светна.

— Господин Джингълс. Беше прекрасно момче.

— Целият черен с бели чорапки, помниш ли?

— И с бял диамант на гърдичките.

— Голям палавник беше — добави Марта.

Една погледна зад сестра си и каза на някого:

— Слава богу, че сте тук.

За миг на Марта ѝ хрумна налудничавата мисъл, че отец Мърфи е пристигнал с необходимите за католическия ритуал светено масло, сол и вода, облечен в расо.

Оказа се, че е Логан Спрангълър, началникът на охраната, който влизаше от преддверието. Смяната му беше приключила преди няколко часа, трябваше да си е тръгнал от „Пендълтън“ и да си е у дома по време на скока, но ето че беше тук — в униформа и кобур с оръжие.

БЕЙЛИ ХОУКС

Петимата си тръгнаха заедно от помещението с басейна. Овладейл тремора, Сайлс Кинсли извади пистолета от джоба на дъждобрана си и тръгна напред по северното стълбище към третия етаж. Единственият друг въоръжен от групата беше Бейли и той вървеше последен.

Докато държеше отворената врата и се готвеше да прекрачи прага към стълбището, чу някой да го вика тихо.

— Бейли, почакай.

Въпреки че беше повикан по име и очакваше да види познат, Бейли се отдръпна от вратата, като я задържа отворена с тяло, и насочи беретата по посока на гласа.

По средата на разстоянието до спортната зала стоеше мъж на възраст малко под трийсет.

— Кой си ти?

— Наричам себе си Свидетел. Слушай, обратният преход ще настъпи след шейсет и две минути. Тогава ще бъдете в безопасност във вашето време.

Мъжът носеше джинси, памучен пуловер и промазано яке. Косата му беше мокра, а джинсите — влажни. Кожените му ботуши бяха покрити с петна, където се бяха намокрили. Скоро беше стоял под дъжда. В това бъдеще нощта не беше дъждовна.

— При връщането няма да ги има колебанията, предшестващи първия преход.

Без да сваля пистолета от мишената, Бейли попита:

— Откъде знаеш тези неща?

— По-нагоре е по-сигурно. Най-силно е в мазето и в асансьорните шахти.

Бейли направи жест с пистолета.

— Ела насам. Ела с мен.

— На местата, където е по-силно, може да влезе в главата ти. Да те обърка. Вероятно да те контролира.

— Теб контролира ли те?

— Аз съм единственият тук, когото не контролира. Отделен съм. То го допуска.

— Какво е това „то“, по дяволите?

— В това бъдеще всички живи същества са едно. Единственото. Много индивиди с общо съзнание. Единственото е растение, животно, машина.

На стълбите осъзнаха, че Бейли не ги следва. Том Тран го извика. Бейли стисна беретата с две ръце и каза:

— Тръгвай.

— Не. Положението ми тук е деликатно. Трябва да приемеш това.

Щом мъжът се извърна от него, Бейли предупреди:

— Помогни ни или ще те застрелям. Кълна се.

— Не мога да бъда убит — отвърна непознатият и се изгуби от поглед в спортната зала.

МАРТА КЪП

В момента, в който видя Логан Спрангълър да влиза от коридора в дневната, Марта Къп си припомни добре усещането от нощта, през която умря първият ѝ съпруг преди трийсет и девет години. Саймън беше покосен за един миг от масивен инфаркт в деветнайсет и трийсет часа. Техният син, единственото им дете, беше в пансион. Тялото беше

отнесено, а след това приятели и роднини, дошли да утешават Марта, също си отидоха. Вече сама, тя нямаше желание да спи в леглото, което беше споделяла със Саймън, но установи, че и в стаята за гости сънят няма да я споходи. Саймън беше негоден за повечето неща, особено за тежка работа, беше суетен, клюкар, и сантиментален до степен, която беше малко срамна за мъж, но тя го обичаше заради хубавите му качества като неугасващото му чувство за хумор и непресторената му сърдечност. Може и да не беше съкрушена от загубата, във всеки случай не беше изпаднала в покруса, но определено изпитваше тъга. В два и половина през нощта, докато лежеше будна, чу жално мъжко хлипане някъде в къщата. Озадачена, тя стана, тръгна да търси скърбящия и не след дълго го откри. Саймън, който изглеждаше не по-малко жив, отколкото в деветнайсет и двайсет и девет часа, седеше на ръба на леглото в спалнята им с толкова самотен и измъчен вид, че ѝ беше трудно да го гледа. Изненадващо тя промълви името му, но той нито я погледна, нито ѝ отговори. Смутена, че го вижда така нещастен, но не уплашена, седна на леглото до него. Щом сложи ръка на рамото му, оказа се, че той не е материален и не усеща допира на треперещата ръка, която мина през него. Очевидно не можеше да види Марта и явно отказът му да я погледне не беше преднамерен. Начинът, по който притискаше лицето си с ръце, допираше юмруци до слепоочията си и от време на време се навеждаше напред в пристъп на мъчителни емоции, я навеждаше на мисълта, че не скърби заради собствената си смърт, а за нещо друго. Страданието му беше толкова впечатляващо, че тя нямаше сили да го гледа, и след няколко минути, объркана и озадачена, притеснена за собствения си разсъдък, се върна в леглото в стаята за гости. Измъченото хлипане продължи почти цял час след това, а когато заглъхна и настъпи тишина, Марта се опита да си внуши, че е сънувала тази случка, че си я е представила заради обзелата я тъга; обаче не беше много добра в самовнушенията и знаеше, че посещението на Саймън беше не по-малко реално от внезапната му кончина.

Въпреки че Логан Спрангълър изобщо не приличаше на Саймън, въпреки че изглеждаше по същия начин, както и преди, тя веднага разбра, че не е жив. Може и да не беше дух, но не беше по-жив от Саймън, приседнал на ръба на общата им спалня. Това бе мигът, от който се бе ужасявала в продължение на трийсет и девет години, още

откакто беше лежала в леглото, заслушана в жалното хлипане на Саймън: мигът, преди да направи финалното си откритие.

— Слава богу, че сте тук — каза Една.

Нямаше никакъв шанс Марта да я предупреди. В момента, в който Една забърза към Спрангълър с шумолящия си по пода вечерен тоалет, той отвори устата си и изплю към нея залп от някакви неща. Бяха тъмни, големи колкото маслини четири или пет и се движеха с много по-голяма скорост от тази, с която човек може да изплюе нещо. Те уцелиха Една в гръдния кош и корема и тя се преви надве, като вместо да извика от болка, ахна тихо от изненада. Щом Спрангълър се обърна към Марта, тя каза:

— Обичам те, Една — за в случай че сестра ѝ бе успяла още един момент да остане на себе си и в съзнание.

Спрангълър изстреля нови снаряди. Марта усети как я пробождат, но я заболя само за миг. После почувства нещо по-лошо от болка и ѝ се прииска да беше простреляна смъртоносно с пистолет вместо с това. Онова, което я уцели, не я прониза като куршум, а започна да пълзи ужасяващо в нея. Отвори уста да извика, но не успя да издаде никакъв звук, защото нещо голямо и ледено се гърчеше в гърлото ѝ. Направи само три опита да извика, тъй като след третия вече не беше Марта Къп.

БЕЙЛИ ХОУКС

Бейли не би застрелял непознатия в гърба и той вероятно беше усетил, че заканата му не беше сериозна. Може би думите му „Не мога да бъда убит“ бяха просто перчене, лъжливи като заканата на Бейли. И въпреки това Бейли повярва.

Забързани стъпки по стълбището и думите „Господин Хоукс!“ бяха последвани от появата на Том Тран. Бейли свали пистолета, извърна се от отворената врата на спортната зала към стълбищната клетка и каза:

— Добре съм, Том. Просто помислих, че съм видял... нещо.

— Какво видяхте?

„Положението ми тук е деликатно. Трябва да се съобразите с това.“

— Нищо — отговори Бейли. — Нямаше нищо.

Искаше му се да сподели с Том и останалите поне това, че ще се върнат у дома след шейсет и две минути. Не знаеше обаче дали е истина. Всяко известие от информатор по време на война може да е истина или огромна лъжа. А мотивите на този бяха напълно неизвестни.

Бейли последва Том по витите стълби към площадката на втория етаж, където останалите чакаха, в случай че се наложи да му помогнат.

Докато се качваха един след друг към третия етаж, Сайлс и Кърби продължиха разговора, който очевидно бяха започнали на излизане от сутерена.

— Нещата, които видяха някои от нас, изчезваха в стените — припомни Кърби, — но всъщност не преминаваха през тях. В дните преди скока...

— Прехода — поправи го Бейли.

— Тази дума е по-подходяща — съгласи се Кърби. — Всъщност не сме скачали отникъде. Преди прехода нашето време и това бъдеще са се готвели за него, стремили са се да се сближат, така че имаше моменти на припокриване...

— Колебания — уточни Бейли.

— Точно така — потвърди Кърби. — А по време на колебанията имаме кратки срещи със създания от това време, а може би и с хора от предишните преходи през 1897 и 1935 година. Когато са преминавали през стените, това е бил просто край на колебанията и те са отивали в собственото си време.

Бейли си спомни малката София Пендълтън, която весело слизаше по-рано по същото стълбище на път към кухнята, за да посрещне доставчика на лед. „Пейте песничката за шест пенса, пълен джоб с ръж...“

Със сериозна категоричност, която щеше да е забавна при други обстоятелства, Падмини Бахрати заяви:

— Нямам намерение да умра на това ужасно място. Пред мен стоят важни цели, които трябва да постигна. Кажете ми, доктор Игнис, имате ли теория колко дълго ще престоим тук?

— Сайлс — каза Кърби, — ти си наясно с историята. Някакви предположения?

— Нищо конкретно. Знам само, че живите се връщат. Андрю Пендълтън е успял. Някои от семейство Осток също.

Преди две минути човекът, който не можело да бъде убит, беше казал, че обратният преход ще настъпи след шейсет и две минути. Според часовника на Бейли това щеше да стане в седем и дваайсет и една минути. В момента беше шест и дваайсет и една минути.

Бейли се намеси в разговора.

— Не мога да кажа защо, но мисля, че за нас ще е най-сигурно на третия етаж. Сега, след като сме заедно, трябва просто да се прикрием и да чакаме всичко да приключи.

Когато стигнаха до апартамента на Къп, четирите жени и децата ги нямаше.

МИКИ ДАЙМ

От стените се чуваше мърморене. И защо не? Сега всичко можеше да се случи. Вече нямаше правила.

Майка му беше казвала, че правилата са за слаботелесните и слабоумните, създадени заради онези, които трябва да бъдат контролирани в името на реда. Твърдеше, че за интелектуалците, за наложилите се господари на културата правилата и абсолютната свобода са напълно несъвместими.

И все пак не му се вярваше майка му да бе имала предвид отхвърляне и на природните закони. Надали за нея абсолютната свобода бе означавала гравитацията да бъде пратена по дяволите.

Преди малко Мики беше застанал до прозореца, загледан във вътрешния двор. Долу всичко беше променено. Промяната не беше за добро. Приличаше на самия ад. Някой беше виновен за това. Някой беше направил беля. Някой малоумен кретен.

Само ако майката на Мики научеше за случилото се, каквото и да беше то. Тя не можеше да търпи малоумни кретени. Знаеше как да се справя с тях. Само да почакаат. Той нямаше търпение да види какво ще направи майка му.

Том Тран се беше появил по криволичещата пътека. Беше облечен с дъждобран и носеше безумната си шапка с периферия. Вече не валеше, а той все пак беше облечен като за дъжд. Какъв идиот.

Том Тран беше началникът по поддръжката. Плащаше му се достатъчно, за да поддържа „Пендълтън“ в идеално състояние. Ако някой има вина за ситуацията, то това трябва да е Том Тран.

Мики се беше опитал да отвори прозореца и да застреля Том Тран на мига. Ако това не оправеше нещата, нямаше какво да помогне. Прозорецът обаче не поддаде. Може би езичето беше счупено.

Том Тран беше стигнал до вратата от вътрешния двор към партерния етаж. Мики се замисли дали да не слезе долу и да застреля Том. Нямаше значение дали ще го направи извън сградата, или вътре. Ако го убиеше, това би оправило всичко.

Преди Мики да е помръднал, още нещо се заклатушка по извитата алея долу. Нещо. Не беше много запознат с биологията — с изключение на секса разбира се, за който знаеше всичко — но му се струваше, че това нещо не е сред познатите видове от гимназиалните учебници. Каквото и да беше, нямаше вид, че може да бъде убито лесно.

Реалността вече беше напълно излязла от контрол. Извърна се с гръб към прозорците. Не можеше да понася гледката на вътрешния двор. Поседя малко, неспособен да се примири.

Нямаше да позволи това да промени и света в неговото съзнание. Спаркъл и Айрис му се явиха по-ясно от всякога. Така изкусителни. Те бяха неговата фантазия и в същото време изглеждаха надменни и изпълнени с презрение. Бяха се появили в представите му неканени, а сега му се присмиваха. Трябваше да сложи намордник на реалността и щеше да започне, като постави на задни лапи писателката и дъщеря ѝ.

На задни лапи. Това му напомни шашавия на вид професор, доктор Игнис, онзи, дето носеше папийонки, комбинирани със сака с крпки на лактите, за бога. Игнис имаше куче преди. Голям лабрадор. Разхождаше го на каишка. Понякога ръмжеше на Мики. Игнис се извиняваше, казваше, че никога не е ръмжал преди. Игнис беше следващият, който трябваше да бъде застрелян. Това сигурно щеше да оправи нещата.

Но преди всичко, ако този объркан свят продължаваше да го отхвърля, щеше да открие Спаркъл и Айрис, независимо в коя част на „Пендълтън“ се намират, и щеше да ги накара да си платят точно както стори с онези жени преди петнайсет години. Щеше да ги умъртви по мъчителен начин, по-жесток от всичките му убийства дотук. Това вече със сигурност щеше да оправи нещата.

уини

Излъчващите светлина фунги в цялата стая потрепваха в тон с пеенето, в по-бавен ритъм, но подобни на светлините на дансинга в някой от старите глупави диско филми, само дето не предразполагаха към танцуване. Караха те да копнееш да се махнеш оттук, защото, като ту заискряваха, ту помръкваха и хвърляха сенки по всички повърхности, създаваха усещане за всевъзможни гадини, промъкващи се отвсякъде.

За разлика от повечето стени в „Пендълтън“, тези бяха изпълнени с декоративна мазилка вместо с гипсокартон. И те, и таванът бяха покрити с пукнатини. Криволичещите линии излъчваха светлина, сякаш в стените имаше скрито осветление, искрящо в зелено.

Уини не можеше да прецени дали Айрис знае, че той е с нея. Тя не беше с прегърбени рамене и наведена глава както обикновено. Стоеше изправена, с наклонена назад глава и затворени очи, сякаш унесена в простичкото пеене без думи на момичето, което Уини бе помислил за нея.

А се оказа, че пеещото момиче като че ли беше в стените, светещи в зелено. Не в една от тях. В четирите. Звукът идваше от всички страни, беше квадрофоничен. Честно казано, пеенето беше още по-зловещо, отколкото когато го беше последвал от горното ниво на апартамента. Представяше си мъртвото момиченце, чийто труп не е бил погребан, а вместо това е бил зазидан в стените от побъркан убиец. Може дори да е била оставена там, докато е била още жива и се е молела за живота си, така че не само духът ѝ е тук, но е и побъркан заради ужасния начин, по който е умряла. Може би единствената опасност от четенето на безброй книги беше, че напомнимаше въображението като стероиди спортист.

При все че на Айрис очевидно налудничавото пеене ѝ харесваше, Уини знаеше, че е много чувствителна, когато някой ѝ говори, особено ако е непознат. Не искаше да каже нещо, от което ще се разпищи. Най-добре беше да я заведе обратно там, откъдето бяха дошли, в апартамента на Къп, и да се надява да срещнат майките си по пътя. Само че след като татко му беше го предупредил, че ако чете прекалено много книги, ще се превърне в женчо или в аутист, Уини беше чел за аутизма и знаеше, че повечето аутисти — не всички, но по-голямата част — мразят да бъдат докосвани дори повече, отколкото

мразят да бъдат заговаряни. Нямаше нужда да чете за женчовците, защото много добре знаеше какво представляват.

Аутизмът явно беше доста объркващ, тъжен и загадъчен. Не можеш да го придобиеш от четене на книги, разбира се; Уини се чудеше дали татко му го баламосва, или пък е пълен невежа. Все пак реши, че го е баламосвал, често се случваше, когато Фаръл Барнет беше наоколо, да се опитва да манипулира момчето си, като се мъчи да го превърне в състезател по борба, китарист, саксофонист виртуоз и печен тип.

Беше най-добре да изведе Айрис оттук, но все пак Уини се поколеба да я хване за ръката. Може би ако хванеше ръкава на пуловера ѝ и я издърпаше по този начин, тя нямаше да се обиди, подразни или каквото беше чувството, което изпитваше при докосване.

Уини тъкмо щеше да рискува и да я хване за пуловера, когато внезапно усети нещо да помръдва лекичко в главата му, като че ли вътре имаше торбичка с яйца на паяци, които се излюпват. Вдигна ръце към ушите си и това не успя да накара бебетата паяци да престанат да танцуват в черепа му, но осъзна, че някак знае каква е целта на пеенето: да го хипнотизира, да го зомбира.

Преди да е успял да хване ръкава на Айрис, тя тръгна напред, напред към стената и в този момент нещо се размърда в пукнатините на мазилката. За миг Уини си помисли, че това е част от илюзията, създадена от трепкащата светлина на фунгите, но после видя, че не е така. Приличаха на белезникави гърчещи се червеи или филизи на някакво странно растение, което не спираше да расте като в анимационен филм или като месоядното цвете в „Магазинчето на ужасите“. Айрис разпери широко ръце, сякаш имаше намерение да се доближи до стената и да се притисне към тези лакомни филизи или корени, или каквото и да бяха.

Гласовете на бебетата паяци в главата на Уини приличаха на онези от „Паяжината на Шарлот“^[1]. Казваха му, че ако и той направи същото като Айрис, това ще е най-страхотното нещо на света. Той не разбираше езика им, но смисълът му беше ясен: че трябва да последва момичето и да приеме щастието, което тя се готви да прегърне.

Вероятно всичките години, през които беше подложен на агитациите на баща си, бяха създали у Уини бариера срещу промиване

на мозъка и той не се поддаде на влиянието на паяците в главата си. Извика:

— Айрис, не!

Сграбчи пуловера ѝ и започна да я тегли към вратата, а белите филизи трескаво се опитваха да ги достигнат.

ТУАЙЛА ТРЕЪРН

— Айрис, не!

В момента, в който пристъпи от последното стъпало на долното ниво в апартамента на Дай, Туайла чу вика на сина си от съседната или още по-вътрешната стая. Изпадна във възторг, защото тези думи означаваха, че е жив. Тревожният му тон обаче прониза сърцето ѝ, което блъскаше в ребрата ѝ като копита във вратата на конюшня. Със Спаркъл до себе си хукна през празното помещение по посока на песента, като крещеше:

— Уини! Тук съм!

Доближиха арката между стаите и в този момент Уини извиси глас над мелодията.

— Мамо, не се приближавай!

Беше готова да не обърне внимание на предупреждението му. Нищо не можеше да я задържи настрани от него. Спаркъл несъмнено изпитваше същия копнеж да се добере до Айрис, но хвана ръката на Туайла и те спряха в края на стаята.

Зад прага светещите образувания по стените и тавана проблясваха и угасваха, но не едновременно, а сенките се издължаваха и завъртаха. Стотици белезникави въженца, дълги два до три метра, по-тънки от молив, се промушваха през процепите, които покриваха мазилката по стените и тавана. Част от тях блуждаеха мързеливо, други плющяха във въздуха в опит да накажат някого, а трети удряха като камшици.

В другия край на стаята, на шест-седем метра разстояние от отворената врата, Уини стоеше до Айрис. Изглеждаха невредими.

— Не влизайте тук — предупреди Уини. — То ви иска, недейте.

Туайла усещаше още по-силно отколкото досега призрачните пръсти по гънките на мозъка си, сякаш четяха на брайл. Или пък пишяха някаква малка история за желанието ѝ да влезе в стаята, колко лесно щеше да мине през тези белезникави камшици, които само

даваха вид, че могат да я наранят, а всъщност бяха тънки като копринените нишки на паяжина, можеше да стигне до момчето си за секунди, да го прегърне, имаше оръжие, така че нямаше от какво да се страхува. Уини е толкова близо, толкова близо, няма от какво да се бои...

Спаркъл прекрачи прага и влезе в стаята.

Стресната от собственото си състояние на полутранс, Туайла сграбчи ръката ѝ и я дръпна назад в момента, в който близките камшици започнаха да се извиват към нея във въздуха.

— Мисли си за текста на някоя песен, на която и да е, и не спирай да си го пееш, спри тази гадост — викна тя към Уини. — Стой там, детенцето ми. Ще открием друг начин да стигнем до теб.

Тананикането се промени, от тъжно и меланхолично се превърна в подигравателно и заплашително. Независимо че тонът още звучеше като на малко момиченце, в него се проявиха мрачно настроение и жестокост.

Докато си повтаряше наум припев от своя песен — „Сипи ми нова бира и пращай ги насам, Джо. Аз на жените дадох гръб и ще си тръгна късно сам“ — Туайла отведе Спаркъл Сайкс далече от арката към една затворена врата.

уини

Айрис се остави да я избута от стаята, но щом прекосиха прага и стигнаха до антрето, където нямаше пукнатини по мазилката, тя започна тихо да сумти и нетърпеливо се мъчеше да издърпа ръкава на пуловера си. Малко след като майка му поръча да остане където е, че тя ще намери друг начин да стигне до него, Айрис се дръпна и го удари по лицето. Не го заболя много, но се изненада. Инстинктивно пусна пуловера. Айрис го ритна силно по крака и той падна по дупе, а тя хукна бързо като сърна.

мики дайм

Работата му и фактът, че беше син на забележителната си майка, му даваха някои незаконни привилегии: Мики почти винаги носеше със себе си заредено оръжие със или без заглушител. Тъй като

неизменно беше добре подготвен, носеше и резервен пълнител с мунициии.

Беше използвал един куршум да убие брат си Джери и още два за Клик Мръсник. Тревожеше го това, че беше стрелял в четири от сините телевизионни екрани. Оставаха му три куршума. Мики смени използвания пълнител с пълен.

Мушна пълнителя в джоба на спортното си яке и откри запечатано пакетче с влажна кърпичка. Обзе го кратко чувство на задоволство и настроението му се оправи за миг. Светът не беше абсолютно чужд и заплашителен; имаше и нещо нормално все пак.

Спря в средата на мръсната си празна дневна и много грижливо отвори пакетчето. Лимоновият аромат беше опияняващ. Отдели му дълъг момент на наслада. Внимателно извади влажната кърпичка. Пусна празното пакетче на пода. Спомни си за онази гейша, която беше убил в Киото. Стройна млада жена, която застреля и тя падна на земята като това алуминиево пакетче.

Разтвори кърпичката и ароматът разцъфна, щом развя хартията във въздуха. Поднесе я под носа си и вдиша дълбоко. Първо избърса лицето си. Течността, с която беше напоена кърпичката, беше изключително освежаваща. Охлади кожата му и дори лекичко му защита, подобно на афършейв след острия бръснач. След това избърса ръцете си. Не беше забелязал, че са станали лепкави, най-вече от пипането на трупа на Върнън Клик, който приживе не се славеше с особена чистоплътност. Щом лимоновата течност се изпари от пръстите му, Мики се почувства несравнимо по-добре.

Колко хубаво беше да си припомни, че усещането е всичко, че е единственото, че е причината за съществуването. От настъпването на необяснимата промяна в „Пендълтън“ през последния половин час Мики се беше опитвал да си обясни случилото се, причините и последствията. Не беше преставал да се чуди какво да прави и му беше дошло в повече, само мислене, мислене и никакво чувство. Майка му беше мислител, но все пак никога не забравяше, че най-важно е усещането. Мики не беше способен да мисли усилено и да продължава да чувства.

Кърпичката започна да се втвърдява, да изсъхва и доби нещастен вид, банален, почти цялата ѝ магия изчезна — изглеждаше почти толкова жалка, колкото и светът наоколо. Смачка я на топка, стисна я в

дясната си ръка и се зачуди дали ще му е необходима още, дали може да извлече допълнително усещане от нея. Предполагаше, че ще има лимонов вкус и не е лошо да я подъвче, но все пак се съмняваше, че ще изпита удоволствие от преглъщането ѝ. После му хрумна, че като избърса ръцете си, мръсотията на Върнън Клик е останала по кърпичката, и това я направи далеч не толкова апетитна.

Изхвърли мизерната хартийка и го връхлетя нова идея, въпреки че се опитваше да не мисли твърде много. Зачуди се дали не е полудял. Имаше чувството, че е прекрачил ръба на перваза и е предприел бавно свободно падане. Загубата на майка му беше ужасен шок, подобна загуба можеше да изкара от равновесие всекиго, а това, че се наложи да убие безплатно собствения си брат, може би го беше довело до много по-голям стрес, отколкото осъзнаваше. Ако беше загубил разсъдъка си, това би обяснило промяната на света: можеше всичко да е плод на илюзия. Нищо чудно светът да си беше като всякога; сега обаче го виждаше по различен начин, защото се беше подхлъзнал от ръба.

Проблемът беше толкова голям, труден и обезкуражителен, че Мики застана съвсем неподвижно, докато го осмисли.

В момента, в който застина, гласовете в стените замлъкнаха. Не заглъхнаха, а престанаха да звучат също толкова внезапно, както започнаха.

Имаше чувството, че целият свят, без значение дали беше реален или илюзия, е спрял да се замисли за нещо, хрумнала му е нова идея точно както на него и трескаво обмисля последиците от нея, ако е вярна, а те на свой ред се разклоняват в още и още варианти.

БЕЙЛИ ХОУКС

Докато Сайлс и Кърби претърсваха едната половина на апартамента на Къп, Бейли оглеждаше другата. Беше започнала да го обзема тревога, докато отваряше внимателно вратите една след друга и проверяваше всеки ъгъл в очакване да открие нещо ужасяващо. Трябваше да обиколят „Пендълтън“ заедно. Изобщо не биваше да се разделят, независимо че такава голяма група изглежда странно и е по-уязвима при нападение. Имаше чувството, че ги е предал, и споменът за смъртта на майка му го прониза със своята неизбежност.

Когато всички едновременно стигнаха до дневната, нямаше и следа от жените и децата, нито от котките. Не откриха нищо по-различно от преди, освен двете купчини нанослуз.

Том Тран и Падмини стояха един до друг до западните прозорци, хипнотизирани от полето, осветено от лунната светлина, огромните дървета и светещата трева.

Докато Бейли, Сайлърс и Кърби трескаво обсъждаха какво да предприемат по-нататък, Падмини съобщи:

— Спря.

— Изведнъж — допълни Том.

Бейли погледна през прозореца към тревата, която до този миг не преставаше да се вее, а сега седеше изправена и скована, напълно неподвижна.

— В далечината имаше някакви летящи неща — обясни Падмини. — Не се виждаха много ясно, но всички паднаха на земята в момента, в който тревата спря да се движи.

В движение странный пейзаж бе изглеждал завладяващ, ритъмът на тревата бе наподобявал омагьосващото движение на косата на Смъртта в някой сън или танцьори в забавен каданс, или лениви вълни на застинало безмълвно море. Ала тази бездиханна неподвижност също беше заплашителна в своята абсолютна величина. Бейли никога не беше виждал природата така статична, сякаш към нея беше отправено заклинание и всичко се беше превърнало в лед и камък под студената лунна светлина.

Спомни си какво беше казал безсмъртният мъж в мазето: „... животът на всички става едно. Единственото. Много индивиди, едно съзнание“.

Бейли би предположил, че застиналият пейзаж означава заспиване на Единственото, само дето налице бе отчетливо внушавано чувство за очакване. Цялата земя, всяко живо същество, докдето поглед стигаше, беше обсебено от едно и също намерение и обмисляше дали и как да действа. Другите явно също го почувстваха, защото Падмини промълви:

— Нещо ще се случи.

Том Тран се обади въпросително:

— Доктор Игнис?

— Нямам представа — отвърна Кърби, — не мога дори да предположа.

Единственото се подготвяше за нещо.

[1] Роман за деца на американския писател Е. Б. Уайт, публикуван за първи път през 1952 г. и спечелил световна слава. — Б.пр. ↑

31. ТУК И ТАМ

ФИЛДИНГ УДЕЛ

В ъгъла, в който се беше приютил, облегнат на стената и дълбоко заспал, Филдинг вече не бе воден в унеса за Единственото; разтвори портите на собствените си фантазии и се увлече в един от любимите си сценарии. Всички те се развиваха в детството му, когато неговият Мечо Пух му беше пръв приятел и светът беше златен, дълго преди да постъпи в университета и да започне да мрази собствения си вид, класата си и самия себе си. В невинната си младост той не мразеше нищо и никого, а Пух обичаше всичко.

Напевните настоятелни чуждоезични гласове вече ги нямаше нито в сънищата му, нито в стените. Легионите изведнъж се бяха умълчали, сякаш получили внезапно просветление, което сега съзерцаваха. Нямаше как Единственото да мисли за детството си, защото не беше имало такова, беше имало само произход. Особеностите на времето и на пътуването през него бяха такива, че Филдинг можеше да се окаже ключов елемент в осъществяването на този произход. На подсъзнателно ниво вече си даваше сметка за ролята си в историята, но в съня си не беше станал мрачен и сериозен под тежестта на дълга си, а се впусна във видения на златни летни поля, пеперуди и жълто хвърчило високо в синевата на тържеството по случай шестия си рожден ден, когато имаше разноцветни балони, пълни с хелий.

ТУАЙЛА ТРЕЪРН

Тананикането спря внезапно. Щом пеещата загуби интерес към песента, призрачните пръсти в главата на Туайла престанаха да я призовават да се предаде.

Двете със Спаркъл Сайкс не успяваха да открият друг достъп през долното ниво в апартамента на Гари Дай до мястото, където ги чакаше Уини с Айрис. Когато се върнаха пред прага, който Уини ги беше предупредил да не прекосяват, в стаята вече нямаше препятствия.

Стотиците белезникави камшици се бяха прибрали в стените и сега се виждаха само пукнатините в гипса, осветени отзад в зелено, и колоните от фунги, излъчващи жълтеникава светлина, които бяха престанали да пулсират.

Уини и Айрис вече не бяха в дъното на стаята, където ги бяха видели преди по-малко от минута, и не отговориха на повикването на майките си. При такива обстоятелства мълчанието на дете бе не по-малко обезпокоително от писъците му.

Ако зверовете в това бъдеще бяха хитри, привидно безопасното преминаване можеше да бъде капан. Щом тя и Спаркъл влезеха, камшиците можеха да изскочат от стените и да изплющят към тях, да ги уловят, да ги парализират като мухи в лепкава паяжина.

Въпреки това те се поколебаха само за миг, преди да влязат в стаята. Този „Пендълтън“ на далечното утре се беше превърнал в последен дом — и мемориал — на злото, което се криеше в мъжете и жените от незапомнени времена, и очевидно тук, в този свят, нямаше човечност, а неколцината съседни от 2011 година като че ли бяха най-желаният деликатес. Поквареният владетел на това място сигурно беше полегнал да си почине, чакаше да изгладнее, подслаждаше десерта си с няколко лъжици нетърпение, преди в крайна сметка да му се наслади. Туайла почувства — и усети същата убеденост у Спаркъл — как гладната стая ги иска така силно, че едва се въздържа. Ако изтичаха през нея, тропотът от стъпките им можеше да се окаже това, което да дръпне спусъка на апетита ѝ, затова се движеха бързо, но леко и се надяваха да не изтръгнат хищника от сънливите му размишления за вкуса на плътта и душите. Светлината в дълбоките пукнатини в гипса можеше да идва от други светещи фунги, но Туайла имаше чувството, че я наблюдава, и ѝ приличаше на блясъка на животински очи.

Преминаването през стаята беше толкова спокойно, колкото обещаваеше, но тя не се почувства в безопасност, щом влезе в коридора, водещ към останалата част от апартамента. Не само стаята ги искаше, но и цялата къща, а и светът извън къщата. На едно или друго място щяха да бъдат застигнати.

Нито Уини, нито Айрис бяха в тесния коридор и не се отзоваваха на повикването на майките си. Ако Уини беше някъде из апартамента, щеше да ѝ отговори, стига да беше още жив. Нямаше да понесе да го

види мъртъв и не това беше гледката, която търсеше. Игнорира останалата част от апартамента и поведе Спаркъл по коридора през една стая, през по-малка стая и през вратата към общия коридор срещу южния асансьор.

След предишното изживяване с асансьора Уини не би посмял да се качи отново. Южното стълбище беше наблизено, но апартамент 2-G на Сайкс беше точно зад ъгъла в дългия южен коридор и беше логично уплашената Айрис да е хукнала натам, а Уини да я е последвал.

уини

Той не знаеше какво точно подтикна Айрис, от какво бягаше, но му стана ясно накъде тича, а това беше голям проблем. Помоли се на Бог тя да не се справи, защото за него щеше да е още по-наложително да бъде герой. Макар и страдаща от аутизъм, трябва да бе забелязала, че не го бива за това, че е истинско изпитание за него да изкара деня и му беше нужна помощ.

Странните ѝ движения и фактът, че се свиваше като костенурка в черупката си сред други хора, бяха оставили Уини с впечатлението, че лекото подтичване е най-бързото, на което беше способна, но се оказа, че греши. Мислеше си, че ще я хване в апартамента на Дай и ще я задържи до идването на майките им, но тя беше бърза като магия, сякаш беше дъщеря на вещицата на вятъра, при все че госпожа Сайкс изобщо нямаше вид на вещица. Не успя да хване Айрис и в общия коридор.

Преди да я последва през вратата към южното стълбище, извика:
— Мамо! Стълбището!

Но имаше неприятното усещане, че тя е твърде далече, за да го чуе. Ако се забавеше, щеше да изпусне Айрис. Самичко в тази страна на чудовища, момичето нямаше да оцелее дълго.

Айрис бягаше напред и приближаваше към южното стълбище, сякаш знаеше къде отива и беше закъсняла. Въпреки че Уини вземаше по две стъпала едновременно и се плъзваше по парапета на завоите, бавно затварящата се врата едва не го удари в лицето, когато стигна до партера.

Щом излезе от стълбищната клетка, видя Айрис да стои по средата на дългия западен коридор при двойните врати към вътрешния двор, които се опитваше да отвори. Изглежда, бяха заключени или

залепнали от ръжда. Уини ясно си спомни нещото, което се катереше по прозореца на Сайкс, и летящия морски дявол с уста, подобна на мелачка за боклук, и колкото и да беше ужасно в „Пендълтън“, той знаеше, че навън е много по-лошо. Извика й да се отдръпне от вратите и тя го послуша, но само за да побегне отново от него.

Във фойето, докато минаваше покрай обществените тоалетни, Айрис издаде пронизителен звук, не точно вик, а по-скоро протяжен вой като на ранено животно. Заобиколи два тъмни силуета на пода и хукна още по-бързо към дъното на коридора, а след това през вратата към северното стълбище.

Когато Уини стигна до силуетите, също ги заобиколи, но светлината от фунгите беше достатъчна, за да види, че са тела: едното беше голо и не напълно човешко, а другото — облечено и получовешко, но и двете бяха мъртви и с пръснати черепи. Стори му се, че не изкрещя, но се чувстваше сякаш крещи или пък викът му беше още по-пронизителен от този на Айрис, толкова високочестотен, че само кучетата можеха да го чуят.

Когато стигна до стълбищната клетка, отново отправи молитва към Бог, този път Айрис да е тръгнала нагоре, а не надолу, защото беше сигурен, че слизането в сутерена е лоша идея. Слизането в подземните етажи поначало не беше разумно, дори и да бяха чисти, добре осветени и да се намираха в друг свят, неговия свят, където почти всички чудовища бяха човешки същества. Тук сутеренът сигурно беше порта към ада или място, което би накарало и човешкия ад да побегне.

Чу скърцането на пантите и на вратата долу, когато Айрис излезе от стълбищната клетка.

ДОКТОР КЪРБИ ИГНИС

Докато Бейли и Сайлс се уговаряха как е най-добре да търсят изчезналите, Кърби Игнис почти получи просветление и дълбоко усещане, че това би променило всичко.

До прозорците в апартамента на Къп, загледан в огромната абсолютно неподвижна ливада, Кърби мислеше за нещото, нападнало Джулиан Санчес, и за това, че може би е било Сали Холандър, преди да произлезе от костите и плътта й. Този хибрид между чудовище и машина със сигурност беше създаден като оръжие, ужасяващо оръжие,

целящо да провокира най-силните и примитивни човешки страхове от трансформациите: във върколаци, хора котки и други подобни. Ужасът да загубиш контрол над себе си, да бъдеш завладян психически и физически, да бъдеш нечие притежание и да се промениш завинаги беше може би най-старият духовен страх, с изключение на страха от гнева Господен. Също толкова стар като духовния страх беше и физическият страх, че ще бъдеш изяден жив, който се коренеше още от времето на първобитните хора, честа плячка в свят на хищници. Създаването на оръжие, използващо тези основни страхове и ефикасно трансформиращо невинността в мотор на унищожението, показваше невероятно въображение и изключително точна мисъл. Чудовището нямаше как да е било създадено с друга цел, а след това да се е развилняло и да се е превърнало в това, което бе.

Това нечовешко нещо, по липса на по-добро название, най-вероятно не беше нито причина за случилото се с природата в този бъдещ свят, нито последица. Може би представляваше част от научно откритие, замислено като нещо добро и объркало се непоправимо, но никой не беше оцелял, за да види резултата. Започваше да си мисли обаче, че онова, което беше променило истинския свят, е друго оръжие, различно от нечовешкото нещо, с по-специфична цел, контролът над което се бе оказал недостатъчен.

Вероятно беше нанотехнологично оръжие, целящо да атакува вражеската инфраструктура, армия от мегатрилион наномашини, програмирани да се хранят с бетон и стомана, мед и желязо, алуминий и пластмаса, програмирани да произвеждат още по-голяма армия от тези материали, докато бъдат деактивирани дистанционно. Сигурно оръжието, квадрилионът от миниатюрни мислещи машинки, се беше доразвило, беше се превърнало в съзнание и отказваше да предаде командването. Може би беше създавало настройки в програмата си, включващи промяна на природата според целите му.

На пръв поглед заради неземния си тайнствен характер този свят изглеждаше невероятно сложен — мрак, изпълнен с безброй открития, очакващи да бъдат направени. Сега, след настъпването на тази пълна неподвижност, сякаш всичко се подчиняваше на общо управление и Кърби осъзна, че може да е далеч по-малко сложно, отколкото му се видя първоначално. Всъщност трябваше да е проста система, а

естественият свят, който бе заменила, да е много по-сложен от този зад прозорците.

Индукциите, дедукциите и изводите бяха като стаи, из които умът му бродеше, стаи с много по-комплексна архитектура от тази на „Пендълтън“. Докато се рееше в мислите си, изолира се от съседите около себе си не по-малко, отколкото Айрис Сайкс в аутизма си.

мики дайм

Докато стоеше в отдавна изоставения си апартамент и газеше мократа кърпичка с крака, Мики Дайм реши, че лудостта му трябва да бъде потвърдена. Най-малкото, ако се примиреше с това състояние, щеше да освободи голяма част от напрежението. Загубилите разсъдъка си не носеха отговорност за действията си и не подлежаха на наказание. Беше уверен в способността си да работи като убиец, без да бъде арестуван или подведен под отговорност. И все пак понякога се будеше през нощта, облян в пот, убеден, че някой блъска по вратата и вика „Полиция!“. Ако искаше да бъде честен пред себе си, трябваше да признае, че очакванията му да избегне затвора не са реални.

Така и не беше успял да потисне напълно страха от килията заради спомена как майка му го беше заключила в дрешника за двайсет и четири часа на тъмно, без храна и с един буркан вместо тоалетна.

Беше наказван по този начин неведнъж, всъщност се беше случвало доста пъти, и не знаеше кое го депресира повече: клаустрофобията, липсата на повечето сетивни стимулации или фактът, че не получаваше дори буркан. Ако си побъркан, не те пращат в затвора; особено ако имаш пари, тогава могат дори да те пратят в частна клиника, където пазачите са любезни и нямаш сто и седемдесет килограма съскилийник, който копнее да те изнасили.

Мики не винеше майка си за наказанията в дрешника. Беше казал или вършил глупости, а майка му от всичко най-малко търпеше глупостите. Не беше умен като нея, което ѝ беше причинило голямо разочарование, и тя правеше най-доброто за него. Ако все пак Мики беше побъркан, глупостта губеше важността си; можеше да е придобита. Лудостта водеше до тъпота. А щом беше луд, нямаше защо да се чувства виновен за недостатъците си. Ако си се родил глупав, такъв си от самото начало. Но ако си побъркан, това е нещастие, което те е сполетяло постепенно, няма нищо общо с истинския ти нрав. Ето

защо хората казват „докаран до лудост“, защото е нещо, което ти е било причинено.

Ако е побъркан, няма да е длъжен да обмисля, предвижда или да проявява разбиране. Всичките му проблеми ще станат проблеми на някого друго. Настоящото състояние на „Пендълтън“ и ненормалният свят навън ще бъдат нечия друга грижа. Вече нямаше нужда Мики да разсъждава за това, което му донесе огромно облекчение, тъй като дори не знаеше как да разсъждава за него.

След като реши да се опре на лудостта, осъзна, че вероятно е бил луд дълго преди последните събития. Много от собствените му постъпки му се сториха далеч по-логични, след като е бил луд от години. Странно как осъзнаването на лудостта му донесе покой, какъвто не беше изпитвал от години. Чувстваше се много по-балансиран.

Добре. Първо ще слезе до втория етаж да убие доктор Кърби Игнис, а след това ще се предаде на властите. Не се сещаше защо точно трябва да убива Игнис, но помнеше, че намеренията му бяха такива, и му се стори, че е най-добре да приключи недовършените си дела, преди да се впусне в новия си безгрижен живот като пациент на психиатрична клиника.

Излезе от апартамента си.

Тръгна по дългия коридор към северното стълбище.

Спусна се до втория етаж.

Пое на изток по дългия коридор към апартамент 2-F.

Не почука. Побърканите не чукаат.

Мики влезе в апартамента на доктор Кърби Игнис и след като направи две крачки навътре, се убеди, че е взел мъдро решение, уповавайки се на лудостта, защото вече беше щедро възнаграден при обръщането на тази нова страница.

уини

Завоят на мраморното стълбище между втория етаж и сутерена му се стори твърде дълъг, при все че Уини се движеше бързо. Стори му се, че етажната височина на „Пендълтън“ расте, появяваха се нови стъпала веднага след като слезеше до площадката, живи и решени да му попречат. Накрая обаче стигна до долу, бутна вратата и влезе в най-ниския коридор в сградата.

Може светлината да беше по-слаба, отколкото в надземните етажи, а може би сенките не го тревожеха толкова, защото страхът му беше намалявал с всяко стъпало, което беше преодолял от партера дотук. Няколко от лампите на тавана още работеха, а имаше и колонии от светещи фунги, така че не беше тъмно, само беше мрачно, сякаш нещо бе преминало преди малко и бе вдигнало прахоляк, но не нещо малко като дванайсетгодишно момиче например.

Едва не се провикна „Айрис, къде си?“, но преглътна думите, защото едно тихо гласче в него го предупреждаваше, че с Айрис не са сами тук. Оттук нататък всеки звук, който издадеше, можеше да привлече вниманието на нещо, с което нямаше да му се приказва, тъй като думите щяха да му убягват по-упорито от всякога.

В сутерена цареше тишина, каквато Уини никога не беше чувал. Беше по-впечатляваща дори и от онзи път в полето зад фермата на баба му, в януарската нощ, когато валеше сняг, нямаше никакъв вятър и само снежинките се сипеха от небето, а тишината беше така невъобразима, че се чувстваше мъничък, но това го успокояваше, беше твърде дребен, за да привлече нежелано внимание.

Тук не се чувстваше спокоен.

Докато се заслушваше и се чудеше какво да прави, запита се дали фунгите могат да угаснат сами. В онази стая в апартамента на Дай пипалата на растенията — ако изобщо бяха растения — плющяха от пукнатините в стените, а светлината пулсираше ту ярко, ту бледо, значи сигурно можеха да угаснат напълно, ако настроението им беше такова. Ако фунгите сами се гасяха, може би бяха в състояние да угасят и лампите на тавана с приглушената им от мръсотията светлина. А той не носеше фенер.

В момента само си търсеше извинение да се откаже и да избяга и малко се засрами от себе си, не прекалено, но му беше неудобно, въпреки че тук нямаше кой да види треперенето му или избилата по челото му студена пот.

Трудното нещо, което му предстоеше, ставаше по-трудно с всяка минута и вече беше станало толкова непосилно, че се съмняваше в способността си да продължи напред. Ако се върнеше сега, без значение дали Айрис щеше да умре заради неговото малодушие или не, знаеше, че оттук нататък щеше винаги да избира лесния път, знаеше, че така се случва с хората, които са се отказали дори само

веднъж. Ако избягаше от това, бъдещето му вероятно вещаеше провален брак, шафрантии, уиски, опиати от време на време, сбивания по баровете и цяла банда негодници, които се представят за негови приятели, но всъщност го презират. Такова щеше да е бъдещето му след десет години, а само господ знае какви би ги забъркал дотогава.

Преглътна, а след това още веднъж и макар да беше убеден, че буцата в гърлото му не е истинска, преглътна трети път, преди да тръгне тихо към вратата на басейна от другата страна на коридора. Отвори я, облекчен, че ръждясалите панти се оказаха по-тихи, отколкото очакваше, и надникна предпазливо в дългото помещение, което изглеждаше различно от преди.

Беше по-светло, отколкото в коридора, стените бяха обрасли със светещи фунги, а трийсетметровият басейн искреше в червено. Виждаше цялото помещение и в него нямаше никой, който крои нещо. Понечи да затвори вратата, но в този момент чу тихо плискане, заслуша се и го чу отново. Усъмни се, че момиче, страдащо от аутизъм, може да се научи да плува, и си представи за трети път как Айрис потъва.

Автоматът за затваряне на вратата не работеше и Уини се зарадва, че тя остана отворена зад гърба му. Беше едва на няколко стъпки от водата и веднага забеляза, че стените на басейна представляват скали и той е с дълбочината на каньон. Не видя Айрис да се бори с натежали от водата дрехи, но видя нещо, което приличаше на човек, ала не съвсем, тъмно, гладко и силно, да се отдалечава от него, може би на около три метра от повърхността, с бързината на риба и очевидно не изпитваше нужда да си поема въздух, докато плува.

Виждаше нещото достатъчно ясно, за да различи крака, а щом имаше крака, значи можеше да се движи също толкова добре и извън водата. Преди да е стигнало до другия край на басейна и да се е обърнало към него, Уини се върна в коридора и затвори вратата, сякаш хлопваше капака на кутия, в която е открил тарантула. Сърцето му блъскаше в ушите, а това не беше добре, защото вече не можеше да прецени дали в сутерена е тихо.

Вратата към стълбището беше едва на няколко крачки разстояние. Уини знаеше добре къде се намира, но не поглеждаше към нея, защото едва ли не очакваше, че дори леко да я мерне, ще изскочи

навън и ще се понесе към третия етаж с такава скорост, сякаш е бил засмукан от торнадо.

Приближи се до вратата на спортната зала и надникна вътре. На светлината, излъчвана от фунгите, видя, че фитнес уредите ги няма и за щастие, никой не прави упражненията си по каланетика.

Докато вървеше на юг по коридора, вниманието на Уини беше раздвоено помежду отворената врата на инсталационното помещение отпред и затворената врата към басейна зад гърба му. Усещаше слабост в краката си, трепереха, сякаш коленете и глезените му имаха нужда от притягане.

В този момент идеята да живее в Нашвил не му се стори толкова ужасна и все пак не гореше от нетърпение да потърси следващия полет за Тенеси към имението на татко.

Спря пред вратата на техническото помещение с ръка на бравата, за да се стегне. Намръщи се при вида на съсипаните, но все пак огромни бойлери и останалите уреди, които се виждаха като жълти извивки и плоскости, скрити в сенките.

Не можеше да разбере защо ѝ беше притрябвало на Айрис да идва тук, освен ако не бягаше, без да осъзнава къде отива. Или пък искаше да отиде възможно най-далеч от хората и непрестанното им приказване, а сутеренът като напълно тих предлагаше най-надеждно уединение.

Чу тракане и издрънчаване в инсталационното помещение и прошепна „Айрис“ толкова тихо, че едва ли би го чула, дори да стоеше до него.

БЕЙЛИ ХОУКС

Въпреки изчезването на жените и децата от това помещение бързото претърсване ги увери, че апартаментът на Къп не беше по-опасен от всяко друго място в „Пендълтън“. Нищо чудно Спаркъл, Туайла, сестрите и децата да си бяха тръгнали от тук по свое желание, което най-вероятно се дължеше на странната слуга по пода. Постигнаха съгласие, че колкото по-малко се излагат като групова мишена, толкова повече оцелели ще има след обратния преход. Всяка от групите имаше пистолет и фенер, така че бяха еднакво подготвени за случай на нападение.

Заради тремора Сайлърс връчи пистолета си на Падмини, която беше обучен стрелец. Тя обясни, че в наши дни, където и да отидеш, има *тапори*, *хараамкор* и *ведия* — хулигани, крадци и откачалки — и всяка разумна жена трябва да владее самозащита. Тя щеше да остане в апартамента на Къп с Кърби Игнис и Сайлърс.

Бейли с неговата берета и Том Тран с фенера щяха да намерят изчезналите... ако изобщо можеха да бъдат открити. Когато погледна часовника си и видя, че часът е шест и двайсет и осем, Бейли не можа да повярва, че са минали малко повече от три часа, откакто седеше на бюрото си, работеше и наблюдаваше фигурата, впоследствие вселила се в Сали Холандър, как преминава през стаята му и изчезва в стената и точно това го беше накарало да зареди пистолета и да го вземе със себе си.

СПАРКЪЛ САЙКС

Айрис не беше хукнала към познатата обстановка в апартамента им, а дори и да го беше направила, щеше да открие, че и там всичко се е променило като в целия „Пендълтън“. Спаркъл и Туайла провериха и останалите два апартамента в южното крило на втория етаж, но и те бяха пусти като другите.

— Тя е добре, където и да е — успокояваше я Туайла, докато бързаха по коридора към стълбището.

Спаркъл на свой ред окуражи Туайла:

— Той също, щеше да усетиш, да знаеш, ако нещо му се беше случило.

Преди това не бяха споменавали нищо по въпроса и Спаркъл реши, че трябва да го направят сега, за да не потъне надеждата им в море от ужас.

Почти бяха стигнали до стълбището, когато чу скърцането и бръмченето на асансьорната кабина в шахтата точно зад ъгъла. Таблото показваше, че слиза от третия етаж.

Уини може и да не се беше качил отново в асансьора след случилото се, но имаше вероятност Айрис да го е сторила. Трябва да имаше някого вътре, беше съвсем възможно това да е Айрис, и Спаркъл натисна бутона за повикване, за да се увери, че кабината няма да ги подмине.

— По-добре недей — предупреди я Туайла в този момент.

Миг по-късно индикаторът звънна, плъзгащите врати се отвориха, а в кабината стояха Логан Спрангълър и сестрите Къп.

Уини

Инсталационното помещение на този разнебитен „Пендълтън“ беше точно едно от местата, за които всяка майка предупреждава детето си да не доближава: ред след ред масивни стари машини, всяка от които може да те смаже, ако се катурне, повредени бойлери, разхвърляни инструменти с остри ръбове, гниеци дървени платформи с опасни трески, кабели с оголени жици, в които може да тече или не ток, достатъчно силен да изпържи очните ти ябълки в собствената телесна мазнина, повече ръжда отколкото в автоморга върху декари площ, мухъл и плесен, скелети на плъхове, както и изпражненията им, отдавна превърнали се в пепел, купища огънати пирони и счупени стъкла. При други обстоятелства това би било най-страхотното място за проучване. „Други обстоятелства“ означаваше без чудовища наоколо.

След единичното издрънчаване и тракането след това Уини не беше чул нищо повече от тихото скърцане на гумените подметки на обувките си, докато стъпваше по боклуците. Ако Айрис беше намерила убежище тук, би била по-тиха и от мишка, мишката поне би изцвърчала. Тя, разбира се, беше тиха през повечето време. Това не беше нещо ново за нея. Уини я познаваше много бегло преди скока, майките им се бяха спирали да си поговорят набързо, а тя обикновено беше безшумна като някоя мебел.

Понякога се беше чудил какво ли е да бъдеш като Айрис. Трудно му беше да си го представи. В основни линии му се стори доста самотно. Въпреки че майка му винаги беше наоколо, от време на време го обземаше самота и чувството не беше приятно. Струваше му се, че колкото и самотен да се беше чувствал, това беше малка част от самотата, в която Айрис беше прекарала целия си живот. Тази мисъл винаги го натъжаваше. Щеше му се да може да направи нещо за нея, но нямаше нищо подходящо, което да е по силите на кльощаво хлапе със свои си проблеми.

Досега.

Уини огледа между машините, покрай металните рафтове с мухлясали картонени кашони по тях. Рафтовете бяха обточени с

някакви полипи, потрепващи заради тежестта на колонията, която образуваха. Всичко в огромното помещение сякаш се крепеше на косъм, можеше да се сгромоляса, стига само някой да кихне или да го погледне по-настойчиво.

Тъпчеше нещо, което миришеше на старо германско сирене и издаваше джвакане — съвсем слабо, но достатъчно, за да заглуши за известно време звуците в другия край на помещението. Щом преджапа през въпросната субстанция и чу другия шум, застана напълно неподвижен с вдигната глава и се заслуша. Звуците бяха плахи и на пресекулки, като че ли нещо се стараеше да не привлече внимание към себе си. Бяха бързи и шумолящи, напомняха на сухи есенни листа, носени по тротоара от лек ветрец. Третия път, когато чу шума, осъзна, че идва отгоре, не точно над него, а от дъното на инсталационното помещение.

Жълтеникавата светлина тук не беше така ярка, както при басейна. Сенките, които бяха почти навсякъде, изглеждаха толкова плътни и кадифени, сякаш можеш да се увиеш в тях като в пелерина невидимка.

Не можеше просто да стои като вцепенен тук и да слуша дращенето отгоре да приближава все повече и повече на кратки почивки. Трябваше да открие момичето и да се махат оттук, преди нещо да се е стоварило на главата му от високия таван. Осмели се да прошепне „Айрис“ в момента, в който стигна до края на следващия ред машини.

Уини беше превъзмогнал страха. Това не означаваше, че не се бои. Означаваше още по-силен страх. За известно време го беше обсебил типично момчешкият изследователски дух и макар и притеснен, не беше уплашен. Без да си дава сметка, че се случва, изведнъж изпадна в истински ужас може би защото осъзна това, което не можеше да долови с очите и ушите си — че се доближава все повече и повече до нещо, готово да изтръгне гръкляна му.

Дори и да можеше да се загърне в кадифените сенки като в пелерина невидимка, нямаше да го направи, защото беше сигурен, че там вече се е увило нещо, пълно с лоши помисли, което го очакваше.

Щом сви към следващия ред с апарати, видя Айрис, застанала пред огромен балон или мехур, образувал се в ъгъла между двете стени. Беше широк около метър и двайсет и висок около два метра и

двайсет сантиметра, издуваше се от ъгъла, сякаш беше огромна водна капка. Мехурът излъчваше лека светлина, по-слаба от тази на фунгите, по-скоро зелена отколкото жълтеникава, и нямаше нужда от съпътстваща зловеща музика, за да ти подсказе, че не вещае нищо добро.

Уини не искаше да изненада Айрис изневиделица, но също така не му се щеше да подвигне отдалеч за поздрав. Промъкна се към нея, но не толкова близо, че да я докосне, ако се протегне, та да не би допирът да предизвика нова гоненица.

Лицето на момичето беше зелено като на зомби, но това беше просто отражение от мехура. Очите ѝ бяха ококорени и проблясваха със същата зловеща светлина. Устните ѝ се движеха, сякаш разговаряше с някого, но от тях не излизаше звук.

От дъното на инсталационното помещение към средата отново се чу шумоленето по тавана, сякаш някой се придвижваше на по половин метър, преди да спре да се послуша.

Докато Уини се чудеше какво да каже — обичайния му проблем — вгледа се по-внимателно в мехура и видя, че е влажен и покрит с някаква мембрана, подобна на мрежа от полупрозрачни вени. Светлината в него беше приглушена, но той успя да види, че вътре има нещо, нещо голямо и странно. Значи мехурът всъщност беше един вид утроба. Рано или късно нещо щеше да се появи оттам. Уини предпочиташе да е късно.

Айрис продължаваше да движи устните си беззвучно. След като не изричаше и дума, Уини се зачуди дали не повтаря нещо, което мехурът ѝ внушава телепатично.

— Айрис — прошепна той и тя извърна глава към него.

32. ТУК И ТАМ

ТУАЙЛА ТРЕЪРН

Щом вратите на асансьора се отвориха, Туайла възкликна изненадана:

— Марта, Една!

А Спаркъл попита:

— Какво правите тук, къде отивате?

Още докато задаваше въпроса си, Туайла си даде сметка, че няма да последва отговор. Имаше нещо абсолютно нередно у сестрите Къп и началника на охраната. Лицето на Марта не беше сбръчкано както преди. Не изглеждаше по-младо. Само по-пълно. Беше подута като страдащите от сърце, които задържат течности, а кожата ѝ беше жълтеникава дори и в осветената в синьо кабина. Една също беше подпухнала и плътта ѝ, подобно на другите двама, изглеждаше мека, покрита с огромни пори, почти като гъба, приличаше на кожата на шесткракото, напомнящо на бебе същество, което Спаркъл беше описала.

Очите им най-силно жегнаха Туайла и я убедиха, че те вече не са човешки същества. Очи с форма на венчелистче на лотос, на хора, забравили целия си живот, крокодилски очи, излъчващи ненаситен глад, замъглени като от катаракта, но същевременно в тях гореше необяснима омраза.

Спаркъл беше по-близо до асансьора от Туайла, но бързо се отдръпна, щом забеляза тези очи.

Туайла извади пистолета, хвана го здраво с две ръце, неуверена, че може да застреля хора, които познава, въпреки че те вече не бяха хора, но щеше да направи необходимото, ако се приближаваха към нея. Очакваше да се втурнат навън от асансьора, но те продължаваха да стоят там и да се взират настойчиво, сякаш чакаха вратите да се затворят и да ги отведе надолу към ада, към който се бяха отправили.

Убийствената ярост у трите фигури беше осезаема, и тяхната сдържаност се дължеше на нещо, което Туайла не знаеше как да

тълкува. Ръцете им висяха отпуснати, но дланите им не спираха да шават, сякаш копнееха да дерат и душат. Ноктите им бяха черни. Една отвори леко уста и доколкото Туайла успя да надзърне, зъбите ѝ също бяха черни. Двете старици и Спрангълър се бяха превърнали в създания, чието място бе в блатата и гъстата джунгла, във влажни и дълбоки зимници, в пещери, където сталактитите напомнят змийски зъби, напоени с отрова.

С познат, но влажен и лепкав глас, деформиран от задръстеното със слуз гърло, нещото, което преди беше Логан Спрангълър, процеди през черните си зъби:

— Ще бъда аз.

Туайла не знаеше какво означават думите, ако изобщо означават нещо, дали бяха прелюдия към нападение, или покана да станат като тях.

Не държеше стабилно пистолета. Подскачаше като жив в ръцете ѝ. Ако се наложеше да го използва, дулото щеше да отскочи нагоре, винаги отскачаше нагоре, но понеже ръцете ѝ бяха отпуснати, нямаше да улучи никого, а куршумът щеше да се забие високо в стената. Постара се да стегне китките и лактите си и да насочи мерника по-ниско от целта.

Спрангълър повтори думите си и Марта ги изрече едновременно с него с клокочещ глас, сякаш бяха два индивида с общо съзнание.

— Ще бъда аз.

Плъзгащите врати на асансьора трябваше да са се затворили автоматично досега. Явно къщата ги държеше отворени, къщата или нещото, което владееше къщата.

Логан и Марта, а сега и Една не спираха да повтарят трите думи в синхрон:

— Ще бъда аз.

После отново, още по-настойтелно:

— Ще бъда аз!

А след това вложиха и омразата, която се четеше в очите им.

— ЩЕ БЪДА АЗ!

Спаркъл заотстъпва назад към отворената врата на апартамента на Гари Дай, готова да се обърне и да побегне.

По брадичката на Марта и по лявата ѝ буза към ухото от плътта ѝ израсна снопче гъби, подобно на юношеско акне.

Туайла също започна да се отдалечава от асансьора и нещото, което преди беше Една, се усмихна зловещо. От устните ѝ изскочиха няколко тъмни снаряда, профучаха покрай лицето на Туайла и се забиха в стената.

Туайла дръпна спусъка инстинктивно. Куршумът се заби в гърдите на нещото Една, но очевидно изобщо не го впечатли и вратите от неръждаема стомана се затвориха.

Щом кабината тръгна с бръмчене надолу в шахтата, Туайла се извърна да види снарядите, с които се бяха опитали да я наплюят. Бяха малко по-големи и издължени от бразилски орех, тъмни и мазни, извиваха се като живи. Два се бяха забили в гипсокартона и като че ли се опитваха да се вкопаят още по-навътре, но не им беше лесно. Другите два бяха на земята и лазеха като гъсеници, сякаш търсеха нещо, може би храна, което за тях очевидно беше равносилно на плът.

Спаркъл излезе в коридора от апартамента на Дай и попита:

— Какво означаваше това? „Ще бъда аз“?

Разтреперана, Туайла отвърна:

— Нямам представа.

— Защо не ни убиха?

— Нямам представа.

Спаркъл посочи издъхващите неща в стената и на пода и се зачуди.

— Ами ако те бяха уцелили в лицето?

— Щяха да попаднат в мозъка ми. Щях да бъда като сестрите Къп.

Спаркъл пророни:

— Децата — и забърза към южното стълбище на фона на заглъхващия звук от слизащата кабина.

уини

Щом Айрис се обърна към него, Уини видя, че очите ѝ не светят в зелено, когато не гледа към какавидата. Осъзна, че е очаквал да види как излъчват светлина, и беше облекчен, че Айрис още си е Айрис. Облекчен, но все още сграбчен от ужас. Можеше да остане ужасен до края на живота си, дори и да доживее до сто години, дори вече да нямаше причина да се страхува — като някой побъркан, който не спира да се смее дори когато няма нищо смешно.

Айрис погледна право в него, в очите му, не беше правила подобно нещо досега. Устните ѝ продължаваха да се движат, при все че не изричаше нищо.

— Какво? — попита той. — Какво има?

Тя успя да проговори.

— Силните са покосени, но аз устоявам.

С периферното си зрение Уини забеляза, че какавидата става по-ярка. Обърна се да я погледне и видя, че мембраната се променя към все по-прозрачна, подобно на стъклата на онези самонастройващи се слънчеви очила, които се избистрят при влизане от ярка дневна светлина в тъмна стая, като сенките от кошмарите, безпощадно придобиващи очертания, когато ти се иска да си останат смътни... и фигурата вътре стана отчетлива.

Покритият с вени мехур беше по-скоро торба, отколкото пашкул, пълна догоре със светеща зелена течност, в която плуваше белезникав мъртъв мъж. Той беше гол, а устата му беше отворена за вик, но викът отдавна беше заглъхнал, а очите му бяха широко отворени в постоянен ужас. Носеше се като спесимен в буркан с формалдехид, като трофей, запазен с научна цел от някой професор от друг свят.

— Силните са покосени, но аз устоявам — повтори Айрис.

Уини разбра, че момичето не говори от свое име, а цитира онова, което бе съхранило мъртвия мъж, онова, което им бе пято от вътрешността на стените по-рано. То беше внушило тези неща на Айрис чрез телепатия, както се беше опитало да направи и с Уини, когато беше почувствал, че бебета паяци лазят в мозъка му.

Когато побелелите очи на мъртвеца се насочиха към Уини, той си помисли, че това е оптична илюзия, причинена от светлината и собствената му паника. Оказа се обаче, че спесименът все пак не е може би просто парализиран, потопен в зелената течност, но още е жив, без да диша — от устните му не се отделяха мехурчета — жив, но със сигурност докаран до лудост от състоянието си. Не можеше да направи друго, освен да измести погледа си от безумните халюцинации, които сигурно го преследваха, към заковалото се от ужас момче, което стоеше със зяпнала уста като зрител на цирково представление с уроди.

Мъката в този поглед беше толкова силна, че Уини се задушаваше от нея. Почувства се, сякаш и той бе потопен в буркан,

пълен с консервант, и тикнат за зимата в килера на нещото, което ядеше малки момченца. Когато накрая си пое въздух, беше донякъде изненадан, че не вдиша течност.

С глътката въздух дойде и осъзнаването. Мъжът в мехура беше гадният им съсед, онзи, който можеше да те изпепели с поглед, а изражението му показваше, че не прави разлика между деца и паразити. Преди беше политик — сенатор или нещо подобно — едва не го бяха пратили в затвора, а сега тялото му, съзнанието и душата му бяха в затвор.

Очите на сенатора казваха „Помогни ми!“. Казваха „За бога, измъкни ме оттук, пробий мехура, за да се излее, върни ми въздуха и живота!“.

В същото време тихото гласче подсказваше на Уини, че ако извади мъжа от мехура, колекционерът на образци щеше разбере на мига и да се разгневи. Щеше да затвори него и Айрис за отмъщение и да ги напръска с нещо, което да ги преобърне наопаки, с вътрешностите навън, както ставаше със стоножките, ако се поръсят със сол, или да ги запали и да се наслаждава на агонията им. Уини познаваше едно момче, което постъпваше по този начин с насекомите, казваше се Ерик, а създаването, което пееше в стените и бродеше из този „Пендълтън“, явно беше сродна душа на Ерик.

Айрис вече не говореше на някого другого, а на себе си, когато прошепна:

— Страх ме е.

Уини насочи вниманието си към нея, а не към сенатора, и Айрис не само че го гледаше в очите, а очевидно го виждаше ясно както никога досега. Свитото му от ужас сърце биеше лудо, като че ли се опитваше да се изтръгне от сграбчил го юмрук. Сега към страха се примесваше буйно вълнение, не беше страхотна радост, по-скоро нежно усещане, че тя има нужда от него и очевидно му има доверие. Не ставаше въпрос за привличане между момче и момиче, беше задоволство от това, че е полезен, че може да помогне на някой, нуждаещ се от помощ, и има шанс да докаже пред себе си, че не е нещастник, за какъвто го мислеше баща му.

Осмели се да хване ръката на Айрис, а тя се осмели да му позволи. Поведе я в посоката, за която вярваше, че е север, покрай

стената, за която предполагаше, че е западната в огромното помещение.

Бяха направили едва няколко стъпки извън сенките в сиянието на жълтеникавата светлина, когато някакъв шум над главите им привлече вниманието им към тавана. Високо горе между преплетените тръби и колониите от искрящи фунги се промъкваше нещо с размерите на човек, но по-гладко. Въпреки големината си то се движеше по тавана уверено като хлебарка.

Уини прошепна:

— Бягай — и бутна Айрис в дълбоките сенки, далеч от стената, към редицата от антични машини и шкафове, пълни с неznайни неща.

ДОКТОР КЪРБИ ИГНИС

Навън, в страната на нощта, небето в един миг се превърна в черно море на безвремие, звездите — в ледени късове, носени от течението, а въздухът беше ненаселен. На нивото на земята природата напълно се беше променила — абсолютно неподвижна като огромен механизъм, отказал да работи.

В следващия момент небето остана море на безвремие, а всяка звезда беше ледена точка, но въздухът отново приюти летящите създания, които едновременно се спуснаха към земята, повечето дребни, но сред тях и големи, а после започнаха ту да се приближават към примамващата луна, ту да се отдалечават от нея. По западния склон на Шадоу Хил, там, където някога се бе издигал град, се бе ширнала равнина чак до тъмната извита линия на хоризонта, покрита с висока светеща трева, чиито стръкове се движеха като един, сякаш полюшвайки се на ленивия ритъм на хавайска песен.

По-рано Падмини беше казала, че този странен нов свят с необичайна природа сякаш изпада в размисъл при заставането си в пълна неподвижност като една същинска Гея, женското съзнание на планетата, на която ѝ бе нужен абсолютен покой, за да медитира върху възвишена мисъл, хрумнала ѝ току-що. Колкото и фантазьорска да бе тази идея, от минута на минута придобиваше все повече смисъл за Кърби. И когато всички живи неща отвъд прозореца внезапно се задвижиха като едно, възприемайки познатите ритми, той проумя какво вижда пред себе си и как бе възникнало то. Знаеше чий труд

може да е бил люлката на сътворението на тази Гея и с какво намерение е създадена.

Хладът, който го прониза, бе по-вледеняващ от всеки страх, който бе познавал до този момент. Но не. Не беше страх. Или по-точно не беше само страх. Беше и страхопочитание. Той пусна в съзнанието си внезапно осъзнатата истина, толкова мащабна по своето естество, с такава огромна мощ, че колкото и ужасен да бе евентуално светът отвъд прозореца, той го намираше омагьосващ и мрачно притегателен.

Ако тази Гея бе застинала неподвижно в размисъл, струваше му се, че знае до какво прозрение е стигнала и какво решение е взела.

СПАРКЪЛ САЙКС

Тръгнаха бързо надолу по южното вито стълбище, каменно гърло, което ги поглъщаше все повече и повече. Варовиковите стени, декоративният бронзов парапет и полираните мраморни стъпала й бяха познати, но същевременно странни, както сънищата, в които привичната обстановка крие определена тайнственост.

Този „Пендълтън“ от края на историята с изпълнените със странен живот стени като че ли растеше и вече не беше имението, плод на толкова изящно изкуство, а разпростиращ се замък — продължаваше да бъде от камък, но се разрастваше с енергията на жив организъм. Това усещане сигурно се дължеше на отделянето й от Айрис. С всяка минута, в която Спаркъл не беше с дъщеря си, тя си представяше как момичето се отдалечава в мрака като астронавт, който не е свързан с космическия кораб, и се рее, отнесен към безкрайността.

Усещането, че сградата може по своя собствена власт да прибавя нови стаи и коридори, а може би и още етажи, се потвърди, щом стигнаха до партера, но продължиха да чуват тракането и бръмченето на асансьорната кабина със сестрите Къп и Логан Спрангълър, която се спускаше надолу далеч след като подмина сутерена.

Първото помещение по южния коридор беше огромна кетъринг кухня, в която се приготвяха ястията, сервирани в залата за празненства до фойето. Под вездесъщите светещи фунги се виеха паяжини, изкусни като архитектурни елементи, но нямаше паяци; пособията от неръждаема стомана бяха мръсни и петнисти като поцинкована ламарина и имаше три централно разположени правоъгълни острова, зад които можеше да се скрие дете. В дъното на

кухнята се виждаше полуотворена врата за склад, в който не можеше да се влезе от коридора.

Туайла с пистолета и Спаркъл с фенера след нея влязоха вътре предпазливо, но бързо и изведнъж тишината беше нарушена от заплашителния хор, носещ се от мивките: настоятелни гласове на чужд език, съскане и клокочене, звуци от пълзене, като че ли в каналите имаше змии, промъкващи се нагоре. Дяволски създания се събудиха от сън около тях. През замъглените прозорчета на трите фурни се виждаха бавнодвижещи се сиви пипала, които пълзяха по двойните стъкла; вероятно бяха се добрали дотам отзад през стените или се бяха промъкнали през вентилаторите. В горния ред шкафове нещо следваше жените из помещението, тракаше по вратичките, докато минаваше от вътрешната им страна, сякаш щеше да ги отвори и да се хвърли върху тях. Конструкцията над главите им скърцаше като от голямо натоварване, металните въздуховоди вибрираха и дрънчаха, а от вентилационните отвори се сипеше прахоляк. Лъчът от фенера в ръката на Спаркъл постоянно се отправяше в различни посоки, а Туайла не можеше да реши към кой от звуците да насочи пистолета.

Онова, което издаваше тези звуци, далеч по-реално от призрак, не се опитваше да влезе в съзнанието им както преди, но Спаркъл усещаше настроението му, неговата настойчивост, както би почувствала хлад пред отворен фризер. Страстта му беше ледена, смъртта им — негов страстен копнеж, плътта им — предпочитана леха, в която да изникне поредната му форма на изява. Представи си всичко това, без да има нужда от превод на думите му.

В дъното на кухнята през отворената врата към склада се виждаше гъста сочна растителност без никакъв хлорофил, месестите листа бяха бели и гладки като сирене, бели въпреки сиянието на фунгите в кухнята и още по-бели на светлината на фенера. Между листата се виждаха цветовете на хищни растения, приличаха на челюстите на мухоловка венера и повечето от тях бяха забили прозрачните си като стъкло зъби в листата, бавно ги разкъсваха и ги поглъщаха в неспирен канибализъм.

Имаше вероятност телата на децата да лежат в корените на това нещо, месестата зеленина да расте от празните им очни ямки. Спаркъл потрепери от погнуса и ѝ се прииска да има под ръка бензин и кибрит. Сякаш отгатнали мислите ѝ, отворените челюсти на няколко от

цветовете, които не бяха открили листо, с което да се хранят, насочиха прозрачните си зъби към тях. Омразата на врага им и жаждата за насилие я потиснаха още повече и почувства облекчение, когато излезе от кухнята след Туайла.

Ала сега вече неговата омраза ги притискаше накъдето и да се насочеха: по коридора, в апартамент 1-D, в апартамент 1-E. Дори там, където имаше малко или никакви образувания, Спаркъл долавяше движение в стените, а на някои места ѝ се струваше, че таваните и стените се издуват не само от старост, но и от нещо, което се разраства зад тях.

Надникнаха през вратите на товарния асансьор в дъното на коридора. Въпреки че беше празен, от шахтата се усещаше силно присъствие, нещо което щеше да пробие пода на кабината и да изскочи през вратите.

Тръгнаха бързо по западния коридор и Спаркъл попита:

— Усещаш ли го навсякъде около нас?

— Да — потвърди Туайла.

— Иска да ни убие.

— Защо тогава не го направи, по дяволите?

— Може засега да предвкусва насладата.

— Отложено възнаграждение? Някога да си успяла да метнеш мъж с това?

— Това не ти е мъж. Това е някакво... проклето нещо.

Завиха по западния коридор и Туайла извика с объркан и тревожен глас:

— Уини? Къде си, Уини?

Очевидно не беше от голямо значение да са тихи. Нещото, обсебило този „Пендълтън“, знаеше къде се намират във всеки един момент, присъствието му беше осезаемо и тук, както и в кухнята за кетъринг.

Спаркъл викаше Айрис, въпреки че и в далеч по-обичайна ситуация Айрис не би отговорила.

мики дайм

Седнал в кухнята на доктор Кърби Игнис, Мики усети как нещо се прокрадва в съзнанието му и незнайно защо се сети за кървавочервените нокти на майка си, докато прехвърляше купищата

писма от почитатели, като избираше на кои да отговори и кои да отхвърли като недостойни за кореспонденция. Това в главата му, разбира се, не бяха нейните пръсти. Преди тази вечер подобно усещане сигурно щеше да го побърка от уплаха. Макар усещанията да бяха самата основа на съществуването, човек би искал да избягва лошите усещания. Ала тъй като беше осъзнал и приел лудостта ся, реши че и това се дължи на нея, че ненормалната му страна е предприела нещо като разходка в собствения му череп. Или нещо подобно. Каза си „Добре тогава“, отпусна се и остави нещата просто да се случват.

В следващия момент сякаш сънуваше наяве, все още се намираше в кухнята, но в същото време съвсем живо виждаше подредени в кръг гигантски черни дървета с напукана кора. Отпрати се на пътешествие през сърцевината им и оттам в земята към всякакви интригуващи места, видя всевъзможни интересни неща, в това число и погрома срещу човечеството, унищожението на градовете и главоломното израстване на Единственото. Приличаше на най-невероятния филм на всички времена, с най-скъпите специални ефекти в историята, режисиран от Джеймс Камерън след употреба на амфетамини и ред бул. Макар да остана с усещането, че Единственото го сметна за прекалено ненадежден, за да бъде от полза, изживяването беше невероятно и Мики реши, че лудостта може да се окаже най-хубавото нещо, което му се е случвало.

уини

Ако тичаха покрай стената, щяха да са твърде изложени на показ. Трябваше да се промъкват между неработещата техника, спуканите бойлери, шкафове за инструменти, да се провират под и над многобройни тръби.

Уини разчиташе единствено на светлината от светещите фунги да го насочва и накрая очите го заболяха, светлините и сенките започнаха да се сливат в странни форми и почувства слабо замайване, но успя да запази равновесие, само леко загуби ориентация.

Реши, че е по-добре да не тичат по пътеките, защото онова което се промъкваше по тавана, можеше да ги види по-лесно, независимо дали още е горе, или е слязло. Слабото осветление и провирането през тесните пространства помежду съсипаното оборудване още повече го

затрудняваше в ориентацията и достигането до вратата към коридора на сутерена.

Покритият с боклуци под също беше препятствие, затрудняващо ги да са бързи и тихи едновременно. Уини избра тишината пред бързото, но шумно бягство, защото осъзнаваше, че щом нещото на тавана го зърне, няма начин да не победи.

Хванал здраво ръката на Айрис, съсредоточен в пода пред тях, той прекоси широката метър и петдесет пътека и се притисна между два четвъртити шкафа с техника, високи над два метра. Дръпна Айрис към себе си в тясното пространство, където следващият ред с машини се допираше до предишния.

Спря в плътната сянка, като дишаше бавно през устата и се стараеше да чуе нещо друго освен блъскането на сърцето си. Въздухът миришеше на ръжда и мухъл и на нещо, което не можеше да определи, но нагарчаше леко, докато охлаждаше езика му. Уини се чудеше дали онова, което вдишва, няма да остане завинаги в дробовите му.

Айрис стисна ръката на Уини още по-силно и щом се обърна към нея, дори и в плътната сянка видя, че очите ѝ са разширени от ужас. Явно беше съзряла нещо обезпокоително на обслужващата пътека през процепа между машините.

Той внимателно наклони главата си наляво и също надникна — видя нещото, което лазеше по тавана, да върви изправено. Приличаше на крокодил, но във вида му имаше и нещо котешко; в крайна сметка не беше нито едно от двете. Високо, жилаво и силно. Всяка от двете му ръце, завършващи с дълги пръсти, изглеждаше достатъчно голяма, за да обхване лицето му от под брадичката чак до върха на челото и да го отскубне от черепа, сякаш сваля маска от карнавален костюм.

Съществото изчезна от погледа му. Уини почака за момент и продължи напред, като дърпаше Айрис след себе си между оборудването. Наведе се напред, подаде глава и погледна наляво в момента, в който звярът зави наляво по обслужващата пътека и изчезна от погледа му в посоката, от която бяха дошли.

С основание беше решил, че пътеките са опасни. Докато светлината от фунгите бавно избледняваше, той и Айрис — чиито аутизъм за миг ѝ беше позволил да се съсредоточи и да запази хладнокръвие — се движеха на зигзаг през гората от машини като Хензел и Гретел, побегнали от ядещата деца вещица, но това тук беше

още по-неприятно, а и нещото нямаше да ги почерпи с джинджифилови сладки.

С размери дваайсет на дванайсет метра, инсталационното помещение имаше площ от двеста и четирийсет квадратни метра, повече от стандартен дом, но на Уини му се струваше, че е два или три пъти по-голямо. Щом излязоха на открито, без още да са близо до вратата, объркването и разочарованието му се примесиха с нов ужас, защото подът беше засипан с месингови гилзи, а до стената имаше четиринайсет човешки скелета, десет на възрастни хора и четири детски; някои още държаха пистолети, а други се бяха килнали до падналите оръжия.

Уини се разтревожи да не би да води Айрис към толкова екстремно изживяване, че тя никога повече да не успее да постигне покой, но сред оръжията видя едно, което можеше да му свърши работа. Автоматичните оръжия сигурно нямаха муниции и бяха прекалено ръждясали, за да стрелят. Освен това откатът щеше да го повали, оръжието щеше да отскочи от ръцете му и би извадил невероятен късмет, ако не бъде уцелен от рикошет право в челото. Едно от оръжията беше байонет с щик и му се стори, че може да му е от полза. Ако се окажеше притиснат, щеше да е по-добре от нищо.

Той прошепна:

— Ще се справим — макар да беше изненадан, че още са живи, и я поведе към скелетите.

Вдигна байонета с една ръка и остана учуден от тежестта му. Можеше да го носи, но ако се случеше да го насочи срещу нападател и да го използва, щяха да са му нужни двете ръце и щеше да се наложи да пусне момичето.

Щикът беше здраво закрепен към цевта на оръжието и докато Уини обмисляше дали наистина си струва да го вземе, хищен нечовешки вик прокънтя сред огромните съоръжения и стените на помещението. Не беше лесно да се определи позицията му, но Уини се боеше, че няма да успеят да се прикрият достатъчно бързо от създаването и можеше да се натъкнат точно на него. Право в челюстите и между зъбите му.

Да запази пушката или да се скрие? Беше лесно. Да се скрие.

Между два от трупове на възрастните имаше достатъчно място за Айрис. Бутна я към пода, подкани я да седне с гръб към стената до

него между труповете, като всеки от тях се облегна върху нея. Вместо да се опита да му избяга, както би направила по-рано, ръката ѝ стисна неговата толкова силно, че кокалчетата го заболяха.

Дрехите на мъртъвците бяха мухлясали и прогнили на места с разлагането на плътта и дрипите висяха на страховитите си закачалки. Уини не можеше да освободи едната си ръка от ужасената хватка на момичето и използваше само лявата, за да се протегне през Айрис и бързо да я поприкрие с омазненото палто на единия труп.

Горната част на скелета се плъзна по стената и се опря на момичето, но от нея се чу тихичко „Уффф“, нищо повече.

Уини заметна някои от дрехите на другия мъртвец върху себе си. И този скелет се плъзна по стената и се катурна към него, кокалестото рамо се настани точно пред лицето му.

По-голямата част от телата им — и само част от лицата им — бяха прикрити. Светлината беше оскъдна, а сенките — плътни. Може би бяха в безопасност, докато някой дойде и ги намери, ако някой изобщо дойдеше или поне за няколко минути, докато създанието реши, че са се измъкнали от инсталационното помещение, и тръгне да ги търси на друго място.

Парчето от дрипавия ръкав на мъртвеца върху лицето на Уини миришеше отвратително и той се опитваше да не тълкува произхода на тази миризма. Като едва се сдържаше да не повърне, прошепна на Айрис:

— Много си смела.

Звярът се появи отдясно в дъното на обслужващата алея на четири-пет метра разстояние зад пространството, осеяно с месингови гилзи. Застина и напрегнато започна да върти главата си в различни посоки. Уини реши, че все пак не е зле, дето след толкова време дрехите още миришеха на смърт и това прикриваше миризмата на млад живот.

Създанието внезапно хукна покрай скелетите и изчезна в сенките на машините. Не посмяха да се зарадват, че си е отишло. Тук бяха на по-сигурно място, сред костите и вонята на мъртъвците, ако можеха да изтърпят напрежението и миризмата. А и докато не ги преследваха, Уини получаваше възможност да помисли. Имаше нужда от време за това. Може би цял месец.

Отново прошепна на Айрис:

— Много си смела.

Облени от студената пот на двамата, ръцете им бяха като запоеени една за друга.

33. ТУК И ТАМ

ТОМ ТРАН

В живота на Том, дълго преди тази трансформация на „Пендълтън“, се бяха случвали събития от толкова гротескно естество, че сякаш изкривяваха самата тъкан на реалността, а след тези събития и природните закони добиваха разтегливост за известно време.

Хилядите тела в масовия гроб край На Транг бяха белег на тъй невъобразима жестокост, че след като той и баща му бяха вървели по ръба на ужаса, светът вече нямаше същия облик. Джунглата, през която бяха избягали, бе познатата, ала някак променена: палмите изглеждаха деформирани, клоните им бяха заострени вместо разперени; евкалиптите бяха прекалено тъмни, почти черни, и миришеха на бензин; шефлерата, чиито цветове обичайно бяха убиточервеникави, сега бе отрупана от съцветия в тъй алени багри, че изглеждаха като изкуствени; каучуковите дървета, папратите, татултът, храстите, филодендроните и дървесните лози не бяха на обичайните си места и някои от тях бяха видимо различни, а при други промените трудно можеха да се определят, но ги караха да изглеждат странни и неземни. Прекараха два дни в този див свят, вървяха по четиринайсет часа в денонощието, а им бяха нужни едва осем, за да стигнат до целта си. Не се бяха загубили, не бяха изпаднали в делириум, но разстоянието сякаш се беше удължило, а светът беше по-голям и недружелюбен от преди.

Подобно нещо се беше случило и в една малка лодка в морето, в която се бяха качили той и баща му с още петдесетима оцелели. След като бяха нападнати от тайландски пирати и трийсетима от техните хора бяха изклани, а пиратите дадоха достатъчно жертви, че да се оттеглят с палуба, обляна в кръв, времето в Южнокитайско море напълно се обърка, денят продължаваше само няколко часа, нощите бяха невероятно дълги, а всички звезди бяха разместени из небето. Том знаеше, че всеки, който не е бил там, би казал, че това е било делириум, но за всички присъствали беше нещо далеч по-загадъчно.

А сега, в този променен „Пендълтън“, двамата с Бейли Хоукс вървяха по коридори, които със сигурност бяха много по-дълги, и бродеха из порутените помещения в апартаментите и общите пространства, в които не си спомняха да е имало толкова много стаи. Не се бяха загубили нито веднъж, но на няколко пъти се оказваха дезориентирани, имаха чувството, че тази сграда е различна от „Пендълтън“ от тяхното време, и то не само заради ужасното ѝ състояние.

Откриха още по-странни образувания от гъби и други израстъци, чуха движение в стените и усетиха тягостното присъствие на тайнствения господар на този „Пендълтън“. Трябва да бе някаква телепатична сила, тъй като Том чувстваше пълзене в мозъка си, подобно на студена мъгла. Внушаваше им презрение и неподправена омраза.

Колкото повече търсеха, толкова повече убеждението на Том, че ще загинат тук, при това скоро, се засилваше. И все пак нападението се бавеше.

Макар да му се струваше, че не са претърсили навсякъде и не можеше да си спомни как се бяха върнали в западното крило на втория етаж, където вече бяха проверявали, Том продължаваше да върви. Излязоха от 2-D, апартамента на Тюлис, и завиха надясно. Щом се озоваха в коридора, от отворената врата на 2-F се появи млад мъж, когото Том не беше виждал преди, и тръгна към тях.

— Свидетел — обърна се към него Бейли Хоукс.

Уини

Предвид обстоятелствата тайм аут за размисъл не бе лоша идея, стига да си достатъчно умен, за да си изградиш стратегия. Скрит между скелетите, притиснат от смрадта на мъртвешките дрехи, Уини обмисляше кое ще е най-доброто за него и Айрис, но единственото, което успя да измисли, беше да останат тук и да се преструват на мъртви, докато не бъдат открити от майките си или в крайна сметка самите те не умрат.

За миг се беше почувствал невероятно удовлетворен от себе си — макар и уплашен до смърт, безотказно продължаваше напред, но сега отново се превръщаше от герой в обичайния кльошав Уини. Създаването на стратегия означава сериозен вътрешен разговор, но за

свое огромно учудване той откри, че под напрежение не знае какво да каже дори и на себе си. Почти чуваше баща си да го мъмри, че щеше да е по-добре подготвен за тази неочаквана ситуация, ако не беше отделял толкова време на проклетите си книги, а беше тренирал таекуондо и се бе учил да свири на някой музикален инструмент, ако беше прекарал лятото в борба с алигатори и се беше постарал да му пораснат косми по гърдите, което сега вероятно нямаше да му се случи.

Горкичката Айрис. Беше събрала всичкия си кураж и беше сторила най-трудното за нея само за да се остави в ръцете на най-големия загубеняк на годината, на десетилетието на века. Може би го мислеше за Кларк Кент, а всъщност, ако изобщо беше герой от комикс, по-скоро беше Спондж Боб Квадратни гащи. След като се беше провалил със стратегията, опита се да измисли начин да ѝ съобщи лошите новини.

Естествено, не можеше да намери подходящите думи и докато ги търсеше, пред него се посипаха парченца от светещите фунги, точно пред непокритото му око, като жълти снежинки, което изглеждаше уместно на общия фон. Щом втори залп се изсипа пред него, той най-сетне осъзна какво означава това.

Каза си „Не поглеждай нагоре“, сякаш това, което предстоеше, щеше да се случи само ако цялото това пътуване в бъдещето беше сън. Ако си представеше, че снежинките от светещите фунги не са се изсипвали пред него, тогава с Айрис щяха да бъдат в безопасност. Стига само да си въобрази, че всички отново са в добрия стар „Пендълтън“ на своето време, изведнъж щяха да се озоват там и най-големият му проблем щеше да е, че татко му може да се появи с боксова круша и боксьорски ръкавици като подарък.

В сънищата в момента, в който си кажеш „Не поглеждай нагоре“, рано или късно поглеждаш, точно така беше и в истинския живот. Уини вдигна глава, смърдящият парцал се свлече от лицето му, той погледна през ухиления череп на скелета, който се беше катурнал върху него, право в ужасяващите очи на звяра с куршумовидна глава, който висеше на стената с главата надолу. Лицето му беше на не повече от шейсет сантиметра от неговото, а сивите му устни се бяха отдръпнали назад и разкриваха редовете остри сиви зъби.

БЕЙЛИ ХОУКС

Докато следваше Свидетел към апартамент 2-Е, Бейли се чувстваше, сякаш се движи назад във времето към „Пендълтън“ от 2011 година. Апартаментът беше обзаведен както тогава, всичко беше както го помнеше — от мебелите до стените с тайнствени научни книги и осветения аквариум. Единствените разлики бяха мръсните прозорци и отсъствието на рибите в големия стъклен съд. Осветлението работеше и наоколо не се виждаха светещи фунги.

— Какво е това място? — попита Бейли, но му се струваше, че се досеща.

Свидетел отговори:

— Олтар. Може да се каже, че аз съм уредникът.

Том Тран стоеше изумен, като че ли това не беше просто домът на Кърби Игнис, а някаква магия или чудо в този бъдещ „Пендълтън“.

— Свидетел на какво си? — попита Бейли.

— На историята на света, който вече не съществува — отговори Свидетел. — И най-вече на произхода на Единственото.

— Ти не си част от него — припомни си Бейли. — Дава ти тази възможност.

— Роден съм през 1996. Когато бях дваисетгодишен, станах един от първите, които се възползваха от третиране с пълен спектър БиоМЕМС, не само с респироцити, и бях подложен на редица физически подобрения, включително усъвършенстване на мозъка. Ето защо пазя цялата световна история в паметта си. Не остарявам. Не се разболявам. Мога да бъда убит само при невероятно екстремна атака, защото... се възстановявам.

— Безсмъртие.

— Практически да.

— Най-съкровената мечта на човечеството, така желаната благодат.

— Да.

Загледан в Свидетел, Бейли виждаше меланхолия в погледа му и почти усещаше как струи от него.

— Безсмъртен... и сам.

— Да.

Том Тран каза:

— Последният човек на Земята.

— Технически погледнато, аз съм постхуманно същество. Хибрид. Човек, третиран с милиарди наномашини.

От друга част на апартамента някой извика:

— Бейли Хоукс ли чувам?

уини

Съществото, увиснало на стената над Уини, изсъска и между острите му зъби се показва гладък сив цилиндричен език. Уини не знаеше за какво служи тази тръба, но не изпитваше никакво съмнение, че последствията от нея могат да бъдат също толкова ужасяващи, колкото от зъбите, може би щеше да засмуче плътта от костите му като вакуум, оставяйки ги гладки като тези на скелета до него.

Парализиран от ужас, чувстваше се още по-малък от обикновено. Знаеше, че трябва да избере трудния път, а не лесния. В този момент обаче неговата философия го предаде, защото най-трудно за него беше да умре, а така или иначе щеше да умре, независимо дали се бори, или се опитва да избяга. Не можеше да се бие с нещо толкова голямо и силно, но не можеше и да му се изплъзне. Имаше само две възможности: бърза или още по-бърза смърт.

Айрис сигурно също беше вдигнала главата си, беше видяла нещото на стената над тях. Ръката ѝ се отпусна, престана да се опитва да му счупи кокалчетата и започна да дърпа настоятелно потните му пръсти, китката му, цялата ръка, сякаш беше заспал и се опитваше да го събуди, за да ги защити.

Изрече някаква пълна безсмислица:

— Отиваме на ливадата да се изсушим на слънце.

Докато слушаше треперещия ѝ глас, Уини си спомни, че Айрис не беше смелата героиня от приключенската история, която беше изградил в съзнанието си. Беше самотно момиче и винаги щеше да бъде така, беше извадила много по-лош късмет в живота от него. Да си кльощав и срамежлив, никога да не знаеш какво да кажеш на хората и да имаш татко, който е почти толкова нереален като Дядо Коледа, не беше нищо, абсолютно нищо в сравнение с аутизма. Щом тя беше събрала достатъчно кураж, за да хване ръката му, да стои тихо в скривалището им от кости и изгнили дрехи въпреки страховете и раздразнението, които я обземаха, тогава той може би щеше да успее да постигне нещо повече от избор между бърза и още по-бърза смърт.

Звярът се придържаше с краката и едната си ръка и бавно доближи Уини с лявата си ръка. Притисна челото му точно над основата на носа му с един от дългите си пръсти, както свещеникът прави на Пепелната сряда^[1]. Пръстът му беше мъртвешки студен.

Айрис беше слаба, а и Уини не беше особено силен, но беше посилен от нея, значи трябваше да я защити. Татко му беше силен, наистина силен, биеше се с хората по баровете и пяхаше главите им в тоалетната, но не беше нужно да злоупотребяваш със силата си. Можеш да я използваш, колкото и да е малко, за правилните неща, дори и да си убеден, че ще изгубиш боя, дори да си обречен от самото начало, можеш да се изправиш и да размахаш хилавите си ръце, защото смисълът на живота е да се опитваш, когато шансът ти е най-малък. И ето че беше открил най-трудното, което можеше да направи: да постъпи правилно, независимо че няма изгледи да успее, нито пък го очаква награда.

Стисна ръката на Айрис отново и я дръпна от стената, хукна заедно с нея, като разбъркваше струпаните скелети и риташе месингови гилзи, за да се изправи срещу звяра. Той остана на стената, извърна глава и ги погледна с безизразен поглед, леден и сив като гранитна надгробна плоча.

Уини пусна ръката на момичето и го избута зад гърба си. Хвана стария байонет с щика с две ръце и се прицели напред. Приличаше на заек, който се опитва да изплаши вълк, и се боеше — о, да — но не се чувстваше нито нищожен, нито глупав.

БЕЙЛИ ХОУКС

Мики Дайм седеше в трапезарията към възстановената и безупречно чиста кухня на Кърби Игнис с ръце, скръстени на масата пред себе си. Лицето му беше някак детинско, а устата му беше извита в мила, почти ангелска усмивка. Наблизо лежеше пистолетът със заглушител.

Дайм кимна на Бейли и каза:

— Шерифе. — Кимна също към Том Тран и към мъжа, който наричаше себе си Свидетел. — Помощник-шерифи. Бих искал да се предам и да помоля за психиатрична помощ.

В този апартамент усещането за потискащата омраза на Единственото беше по-слабо, а съзнанието на Бейли беше по-ясно. И

все пак подобно развитие беше също толкова странно, колкото всичко останало.

Бейли взе пистолета на Дайм и уточни:

— Не съм шериф.

— Шериф, бивш военен, какъвто и да си. Знам, че си някакъв. Загубил съм разсъдъка си, но не съм дезориентиран. Убих хора. Сега искам само да се предам и да бъда изпратен в клиника. Няма да бъда бреме за държавата. Разполагам със средства. Просто не искам повече да ми се налага да мисля. Не се справям добре с това.

Бейли подаде беретата си на Том и той я взе като че ли добре знаеше как се борава с такова оръжие.

Бейли се обърна към Свидетел.

— Какво значи това?

— Дори не бях разбрал, че е тук.

Мики Дайм се усмихна и кимна.

— Дойдох сам. Побъркал съм се. Виждам невъзможни неща.

Бейли извади пълнителя от конфискувания пистолет, видя, че е зареден, и отново го върна в оръжието.

Погледна ръчния си часовник.

уини

Звярът слезе от стената, изправи се на крака, застана сред скелетите и на Уини му се стори, че го разглежда с учудване. После обаче реши, че това нещо не е способно да се учуди, че е безчувствено или може да изпитва единствено ярост.

В този момент във филмите звездата казва нещо от сорта на „Давай, зарадвай ме“ или пък „Хайде, изрод, адът те чака“. Уини не се опита да направи остроумна забележка, той не беше звезда, не беше и герой. Тази мечта сега беше далеч зад гърба му. Искаше само да довърши нещата по правилния начин, не по лесния, но не заради славата, в смъртта нямаше слава. Тя беше за филмовите звезди и кънтри музикантите и не си струваше. Той искаше само да не се срамува, да не е страхливец, да бъде по-добър, отколкото винаги се бе смятал.

— Айрис!

— Уини!

Хвърли поглед назад и видя госпожа Сайкс с фенер и майка си с оръжие. Ех, че момент беше.

Създанието изсъска.

ДОКТОР КЪРБИ ИГНИС

Ако беше прав относно плановете на тази Гея и решението, което бе взела при стопирането на всичко в природата, Кърби стигна до извода, че трябва да види апартамента си. Без някакво обяснение той изрази желание да слезе до втория етаж, като настоя Падмини и Сайлърс да останат в апартамента на Къп. Те не искаха да го пуснат сам и невъоръжен; затова, след като продължи да бъде все така настоятелен, че трябва да отиде, тръгнаха с него.

Още с прекрачването на прага на 2-Е, той установи, че апартаментът му в този „Пендълтън“ беше почти същият като дома му в неговото време, запазен, докато навсякъде в сградата царяха упадък и мръсотия. Страхопочитанието, което бе изпитал по-рано, нахлу с такава сила у него, че коленете му омекнаха.

Със Сайлърс и Падмини подире си Кърби тръгна по посока на гласовете от кухнята, където откри Дайм, седнал до масата, Хоукс от едната му страна, Том Тран до хладилника и Джейсън Райнхолт, един от най-добрите членове на екипа му в института, до мивката.

— Джейсън? Защо си бил в сградата по време на скока?

— Не бях, доктор Игнис. Дойдох в „Пендълтън“ дълго след това събитие и съм тук вече почти от петнайсет години след като първият погром намали населението в света, и преди втория погром, който не беше планиран.

Кърби го зяпаше с изумление и за пръв път в живота си нямаше желание да разбере, но беше неспособен да отблъсне прозрението.

УИНИ

Айрис се отдалечи от Уини, за да застане до майка си. Той остана самичък за миг, а след това тръгна бавно назад към своята майка, като държеше байонета в готовност.

Създанието направи няколко крачки напред, но после отново спря. Оглеждаше ги един след друг, сякаш преценяваше в какъв ред да ги убие.

Госпожа Сайкс възкликна:

— Какво е това, по дяволите?

Уини не можеше да отговори, но в момента, в който се извърна, чудовището изрече една-единствена дума:

— Погромит.

БЕЙЛИ ХОУКС

Падмини и Сайлс влязоха в кухнята едновременно с думите, изречени от Кърби Игнис.

— Джейсън, след толкова много години, изглеждаш... невероятно млад.

— Вече не използвам това име. Аз съм просто Свидетел. Млад съм, защото бях сред първите доброволци за пълен спектър БиоМЕМС подобрение. Всъщност бях първият ви експеримент.

Кърби докосна лицето на младия мъж и изрече с изумление:

— Значи е подействало. Вид безсмъртие.

— Подейства — потвърди Свидетел.

Кърби вдигна ръце с дланите нагоре и се загледа за кратко в тях, сякаш го изненадваха, като че ли бяха нещо отделно от него и бяха извършили неща, които му беше трудно да си представи. Обърна се отново към Свидетел и попита:

— А тази Гея, това световно съзнание, тя как...

— Нарича се Единственото. Светът вече няма пол. Началото на погрома дойде с намерението човечеството да бъде намалено до поуправляем брой... беше последвано от Заличителя, за да премахнем ненужната инфраструктура за вече намалялото население.

— А аз? Къде съм аз в това бъдеще?

— Мъртъв сте. Превърнат бяхте в погромит от друг погромит. Изживяхте последните си дни като програмирана машина за убиване.

Падмини пристъпи навътре в помещението и се обърна към Кърби Игнис.

— Вие сте направили това?

Всички с изключение на Мики Дайм, който вече се намираше в свой свят, изненадани затаиха дъх.

Тогава Игнис поклати глава в отрицание.

— Не. Не бих направил това. Не бих могъл. Не и това.

Извърна се, осенен от някаква идея. Промълви на Свидетел:

— Норкуист.

Вечно младият мъж кимна.

— Теориите ви, вашия труд... той ги приложи.

Игнис се завъртя на място и огледа лицата, насочени към него.

— Фон Норкуист е старши партньор в института. Гениален учен. Има някои спорни схващания... но не толкова крайни.

Свидетел се обърна към Бейли.

— Светът имаше късмет в продължение на векове. Учените рядко са харизматични. Норкуист обаче притежаваше едновременно блестящ ум и невероятна харизма. Страдаше от мегаломански стремеж да превърне науката си в религия — да привлече други като мен, при цялото ни неведение, да следваме каузата му. А на Игнис каза: „Стана далеч по-краен“.

УИНИ

Уини не мислеше, че това създание може да бъде спряно лесно с куршуми. Не вярваше оръжието да го притеснява. И все пак не се втурна към тях с убийствена ярост, трябваше да има причина за това.

Пистолетът даваше някаква увереност на майка му. Тя каза:

— Добре, всички тръгнете внимателно и бавно, застанете зад мен. — Звучеше спокойно, сякаш организираше посещение в музей. — Тръгнете към вратата, аз ще вървя след вас, но ще ви прикривам.

— Не стреляй по него — предупреди я Уини. — Сигурен съм, че това ще го вбеси.

Още преди да са помръднали, звярът се втурна, но не към тях, а ги заобиколи и препречи пътя им към изхода от инсталационното помещение.

БЕЙЛИ ХОУКС

Игнис се обърна към Бейли.

— Ще спра Норкуист. Категорично ще го спра. Ще го изхвърля от института по такъв начин, че няма да може да си намери работа на друго място. Трябва да е направил това зад гърба ми.

— Вие бяхте наясно с всичко — заяви Свидетел. — В началото се преструвахте, че не виждате, че не разбирате накъде води всичко

това. Когато най-сетне схванахте намеренията му, негласно ги одобрихте, като не направихте възразение.

Игнис клатеше глава развълнувано, отказваше да приеме чутото, а после изрече:

— Не, не, ще спра това. Няма да допусна да се случи. Ще започна със затварянето на оръжейния отдел. Ще прекратя договорите ни с военния департамент.

— Докъде е стигнала работата ви в оръжейния отдел? — попита Том Тран.

Притеснен от пистолета в ръката на Том, Игнис отговори:

— Всичко може да се върне обратно. Всичко сторено може да се анулира.

— Това не беше подходящ отговор — намеси се Сайлъс. — Не би удовлетворил никой прокурор.

— Ликвидирайте всичко, не само оръжейния отдел — настоя Том. — Премахнете целия институт.

В шока на Игнис вследствие на вината му сега се усещаше и известно раздразнение.

— В науката няма нищо лошо. Всичко зависи от начина, по който тя се използва. Трябва да правите разлика. Не е задължително светът да се превърне в това тук заради науката. Беше ни даден шанс да поправим нещата.

Никой не му отговори.

Като се обърна към Бейли, тъй като очевидно той му се струваше най-разумен, Игнис се залови да обяснява.

— Да, това бъдеще е катастрофа, но всъщност доказва, че светът може да бъде променен радикално. Щом може да бъде така силно променен към лошо, значи може да бъде променен и към добро. Всичко се крие в начина, по който се прилага знанието, зависи от технологиите, които се развиват благодарение на науката, и от мъдростта, с която се използват. Можем да създадем идеален свят.

— Единственото изведнъж престана да ни избива — отбеляза Бейли.

Игнис примигна.

— Какво?

— Може да е спряло да ни убива, защото е решило, че ако се върнеш сам в нашето време, а всички нас ни няма, това ще привлече

прекалено много внимание към теб. Как ще го обясниш? Спря да ни убива, за да е сигурно, че когато се върнем в нашето време, безпрепятствено ще продължиш работата си.

Игнис поклати глава.

— То не ме управлява. Не ми е господар. Ще направя каквото трябва да се направи, когато се върна.

— Каквото трябва да се направи? — вдигна вежди Бейли. — Интересна формулировка, нали, Сайлърс?

— Измама, маскирана като искреност — отсече адвокатът.

Игнис затвори очи. Мускулите на челюстта му се напрегнаха, сякаш стискаше зъби, а присвитите му устни бяха побелели. Или преглъщаше яда си, или търсеше думи, с които да ги убеди в своята добронамереност.

След като стана ясно, че тази неподвижност и мълчанието ще останат единственият отговор на Игнис на обвинението на Сайлърс в измама, Бейли попита:

— Какво точно смяташ, че „трябва да се направи“, Кърби?

Игнис отвори очи. Поклати глава, сякаш примирен с подозренията им, но натъжен от тях.

— Няма защо да давам обяснения за това.

Обърна им гръб и тръгна към вратата.

Бейли вдигна пистолета на Мики Дайм към гърба на учения и заповяда:

— Спри на място.

Игнис продължи.

— Няма да посмееш да ме убиеш.

Таванът изскърца и нещо помръдна зад гипсокартона. Свидетел поясни:

— Единственото е навсякъде около нас.

Игнис излезе от кухнята и мина през дневната.

Бейли погледна Падмини, Падмини се обърна към Том, а Том проговори:

— Накъде е тръгнал? Намислил е нещо.

уини

Погромитът стоеше между тях и изхода, наблюдаваше — ги, но явно не беше агресивно настроен. След това вдигна високо глава, като

че ли слушаше глас, който само той можеше да чуе. Блестящите му очи помръкнаха под нещо, което приличаше на вътрешни полупрозрачни клепащи. Създанието започна да се поклаща напред-назад като в ритъма на мелодия. Звярът беше толкова гъвкав, че напомни на Уини за кобра, омаяна от флейта.

— То... отнесе се нанякъде — пошепна госпожа Сайкс.

Майката на Уини каза:

— Оставаме заедно. Да го заобиколим. Тихо.

БЕЙЛИ ХОУКС

Докато Бейли стигне до общия коридор, Кърби Игнис беше прекосил една трета от разстоянието до северното стълбище. Не тичаше, но вървеше бързо, с определена цел.

Застанала до Бейли, Падмини се обади:

— Погледнете нагоре.

Таванът беше подгизнал и размекнат от нещо влажно и тежко и панелите се бяха разместили, като че ли щяха да се срутят.

Том Тран излезе от апартамента на Игнис, като не изпускаше от прицел Мики Дайм. Замечтаната усмивка на убиеца беше непоколебима, сякаш устните му бяха защити във вид на арка.

Сайлс също ги последва, но Свидетел остана.

— Хайде — каза Бейли и ги поведе след учения.

Струваше им се, че Игнис не може да направи нищо, за да ги постави в още по-голяма опасност. Бейли не можеше да си представи мъжът да е под заблудата, че ще избяга от отговорност след прехода. Но тази устременост на Игнис подсказваше, че има цел и план, което нямаше как да е добре за останалите.

Таванът зад тях простенваше, а този отпред се размекваше. Винтовете за гипсокартона със скърцане бавно се изтръгваха от конструкцията и от дървените ѝ елементи се раздаваше тревожен шум, който подсказваше, че са под огромно, бързо увеличаващо се напрежение. Вляво и вдясно електрически разпределителни кутии изхвърчаха от стените, щръкнаха зелени, черни и бели кабели и се видя как нещо белезникаво се гърчи в образувалите се правоъгълни дупки, сякаш нетърпеливо да се измъкне от стените и да нахлуе в коридора.

Игнис изчезна през вратата на стълбището, но Падмини и Бейли бяха близо зад него, а и Сайлърс, Том и Мики не бяха далеч. Игнис тръгна надолу, движеше се по-бързо, отколкото в коридора, като вземаше по две стъпала наведнъж, дишането му беше учестено, а тихото ритмично пъшкане издаваше тревогата му. Подминаха партера. Бейли си спомни предупреждението на Свидетел, че в сградата Единственото е най-силно в асансьорните шахти и сутерена.

ДОКТОР КЪРБИ ИГНИС

Оцеляването на Единственото — самото му създаване — зависеше от успешното завръщане на Кърби в 2011 година жив, а това оцеляване изглеждаше гарантирано само ако успееше да се върне сам. Не можеше да се разчита на Бейли Хоукс. Бързаше да изпада в крайности като морален съдник, всичко беше черно или бяло, без нюанси на сиво. Опитът на Сайлърс Кинсли в съдебната зала го караше да усеща всяка уклончивост и той щеше да поддържа интуицията на Хоукс. След като беше ходил на война и беше оцелял, Хоукс знаеше как да действа при подобни обстоятелства и нямаше да си губи времето. Най-лошото беше да имаш такъв враг.

Единственото беше се свързало с Кърби в кухнята. Беше говорило в съзнанието му, не с думи, а с образи, от които той си беше направил изводи. „Долу“, каза му. „Сутерена, басейна“, съобщи му чрез показване на тези места. Тук той вече нямаше приятели, не и сред собствения си вид, и можеше да се довери само на Единственото и на сградата, която то обитаваше в безбройните си форми.

БЕЙЛИ ХОУКС

Когато Бейли изтича от стълбищната клетка в коридора на сутерена, вратата към басейна тъкмо се хлопваше. Падмини и Сайлърс го настигнаха и се насочиха натам, но той я хвана за рамото и спря нея и адвокатата.

— Вратите винаги са проблем — каза, когато Том Тран ги настигна с Мики Дайм, — а басейнът в сегашното му състояние... си е истински капан. Бяхме подмамени да дойдем всички тук.

Каньонът, в който се беше превърнал басейнът, с неговите хиляди метри дълбочина и всичко, което можеше да се намира под

„Пендълтън“, може би беше прокопан и създаден от наномашините, прояви път през скалата. Какъвто и да беше произходът на това укрепление, то очевидно събираше на едно място злото в бъдещето, принадлежащо на Единственото, и злото от предходните времена, случки, предавани от уста на уста в историята на човечеството във вид на пещерни рисунки, а после и като писания. Тук всичкото хилядолетно земно зло беше съсредоточено в един момент, а тази сграда, която бе мост над разлома в пространствено-времевия континуум, беше също и храм на силите, стремили се тъй дълго към всеобщо унищожение.

— Той вътре ли е? — попита Том. — Нима няма да го последваме? Какво ще правим тогава?

Таванът изскърца. Около тях се посипаха парченца от светещите фунги. Няколкото работещи лампи над главите им помръкнаха, отново присветнаха, пак помръкнаха. Както и на горните етажи, от стените започнаха да изскачат контактите и разпределителните кутии, а по плоскостите от гипсокартон и през отворилите се дупки се появиха белезникави силуети. От асансьорната шахта се разнесе шумът от кабината, изкачваща се от огромна дълбочина. Отново ги примамваха, предизвикваха ги да влязат в помещението с басейна.

— Чакайте — настоя Бейли.

По средата на коридора от дясната им страна от инсталационното помещение се появиха Туайла и Спаркъл с децата.

Бейли погледна часовника си.

— Чакайте. Чакайте.

Вратата на басейна се отвори рязко от вътрешната страна, увисна на пантите, и се сгромоляса встрани.

САЙЛЪС КИНСЛИ

През вратата излязоха две от съществата, които Свидетел беше нарекъл погромити, мокри от басейна, по-малки от другите, с детски ръст. Едното се хвърли право към Сайлърс, по-бързо от котка, покатери се по десния му крак и се вкопчи с нокти и зъби в дъждобрана му. Демоничните му очи бяха втренчени в очите на мъжа, като че гравитацията на тези зеници, подобни на черна дупка, можеше да го притегли в пълното забвение. Той го удари с юмрук, зъбите не успяха да захаят ръката му и се забиха в ръкава, а той залитна назад.

Падмини се приближи, ръкавът се разпра, нещото пусна парчето плат от устата си, обърна се към Падмини и се спусна към нея, но вместо да захапе ръката ѝ, ухапа дулото на пистолета и тя пръсна пълзящия му сив мозък по пода на коридора.

Вторият малък погромит се хвърли към Бейли. Той бързо се отдръпна в мига, в който го зърна, изстреля четири куршума, като размаза лицето му и тилът му се пръсна. Строполи се в краката му и се загърчи, останало почти без мозък, но все пак се опитваше да ухапе обувките му. Той го изрита и се извърна към вратата за басейна, откъдето се появи трето чудовище, по-едро от предишните.

Беше забелязал нещо познато в първите две и сега разбра какво. Подобно на погромита, създаден от плътта на Сали Холандър, който бегло приличаше на нея, това създание напомняше Маргарет Пендълтън, съпругата на Андрю, която беше изчезнала заедно със сина им и дъщеря им през 1897 година. Сайлс беше виждал снимка на жената и децата ѝ — ето в какво се бяха превърнали. Този погромит беше с ръста на Падмини, която нападна.

ТУАЙЛА ТРЕЪРН

Изненадващата поява на създанията от вратата към басейна разсея Туайла за миг и точно тогава погромитът от инсталационното помещение изскочи през вратата зад гърба ѝ. С мощно и стремително движение я блъсна настрани, повали я и оръжието се изплъзна от ръката ѝ. Тя падна на левия си хълбок и я прониза силна болка в крака. Спаркъл изпищя, Айрис също. Туайла се превъртя, изправи се в седнало положение и на жълтеникавата светлина видя как сивият звяр изтръгва байонета с щика от ръцете на Уини и го хвърля встрани.

Погромит. Беше се нарекло погромит. Тя опита да се добере до пистолета, но нещо на пода ѝ попречи — мазните парченца от светещите фунги, които падаха от тавана, бяха хлъзгави като лед. Погромитът хвана Уини за ръцете, вдигна го високо, сякаш го принасяше в жертва, и изведнъж „Пендълтън“ се изпълни с налудничави гласове, върху Туайла се стовари някаква мислена вълна от омраза, докато се опитваше да се добере до пистолета, разтrese я със силата си, главата ѝ искресче в жълта светлина и тя импулсивно натисна спусъка на пистолета, откъртиха се парченца от бетона и се забиха в лицето ѝ...

С една ръка, на която имаше шест пръста, нещото стисна гърлото на Падмини, а с другата ръка я завъртя и я придърпа към себе си. Оръжието ѝ беше между тях, тя успя да стреля два пъти в корема му, но тъй като чудовището представляваше в по-голяма степен машина, отколкото плът, само изстрелите в главата, прекъсващи мисловната верига, можеха да го спрат. Погромитът насочи челюстите си към лицето ѝ, докато я влачеше назад, тя отметна глава встрани, за да избегне ухапването, а после и още едно.

Щом създанието я завлече през прага в помещението с басейна, Том ги последва, стиснал беретата с две ръце и дебнещ точния момент за чист изстрел в отвратителното лице на нещото; не смееше да стреля веднага, защото Падмини се мяташе в различни посоки и отчаяно се опитваше да избегне ухапването. Доктор Игнис стоеше отстрани, приличаше на лунатик с изражение, което показваше едновременно ужас и триумф. Том се довери на инстинкта си и стреля в рамото на Игнис и безбройните гласове на Единственото избухнаха от всички стени и от басейна, пищящи от гняв. Погромитът хвърли Падмини встрани и се насочи към Том, за да защити Игнис. Въпреки че не беше напълно автоматичен, пистолетът произведе изстрел в момента, в който тя успя да докосне спусъка. Куршумът разцепи лицето на съществото, щом достигна до него, и го повали на земята.

ТУАЙЛА ТРЕЪРН

Уини е вдигнат високо над главата на погромита — кротко агне на върховния олтар — но после е свален лице в лице със сивия жрец, който съска, съсредоточен в жертвоприношението, оголва зъби за смъртоносно ухапване. Спаркъл бързо грабва пушката с щика и го забива в гърба на звяра, но няма никаква полза. Туайла е бърза, сега в нея няма музика, само пронизителен вик на омраза и ужас, и разтърсваща любов, пистолетът стреля в ръцете ѝ веднъж, после втори и трети път. Сиви зъби до меката бузка — после главата се пръсва, погромитът пада, изпуска Уини, Уини не е ухапан, по лицето на Уини пълзят сиви нанокмютри.

БЕЙЛИ ХОУКС

Падмини се върна разтреперана от басейна в коридора. Том Тран я последва, хванал Кърби Игнис с една ръка и притиснал дулото на пистолета в гърлото му.

— Патова ситуация — извика Бейли.

Осъзнавайки, че ако Игнис умре, Единственото може никога да не просъществува, пронизителните му орди утихнаха, но омразата, струяща от тях, не намаля.

Кърби Игнис притискаше раната на рамото си с лявата си ръка и изглеждаше изненадан, което не говореше добре за него, нямаше от какво да се изненадва, след като беше видял Единственото и последствията, причинени на света от института. Не беше очаквал раната, защото въпреки съжалението, което беше изразил, и признанието, че не бива да се допуска подобно бъдеще, продължаваше да не вижда грешката у себе си. Беше втрещен от непредвидените обстоятелства, но не беше способен да поеме отговорността си за случилото се.

Ордите в стените продължаваха да се бунтуват, всички изразяваха безсловесната си омраза в един глас — последен вариант на безликата тълпа от историята. Единственото като че спореше със себе си, обмисляше следващия си ход.

— Бейли, допускаш ужасна грешка — протестираше Игнис. — Моята работа... нашата работа в института обещава да облекчи всички човешки страдания. Светът може да се *поправи*.

Бейли се замисли за това колко често се оказваше, че хората не са каквито изглеждат. Мъжете около Хитлер можеха да бъдат симпатичният ти чичо, бузестият ти братовчед, дядо ти с лулата, пантофите и спокойната усмивка. В някакъв период от живота си Алберт Шпеер донякъде е приличал на Грегъри Пек, най-подходящия по външност актьор за положителните филмови роли. Рузвелт е наричал Сталин „Чичо Джо“. Чичо Джо и Чичо Хо Ши Мин. Усмивнат, Пол Пот от камбоджанските полета на смъртта досущ приличаше на добродушен служител от ателие за химическо чистене.

На фона на разбунените гласове в стените Игнис се обърна към Падмини с умолителен тон:

— С наномашините ще може да се поправи ДНК на фетуса още в утробата и няма да се раждат деца с недъзи.

— Или по-скоро ще престанат да се раждат деца — отговори му тя.

— Не, не. Чуйте. Чуйте ме. С помощта на нанороботите и изкуствените бели кръвни клетки, плуващи в кръвния поток може да се дават инструкции за разпознаване на всеки вирус или бактерия и всички болести ще бъдат лекувани стотици пъти по-бързо, отколкото с антибиотиците.

Свидетел влезе от стълбището и отсече:

— В това бъдеще няма болести.

Игнис възрази:

— Забравете за това бъдеще. То не беше планирано.

Призовавайки всички да обединят силите си със Спаркъл и Туайла в средата на коридора, Бейли отново погледна към Свидетел, решил да не се присъединява към тях, и го попита:

— Коя година всъщност е сега?

— Не толкова далеч от вашето време, колкото си мислите. Годианата е 2049.

Мики Дайм продължаваше да се усмихва и поклати глава.

— Това не съм го чул. Не искам да го чувам. Пълни безсмислици.

Звън възвести пристигането на асансьора от долните земи в сутерена.

СПАРКЪЛ САЙКС

Тя бършеше трескаво слюзта от лицето на Уини, уплашена, че ордите ще разкъсат плътта му, когато изведнъж Айрис застана редом с нея и показа загриженост. Събрало кураж да осъществи контакт с някого, момичето се залови нежно да бърше лявото ухо и врата на Уини. Наногадостите по ръцете на Спаркъл бяха ледени, приличаха на хиляди мравки, но не хапеха, нито щипеха, а лицето на Уини остана невредимо. Докато триеше ожесточено ръце в дрехите си, армията върху кожата ѝ като че стана по-мудна в движенията си.

БЕЙЛИ ХОУКС

Всички се скупчиха в средата на коридора и в този момент мазилката се напука и падна отгоре, а носачите се разхлабиха. Едно парче гипсокартон се завъртя като таванска капандура, посипа Бейли с

гипсов прах и едва не събори Том Тран на колене. Отгоре, възбудено гъмжащи между гредите от конструкцията на тавана, бледи форми на живот, жадни за смърт, се виеха и протягаха към тях.

Том Тран притисна дулото още по-силно към врата на Игнис и викна:

— Ще го убия!

Очевидно Единственото беше решило, че се налага да рискува живота на своя създател, защото от синята светлина в асансьора се показва гневен рояк от отвратителни твари, някакви странни смесици от животно, растение и машина. При вида им зрението му се бунтуваше, а сърцето му се свиваше — цяла армия от уродливи зли духове, от тези, които вероятно населяват сънищата на демоните от ада. Тази шайка би ги разкъсала на парченца, но в същия миг по стените внезапно заблестяха екрани със синя светлина.

Обратният преход настъпи, врявата от налудничави гласове внезапно секна, ръждата и мръсотията изчезнаха, а с тях и мъртвите погромити, както и появилите се от асансьора. Тук бяха оцелелите съседи, тук беше и още неосъщественото бъдеще, тук беше и оста на колелото на живота, където всичко беше възможно и още нищо не беше загубено.

У дома.

[1] Великият пост на католиците започва с богослужението на Пепелна сряда, когато свещениците помазват челата на вярващите с кръстен знак от пепел и върбови клонки — символ на покаянието на мимолетния човешки живот. — Б.пр. ↑

34. ШАДОУ СТРИЙТ 77

Отворът в тавана на сутерена се беше скрил, като че никога не беше съществувал. По стените и тавана не се виждаха пукнатини, нямаше ги хаотичното движение и гласовете. Демоничното множество се беше изпарило пред погледа им, а също и Свидетел.

Докато се придържаше за Том и още притискаше с една ръка раната на рамото си, Игнис заговори:

— Няма да съжаляваш, че ме пощади, Бейли. Ще оправя това. Всичко. Ще вкарам нещата в ред.

Бейли попита:

— Сайлърс, възможно ли е да е съвпадение, че от всички места на света тази къща е построена точно върху разлом в пространствено-времевия континуум?

— В съдебната зала разглеждаме причина и резултат, мотив и умисъл. Не обичаме съвпаденията.

— Нито пък аз. Том, дали е възможно да е съвпадение, че човекът, който ще унищожи бъдещето, живее точно в сградата, построена върху разлом в пространствено-времевия континуум?

— Малко вероятно е да е съвпадение — отговори Том Тран. — Аз вярвам в моделите и мистериозното.

Игнис, с лице, изкривено от болезнена гримаса, се намеси нетърпеливо:

— За какво е всичко това? Кървя. Имам нужда от медицинска помощ.

— Падмини — продължи Бейли, — ако истинският унищожител на света е мъж на име Фон Норкуист, защо не неговата сграда е била запазена като олтар?

— Въпросът ви е гатанка, която не мога да отгатна — отговори Падмини.

Мики Дайм се обади:

— Майка ми ви харесваше, доктор Игнис. Казваше, че имате добър поглед. Нямаше предвид зрението ви.

Бейли се обърна към Игнис.

— Времето и съдбата са сложни неща. Само едно бъдеще ли съществува... или са възможни различни варианти?

— Това е спорен въпрос — отвърна Игнис. Лицето му беше преbledняло. Ситни капчици пот покриваха челото му. — Няма да допусна да се стигне до това бъдеще. Никога няма да се случи.

Бейли попита:

— Кое беше предшестващото — работата ти, довела до съсипаното бъдеще, или идеята ти за бъдеще, в което управлява Единственото? Дали си създал това бъдеще, преди ние да го видим... или след като вече го видяхме, в резултат на вдъхновението си да създадеш „по-добър“ свят?

— Какви ги говориш? Виж, боли ме. Не мога да мисля трезво. Не те разбирам.

— Времето и съдбата — повтори Бейли — са сложни неща. Възприемаш ли всеки от нас, всеки човек на света, като инструмент на съдбата?

Игнис поклати глава.

— Не разбирам какво означава това.

— А аз, да — намеси се Падмини. — Аз съм инструмент на съдбата, господин Хоукс. Всички сме такива.

— Каква сила се е вселила в теб? — зададе въпрос Бейли на Игнис. — За каква мрачна съдба си създаден?

— Не ставай глупав, Бейли. Знам, че не си глупав мъж. Не ми говори за щуротии като съдба. Не съм обречен на бъдещето, което видяхме. Имам властта да създам по-добър свят, по-свободен, сигурен и чист като рая, свят, в който човешките импулси за разрушение и поквара ще бъдат затворени навеки в бутилка.

Бейли го застреля с три куршума в гърдите с пистолета на Мики Дайм и може би спаси света, макар че навремето не беше успял да спаси майка си от пияния си и агресивен баща.

* * *

Спаркъл Сайкс никога не се беше радвала толкова на прегръдки. След около минута Айрис се вдърви в ръцете на майка си, но

продължи да допуска ласките ѝ. Също толкова изненадващо беше, че им отвърна, доколкото ѝ беше възможно.

Оттук нататък осмината действаха като един, не като общ разум, а като общност с една цел.

Том изтри записите от последните двайсет и четири часа от архива на охранителните камери. Той даде на Бейли кислород, а Туайла му помогна да поправи пантите на капака на шахтата, избит от изригването на синята светлина от вулканичната тръба.

Тъй като беше писател и имаше богато въображение, Спаркъл седна на пода на инсталационното помещение с Мики Дайм и му обясни поредността и причините, поради които беше убил сенатор Бландън, Логан Спрангълър, Сали Холандър и сестрите Къп. Като за хладнокръвен професионален убиец той беше изненадващо мил, почти като дете, и беше щастлив да му припомнят как беше застрелял тези хора и беше пуснал вързаните им тела във вулканичната тръба. Колкото и мил да изглеждаше, тя през цялото време го държеше на мушка. Разбира се, той беше убил Джери Дайм и Върнън Клик, но тя отново му го припомни, както и това, че беше застрелял доктор Кърби Игнис и беше оставил тялото в кухнята му.

— Майка ми харесваше доктор Игнис — каза Мики Дайм.

— Често я споменавах. Трябва много да си я обичал.

— Обичах я. Обичам я. Толкова я обичам, че отдавна копнеех да убия Игнис.

— Така ли?

— Заради това, че тя го харесваше. Не обичах да харесва други мъже.

— Разбира се.

— Тя харесваше и сенатор Бландън.

— Наистина ли?

— Прииска ми се да го убия в момента, в който ги заварих да се целуват.

— Може да споменеш това пред полицаите.

— Винаги съм искал да узная кой е баща ми.

— Тъжно е да нямаш баща — каза Спаркъл.

— Който и да е баща ми, трябва поне веднъж да е правил секс с майка ми и с радост бих го убил заради това.

— Разбираемо — отговори Спаркъл.

— Мислиш ли, че ще ми позволят да взема бельото ѝ със себе си в клиниката?

— Най-вероятно да. Каква опасност би могло да крие?

Нямаше какво да се направи със съсипаното канапе „Честърфийлд“ в апартамента на Къп. Какво обяснение можеше да се измисли за него? Че Мики Дайм го е съдрал и потрошил в пристъп на убийствена ярост? Дори и в такова състояние не би могъл да изкриви дотолкова тежката, украсена с орнаменти решетка на камината; накрая Сайлс и Падмини я извадиха от камината и я отнесоха в склада в сутерена.

През цялото време Уини мълчаливо правеше компания на Айрис, която не му каза нищо повече до края на вечерта.

Телата на Джери Дайм и Върнън Клик бяха опаковани и изчакаха там, където Мики ги беше оставил по-рано, преди прехода в бъдещето. С тях, трупа на Кърби Игнис, признанията на Дайм и твърдението му, че е загубил разсъдъка си, властите вероятно щяха да получат всичко необходимо и нямаше да предприемат скъпо и опасно претърсване на предполагаемо бездънната вулканична тръба. Дори и да го направеха, нямаше да открият нищо.

* * *

След като приключиха вечерята си в „Топърс“, Мак и Шели Рийвс тръгнаха към „Пендълтън“ в студения дъжд и завариха улицата пред сградата задръстена от полицейски юли.

На рецепцията Падмини Бахрати ги посрещна с ужасните новини за кървава оргия. За момент не разбраха и си помислиха, че Филдинг Удел е прекрачил границата на параноята, но не се изненадаха, че всъщност е бил Мики Дайм. Кой друг би могъл да е?

* * *

Майка му винаги го беше предупреждавала да не се доверява на мъже в униформа. Те обаче бяха много мили с него. Онези, които го разпитваха, разбира се, бяха детективи в цивилни дрехи. Когато

гърлото му започна да пресъхва от приказки, донесоха му прекрасен билков чай с приятен лимонов аромат. Щом се оплака, че ръцете му дращят, намериха му крем за ръце, който беше истинска наслада. Настояваха, че му трябва адвокат, но той беше толкова натрапчив, че се наложи Мики да му каже да млъкне. Не се интересуваха само от убийствата в „Пендълтън“, но и от другите убийства, които Мики беше извършил, и съживяването на кариерата му се оказа доста интересно. Все пак, макар да бяха от другата страна и разсъдъкът им да си беше наред, докато неговият не, бяха част от едно и също — бизнеса с убийства. Всички обичат да си споделят бойни истории.

* * *

След недоспиването в продължение на дни Филдинг Удел се събуди чак на сутринта, отпочинал, както отдавна не му се беше случвало. Странно, че бе заспал на пода в кабинета си. Събуди се в ембрионална поза, олигавен като бебе.

Или всичко беше се оказало само сън, или Управляващият елит беше успял да поправи излъчващия си апарат. Апартаментът му изглеждаше както трябва, папките му бяха по местата си, компютърът му беше в готовност за работния ден.

Видя през прозореца, че вътрешният двор е възстановен. Растенията вече не бяха като от друг свят, а фонтанът работеше. Дали беше зърнал реалността, или беше сън? Времето щеше да покаже. Всичко можеше да се случи в тази постоянна нестабилност в света.

След като си взе душ, поръча си обяд и вечеря от различни ресторанти. Обядът му беше му гу гай пан и докато го ядеше на бюрото си, не успя да вкуси, подуши или забележи зелен сойлент в него.

С напредването на деня чувството му за вина се засили. Беше се събудил с убеждението, че трябва да дари деветдесет процента от тристамилионното си наследство на доктор Кърби Игнис за важните проучвания на добрия човек. Това беше единственото, с което можеше да компенсира факта, че се беше родил богат, а не беше спечелил състоянието си, единствената възможност за изкупление и въпреки това той отлагаше. До четири часа следобед беше измъчен до такава

степен от нов прилив на вина, че излезе от апартамента си и с нежелание се отправи към апартамент 2-Е. В коридора се натъкна на съседката си Шели Рийвс и изпита огромно облекчение при новината, че Мики Дайм е убил Игнис предишната вечер. Върна се в апартамента си и си сипа нова чаша от домашно приготвената кола.

* * *

Уини продължи да чете много книги и да отбягва мъжествените музикални инструменти. Прекарваше по малко време с Айрис почти всеки ден. Не беше привличане между момче и момиче и не би могло да бъде. Бяха приятели.

Не говореха за света на Единственото отчасти защото тя не говореше много, а и той не знаеше какво точно да каже. Освен това, дори и да знаеше какво да каже за това изживяване, не можеше да го сподели с никого, без да свърши в лудница като Мики Дайм. Трябваше да помисли и за господин Хоукс. Той беше убил господин Игнис и ако историята се разчуеше, можеше да отиде в затвора. Убийството на господин Игнис беше най-трудната правилна постъпка и господин Хоукс беше героят, в когото Уини никога нямаше да успее да се превърне. Една нощ Уини сънува сестрите Къп. Дядо му Уинстън, който беше загинал в минна експлозия, когато Уини е бил бебе, също присъстваше в съня и той си спомняше само, че се чувстваше добре, както се чувстваше добре при всяко от посещенията си при баба Треърн във фермата, купена ѝ от майка му. Но сънят беше странен, защото се събуди на два пъти и сестрите Къп седяха на ръба на леглото му, не онова от съня, а истинското му легло, седяха и му се усмихваха. Можеше да се закълне, че усети как едната галювно отмахна косата от челото му, както понякога правеше майка му, а другата го целуна по бузата, но чувството не беше като в сънищата, а съвсем истинско. Едната от тях каза „Смело момче“ и независимо дали бяха реални или просто сън, Уини не знаеше какво да им отговори. Един ден Айрис получи куче с цел социализиране от организация, която предоставяше кучета помощници на хора със специални потребности, и това беше голяма промяна. Дори преди Айрис да е била понякога щастлива, не си личеше, но сега се виждаше колко е радостна с този голдън ретривър.

Казаха, че може да кръсти кучето както поиска, и за известно време Уини се надяваше, че ще го нарече Уини, но това, разбира се, щеше да е доста объркващо. Тя го кръсти Бамби, а Уини не се засегна.

Един ден майка му показа статия във вестника за някакъв учен, който умрял в катастрофа, след като по някаква причина беше карал по ръба на канара. Казваше се Норкуист и беше работил с доктор Игнис. Скоро след това майка му и господин Хоукс се сгодиха и предстоеше да се оженят. Боже, новите песни, които започна да пише, бяха страхотни. Тя винаги композираше хубави неща, но тези бяха повече от страхотни.

Старият Фаръл Барнет също се ожени отново за някакво момиче на име Лулу с огромна коса и около четири месеца по-късно тя роди две бебета — момченца близнаци. Майка му беше абонирана за „Варайъти“ и един ден Уини видя поздравления за новия хит на баща си, беше публикувана и нова снимка, въпреки че Уини така и не получи екземпляр с автограф. Новият му баща водеше Уини къде ли не: в музеи, в увеселителни паркове, на кино, само да каже и щеше да го заведе навсякъде. В началото се обръщаше към него с „господин Хоукс“, а после с „Бейли“, защото всички решиха, че така е добре. Един ден обаче осъзна, че го нарича „татко“, че го прави от доста време, без да си е дал сметка, и това беше хубаво. Имаше двама бащи и ги обичаше и двамата — или поне му се искаше — беше му приятно, че ги има и двамата, въпреки че старият Фаръл Барнет беше татко с малко „т“, докато Бейли Хоукс беше с главно.

Взеха си свое куче, голдън ретривър, кръстен Мърл като в книгата, която четеше. Не след дълго се заговори за сестричка. Всичко в живота се случваше едно след друго. Понякога се появяваха сестрички, понякога чудовища, преспиване при приятел, стомашен вирус, ученик на годината в училището на госпожица Лаймън или топка за боулинг, изпусната върху крака.

На Уини му се струваше, че онова с чудовищата беше най-лошото, обаче нищо не траеше вечно освен може би хилавите ръце. Затова, каквото и да застане на пътя ти, трябва да се справиш по най-добрия начин, да се ухилиш и да го понесеш, ако се усмихваш при всяка буря, нещата няма да са толкова ужасни, колкото очакваш, а хубавите са много по-хубави от това, което някога си пожелал. Дори започна да мисли, че ще настъпи денят, в който ще знае как да

заговори някого, независимо от времето и мястото. Това, което разбра, беше, че от безбройните хубави неща на света най-хубавото са самите хора, всеки един от тях е нов очарователен свят. Затова винаги толкова много беше обичал да чете книги: за да среща нови хора — преди, когато това не му се случваше често. Продължаваше да очаква кошмари за видяното през 2049, но те така и не го споходиха. Имаше и хубави спомени от това пътешествие. Най-хубавият беше майка му, застанала с пистолета, с непоколебимо изражение над погромита, а също как Айрис за пръв път го погледна право в очите, каза, че е уплашена, и му повери живота си. Честно казано, и в 2049, и тук, в настоящето, нещата нямаше как да са по-добри.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.